

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

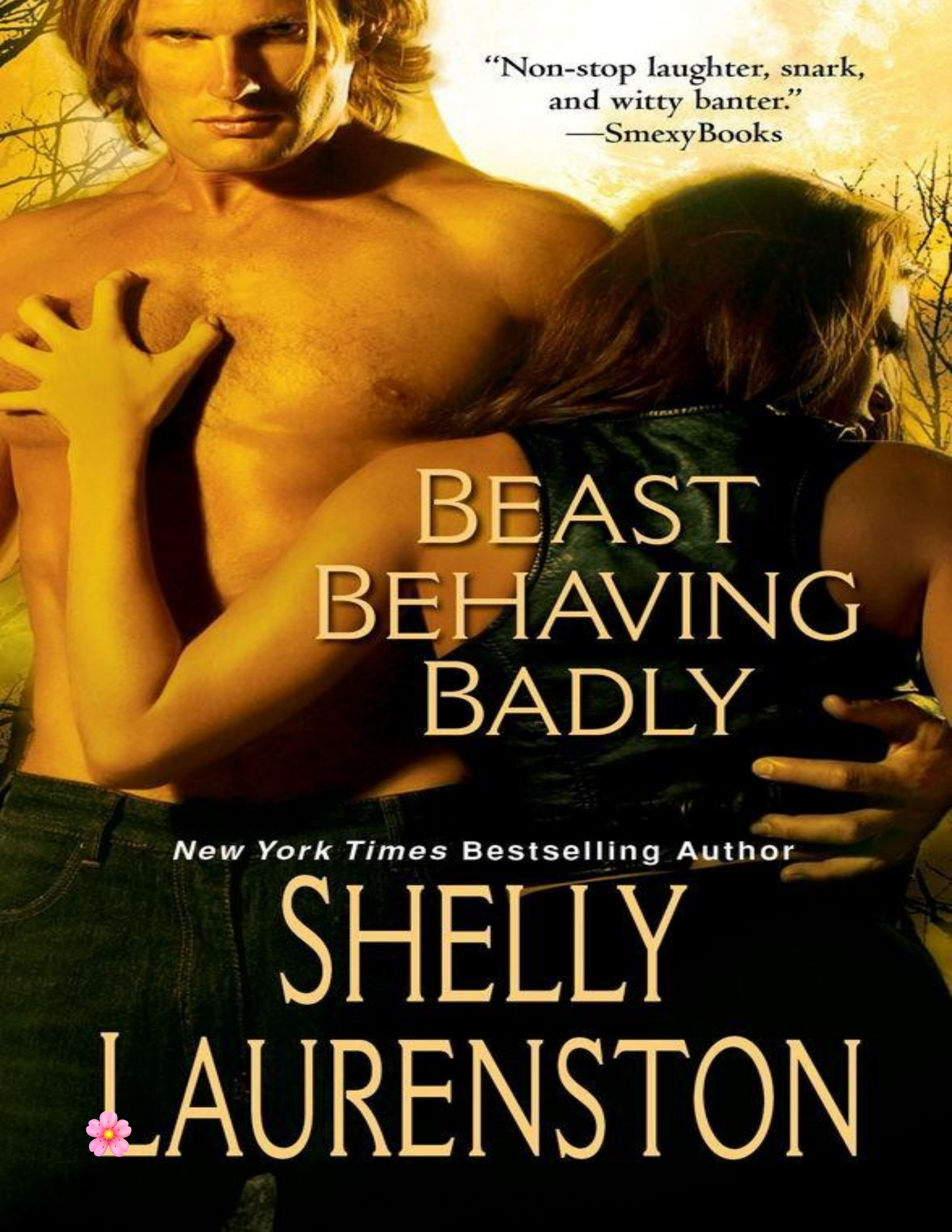
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



“Non-stop laughter, snark,
and witty banter.”
—SmexyBooks

BEAST BEHAVING BADLY

New York Times Bestselling Author

SHELLY
LAURENSTON





- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



Attributor
PROTECTED

"Kesintisiz kahkahalar,
iğnelemeler,
znÜwit banCer7
SmexyBooks

BEAST BEHAVING BADLY

New York Times Bestselling Author

SHELLY LAURENSTON

"Burada olacağım. Yarın saat yedide. Zamanında geleceğim! Söz veriyorum!"

Ondan kayarak uzaklaştı ve bir yığın eşyanın yanına gitti. Tüm o eşyaları - önce düzenlemeye zerre kadar çalışmadan- acımasızca bir sırt çantasına tikiştirdi ve askıları omuzlarına çekti. "Teşekkür ederim. . uh ..."

"Adımı bilmiyor musun?"

"Adını biliyorum! Sadece sana nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum. Size Novikov mu, Koç mu, Bay Novikov mu yoksa Çapulcu mu diyeyim?"

"Bo. Bana Bo de."

"Novikov'u severim." Ve neden en başta ona sorma zahmetine girdiğini merak etti. "Ve sen de bana Blayne diyebilirsin."

"Benim yaptığım gibi mi?"

"Aynen öyle!"

Kapıya doğru yöneldi. "İşe patenle mi gidiyorsun?"

Durdu ve patenlerine baktı. "Oops," dedi gülerek. "Sanırım şimdi öyleyim." Ona baktı ve omuz silkti. "Eğer ofise geç kalırsam, Gwen kıcıma tekme basar. Oh! Ve zaten bugün onunla konuşmayacağım. Ha! Al sana, Bebekler için fazla zayıf olduğumu düşünen kedi!"

Sonra o gitti ve Bo kendini nasıl bir cehennemin içine soktuğunu merak etti.

CANAVAR KÖTÜ DAVRANIYOR

SHELLY LAURENSTON



KENSINGTON YAYINCILIK ŞİRKETİ

<http://www.kensingtonbooks.com>



Telif hakkıyla korunan tüm materyaller Atıfçı Korumalıdır.

İçindekiler

"Burada olacağım. Yarın saat yedide. Zamanında geleceğim! Söz veriyorum!"

Başlık Sayfası

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

BÖLÜM 28

BÖLÜM 29

BÖLÜM 30 SONSÖZ

[Teaser bölümü](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası](#)

BÖLÜM 1

Yüzü koruyucu cama çarptı, kıkırdak parçalanırken kan fışkırdı, kemik paramparça oldu.

Etrafındaki kalabalık, hangi takımı tuttuklarına bağlı olarak ya onaylarcasına kükreyip uluyor ya da onaylamazcasına tıslayıp havlıyordu. Ama Blayne Thorpe ikisini de yapamadı. Bunun yerine, hokey sopası ve ezici cüssesinden başka bir şey kullanmadan o zavallı, hırpalanmış kedi suratını cama yapıştırmaya devam eden dev meleze bakakaldı.

Onu yaklaşık on yıl önce son gördüğünden beri daha da büyüdüğünü duymuştu ama adamın kariyerinden bahsettiklerini sanıyordu. Boyundan değil.

Kariyerine bakacak olursak, küçük şekil değiştirenler liginin bir zamanlar Maine'de yaşayan sol defans oyuncusu, profesyonel şekil değiştirenler liginin gelmiş geçmiş en iyi hokey oyuncularından biri olmuştu. Bo "Çapulcu" Novikov, herhangi bir ligde profesyonel bir takımda oynayan ilk ve bir zamanlar *tek melezlerden* biriydi. Tabii ki onu kurtaran şey, Blayne gibi daha korkulan -ve dürüst olmak gerekirse daha dengesiz- köpek melezlerinden biri değil, türlerin melezlenmesinin nadir bir yan ürünü olmasıydı. Özellikle de bir kutup ayısı-aslanı. Ya da Blayne'in her zaman gizlice düşündüğü gibi, güçlü bir ayı-kedi. Blayne'e göre kutup ayısı-aslanından çok daha sevimli bir isim. Ancak ayıların kedigillerle çiftleşmesi o kadar nadir görülen bir şeydi ki -yirmi beş yıldan daha uzun bir süre önce neredeyse hiç yoktu- çakal-köpekler için coydogs ya da aslan ve kaplan karışımları için ligers ve tigons gibi sevimli lakapları yoktu.

Yine de bu, Blayne'in Novikov'u melez ulusun en iyi temsilcilerinden biri olarak gördüğü anlamına gelmiyordu. Nasıl görebilirdi ki? Novikov onun sporda nefret ettiği *her şeyi* temsil ediyordu. Sportmenlik neredeydi? Takım ruhu neredeydi? Sadakat neredeydi?

Hiçbir yerde.

Çapulcu on yıl içinde Amerika'da, Asya'da ve Avrupa'nın büyük bölümünde herhangi bir şekil değiştiren liginde en çok nefret edilen ve korkulan oyuncularından biri haline gelmişti. Rusya ve İsveç'te ise sadece "bir Amerikalı için sert" olarak görülüyordu. Taraftarlar tarafından eşit miktarda sevilen ve nefret edilen Novikov, hem rakipleri hem de kendi takım arkadaşları tarafından eşit derecede nefret edilen biriydi. Bo

Novikov, Blayne'in sadece paten üzerinde saf pislik olarak tanımlayabileceği bir isim yapmıştı. Eğer onun yoluna çıkarsanız, Novikov ya sizi hareket ettirir ya da üzerinizden geçerdi. Pakı sizdeyse -ki *her zaman* onundu- onu sizden uzaklaştırmanın bir yolunu bulurdu, bu kalıcı hasar ve rakip için yeniden yürümeyi öğrenmek anlamına gelse bile. Blayne'in duyduğuna göre, ayaklarının dibinde tapınan yavruları ve yavruları da dahil olmak üzere hiç kimseye dostça bir söz söylemezdi.

Bunların hiçbirisi Blayne'i şaşırtmamıştı. Nasıl şaşırtsın ki? Adamla çok daha kısa boylu, on dokuz yaşında bir ikinci lig oyuncusuyken tanışmıştı. Blayne'in en yakın arkadaşı Gwen'in kendisinden nefret ettiği kadar sevdiği bir dişi kaplan olan Tracey, Novikov'u oynarken görmüş ve Gwen'i bir şekilde amcasının antrenmanlarından birine davet etmesi için Blayne'e yalvarmıştı. O zamanlar O'Neill erkekleri Philly Furors küçük hokey takımını yönetiyordu. Gwen'in iki amcası takımın menajeri idi ve altı kuzeni de ya antrenör ya da oyuncuydu. Blayne, O'Neill'ların olduğu her yere davet edilse de, Tracey canı istediğinde ortaya çıkma riskini göze alamazdı. Tabii Gwen ve kadın kuzenleri tarafından dövülmek istemiyorsa. Blayne'in biraz yalvarması, yakarması ve sızlanması gerekti ama sonunda Gwen, Tracey'nin antrenmanlardan birine gelebileceğini kabul etti.

Tracey'nin Katolik okulu üniformasıyla -okul sonrası erkek avı için uygun şekilde ayarlanmış- ortaya çıkması ve dişi kaplan güzelliğiyle melezin aklını başından alması düşünülmüştü. Blayne'e göre bu sağlam bir plan gibi görünüyordu. Ve Tracey, bu tür konularda pek de utangaç olmadığından, takımın molalarından birinde hamlesini yapmıştı. Blayne bunu fark etmemişti bile, tribünde oturmakla ve caddenin karşısındaki aylara ait restorandan aldığı peynirli sandviçi mideye indirmekle meşguldü. İzlendiğini hissettiğinde sandviçini yarılammıştı. O da öyle hissetmişti. Kafasını kaldırdığında, tribünlerle pist arasındaki koruyucu camın arkasından kendisine bakan delici mavi gözlerle karşılaştı.

O da hiçbir şey söylememişti. Sadece baktı. Ve dik dik bakmaya devam etti. Sanki cüzdanını çalmış ya da onu usturayla kesmiş gibi dik dik bakıyordu. Ağzındaki peynirli biftek lokması boğazından aşağı sertçe indi ve adam ona ulaşmadan çıkışa varıp varamayacağını anlamaya çalıştı. Onu canlı canlı yemek istiyormuş gibi görünüyordu ve bir yırtıcı için bu hiç de iyi bir şey değildi. Özellikle de söylentilere göre anne tarafından Cengiz Han'ın, baba tarafından da Kazakların soyundan gelen bir yırtıcı.

Sandviçinin kalanını bırakan Blayne yavaşça ayağa kalktı. Ayağa kalkarken mavi gözleri onun her hareketini inceliyordu. Onun sırt çantasını almasını ve eyer ayakkabılarıyla yavaşça koridorda ilerlemesini izledi. O'Neill'ların onun ilgisini fark ettiğinden habersiz, onunla birlikte kayarak ilerlemişti. Blayne tribünlerin sonuna ulaşmış ve oyuncuların girdiği büyük koridora inen basamakları çıkmıştı. Onu ürkütmek istemediği için yavaşça çantasının askılarını omuzlarına indirdi. Çantasını taktıktan sonra omzunun üzerinden bir kez daha baktı ve Bo Novikov'u hâlâ buzun üzerinde görmeyi bekledi. Ama değildi. Tam arkasındaydı. Mavi gözleri sert bir şekilde ona bakıyordu.

Ve Blayne, her zamanki gibi, bunu her zamanki becerisi ve inceliğiyle halletti. Sanki biri onu bıçaklayarak öldürüyormuş gibi çığlık atmış ve koşmaya başlamıştı. Gwen ona seslendi ve peşinden koştu, ama Blayne binadan çıkıp caddeyi geçip eve kadar koşana kadar durmadı. Babasının evine daldı, kapıyı arkasından çarptı, kilitledi, babasının en sevdiği sandalyeyi sandalyenin önüne itti ve sonra yan masayı. Babası arka bahçeden içeri girdiğinde piyanoyu oraya götürmeye çalışıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sormuştu ve Blayne sakinleşmek zorunda kalmıştı çünkü babasının kızına "tahammül edebileceği" çok az şey vardı. Ve onun "mantıksız saçmalıkları" babasının "Hoşgörü Yok" listesinin en başında yer alıyordu.

Blayne bir nefes aldıktan sonra, "Hiçbir şey. Neden?" diye sormuştu.

Babası ona pek inanmamış gibi görünüyordu ama peşini bıraktı. Ancak Tracey bu işin peşini bırakmadı. Kaplan kızın bir hokey yıldızının gelecekteki -ve çok zengin- eşi olma şansını elinden aldığı için Blayne'i suçladı. Tracey onunla bir daha hiç konuşmadı, ki Gwen bundan çok memnundu, Novikov ise ilk büyük lig anlaşmasını yapmadan önce ikinci lig takımında bir ay daha kaldı. O günden beri onu görmemişti ve pek çok hokey maçına gitme zahmetine katlanmadığı için onu oynarken de izlememişti. Ama onun hakkında çok şey duymuştu. Spor severlerin yanında olup da Novikov'u duymamak mümkün değildi.

Sporu çok seven, hatta televizyonda tüm insanları izleyen babasının deyimiyle, "Bu çocuğun pakı olsa büyükannesini bile devirirdi." Ve her zamanki gibi babası haklıydı. Eğer babasının sözlerinin doğruluğu konusunda herhangi bir şüphesi varsa, tek yapması gereken bu stadyumda diğer beş bin şekil değiştirenle birlikte oturmaya devam etmek ve o acımasız barbarı izlemektir.

çok daha küçük olan leoparı buzun içine attı. Peki bunu neden yapıyordu? Çünkü küçük leopar onun diskini almıştı.

Rakip takım Charleston Butchers, Novikov'u durdurmaya çalıştı ama Novikov onları köpek yavrusu gibi sırtından attı. Zil çaldı ve Novikov hemen yaptığı şeyi bıraktı, bu da Novikov'u bir şekilde daha da soğukkanlı gösterdi.

New York Carnivores'un en yeni pivotu ve infazcısı ayağa kalktı. Artık yıllar önce tanıştığı altı-bir, iki yüz elli kiloluk seri katil görünümlü alt-yetişkin değildi. Hayır, değildi. O artık yedi bir, üç yüz yetmiş sekiz kiloluk seri katil görünümlü bir yetişkindi.

Neyse ki, Blayne ve Gwen'in birinci sınıf koltukları ile pist arasındaki koruyucu camın üzerine sıçratıldığı kan yüzünden yüzünü ya da o korkutucu gözlerini göremiyordu. Ama Novikov uzaklaşmadı. Orada öylece durduğunu ve ona doğru baktığını görebiliyordu.

Beni hatırlayamaz, diye düşündü umutsuzca. Beni hatırlamasına imkân yok. Eldivenli bir el uzanıp camı silerken kafasının içinde bunu sayıklamaya devam etti. Kan bulaşmıştı ama Novikov'un camın arkasından doğrudan ona bakabileceği kadar netti.

Adam sakız çiğniyordu. Kadın da öyle. Çoğu aslan ve aslan melezi gibi altın rengine dönüşmemiş soğuk mavi gözler soğuk bir şekilde ona bakıyordu. Blayne de ona baktı. Bu sefer kaçmayacaktı. Araştırmasını yapmıştı ve seri katiller hakkında daha iyi bir kavrayışı vardı. Novikov'un seri katil olduğuna dair bir kanıtı yoktu ama bir kız asla çok dikkatli olamazdı. Ve öğrendiği şey korku göstermemektir. Seri katiller zayıf gördükleri kişileri avlardı. Tam bir kurt olmayabilirdi ama babasından ona omurga kazandıracak kadar izler taşıyordu. İşte böyle!

Daha sonra biri Blayne'e birbirlerine ne kadar süre baktıkları hakkında bir fikri olup olmadığını sorarsa, dürüstçe hiçbir fikri olmadığını söylemek zorunda kalacağını biliyordu. Saatler gibi gelmişti ama temel mantık ona bunun otuz saniye kadar olduğunu söylüyordu. Novikov'un takım arkadaşlarından birinin onu buzdan çıkarmak için omzunu itmesine yetecek kadar uzun bir süre. Muhtemelen iyi bir fikir değildi. Novikov itici kurdun sağ kolunu yakaladı ve onu pistin tüm uzunluğu boyunca diğer takımın korumasız kalesine doğru fırlattı. Bunu yaparak bir gol atamadı ama kalabalık buna bayıldı.

Ağzı açık kalan Blayne ona bakakaldı. O *kendi* takım arkadaşıydı. Rakip değil. *Sadakat nerede?* Bilmek istiyordu.

Yine de Novikov'un tezahürat yapan, çığlık atan taraftarlarını görmezden gelerek ona bakışından taraftar sevgisi olduğunu anlayamazdı. O inanılmaz öfkeli -tamam, iyi! *Ve muhteşem!* -Bütün o kanın arasından ona bakan yüz.

Yıllar önce onunla ilk tanıştığında adam yetişkin olmayan bir ayı-kedi olabilirdi ama şimdi tam bir yetişkin yırtıcıydı. Sadece ayıya dönüşen büyüme hamlesini yapmakla kalmamış, altın-kahverengi aslan yelesi başının tepesinden dökülen beyaz saçlarının altında büyümüş, iki saç rengi geniş omuzlarının hemen üstüne kadar yuvarlanan ipeksi bir kütleye karışarak ona bir tür "rock-and-roll meets punk" görünümü vermişti. Gözleri mavi olsa da, keskin elmacık kemikleri, dolgun alt dudağı ve hafifçe kedi ağzını andıran küt uçlu burnuyla birleşen göz kapaklarının şekli Moğol kökenli olduğunu ortaya koyuyordu.

Blayne bunu asla yüksek sesle söylemezdi ama doğuştan Gurur'unun doğrudan Cengiz Han zamanından kalma bir aslan değiştirici soyundan geldiğini söylemenin havalı bir yanı olmalıydı. Novikov'un ataları Han'ın ordularının önünde koşuyor, önlerine çıkan her şeyi yok ediyor ve yiyor, kediler sıkılıp uzaklaşana kadar barbar liderin topraklarını genişletmesine yardımcı oluyorlardı. Elbette Novikov'un baba tarafından ailesi de barışseverlerle dolu değildi. Hayır. Novikovlar, 1600'lerin başlarına kadar uzanan güçlü Sibiry Kazak kutuplarının soyundan geliyordu ve hala Kuzey Kutup Dairesi yakınlarında bazı zorlu kasabaları yönetiyorlardı.

Sonunda, bitmek bilmeyen bakışmalarından sonra Novikov ondan uzaklaştı, ona son bir kez sertçe baktı ve kayarak takımına geri döndü.

Gittikten sonra Blayne koltuğuna yığıldı.

"Nefes nefese kaldın, tatlım."

"Nefes nefese *kalmıyorum*," dedi Gwen'e. "Korkudan nefes almamaya çalışıyorum. Yüzümü parçalayacak sandım."

Gwen bir paket patlamış mısır uzattı. "Onu neden bu kadar korkutucu bulduğunu anlamıyorum."

Blayne şimdi de en iyi arkadaşına aval aval bakıyordu. "Tanrım, bilmiyorum. Belki de boğazımı kesmek ve vücudumdaki hayatın yavaşça çekilmesini izlemek istiyor gibi görüldüğü içindir, böylece cesedimi çığlık atma ve kavga çıkarma gibi dikkat dağıtıcı şeyler olmadan becerebilir!"

Blayne irkildi ve Gwen'in sessizce ama histerik bir şekilde gülerken titreyen omuzlarını görmezden gelerek arkasındaki altı kişilik aileye dönüp gülümsedi. En küçüğü beş yaşlarındaydı. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bunun için üzgünüm."

Bir çakal olan baba, ona onaylamayan bir havlama sesi çıkardı.

Blayne arkasını döndü. Bir kez daha, sadece derbi liginin müsabakaları için yirmi bir yaş ve üstü kuralı olduğunu kendine hatırlatması gerekecekti. Diğer tüm sporlar, kan dökme seviyesi ne olursa olsun, aile dostuydu. *Çünkü beş yaşındaki yavrunuz, topunuzu tutma ya da diskinizi alma talihsizliğine uğrayan bir çitanın içini nasıl boşaltacağını her zaman bilmeliydi.*

"Patlamış mısır?" Gwen sordu.

Blayne arkadaşına bakmadan çantayı karıştırdı ve bir avuç aldı. "Senden nefret ediyorum," diye hatırlattı Gwen'e.

"Biliyorum, tatlım. Biliyorum."

Bo yedek kulübesine oturdu, ikinci dizi buza vuruyordu. Eldivenini çıkardı ve terden sıırıslam olmuş saçlarını kaşımak için kaskının altına uzandı. İşini bitirdikten sonra eldivenini tekrar giydi ve devam eden oyunu inceledi.

O buradaydı. Bu stadyumda. Lisede arkadaş olduğu o kızla birlikte gülünç derecede pahalı koltuklarda oturuyordu. Onu ilk gördüğü andan beri pek değişmemişti - ondan kaçıyor. Bağırıyordu. Kızın tepkisi onun son derece hassas egosuna biraz darbe indirmişti ama bunun kendisini etkilemesine izin vermemişti çünkü onlar kaçarken o Katolik kız üniformasının altındaki güçlü bacakları incelemekle meşguldü. *Purr.*

Yine de şimdi bile ona aynı şekilde bakıyordu, değil mi? Sanki bir boz dişi domuzla yavruları arasında kalmış gibiydi. Tuhaf, çoğu dişi ona böyle bakmazdı. Yine de çoğu yırtıcı dişi açık sözlüydü ve istediklerinden nadiren korkarlardı. Bazılarının onun parasıyla ya da bir sonraki büyük hokey yıldızını yetiştirme umuduyla daha çok ilgilendiğini her zaman biliyordu. Bazıları ise onun, dedikodu değirmeninin -değişken sporlarının her hareketini takip eden bir medya yoktu- yıllar boyunca onu gösterdiği kadar çekici ve esprili olduğunu umuyordu. Ama değildi. Çekici ve esprili yani. Kesinlikle açık sözlü, sert ve eski bir kız arkadaşının ona söylediği gibi, "Eskiden senin utangaç olduğunu düşünürdüm, ki bu çok hoş. Ama utangaç değilsin. Sen sadece diğer insanlardan hoşlanmayan içine kapanık birisin!" Verdiği cevap onu daha az mutsuz etmemişti. "Evet, ama bunu sana baştan söylemiştim." O da söylemişti. Bo açık sözlü olmayı severdi. Doğrudan konuşmayı severdi. Saatlerce sormak yerine saniyeler içinde doğrudan konunun özüne inerdi.

değil mi?" Sadece "İyiyim" cevabını almak için. Birden fazla kadın onu terk etmişti çünkü onların "iyiyim" sözlerini olduğu gibi kabul etmişti, ancak daha sonra bunun "mutsuzum ve hepsi senin hatan ama bunu ben söylemeden de bilmen gerekirdi!" anlamına geldiğini öğrenmişti.

Böylece, bu sürekli saçmalıkla geçen birkaç yıldan sonra, kendi başına kalmıştı. Bu durum hoşuna gitmişti ve ölene kadar da bu durumu sürdürmeye niyetliydi. Sonra birkaç yılda bir, sadece tek bir şekilde kaşınabilecek bir kaşıntısı olduğunda yaptığı şeyi yaptı. Menajeri Lawman Klanı'ndan Bernie Lawman'ı aradı -sırtlanların yavrularını yemesi hakkında ne dersiniz deyin, *olağanüstü menajerlerdi*- ve yıllar boyunca bu aramalar sırasında adama hep söylediği şeyi söyledi: "Sıkıldım." Bernie üç günden kısa bir süre içinde Bo'ya Amerikan ligi, Rus ligi ve Asya ligindeki neredeyse tüm büyük hokey takımlarından tekliflerle döndü. Teklif yapmayı kesin bir dille reddeden tek takım Alaska Ayılarıydı ve bunun nedeni de kimseye bir şey teklif etmek zorunda olmamalarıydı. Takımın tamamı ayılardan oluşuyordu ve merkezlerinde iki tilki vardı. Onlara karşı bir maçta hayatta kalmak bile galibiyet sayılıyordu. Ama Bo için bu biraz fazla kolaydı. Ayılardan oluşan koca bir takım, onlara karşı oynamadığı sürece tam olarak bir meydan okuma sayılmazdı. Ve Bo'nun meydan okumalara ihtiyacı vardı çünkü sıkıldığında yoluna devam ediyordu.

Her teklif birkaç milyon dolarlık bir imza ikramiyesi ve tam insan spor yıldızlarının sadece hayal edebileceği avantajlar içeriyordu. Kendi fok çiftliği hâlâ favorisiydi ve bu konuda uzun uzun düşünmüştü. Tekliflerin hepsi muhteşemdi ve o da Hawai takımında karar kılmıştı; sezon dışında Antarktika'da kendine ait el değmemiş bir bölge de vardı, böylece Hawai havasında eriyip gitmek zorunda kalmayacaktı

-Ve Utah takımının mühür çiftliği! O tartışırken, menajeri aradı. "New York'a gidip şu kullanılan çiftlikte durmak istediğini söylememiş miydin? kitapçı mı?"

"Evet. Gelecek hafta bir ara giderim diye düşündüm.

Neden?" "Bedavaya gitmek ister misin?"

Elbette. Neden olmasın? Ayrıca Bernie başkasının parasıyla New York'taki ailesini görmeye gidecekti. O başkasının Ulrich Van Holtz olduğu ortaya çıktı. Özel bir jetle gidiş-dönüş uçuşları -her ne kadar Bo'nun bavuluyla kendilerine doğru geldiğini gören uçuş personelinin dehşetini izlemenin eğlence değeri hiçbir şeyle ölçülemese de- ve Van Holtz'la ailesinin sahip olduğu ve yönettiği restoranlardan birinde bir akşam yemeği buluşması.

Bo daha önce Carnivores'a karşı oynamıştı. Onlar . . . iyiydiler. Kesinlikle en kötüsü değillerdi, ama kimseyi fırtınaya sürükledikleri de söylenemezdi. Takımda mali hissesi olan Van Holtz aynı zamanda kaleciydi. Teklif yine iyiydi ama Van Holtz yemeği kontrol etmek için izin istediğinde Bernie gözlerini kaçırmış ve yanından geçen bir garsondan biraz daha ekmek istemişti. Bo ile daha önce duyduklarını tartışmamış olması, Bernie'nin teklifi biraz bile ciddiye almadığı anlamına geliyordu. Dürüst olmak gerekirse, Bo da ciddiye almıyordu. Ama sörf ve çim - nefis bir karabiber sosunda geyik ve mors yağları - müthişti ve Ulrich Van Holtz Bo'nun düşündüğünden çok daha ilginçti.

Yemek sona erdiğinde, Bo tuvalete gitmek için izin istedi ve restoranın içinden geçti. Burası büyük ve son derece kalabalıktı. Bir tuvalette sıra olduğunu görünce başka bir tuvalet aramaya koyuldu. Tuvaleti buldu, kullandı ve tam merdivenlerden yukarı çıkıyordu ki birinin kötü bir şekilde şarkı söylediğini duydu.

Merakla - ne de olsa yarı ayıydı - bir köşeden baktı. İşte o zaman onu gördü ve kaçan kurt köpeği olduğunu anladı. Kağıtlar, not defterleri ve bir dizüstü bilgisayarla kaplı bir masada oturuyordu. Ucuz bir MP3 çalara takılı küçük beyaz kulak tıkaçları takmıştı ve hâlâ şarkı söylüyordu. Hâlâ kötü bir şekilde. Gözlerini biraz yaşartan bir notaya bastığını hatırlıyordu, ama bu kadar rahat şarkı söylemesi hoşuna gitmişti. Böylesine dürüst bir zevkle. Kendisini yıllar önce etkilendiği şeyle aynı şekilde etkilenmiş buldu - o gülünç derecede uzun bacakların yanı sıra. Onun enerjisi. Onu kendine çeken bir şeyler vardı. Bunu açıklayamıyordu ve açıklama ihtiyacı da hissetmiyordu. Bunun yerine yemek odasına geri dönmüş, masaya oturmuş ve Van Holtz'a, "Bir anlaşmamız var," demişti. Zorunlu "Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum" dışında Bo'nun tüm yemek boyunca söylediği tek şey buydu. Elbette Bernie'nin çaresizlik feryatları biraz rahatsız ediciydi ama Bo sırtlanın bunu atlatacağını biliyordu.

Ayrıca, Carnivores ile sadece bir yıllığına anlaşmıştı. "Legs "i bulmak için bir yıl -Philly Furor'lardan hiçbiri ona kurt köpeğinin gerçek adını ya da onu nerede bulacağını söylemediği için ona taktığı lakap- ve sonra ... şey, gerçekten bilmiyordu. Seks, elbette, kesin bir "olmazsa olmaz "dı. Yine o bacaklar. O bacakların omuzlarında nasıl göründüğünü görmeliydi. Bundan sonra başka bir şey olup olmayacağını bilmiyordu. Ama hayat her zaman sürprizlerle doluydu. Onu VIP'de görmek bile bir sürprizdi.

Lekeli kargo pantolonu, iş botları ve üzerinde B&G PLUMBING yazan yıpranmış bir sweatshirt'le hiç de VIP'ye benzemiyordu.

Bo yine ensesini kaşıdı, bu kez eldivenini çıkarma zahmetine katlanmadı. Yelesi onu rahatsız ediyordu. Daha fazla kesmeye çalışmayı bırakmıştı çünkü yirmi dört saatten kısa bir süre içinde yeniden uzamaya devam ediyordu. Yine de o kadar kalın ve ağırdı ki, kafasını tıraş etmek istemesine neden oluyordu. Erkek aslanların bu şekilde nasıl yaşadıkları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kaskını yeniden ayarlayan Bo sonunda takımın kalecisi ve kaptanı Van Holtz'un dikkatini çektiğini fark etti.

"Ne?" Kurt ona bakmaya devam edince Bo sordu.

"Blayne'i tanıyor musun?"

"Kimi?"

"Az önce baktığın dişiyi mi?"

Oh. Adı Blayne'di. Güzel bir isimdi. Ona uyuyordu. "Bir sürü insan tanıyorum," dedi Bo meraklı herife.

"Bu benim sorumu yanıtlamadı." Van Holtz bu tam, gramer olarak doğru cümleleri gerçekten seviyordu. Bo'nun onuncu sınıftaki İngilizce öğretmeni Bayan Marsh'la konuşmak gibiydi.

"Bu doğru. Sorunuza cevap vermedi."

Sağ tarafından gelen bir omuz darbesi Bo'nun yanındaki boz ayıya bir bakış atmasına neden oldu. Van Holtz'un en iyi arkadaşı Lachlan MacRyrie fena bir defans oyuncusu değildi ve genellikle Bo'nun yolundan uzak dururdu. Bir oyuncuda bunu takdir ederdi. Ama MacRyrie, Bo'ya karşı çıkmak anlamına gelse bile bücürü korumak konusunda çok başarılıydı.

"Adama cevap ver," dedi boz ayı ona.

"Canım istemiyor."

İki erkek birbirlerine baktılar, MacRyrie boz ayının gözdağı verme hareketini Bo üzerinde deniyordu. Muhtemelen çoğu ayı üzerinde işe yaramıştı ama boz ayı yeleyi unutmuştu. Moğol Aslanı'nın yelesi, Bo Novikov'un kazanabileceğinden emin olmadığı bir dövüşten çekip gitmesi ne kadar mantıklı olursa olsun, çoğu mantıklı yırtıcı gibi, Bo'nun da çekip gitmeyeceğini garanti ediyordu. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman.

Bu yüzden ikisi "eldivenleri düşürdüğünde" - yumruk yumruğa dövüşmenin hokey kodu - ve oyunun ortasında buza vurduklarında, yumruklar havada uçtu ve pençeler önemli yüz dokusuna saplandı ... Bo, her zamanki gibi yeleyi suçladı.

* * *

Blayne, MacRyrie'yi kilitleyen şeyin ne olduğunu merak ederek ürperdi. -Ayıların en iyisi, kendi takım arkadaşıyla yumruk yumruğa kavgaya tutuştu. "Lock kavgaya ediyor," dedi Blayne Gwen'e.

"Evet, evet," dedi Gwen, tüm Carnivore takımının durdurmaya çalıştığı kavgayı elinin tersiyle iterek. "Her neyse. Konumuza geri dönelim. Sence o neden burada?"

"Bilmiyorum." Blayne buzu işaret etti. "Lock yaralanabilir, biliyorsun."

"O kendi başının çaresine bakabilir. Senin yüzünden geri dönmüş olabilir, tatlım." "Nesin sen? Kafan mı güzel?"

"Sana nasıl baktığını gördün mü?"

"Gördüm. Yaşlanıp saçlarım ağarana kadar o bakışla ilgili kâbuslar göreceğim... Tabii o kadar uzun yaşamama izin verirse ya da bodrum katındaki ceset sayısına beni de eklemeye karar verirse."

"Pist dışında kimseyi ciddi şekilde yaraladığına dair bir kanıt yok."

"Bundan çok az teselli buluyorum."

"Bence bunu yapmalısın," diye itti Gwen.

"Ve bence Tracey'den hâlâ nefret ettiğin gerçeğini kabul etmelisin. O psikopatı bana itmenin tek nedeni de o."

"Sırf ona *inat* olsun diye onunla çıkıyorsan bunda büyütülecek ne var? Eğer bu beni mutlu edecekse."

Blayne'in gözleri şaşı oldu. Kediler gerçekten de kin tutmayı hiç unutmuyorlardı, değil mi? "Şaşırtıcı bir şekilde, Gwendolyn, tırnaklarımın altına bambu filizi koymak ya da tüm dişlerime delik açmak gibi zamanımı harcayacak daha önemli şeylerim var. *Ve sen bunu nasıl görmezden gelirsin?*"

Gwen biraz hırslayarak öne doğru döndü ve kısa bir süre önündeki arbedeyi izledi. "Evet, evet. Büyüleyici." Koltuğunda tekrar döndü ve "Ama cidden, onunla kesinlikle çıkmalısın" dedi.

BÖLÜM 2

Tuvaleti kullanmak için sıraya girme havasında olmayan ve soyunma odasına gitmeden önce birkaç dakikaya ihtiyacı olan Blayne, birkaç kat aşağı inerek ana eğitim katlarından birine ve derbi takımının kullandığı soyunma odalarının yakınındaki harika ve nadiren kullanılan tuvalete doğru ilerledi. Blayne mutluydu çünkü Karnivorlar bir başka üst düzey takıma karşı kazanmıştı. Yıllar sonra ilk kez playofflara katılma yolunda ilerliyorlardı ve Blayne tüm çocuklar adına çok mutluydu.

Bo Novikov için bile çok mutluydu. Galibiyetten ya da başka bir şeyden dolayı hiç mutlu görünmeyen bir adam. Nasıl gülümseyeceğini biliyor muydu? Fiziksel olarak yeterli miydi? Galibiyet golünü atan oydu ama yine de galibiyetten sonra yüzünde, ikinci sıradaki Carnivore kalecisi diskin geçmesine izin verdiğinde yüzünde olan ifadenin aynısı vardı. Ve o çocuk için kendini kötü hissetmişti. Novikov ona doğru kayarak yaklaştığında altına işlemeye hazır görünüyordu, zavallı çakal sanki yavrularını yemeden önce çocuğun yüzünü yemek üzereymiş gibi bakıyordu.

Ve Novikov, çocuğun buzdaki tavrını duyunca, denizci eğitim çavuşlarının bile sert bulacağı bir sözlü saldırıda bulunmasına izin vermişti. *Bulunduğu her takımın ondan nefret etmesine şaşmamalı.*

Novikov'un bir seri katil olduğuna ikna olmasaydı onun için üzüldü. Ya da en azından son derece kaba olduğuna. Blayne kabalıktan nefret ederdi. Bu onun en sevdiği şeydi. Babası ona boşuna Doğu Yakası'nın Bayan Siyah Görgü Kuralları dememişti.

Lavaboda ellerini yıkayan Blayne, sosyopatları kendisine çeken şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Kendilerini güldüreceğini düşündükleri takdirde hayat sigortaları için annelerini ya da en iyi arkadaşlarını öldürebileceklerini eninde sonunda kanıtlayan çekici ne yapacağını bilmezler. Öyle bir noktaya gelmişti ki, babasının tanışması için eve erkek getirmeyi bırakmıştı çünkü babası konuşmaya "Peki sende hangi kişilik bozukluğu var ve bunun için seni öldürmek zorunda kalacağım?" diye başlıyordu. Bu genellikle baba-kız kavgalarından birine yol açıyordu, Blayne adamın bir daha haber alınmamak üzere gittiğini fark edene kadar ikisi birbirine giriyordu.

Tabii ki, tüm bu adamlar . . . büyüleyici dışında doğru kelime neydi? Tatlı mı? Sevecen mi? Evet. Hepsi öyleydi. Yüzeysel olarak öyleydiler. O ilk katmanı geçtikten sonra, genellikle başka pek bir şey bulamazdı. Ancak Novikov, onunla ilk tanıştığı andan itibaren katil bir melezen başka bir şey değilmiş gibi görünüyordu. Yelesi ve her ne pahasına olursa olsun kazanma arzusu dışında, Gwen'in kardeşleri Mitch O'Neill Shaw ve Brendon Shaw'ın sahip olduğu doğal erkek aslan cazibesinden hiçbirine sahip değildi. Lock MacRyrie ve babası Brody MacRyrie'nin sahip olduğu tatlı mizaç ve sevimli ayı inekliğine de sahip değildi.

Tüm melezler gibi Novikov'un DNA'sı da her iki ebeveyninden ödünç alınmış ve tamamen farklı bir şey yaratmıştı.

Her neyse. Bu onun sorunu ya da işi değildi. Novikov onun için hiçbir şey ifade etmiyordu ve şimdi takımın soyunma odasına gidip tüm arkadaşlarını tebrik edecek ve odanın karşısındaki göz kamaştırıcı melezi görmezden gelecekti. Zaten muhtemelen kendi dişi sürüsüne sahip olacaktı, bu yüzden Blayne iyi davranmadığı için kendini suçlu hissetmesine izin vermeyecekti.

Ellerini kâğıt havlularla kuruladı ve kapıya yöneldi. Kapıyı çekip açarak koridora çıktı, Bo Novikov'u ve sürekli çatık kaşlarıyla banyonun karşısındaki duvara yaslandığını gördü, hemen geri döndü ve içeri girerek kapıyı arkasından kapatıp kilitledi.

Diğer taraftan uzun bir duraklama oldu ve sonra, "Eninde sonunda oradan çıkmak zorundasın."

Tanrım, bunu ne kadar da kesin söylemişti! Onun aynı tonlamayı "Eninde sonunda ciğerini sökmek zorunda kalacağımı biliyorsun," derken de kullandığını hayal edebiliyordu.

"Hayır, bilmiyorum," dedi ona kapıdan. "Araştırma yaptım. Bir insan sadece suyla altmış gün boyunca hayatta kalabilir. Ayrıca bir tuvaletim var. Teorik olarak, ihtiyacım olan şeye sahibim."

"Blayne-"

Blayne nefesini tutarak onun sözünü kesti. "Adımı nereden biliyorsun? Ne zamandır beni avlıyorsun? Yıllar boyunca katlettiğin kadınların cesetlerini sakladığın ölüm mahzenini alıp cehenneme gidebilirsin. Çünkü muhtemelen beni sadece bir nesne olarak tutmak için kafanızda 'o' olarak adlandırdığınız bu hedef, savaşmadan aşağı inmeyecek!"

Konuşmasından gurur duyan Blayne, Novikov'un uzaklaşmasını bekledi. Bunun yerine kısa bir iç çekiş ve ardından sessizlik duydu ama ayak sesi yoktu. Lanet olası yürüyüp giden ayak sesleri neredeydi?

Blayne biraz daha bekledi ve hiç sabrı kalmadığı için yavaşça kapıya yaklaştı. Kapı menteşelerinden sökölüp bunu yapan vahşı tarafından bir kenara bırakıldığında sadece birkaç santim uzaktaydı.

Novikov banyoya adım attığında Blayne ciyakladı ve tökezleyerek geri çekildi. Ona ters ters bakarak, "Şimdi konuşabiliriz," dedi.

Kız yine ona o şekilde bakıyordu. Onunla ilk tanıştığında ve kanlı camın arkasından ona baktığında ona baktığı gibi. Kahverengi gözleri kocaman, ağzı biraz açıktı. İyi bir hırıltıyla ya etrafından umutsuzca koşacağından ya da şahdamarına saldıracağından emindi. Elbette, eğer onun bir "ölüm mahzeni" olduğunu düşündüyse, ona bakma şekline gerçekten şaşırmasıydı.

Blayne sonunda konuştu ama tam olarak duymayı beklediği şey bu değildi. "O kapının parasını *kesinlikle* ödemeyeceğim."

"Senden para almayı planlamıyordum."

Banyodan çıkmak istiyordu. Bakışlarının onu geçmenin bir yolunu arayıp durmasından bunu anlayabiliyordu ama kendisini geçmemesi için kapının tam önünde durduğundan emin oldu.

Bir dakika sonra çığlık attı: "Beni asla canlı yakalayamayacaksın! Beni ikinci bir yere götürmene asla izin vermeyeceğim!"

Bo omuz silkti. "Tamam."

Korku dolu bir nefesle geri çekildi. "Beni burada mı öldüreceksin?"

Bu onu eğlendirmeli miydi? Neden eğlensin ki? "Aslında seni öldürmeyi hiç planlamıyordum."

Gözleri kısıldı. "Beni öldürmeyecek, derimi yüzmeyecek ve kafamı şapka olarak takmayacak mısın?"

Evet. Eğleniyordu. Ve hayır. Bu normal değildi. Onun sorusuna cevap vermek yerine kendi sorusunu sordu. "Yapmamı istiyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"O zaman neden soruyorsun?"

"Çünkü babama, birçok öğretmenime ve birkaç öfke kontrolü danışmanına göre, söylenmemesi gereken şeylerin söylenmesini engelleyen o küçük iç cihazdan yoksun görünüyorum."

"Anlıyorum."

"Yani?"

"Ne olmuş yani?"

Bir adım öne çıktı. "Seri katil misin, değil misin?" "Değilim."

"Hiç kimseyi öldürmedin mi?"

"Buzun içinde mi dışında mı?" Kadının gözleri tekrar büyüdü ve adam, "Bu geçerli bir soru," diye karşı çıktı. Kız ağzı açık, aval aval ona bakmaya devam edince, "Buzda ya da buz dışında, erkek ya da kadın, şekil değiştiren ya da tam insan hiç kimseyi öldürmedim ya da öldürmedim" diye itiraf etti. Kadın ayak parmaklarının ucuna kalktı ve ona bakmaya başladı. Bir süre sonra, "Daha yakına." dedi. Adam eğildi ve kadın onun gözlerinin içine baktı. "Yalan söylemiyorsun." demeden önce tam bir dakika boyunca onun bakışlarını üzerinde tuttu.

"Biliyorum."

"Harika."

"Foklar ve morslar sayılmaz ama, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Yargılamayacağım," diye mırıldandı kendi kendine. "Yargılamayacağım." Sonra, "Bu özel durum için başparmak sahibi olmayan avlar sayılmaz."

"O zaman sorun yok."

"Harika," dedi tekrar.

Muhtemelen onun bir tür dengesiz seri katil olduğunu düşündüğü için aşığılanması gerekirdi ama bu kulağa hiç de şımartılacak bir işmiş gibi gelmiyordu.

"O halde," diye devam etti, "yeni bir şapka aramadığın ya da beni acı ve ıstırap zindanında bir koleksiyona eklemek istemediğin sonucuna vardığımıza göre-"

"Kiler olduğunu sanıyordum."

"-Neden beni bir banyoya hapsedtin?"

"Belki kahve içmek için dışarı çıkmak istersin diye düşündüm."

Gözlerini kırıştırdı. "Gitmek istiyorsun-" Gözleri kısıldı. "Bunu sana Gwen yaptırdı, değil mi?"

"Kim?"

"O kıza olan takıntısı nedir? Cidden, aş artık bunu! Sırf Tracey Lembowski'yle ödeşmek için bana seni ayarlamaya çalışması çok aşırı. Sence de öyle değil mi?"

"Şey-"

İlk kez yüzü yumuşadı ve artık korkudan aklını kaçırmış gibi görünmüyordu. Bu çok hoş bir değişiklikti. "Ama bu oyunu oynaman gerçekten çok hoştu. Hiç de tatlı biri olmadığını duymuştum."

"Ben tatlıyım. Çok tatlıyım."

"Hey, Novikov," diye arkasından bir sırtlan araya girdi, "bir araba bulabilir miyim?"

."

Bo mızızlanan erkeğin yüzüne doğru böğürdü, "*Burada ben konuşuyorum!*" Bu aptalların kabalık olduğunu kabul etmeden konuşmalarını kesmelerinden nefret ediyordu. "*Bunu görmüyor musun?*"

Panik içinde kıkırdayan sırtlan koşarak uzaklaştı, salonun sonunda klanıyla buluştu ve bu da daha fazla sırtlan kıkırdamasına neden oldu. Can sıkıcı.

"Nerede kalmıştık?" diye sordu aniden irileşen kurt köpeğine dönerek.

"Uh" Küçük bir kakhaha attı ve nefesinin altından "Yargılamayacağım" diye mırıldandı. Sonra da "Vaktin var mı?" diye sordu.

Bo kontrol etti. "On bir otuz iki ve on dört saniye." "Bu çok kesindi."

"Kesinliği severim." Kadının sol kolunu işaret etti. "Senin bir saatin var."

"Evet var." Ona bakıp gülümsedi. "Tabii ki, saatin üç olduğunu söylüyor. Belki de Bangkok saatine göre ayarlanmıştı."

"Tamir etmek için iyi bir kuyumcuya mı ihtiyacınız var? Yapabilecek bir ayı tanıyorum-"

Teklifini elinin tersiyle itti. "Hayır. Haftalardır çalışmıyor. Ayrıca, hurda gibi bir şey, tamir etmeye de gerek yok. Köyden kırk dolara aldım."

Bo dehşete düşerek, "Madem çalışmıyor, neden takıyorsun?" diye sordu.

"Çok güzel!" Yaklaştı ve daha iyi görebilmesi için kolunu kaldırdı. "Bu bir Pra-Dah." Güldü. "Prada saati değil. Bir *Pra-Dah* saati. Klas, ha?"

Doğru, Bo bundaki espriyi görebiliyordu ama yine de ... "Ama çalışmıyor ki. Çalışan bir saatin olması gerekmez mi?"

"Etrafta her zaman saat takan biri vardır. Senin gibi. Ya da Ric. Ya da Gwen. Ve burası New York. Herhangi bir zamanda nerede olduğuna bağlı olarak, genellikle binalardan birinde ya da bir reklam panosunda bir saat bulabilirsin."

Bir insan nasıl böyle yaşayabilir? O kadar ... her yerdeydi ki! Dürüst olmak gerekirse, Bo bunu bir tür cehennem olarak görüyordu.

"Zamanı söylemek için pek iyi bir yol değil." "Neden küçük şeylerle uğraşıyorsun?"

"Zaman küçük bir şey değil."

"Hayır, ama yeterince yakın." Küçük bir çınlama sesi duyuldu ve Blayne kendi etrafında dönerek sesin nereden geldiğini bulmaya çalıştı.

Bo ona "Pantolonundan," dedi.

"Ah!" Kargo pantolonunun birçok cebinden birine girdi ve küçük bir cep telefonu çıkardı. "Gördün mü?" dedi ön tarafını göstererek. "Bunun bir de saati var." Bir süre telefona baktı ve sonra başını salladı. "Ben tam bir aptalım. Başından beri bu yanımdaydı ve seri katil olduğun ortaya çıksaydı kesinlikle polisi arayabilirdim. Ama o lanet şeyin bende olduğunu unutmuşum. Teorik olarak şu anda tamamen ölmüş olabilirdim."

"Bu çağrıya cevap verecek misin yoksa *gerçekten, gerçekten* rahatsız edici bildiriler?"

"Ah, doğru."

Telefonu açtı ve "Hı-hı," dedi ve bağlantıyı kesti. "Gitmem gerek. Gwen, Ric ve Lock dışarıda beni bekliyor."

Kadın ona doğru yürüdü ve adam otomatik olarak geri çekildi. Bunu açıklayamıyordu ama sanki hareket etmezse, kadın onun içinden geçmenin bir yolunu bulacakmış gibi hissediyordu.

"Peki, görüşürüz," dedi ve koridorda ilerlemeye başladı.

"Bekle," diye seslendi sonunda, onun doğru zaman tutmanın önemini tamamen göz ardı etmesinden kurtulduğunda.

Kadın onunla yüzleşti ama geri geri yürümeye devam etti. "Kahve almaya ne dersin?"

Kadın homurdandı. "Tanrım, hayır." Bununla birlikte geri döndü ve yola koyuldu.

Tanrım, hayır mı? Az önce bana "Tanrım, hayır" mı dedi? Normalde böyle bir ifade karşısında en kötüsünü düşünürdü ama onun için gerçekten emin olamıyordu.

Ama kurt köpeği koridorun ortasında aniden durup yüzünü bir kez daha ona dönene kadar Bo, Blayne'in ağzından çıkan kelimelerle gerçekte kastettiği şeyin aynı olduğunu asla varsayamayacağını fark etti. "Çünkü kahveden nefret ediyorum!" Güldü. "Aslında düşüncemi tamamlamadığımı fark ettim. Bunu bazen yapıyorum. Özür dilerim. Her neyse, kahvenin tadından nefret ediyorum ve kafein bu kurt köpeğinin arkadaşı değil." Ona öyle parlak bir gülümseme verdi ki neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı, göz kırptı ve gitti.

Bo'nun kafası tamamen karıştı, biraz aşağılandı, biraz aşağılanmadı ve garip bir şekilde tahrik oldu çünkü o büyük boyların içinde şok edici derecede sevimli görünüyordu

kargo pantolonu.

Ama tahrik olduğu için yeleyi suçladı. Tamamen yeleyi suçladı!

3. BÖLÜM

"Bakalım anlamış mıyım?" dedi Sami, küçük parmaklarını çenesinin altında birleştirerek. "Şu anda tek bildiğin adının Blayne olduğu ve onun-"

"Düşünce değil. İkna olmuştu."

"İkna olmuş. Senin bir seri katil olduğuna mı *ikna* oldu?"

"Evet."

Sander masaya oturdu, tabağı domuz pastırması, jambon ve yumurtayla doluydu. Bo'nun çiftin bu kadar yiyeceği nereden bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yemek pişirmediklerini biliyordu ve dün gece yattığında o durumda bile değillerdi. Ama bu sabah, Carnivore kontratının sağladığı, içinde olimpik yüzme havuzu bulunan, Central Park Avenue'deki mobilyalı dairesinde uyandı ve tam bir kahvaltı onu bekliyordu. Polislerin tekrar gelme ihtimaline karşı yiyeceklerin nereden geldiğini öğrenmesi gerekiyordu. Bu her zaman çok garip olurdu.

Sander ona bir çatal doğrulttu. "Senin seri katil olduğunu düşünen bir kurt köpeği için fok çiftliğinden vazgeçtiğini mi söylüyorsun?"

"O zamanlar böyle bir algısı olduğunu bilmiyordum."

Sami iç çekti. "Bu büyük kararları almadan önce bizimle konuşmazsan böyle olur işte."

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Hangi teklifi kabul edeceğimi. *Biz*" -kendisiyle Sander'ın arasını işaret etti- "hayatındaki en önemli şeyleriz."

"Öyle misiniz?" Çünkü bu biraz iç karartıcı bir düşünceydi.

"Evet. Peki nedenini biliyor musun?"

"Öyle olduğunuzu bilmiyorken nedenini nasıl bilebilirim?"

"Çünkü biz *senin* tilkileriniz. Üçümüz de birbirimize bağlıyız.

Sonsuza kadar." "Ama sen hiç ortalıkta yoksun."

"Çünkü biz genciz," diye hatırlattı ona. "Dünyayı geziyoruz, kendimizi bulmaya çalışıyoruz. Ama büyüdüğümüzde, bir çift yavru sahibi olmaya hazır olduğumuzda geri döneceğiz. Ve senin de bize bakabilmen gerekecek. Bu senin işin."

Sander bir lokma jambon ve yumurtanın etrafında, "Fok çiftliği bu konuda çok yardımcı olacaktır," dedi.

"İkiniz de benim *yarı* kutup ayısı olduğumu hatırlıyorsunuz, değil mi? Aslan kısmı ikinizi de tokatlamakta ve küçük kafalarınızı ısırıp koparmakta hiçbir sorun yaşamaz."

Sami masanın öbür ucuna uzandı ve Bo'nun elini okşadı. "Ama ikimiz de kutup yarısını seviyoruz."

Blayne pastırmasını geri aldı ve Mitch Shaw'ın omzuna bir yumruk atarak bunu takip etti. Bu onun vahşi köpek sürüsüyle aylık brunch'ıydı ve erkek aslan, erkek aslanların yaptığı gibi zorla içeri girmiş ve şimdi onun yemeğini çalıyordu! Kaba!

"Ah!" diye sızlandı büyük kedi.

"Yemeğimi almayı bırak yoksa bir şeyler ısırmaya başlayacağım." "Cimri."

"Açgözlü."

"İşte, kedi." Kuznetsov Sürüsü'nden Sabina önüne bir tabak domuz pastırması bıraktı. "Sırf sen şişman kafayı besleyebilesin diye bütün domuzu öldürüyorum."

"İçinde bir yerde hakaret olduğunu biliyorum ama Rus aksanıyla kulağa o kadar seksi geliyor ki görmezden geleceğim." Mitch kahvaltı tabağını tüm tabakla değiştirdi.

Blayne başını salladı. "Nasıl böyle yiyebiliyorsun? İnsanlar açlıktan ölüyor ve sen şişko suratını tika basa dolduruyorsun."

"Boo-hoo. Kalbim kanıyor. Zavallı aç insanlar."

Blayne, Mitch'in bu tür şeyleri sadece onu üzme için söylediğini biliyordu ama onu dehşete düşüren şey her seferinde buna kanmasıydı. Mitch'in kahkahalarını duymazdan gelerek kafasına vurdu.

Jess Ward-Smith, Kuznetsov Sürüsü'nün yetişkinlerle dolu uzun yemek masasının başındaki yerinden, "Pazar brunch'ımız için burada olmanı sevmediğimizden değil, Mitch," dedi, "tüm yavrular dışarıda arka bahçede oynuyor ya da odalarında, ama *neden* burada olduğunu merak ediyorum?"

"Kurt Sürüsü'nün önemli işleri beni buraya aşkım ve onun Dee'ci kuzeniyle birlikte getirdi."

"Dee burada mı?" Blayne gerçek bir heyecanla "Dee burada mı?" dedi ve ayağa fırladı ama Mitch tarafından geri çekildi.

"Hayır," dedi Mitch ona.

"Ama sadece merhaba demek istiyorum!" Blayne tekrar ayağa fırladı ve Mitch onu tekrar aşağı çekti.

"Hayır."

"Hadi ama. Lütfen Dee-Ann'e merhaba dememe izin ver!"

Bu noktada Mitch neredeyse sandalyesine kıvrılmıştı, o kadar çok gülüyordu ki hala onun kolunu sıkıca tutuyordu. "Hayır!" dedi sonunda. "Ve Dee-Ann'le her ne yapıyorsan, kes şunu. Çünkü bu noktada, üzerinde senin adının yazılı olduğu sığ bir mezar olduğunu düşünüyorum."

"Hiç eğlenceli değil," diye dudak büktü Blayne. Sonra parmaklarını şıklattı ve dikkati tamamen başka bir şeye yöneldi.

Sandalyesinin ayaklarına dayadığı sırt çantasına uzandı. "Bulduğum şu kitaba bak-" Tüm masa inlediğinde aniden durdu. "Ne?"

"Blayne," dedi Jess, "bana hamilelikle ilgili kitaplar almaya devam edemezsin." "Bu senin için değil. Benim için."

Mitch eğildi ve Jess'in boynunu kokladı. "Hamile değilsin."

Kadın ona ters ters baktı. "Evet. Bunun farkındayım."

"Eski Blayne'in alt toprakları son zamanlarda biraz kullanılmıyor mu?" Blayne kitabı Mitch'in büyük aslan kafasına çarptı. "Ben de tam soruyordum!"

Blayne kitabın sayfalarını çevirdi. "Bu kitap hamilelik geçiren bir arkadaşınıza yardım etmek için ne yapmanız gerektiği hakkında. Doğumhanede ne yapılması gerektiğine dair koca bir bölüm var."

Mitch kitabı Blayne'in elinden aldı, parmakları pastırma yağıyla kaplıydı. "Bu bilgiye ne için ihtiyacın var?"

Blayne kitaba uzandı ama Mitch ona arkasını dönüp ön kolunu kullanarak onu engelledi.

"Umarım zamanı geldiğinde doğumhanede yardımcı olabilirim ve bunun için hazırlıklı olmak istiyorum."

"Bu, gelecekteki Ward-Smith kurt köpeğinin diğerleri gibi deli olması ve anne karnından çıkıp göbek bağına çiğnemeye çalışması ihtimaline karşı mı? Biliyorum! Belki gıcırtilı bir oyuncakla dikkatini dağıtabilirsin!"

Blayne yumruğunu sıkmış, Mitch O'Neill Shaw'ın hayalarına yumruk atmaya hazırlanırken kitap Mitch'in elinden kapıldı.

"Hey-oh." Mitch öne doğru baktı. "Selam, Smitty."

Smitty elini Mitch'in omzuna attı ve sıktı, Blayne aslan erkeğinin yüzünde gördüğü acıdan dolayı irkildi. Acı ve büyük egosuna aldığı darbe. "Kurt köpekleri ve yakında burada olacak kızım hakkında ne demiştin Mitchell? Seni doğru duyduğumu sanmıyorum."

"Hiçbir şey," diye tükürdü Mitch gıcırdayan dişlerinin arasından.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Smitty elini çekti ve alnından öpmeden önce kitabı nazikçe Blayne'e uzattı. "Merhaba, sevgilim."

"Merhaba, Smitty. Ve teşekkür ederim." Blayne Mitch'e dudak büktü ve Mitch de ona dudak bükerek karşılık verdi.

Smitty'nin kız kardeşi Sissy Mae, yarısı pastırmayla dolu tabağı kaptığı gibi Mitch'in yanındaki sandalyeye çöktü. Ayaklarını masaya uzattı, yıpranmış kovboy çizmelerini Mitch'in kolunun hemen yanına koydu.

"O benim pastırmam," dedi Mitch ona.

"Paylaşmayı öğrenmelisin, Mitchell Shaw." Sissy Blayne'e gülümsedi. "Günaydın, sevgilim."

"Merhaba, Sissy." Blayne etrafına bakındı. "Dee-Ann nerede? Seninle birlikte olduğunu sanıyordum."

"Oh, şey-Blayne, hayır!"

Ama Blayne çoktan kalkmış ve ön kapıya doğru koşmaya başlamıştı. Kapıyı kaptığı gibi açtı ve Dişi Kurt'u sokağın yarısında görene kadar şehir merkezindeki sokağı hızla taradı. Blayne sırtarak bağırdı, "Dee! Hey, Dee! Nereye gidiyorsun? Gitme!" Dişi Kurt durdu, omuzları gerildi. Blayne nefesini tuttu ama boşunaydı. Dee yoluna devam etti. "Dee! Bekle! Dee! Ann! Dee-Annnnnnnnnnn! Geri gel!"

Dee-Ann geri dönmedi ve Blayne ön kapıyı kapatıp yemek odasına ve kahvaltısının geri kalanına geri döndü. Oturduğunda masadaki herkes ona bakarken, taze sıkılmış portakal suyu bardağını eline aldı ve bir yudum aldı. "Sanırım beni duymadı."

Mitch başını salladı. "Birinin beton bir duvara doğru dümdüz gitmesini izlemek gibi ama onu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Hepsini unut," dedi Sissy, biraz eğilip sırtarak. "Dün akşam Lock ve Gwenie'yi yemekte gördük," dedi Blayne'e.

Mitch, Gwen'in boz ayısı hakkında, "Masada sizinle birlikte bir dağ varmış gibi," diye yakındı. "Ve neredeyse o kadar hızlı hareket ediyor."

"Ve," diye devam etti Sissy, arkadaşını görmezden gelerek, "sen ve muhteşem Bo 'Çapulcu' Novikov hakkında duyduklarım nedir?"

Blayne'in şaşkınlıkla kendi portakal suyunu tükürmesi yeterince kötüydü ama vahşi köpeklerin, kurdun ve aslanın yarısı da bunu yapınca ne düşüneceğini bilemedi.

Bo yüzüncü turunu bitirmiş, kollarını havuzun kenarına dayayarak bir süre dinlenmişti. Pazar günüydü, yani programına göre izin günüydü. Havuzda dört saat çalışmak, haftanın geri kalanındaki standart on-on beş saatlik günlük antrenmanıyla kıyaslandığında parkta yürüyüş yapmak gibiydi.

Sami bir koltuğa uzanmış, omuz hizasındaki beyaz saçlarını atkuyruğu yapmış, minicik beyaz bir bikini giymiş, Japon *Vogue* dergisini karıştırıyordu. Sander başka bir koltukta yüzüstü yatıyordu. Horlama yoktu ama salyası akıyordu. Hiç hoş değildi.

"Siz ikiniz bu sefer ne kadar kalacaksınız?"

Sami dergiyi yere bıraktı. Amerika'ya döneli sadece birkaç gün olmuştu ama Bo onun şimdiden sıkıldığını ve yeniden seyahat etmeye hazır olduğunu söyleyebilirdi. Tilkiler kolay sıkılırdı ve Bo arkadaşlarının rastgele ortaya çıkıp kaybolmalarına alışmıştı. Eğer gerçekten çaresiz kalırsa, aileleri aracılığıyla onları her zaman bulabilirdi. Ama dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman o kadar çaresiz olmamıştı. Arkadaşları yanındayken onlardan hoşlanıyor, ama yok olduklarında onlar hakkında fazla düşünmüyordu.

"Bilmiyorum," dedi. "Henüz kararımızı vermedik. Tayvan eğlenceli olabilir." Başka bir dergiye uzandı. "Biliyorsun, buraya gelmeden önce eve uğradık. Bir sürü insan seni sordu."

"Bir sürü insan beni mi sordu? Yoksa Speck'i mi sordular?" Tamamen nefret ettiği bir lakaptı bu.

"Bunun bir önemi var mı?"

"Az önce sorumu yanıtladın sayılır."

Sami yüzünü ona dönerek yan döndü. "Peki ya amcan?"

"Onun adına konuşamam ama beni görmeye ihtiyacı olduğunu hiç söylemedi."

"Ailenizden söz ettiğimde hep bir avukat gibi konuşuyorsunuz."

Sami her zamanki gibi Bo'nun Ursus County, Maine'de büyük bir ailesi varmış gibi konuşuyordu, anne babası öldüğünde onu yanına almak isteyen bir amcası yoktu. Onu başka kimse istememişti. Annesinin Pride'ının erkek bir meleze ihtiyacı yoktu ve babasının diğer erkek kardeşinin de Bo'ya ihtiyacı yoktu. Bu yüzden Bo'nun amcası Grigori Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldı ve Bo'yu Maine'e geri götürdü, orada yerel halk tarafından çoğunlukla görmezden gelindi. Onu görmezden geldiler, ta ki hokeyde iyi olduğunu anlayana kadar. Hokey, Ursus County'de her şeydi.

Yine de başlangıçta kolay değildi. Bo bir ayı için "küçük" sayılıyordu ve tüm ayı takımlarına karşı hokey oynuyordu - hatta küçükler ve minikler

kalbi ya da bedeni zayıf olanlar için değildi. Yine de Bo o yıllarda, kendisini küçük ve işe yaramaz bulan daha iri yarı aylara karşı oynayarak çok şey öğrendi. Öğrendiği şey de acımasız olmaktı.

Bir hokey oyuncusu olarak ününü biliyordu ve ona göre bu ünün her parçasını hak etmişti. O sahadayken iki değişmez şey vardı. Disk ona aitti ve eğer onun diskini almaya çalışırsanız, Bo Novikov onu geri almak için ne gerekiyorsa yapardı. Saldırısının yoğunluğu Bo'nun bir oyuncuyu ne kadar tehdit olarak gördüğüne bağlıydı. Tehdit ne kadar fazlaysa, hasar da o kadar kötü olurdu. Henüz bir buçuk yaşındayken ve kendisinden en az bir karış uzun aylara karşı oynarken bu mantıklı geliyordu ve verdiği hasar cüssesinin azlığı sayesinde hafifliyordu. Ancak Bo büyüme atağına geçtiğinde oyun tarzını değiştirmede. Artık tek fark, hasarı yirmi kat artıracak boyuta ve güce sahip olmasıydı.

Daha da kötüsü . . . Bo'nun umurunda değildi.

Kazanmak onun hedefiydi. Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacaktı. Para, sözleşmeler, kadınlar, hepsi kazanmanın sonucuydu ama Bo'yu her gün piste getiren şey kazanmaktı. Pakı diğer adamdan almak için ne yapması gerekiyorsa onu yapmasını sağlayan şey kazanmaktı. Tuhaf, akşam yemeği avlarken bu kadar yırtıcı değildi ya da hayatındaki başka hiçbir konuda bu kadar bölgeci değildi.

"Yol parasına ihtiyacın var mı?" diye sordu Sami'ye, amcasından ya da uzun zaman önce geride bıraktığı kasabadan bahsetmek istemiyordu.

"Yok. Son işimizden kalan biraz paramız var."

Sami'nin son "iş" büyük olasılıkla Sander'la birlikte yaptıkları son dolandırıcılıktı. Ne de olsa onlar tilkiydi ve tilkiler çalmayı severdi. Sami çok eski bir Eskimo soyundan gelen bir Kutup tilkisiydi. Sander ise Kodiak'tan gelen bir Alaska tilkisiydi. Bo Ursus County'ye taşındığından beri onlardan kurtulamamıştı, ikili ona ilkokulun ilk gününde yapışmıştı. Kariyeri onu nereye götürürse götürsün, Bo bir noktada tribünlere bakıp Sami ve Sander'ın onu izlediğini görüyor ya da antrenmandan sonra eve geldiğinde onları mobilyalarına uzanmış ve yemeğini yerken buluyordu.

Bu sadece kabullenmeyi öğrendiği bir şeydi ve arkalarını temizledikleri ve dağınıklık eğilimlerini kontrol ettikleri sürece, onları yanında görmekten keyif alıyordu.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

"Sen çok iyi bir kutupsun," diye alay etti Sami. "Seni bizim yaptığımız için çok mutluyum."

"Sanki başka seçeneğim vardı."

"Kesinlikle yoktu!" diye güldü.

"Şunu görüyor musun?" Mitch, yelesini kaldırarak Blayne'i kalın, linebacker boyundaki boynunun arkasına bakmaya zorladı.

"Neye bakıyorum ben?"

"Philadelphia'daki bir maçta Novikov'dan imza almaya çalışıyordum ve onu ürkütmüş olmalıyım çünkü o geçene kadar bir kapının arkasına saklandım."

"Neden bir arabanın arkasına saklanıyordun?"

"-ve beni duvara o kadar sert çarptı ki kanlar içinde kaldım ve bir saat kadar ayakta duramadım. Yara izi hâlâ duruyor!"

"Dostum, dostum, bu bir şey değil." Sabina'nın kocası Phil, uzun kollu termal tişörtünün yakasını aşağı çekerek göğsündeki silik çizikleri ortaya çıkardı. "Bunu üç yıl önce Jersey Stompers'a karşı oynadığı maçta aldım. Jersey takımını perişan ettikten sonra kalabalık üzerine gazoz, cips ve patlamış mısır atıyordu. Ben de eğildim ve bağırdım, 'Novikov! Berbatsın!' diye bağırdım. O da sahip olduğu sekiz inçlik melez pençeleriyle beni *doğradı!*" Phil sandalyesinde arkasına yaslandı, fazlasıyla kendini beğenmiş görünüyordu. "Ve ben tamamen hayatta kaldım."

Dehşete kapılan Blayne, "Siz ikiniz neyle övünüyorsunuz? Hayranları taciz etmek uygun bir davranış değildir." Blayne Phil'i işaret etti. "Madem ondan hoşlanmıyordun, neden sana fiziksel saldırıda bulunmasından bu kadar heyecan duyuyorsun?"

"Ondan hoşlanmadığımı kim söyledi?"

"Ona berbat olduğunu haykırdığını söyledin."

"Çünkü ben onun *en sıkı* hayranıyım." Phil, sanki söylediği şey tüm evren için bir şekilde aşikârmış gibi ellerini kaldırdı. "Bu onun en sadık hayranı olmaktan çok daha iyi bir şey. Değil mi Mitch?"

"Kesinlikle."

Blayne iğrenerek, "Adam tam bir pislik. Kendi takım arkadaşlarıyla kavga ediyor. Hem de maç sırasında! Bunu kim yapar?"

"Tüm takımını öldüresiye dövse de umurumda değil," diyen Mitch, Blayne'i daha da iğrendirdi ki bunun mümkün olduğunu sanmıyordu. "Desteklediğim takımlar için kazanmaya devam ettiği sürece."

"Konu yine Dallas değil, değil mi?"

"O takıma asla katılmamalıydı. Bu en büyük ihanetti."

Blayne masanın üzerinden Jess'e baktı ve gözlerini kaçırdı, çünkü evet, bu saçma Philly Shifter tartışmasını daha önce de yaşamıştı.

"Hey," diye eğildi Mitch. "Madem adamı tanıyorsun, belki bana imzalı bir forma ayarlayabilirsin."

"Adamı tanımıyorum ve sana bir bok vermeyeceğim."

"Sanki beni hiç sevmiyorsun."

"Sevmiyorum."

"Tamam. Öyle olsun. Ama yine de bana bir forma alabilirsin." "İki tane," diye ekledi Phil. "İki imzalı forma."

"İkinize de bir şey almayacağım."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü Bo Novikov şekil değiştiren sporlarında yanlış olan her şeyi temsil ediyor." Parmaklarıyla saymaya başladı: "Sportmenlik yok. Takım ruhu yok. Çaylak ya da genç oyunculara akıl hocalığı yok."

"Çok safsın!" Mitch her zamanki dramatik üslubuyla haykırdı. "Yüksek ahlak sizi şampiyon yapmaz. Ve," diye ekledi, "bu tavrın yüzünden Gwenie muhtemelen seni Texas Longfangs ile oynanacak şampiyonluk maçında yedek bırakacak, böylece Jamaica Me Howlers'dan Pussies Galore'u getirebilecek."

Elleri kucağına düşen Blayne, "Ne?" diye sordu.

Mitch, büyük olasılıkla herkesin birdenbire ne kadar sessizleştiğini fark ederek, Blayne'e odaklanmadan önce masanın etrafına baktı. "Gwen sana bundan bahsetti, değil mi?"

Phil sandalyesine geri yaslandı. "Sanırım bahsetmedi."

Blayne sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı, Mitch onun kolunu tuttu. "Bekle!

Muhtemelen yanılıyorum. Eminim-"

"Sorun onun bu kararı vermesi değil," diye hırladı Blayne, kolunu Mitch'in elinden çekerek, "sorun bunu benden önce *seninle* konuşması." Sırt çantasını topladı ve gitmek için döndü, aynı anda çantasının askılarını omzuna çekti. Ve evet, bu sırada Mitch'e çarptığını ve onu yemek masasının ortasına uçurduğunu biliyordu. Ne yazık ki umurunda bile değildi!

Onu masaya geri çağıran vahşi köpekleri görmezden gelerek ön kapıya gitti ve çekerek açtı. Diğer taraftaki boz ayı irkilerek geri çekildi.

"Selam, Blayne." Lock MacRyrie ona gülümsedi. "Sabina'ya lanet olası çekmecesini getirdim, böylece artık benden onu istediğini duymak zorunda kalmayacağım."

"Gwen seninle mi?"

Lock'un gülümsemesi soldu ve arkasını işaret etti. "Evet. O-"

Blayne ayıyı itti ve ön merdivenlerden Lock'un el yapımı mobilyalarını teslim etmek için kullandığı, hâlâ çalışır durumdaki pikabına gitti. Pencereye vurdu ve Gwen sırtarak camı indirdi.

"Hey, kızım! Bugün burada olacağını bilmiyordum." "Vahşi köpek brunch'ı."

"Sen ve senin kahvaltılık takıntın." Gwen kolunu cama dayadı. "Ee, ne var ne yok?"

"Yani . . . Engelleyici olarak Pussies Galore, ha?"

Gwen'in altın sarısı gözleri büyüdü, ifadesi şaşkına döndü. "Blayne, bekle. Bu sadece-"

"Hayır. Hayır. Açıklamaya gerek yok. O harika. Onu oynarken gördüm." "Blayne-"

"Ve Longfang'ler gerçekten serttir. Görünüşe göre benden daha sertler. Yani anlıyorum."

"Blayne, seni değiştirmiyoruz ama bu bir şampiyona tatlım. Biraz üstünlüğe ihtiyacımız var."

"Bende olmayan bir üstünlük."

"Çok nazıksın," dedi Gwen açıkça. "Sürekli diğer takımdan özür diliyorsun ve kimseyi incitmek istemediğin için kendini tutuyorsun. Yani evet," dedi sinirlenerek, "Sanırım ihtiyacımız olan o üstünlüğe sahip değilsin."

Blayne kamyondan geri adım attı. Şu anda bir şey söyleyemeyeceğini biliyordu, çünkü babasının deyimiyle, "Lanet olasıca zırlıtlara" başlayacaktı.

"Blayne, bekle."

Gwen kapının kilidini açtı ve iterek açtı ama Blayne aceleyle çıktı. Bundan sonra ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. "İyi" olabilirdi - bir lanet olarak görmeyi reddettiği bir şey - ama bu onun zayıf olduğu anlamına gelmiyordu. Ve elde etmek için bu kadar çok çalıştığı bir şeyden asla vazgeçmezdi. Hayır. Hepsine yanıldıklarını kanıtlamanın bir yolu olmalıydı. Sadece Babes'in "amigo kızı" olmadığını kanıtlamak için. O ana kadar sevdiği bir unvan.

tam o anda.

Evet. *Hepsine* yanıldıklarını kanıtlayacaktı.

BÖLÜM 4

Bo saatine baktı. Sabah sekiz. Koşu bandına çıkma zamanı.

Kendisini ismiyle tanıyan birkaç bakım görevlisine el sallayarak buz sahasından ayrıldı ve soyunma odasına gitti. Hokey kıyafetlerini çıkarıp eşofmanlarını ve spor ayakkabılarını giydi. Her şeyi kilitledikten sonra saatini tekrar kontrol etti ve soyunma odasından koşarak çıkıp birkaç kat aşağı indi. Bo kapıyı iterek açtı, onu ismiyle tanıyan birkaç bakım görevlisine el salladı ve spor dalı ne olursa olsun ya da ister ikinci ister birinci lig takımında olsun her takım oyuncusunun girebildiği devasa spor salonuna yöneldi. Bu bir ısınma çalışması olduğu için koşusunu aceleye getirmiyordu ama spor salonuna girip koşu bandına atlamadan önce hızını arttırmak üzereydi ki sinirli bir inilti ve burnundan gelen bir koku dikkatini çekti. Koku da öyle.

Dönüp geri koştu ve açık kapıdan içeri girdi. Kapıyı açık bulunca şaşırdı. Merkezde, profesyonel takımlarınki kadar kalabalık olmayan küçük ve genç ligler için birkaç küçük stadyum vardı. Bu özel stadyum, oldukça popüler hale gelen üç eyaletli derbi takımlarının alanı haline gelmişti ve maçları ve antrenmanları sadece akşamları veya hafta sonları gerçekleştiği için alan bu kadar erken saatlerde nadiren açıktı.

Bo koşarak durdu ve Blayne'in kendini pistten kaldırmasını izledi. Şu anda gözlerini kapattığı için kaskını yeniden ayarladı ve sinirli bir nefes daha verdi. Sonra ellerinin tersiyle yanaklarını sildi ve Blayne onun ağladığını fark etti. Vay canına, ya yere çok sert çarpmıştı ya da biraz sertleşmesi gerekiyordu.

Kızın işi bırakmak üzere olduğundan emindi ama kız aniden omuzlarını dikleştirdi, çömeldi, ellerini yumruk yaptı, kollarını dirsekten büktü ve kısa bir süre sonra tekrar fırladı.

Çok hızlıydı. Gerçekten hızlıydı. Kendini kaybedene kadar da iyi gidiyordu. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama sert bir şekilde yere düştü, uzun bacakları, kolları ve patenleriyle karmakarışık bir halde kış üstü dönmeye başladı.

Bo yüzünü buruşturdu ve onu sağlık hizmetleri katına götürmek zorunda kalıp kalmayacağını merak etti. Adam öne doğru bir adım attı ve o anda kadın aniden geri sıçradı. Diğer eliyle omzunu tutana kadar omzu biraz eğri görünüyordu,

Dişlerini gıcırdattı ve onu tekrar yerine oturttu. Kemiklerin çatırtısı boş odada yankılandı ve Bo yine yüzünü buruşturdu.

Yaklaştı ve sesini eşit ve sakın tutarak, "İyi misin?" diye sordu.

Blayne dönüp baktı, onu ürkütmemeye çalışmasına rağmen irkilmişti. Ama Blayne onu tanıyınca öyle nefret dolu bir bakış fırlattı ki, onun hâlâ bir seri katil olduğunu düşündüğünden emindi.

"Sen," diye tısladı ona. "Bu *senin* suçun!" Şoke olan Bo, "Ben ne yaptım?" diye sordu.

"Sen bir pisliksin!"

"Beni tanımıyorsun bile."

"Buzda. Sen buzda bir pisliksin. Ve şimdi herkes pislik olmak istiyor! Artık beklenen bu!" Daha da yaklaştı. "Ve ben bir pislik olmadığım için acı çekiyorum! Senin suçun!"

Daha önce insanların onu bu kadar aptalca bir şeyle suçlamasına alışık olmayan Bo, "Tamam," dedi, döndü ve dışarı çıktı. Arkasını dönüp derbi pistine geri döndüğünde spor salonuna giden yolu yarılamıştı. Bo içeri girdiğinde Blayne kollarını korkuluklara dayamış, başını da onlara yaslamıştı. Onu gördüğünde dimdik durdu.

"Ne?" diye sordu adam önünde durduğunda.

"Biliyor musun, burada durup ağlamak ve beni suçlamak yerine, belki de sorunun her neyse onu çözmek için bir şeyler yapmalısın. Senin sorununun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama benim hatam olmadığından oldukça eminim."

"Senin hatan. Sen ve sportmenlik hakkındaki tuhaf fikirlerin yüzünden herkes pislik olmak zorunda ya da takımının zayıf halkası olarak görülüyorsun. Kimse senin Texas Longfangs ile başa çıkabileceğini düşünmediği için değiştirilmesi gereken kişi. Belki bir ya da on altı kez, sıkı oyun sırasında kazara birine zarar verdiğinizde özür dilediğiniz için değiştirilmesi gereken kişi." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Zorlu bir oyun sırasında kazara birine zarar verdikten sonra hiç özür diledin mi?"

"Hayır. Tabii ki oyun sırasında kazara birine zarar vermedim. Ancak, oyun sırasında birine bilerek zarar verdiğim oldu... neydi o? Zorlu oyun sırasında mı?"

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" "Hayır."

İçini çekti, tüm vücudu bir nevi sönüyordu. "Ben lanetliyim."

"Ama," diye ekledi, "kazanan olmak için bir pislik olmak zorunda değilsin. Ben pistte bir pisliğim çünkü dışarıdayken öyleyim. İyi adamlar olan başka, gerçekten iyi oyuncular da tanıdım."

"Kim gibi?"

"İyi Adam Malone gibi. Son derece iyi biriydi. Ona karşı oynadığım ilk maçta bana tribünlere doğru çapraz bir kontrol yaptığında beyin sarsıntısı geçirmiş ve kırk iki dikişle kapatılabilecek bir yırtık oluşmuştu, yanlış hatırlamıyorsam özür dilemişti."

"Ne dedi?"

"'Özür dilerim, evlat.' Ama daha da önemlisi 'üzgünüm evlat' derken ciddiye." "Tamam."

"Yine de iyi olmanın senin sorunun olmadığını tahmin ediyorum." "Ama Gwen dedi ki-"

"Bu senin sorunun gibi görünebilir ama senin sorunun değil."

"Peki. O zaman benim sorunun ne?"

Bo pisti işaret etti. "Neden sonunda düştün?" "Ne zaman?"

Bo bu soru karşısında kaşlarını çatı. "Zaman çizelgesini netleştirmeye ihtiyaç duyacak kadar sık mı düşünüyorsun?"

"Bazen. Bazen de fırlatılıyorum, takılıyorum, çarpıyorum, savruluyorum, hırpalanıyorum-"

"Tamam," diye araya girdi, onun devam edebileceğini hissetmişti. "Beş dakika önce, biz bu konuşmaya başlamadan önce bayılmıştın. Neden?"

"Bilmiyorum."

"Tökezledin mi? Dengeni mi kaybettin?" "Dedim ya, bilmiyorum-"

"Sinirlenme. Soruma cevap ver."

Tekrar piste baktı. "Kayıyordum, her şey yolundaydı ve sonra ..."

"Ve sonra," diye devam etti sesi kesilince.

"Ve sonra tüm bunların ne kadar adaletsiz olduğunu ve kimsenin bana bir şans vermediğini düşünmeye başladım ve sonra adaletsiz olduğumu ve kendim için üzülmeyi bırakmam gerektiğini fark ettim ve sonra aç olduğumu ve işe gitmeden önce bir şeyler almam gerektiğini fark ettim ve sonra hala işe gitmem gerektiğini fark ettiğimde, Gwen'i görmek zorunda kalacağımı ve konuşmak isteyeceğini biliyordum ve Gwen ne zaman konuşmak istese bu bir tür işkence gibidir çünkü orada

Onunla kurnazlık yok, ne demek istediğimi biliyorsunuz, tıpkı babam gibi yüzünüze bakıyor ve sonra düşündüm ki, 'Oh, harika, Bay I Told You'll Never Be Good At Derby'ye bir Howler için çarpıldığımı söylemem gerekecek,' tam bir Dişi Kurt, daha az değil ve bu konuşmanın alacağını biliyordum-"

"Dur!" Bo ellerini kulaklarına götürdü ve kadına bakakaldı. "Aman Tanrım, kadın. Ağzından çıkan yük trenini frene bas."

Ne kadar acınası. Profesyonel atletlerin en aşağılık olanından "yardım" -ve bu terimi hafifçe kullanıyordu- alıyordu. Rahibe Teresa'nın Stalin'den zor durumdaki cüzzamlılarla nasıl başa çıkılacağı konusunda tavsiye istemesi gibi bir şeydi bu.

Şimdi de ona çenesini kapamasını söylüyordu. Sanki yıllar boyunca bunu yeterince duymamış gibi. Ona asla çenesini kapatmasını söylemeyen tek kişi annesiydi. Blayne saatlerce, hiç durmadan konuşabilirdi ve annesi asla tek kelime etmez ya da şikayet etmezdi. Elbette Huysuz İhtiyar Kurt eve geldiğinde parti bitmişti ama bu terapide halledilecek bir şeydi.

Novikov ellerini indirdi ve aşırı dramatik bir nefes verdi. "Bu kadar kolay olacağını düşünmemiştim ama sorununun ne olduğunu biliyorum. Çok fazla düşünüyorsun."

"Tüm dürüstlüğümlle söyleyebilirim ki," dedi açıkça, "bunu bana söyleyen belki de tek kişisiniz. En azından kesin bir alaycılık notu olmadan."

"Buzun üzerindeyken ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Az önce o adamın yüzüne yaptığım şey yüzünden cehenneme gitmek zorunda kalacak mıyım?' gibi bir şey."

"Hayır. Bu hiç aklımdan geçmez."

"Şok edici." Ellerini kalçalarına götürerek, "Peki buzun üzerindeyken ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Diskimi."

Blayne daha fazlasını bekledi. En az iki dakika daha bekledi ama Bo başka bir şey söylemedi ve Blayne sessizliğe daha fazla dayanamayana kadar tam iki dakika boyunca birbirlerine baktılar. "Bu kadar mı?"

"Bu kadar."

" 'Diskim' mi? Başka bir şey düşünmüyor musun? Strateji ya da takım arkadaşlarının ne yaptığı ya da zamanın nasıl geçtiği gibi-"

"Tüm bunların farkındayım ama 'Diskim' diye düşünüyorum."

"Nasıl . . . tek nota."

"İşe yarıyor."

Haklıydı. Novikov neredeyse oynadığı her takımı şampiyonluğa taşımıştı, ligde tüm zamanların en skorer oyuncusuydu ve tüm zamanların en iyi oyuncularından biri olarak kabul ediliyordu. Blayne onun fair play'den yoksunluğundan ne kadar nefret etse de, adamın bir kazanan olduğu gerçeğini görmezden gelemezdi.

Blayne'in olmak istediği bir şeydi bu, sadece o ana kadar ne kadar istediğini bilmiyordu.

Ve Cengiz Han'ın yedi-bir, yaklaşık dört yüz kiloluk torununa bakarken, birdenbire kazanan olmasına yardım edebilecek tek kişinin tam önünde durduğunu fark etti.

İşte o zaman, Pazar brunch'ından beri ilk kez Blayne gülümsedi.

* * *

Neden ona öyle gülümsüyordu? Genelde sahip olduğu o büyük, tatlı gülümseme değildi. Onun gizlice "köpek sırtışı" dediği şey. Hayır, bu onun içindeki kurdun ortaya çıkışıydı ve içindeki kedi bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Patenle yaklaştı. "Peki, her gün antrenman yapıyor musun?" "Elbette. Sen yapmıyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Yapmalısın."

"Tamam." Onun etrafında dolaştı. "Her sabah burada mısın?" "Pazar günleri hariç."

"Sanırım erken ve aydınlık geliyorsun, ha?"

"Evet."

"Ne gibi? Beş buçuk mu? Yoksa altı mı?"

"Altı."

"Önce pistte mi yoksa spor salonunda mı başlıyorsun?"

"Pistten. Böylece ben-" Bo'nun gözleri kısıldı. "Bekle."

Kız kayarak adamın önünde durdu ve gülümsemesi kesinlikle sahte ve yanıltıcı bir hal almıştı.

"Bu hayatta olmaz." Bo ondan uzaklaştı ama kız hızla önüne geçti ve pistte görüldüğü kadar hızlı olduğunu kanıtladı.

"Teklifimi duymadın."

Bo bir adım geri çekildi. "Bana seks teklif etmeyeceksin, değil mi?"

Blayne kaşlarını çatı. "Hayır. Teklif etmiyordum. Ama yüzündeki bariz iğrenme ifadesinden hoşlandığımdan emin değilim." Ellerini kalçalarına vurdu. "Benimle seks yapmak istemediğini mi söylüyorsun? Çünkü bana çıkma teklif eden sendin. Ve bunu takdir etmiyorum-"

"Yük treni. Frenler."

Ona homurdandı. Bir boğa gibi.

"Eğer seks teklif edeceksen," diye devam etti, "bence bu ölüm kalım meselesi için olmalı. Ya da para için." Bunu bir an düşündü ve başını salladı. "Evet. Ölüm kalım meselesi ya da para. Ama bir kız hobisi için? Bu sana göre değil, sence de öyle değil mi?"

"Bir *piliç* hobisi mi?" diye tükürdü ona.

Bo çenesini sildi. "Sen buna ne derdin?" "Bir spor! Geçerli bir spor!"

"Oh, hadi ama."

"Harika. Spor yapan kadınlardan korkan bir adam daha." "Spor yapan kadınlardan korkmuyorum. Bekle.

Yalan söylüyorum." "A-ha!"

"Kodiak hokey takımındaki domuzlar . . . Onlardan korkuyorum. Çok acımasızlar."

Öfkesi geldiği gibi hızla kayboldu. Şimdi büyülenmiş gibiydi. "Hokey liginde kadınlar da mı var?"

"Evet. Ama bazen bunu söylemek biraz zor oluyor."

"Hiç bilmiyordum."

"Hokey ligi karma. Ve eğer kadınları oynarken görseydin, nedenini anlardın." Koluna bir tokat attı. "Ow."

"Hokey ligindeki domuzlara saygı duyuyorsun-"

"Ve dişi kurtlara."

"-ama derbiye saygı duymuyorsun?"

Adam güldü ve bam! Kızın öfkesi geri geldi. "Bu kadar komik olan ne?"

"Bu Kraliçe Boadicea ile Pam Anderson'ı karşılaştırmak gibi bir şey." "Kelimeler uydurup dikkatimi dağıtabileceğini sanma." "Ben uydurmadım-"

"Bakın, işin özü, yardımınıza ihtiyacım var. Bir avantaja ihtiyacım var. Önümüzdeki ay Ulusal Şampiyonaya katılmayı başardık, ancak Texas Longfangs ile karşılaşacağız. Söylentilere göre, eğitimlerinin bir parçası da

sığırları çıplak elleriyle kesiyorlar, hem de insanken. Bana yardım etmelisin."

"Derbi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Aslında, derbiye bir spor olarak saygı bile duymuyorum. Peki sana nasıl yardım *edebilirim*?"

"Sana tribünlerde çapraz kontrol yapan son adamın adını söyle?" Bo sırtıtmaktan kendini alamadı. "İyi Adam Malone."

"Aynen öyle." Küçük bir kahkaha attı. "Gördün mü? Bana nasıl daha az iyi, ahlaklı, sevgi dolu Blayne ve daha çok kötü, sadist, pislik Çapulcu olacağımı göstermene ihtiyacım var."

Bu ifadeyi bir hakaret olarak görmemeye karar vererek, "Ama sana yardım etmek için gerçekten zamanım yok." Saatini işaret etti. "Bir programım var."

"Haftada birkaç kez, bir saatliğine de olsa bana zaman ayıramaz mısın?" "Hayır. Hayır, yapamam."

"Ciddi misin?"

"Evet." Saatine tekrar dokundu. "Program."

"Doğru. Doğru şeyi yapmak için değiştirilebilecek bir program. Öyle mi?"

"Hayır. Hayır, hayır, hayır. Etrafta dolaşıp programları değiştiremezsin. Bu ne demek oluyor?"

Eğer sürekli değiştiriyorsanız bir programın ne anlamı var?" "Ama programlar esnek olmalı."

"Hayır. Esnek değil." Bu saçmalık da neydi böyle? "Programlar esnek olamaz. Esneklik düzensizliğe yol açar. Düzensizlik özensizliğe yol açar. Özensizlik ise başarısızlığa yol açar. Başarısızlık da kaybetmenin başka bir adıdır."

Blayne ondan birkaç adım geriye doğru süzüldü. "Gerçekten şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Pek şakacı bir adam değilimdir ama iş programa ve zamana geldiğinde şaka yapmam."

"Oooo-tamam. Um . . ." Kaskını çıkardı ve başını kaşıdı. "Sen nasıl . . ."

"Neyi nasıl yapıyorum?"

"Sadece şekil değiştirenlere özel kulüplerin açılışlarında hep senden bahsedildiğini duyuyorum-" "Ben kulüplere gitmiyorum."

"-ya da başka bir süper modelle çıkarken-"

"Süper modellerin zamanla ilgili sorunları var, ben pek rahat değilim." "Ya da dünyayı egzotik yerlere seyahat etmek?"

"Sadece orada bir maç olduğunda. Tahiti Dünya Playoffları gibi. Ama Tanrım, pistin dışı çok sıcaktı. Acınacak kadar, acınacak kadar sıcak."

"Ama anlamıyorum. Yani... nasıl yapıyorsun? . . . ne zaman . . . ?" Gözleri büyüdü ve kısa bir süre eliyle ağzını kapattı. "Bakire misin?" diye fısıldadı.

"Ne? Hayır!"

"Ama o katı programınla ne zaman vakit buluyorsun? Rikers'daki mahkmların daha fazla özgürlüğü var!"

"Gayet iyi geçiniyorum. Kız arkadaşlarım oldu." "Uzun sürdüler mi?"

Bo omuz silkti. "oğunlukla kedigillerdi, yani ... hayır."

"Evet. Tanıdığım kedigillerin çoğu sabahın krnde kalkmıyor, bilerek kalkıyor."

"Bunun farkındayım, biliyorsun, *şimdi*."

"Sana bir şey söylemem gerek," dedi kaskını tekrar takarken. "Senden çok *etkilendim*. Ve artık sadece benim sana değil, senin de bana ihtiyaın olduğunu fark ettim."

"Yine seksten mi bahsediyoruz?"

"Hayır." Daha da yaklaştı. "Bu konuyu hemen açıklığa kavuşturalım. Artık erkek arkadaşım yok."

"Oh." Bo kaşlarını kaldırdı. "Yani artık Bebeklerden biriyle mi birliktesin?" "Hayır. Sen Visigoth'sun."

"Visigoth'u tanıyorsun ama Boadicea'yı tanımıyorsun, öyle mi?"

"Yine, kelime uydurmak yok. Her neyse, artık erkek arkadaşım yok."

"Neden?"

"Sonuncusu trajik bir şekilde biraz sosyopattı. Atlantic City'ye bir hafta sonu gezisine gittiğimizde, paranın annesinden çıktığını söylediğinde, parasını bilerek ödediğini düşünmüştüm. Annesinin tasarruf hesabını soyup soğana çevirdiğini değil."

"Oh."

"Evet. Erkek arkadaşınızla geçirdiğiniz romantik bir hafta sonunu polislerin ikinizi de tutuklaması kadar mahveden başka bir şey yoktur. Yani artık erkek arkadaş yok."

"Yani bekr mısınız?"

"Evet, onu da denedim ama pek işe yaramadı. Bu yüzden artık beni arayan beyefendiler var. Ve arayan beyefendilerle anlaşmalarım var."

"Bir erkek arkadaş ile bir centilmen arayan arasındaki fark nedir?" "Bir fark var."

"Ne farkı?"

"Bir fark. Yargılama."

"Yargılamıyorum. Sadece mantığımı kaybettim."

Blayne parmağıyla onu işaret etti. "Yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?" "Dur bir dakika. Yardımına ihtiyacın var."

"Dediğim gibi, birbirimize yardım etmeliyiz." "Pek sayılmaz."

"Hayır, gerçekten. Senin sosyal bir hayata ihtiyacın var." "Hayır.

İhtiyacım yok."

"Senin var. Neredeyse otuz yaşındasın. Birkaç yıl sonra yaşlı bir spor adamı olacaksın, yalnız, acı çeken, sevilmeyen; bir fahişe ya da Vegas şov kızı seninle sadece paran için evlenecek ve sonunda seni uykunda öldürecek. İstedığın bu mu?"

"Sen böyle söyleyince değil."

"Tabii ki istemiyorsun. Ben bunun için buradayım. Hayatının sefalet ve umutsuzluk içinde geçmemesini sağlamak için. Sen de bu yılki şampiyonluğu benim kazanmamı sağlamak için buradasın. Dostum, bu bir kazan-kazan durumu."

"Bana ahbap deme. Derbi pistini sallamak gerçekten o kadar zor mu?"

"Aslına bakarsan-"

"Şortun yeterince kısa değil mi? Sütyene ihtiyacın var mı?" "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Hala yardımına ihtiyacım olduğundan emin değilim."

"Oh, var." Elini göğsünün üst kısmına koydu. "Ve ben nazik, verici bir insan olduğum için yapacağım şey de bu. Sana yardım edeceğim."

"Nasıl?"

"Bunun üzerinde çalışıyorum. Ama seni anlayana kadar benim üzerimde çalışabiliriz."

Bo saatine baktı ve burada oturup onunla konuşarak yirmi sekiz dakika kaybettiğini fark edince irkildi. "Blayne, gerçekten zamanım yok-"

"Hadi ama. Sabahları bir saat mi? Bir saat mi? Bu sonsuza kadar sürecek de değil. Sadece şampiyonaya kadar."

Bo kafasındaki programı gözden geçirdi.

İki elini onun koluna koydu ve başını kaldırıp ona baktı. "Lütfen?"

Tanrım, kocaman köpek yavrusu gözleriyle bu yüzü nasıl geri çevirebilirdi? Çeviremezdi. O yüzü geri çeviremezdi. "Bir saat. Yediden sekize kadar. Ama hepsi bu."

"Yaşasın!" Blayne koşar adımlarla ayağa fırladı ve kollarını onun boynuna doladı. "Teşekkür ederim! Bu harika!" Ona sarıldı ama kollarını ona dolamadan bıraktı. *Kahretsin!*

Patenlerinin üzerinde kıpırdandı. "Çok heyecanlıyım!" "Zamanında gel, Blayne," dedi ona.

"Evet, elbette."

"Hayır, hayır." Adam onun kolunu tuttu. "Hâlâ bu aptal saati takıyorsun."

"Güzelmış."

"Ama zamanı göstermiyor. Çalışan bir saatin yoksa nasıl vaktinde geleceksin?"

"Zamanında geleceğim. Söz veriyorum!" Birden ona tekrar sarıldı, kollarını beline doladı. "Oh!" Arkasına yaslandı ve ona baktı. "Lafı açılmışken, saat kaç?"

"Sekiz buçuk."

"Kahretsin! Çok geç kaldım!" Ondan uzaklaştı. "Bu bana güven vermiyor, Blayne."

"Burada olacağım. Yarın yedide. Zamanında geleceğim! Söz veriyorum!"

Ondan kayarak uzaklaştı ve bir yığın eşyanın yanına gitti. Tüm o eşyaları - önce düzenlemeye zerre kadar çalışmadan- acımasızca bir sırt çantasına tıktırdı ve askıları omuzlarına çekti. "Teşekkür ederim. . uh ..."

"Adımı bilmiyor musun?"

"Adını biliyorum! Sadece sana nasıl hitap edeceğimi bilmiyorum. Size Novikov mu, Koç mu, Bay Novikov mu yoksa Çapulcu mu diyeyim?"

"Bo. Bana Bo de."

"Novikov'u severim." Ve neden en başta ona sorma zahmetine girdiğini merak etti. "Ve sen de bana Blayne diyebilirsin."

"Benim yaptığım gibi mi?"

"Aynen öyle!"

Kapıya doğru yöneldi. "İşe patenle mi gidiyorsun?"

Durdu ve patenlerine baktı. "Oops," dedi gülerek. "Sanırım şimdi öyleyim." Ona baktı ve omuz silkti. "Eğer ofise geç kalırsam, Gwen kıcıma tekmeyi basar. Oh! Ve zaten bugün onunla konuşmayacağım. Ha! Al sana, Bebekler için fazla zayıf olduğumu düşünen kedi!"

Sonra kadın gitti ve Bo kendini neyin içine soktuğunu merak etti.

Dee spor merkezine doğru ilerliyordu ki Blayne Thorpe aniden kapıdan fırladı ve caddede kayarak ilerlemeye başladı.

Dee'nin elleri yumruk haline geldi ve homurdanarak işe giden tam insanların ondan uzaklaşmasını sağladı.

O kız! Lanet olası kız! Zıplayan bir fasulye gibi dünyanın etrafında zıplıyordu. Burada, orada, her yerde! Etrafta zıplayıp dururken Dee ve ekibi bu küçük aptala nasıl sürekli göz kulak olabilirdi ki?

Dee'nin bunu yapmak zorunda kalması yeterince kötüydü. Şu anda çalıştığı organizasyon olan Grup'u yöneten Van Holtz'un adamlarının bir kurt köpeğinin bu seviyede bir korumaya ihtiyacı olduğu konusunda ısrar etmeleri yeterince kötüydü. Dee ne zaman Blayne Thorpe ile yüz yüze gelse, kadının sanki dünyanın diğer ucundaymışlar gibi onun adını bağırması yeterince kötüydü. Ama Dee'nin, çalınmaya değer bir yırtıcıdan ziyade kılık değiştirmiş bir fino köpeği olduğundan emin olduğu bir dişiyi korumak için kendini alçaltmak zorunda kalması hakaretin doruk noktasıydı.

Dee son iki aydır Niles Van Holtz'a kendisini bu saçma görevden azat etmesi için yalvarıyordu. Enerji dolu bir salağın güvenliği ve bakımından daha önemli işlerle uğraşmasına izin vermesi için. Ama o dinledi mi? Hayır. En azından onu dinlemedi. Onun yerine yeğeni/kuzeni/doğrudan kan bağı olan Ulrich Van Holtz'u dinledi. Ve Ulrich, İşe Yaramaz Kız Blayne Thorpe hakkında her türlü endişeyi taşıyordu.

Normalde Dee şimdiye kadar bu kaltağı bırakmış olurdu. Paraya bu kadar ihtiyacı yoktu. Ama Grup ona uzun vadede istediğini verme potansiyeline sahipti. Dee büyük düşünmeyi severdi ve kendi bölümünü kurma planları üzerinde çalışmaya başlamıştı bile. Ama biri -herhangi biri!- Blayne Thorpe'u sırf melez olduğu için yakalayana ve böylece Grup tam insanları iş üstünde yakalayıp alaşağı edene kadar, Dee bu fino köpeğinin peşine takılıp kalmıştı!

Boynunu kırıp nefesini bırakan Dee, Blayne'in peşinden gitti ve kurt köpeğinin yine yanlış sokağa girdiği ortaya çıkınca neredeyse köşede ona çarpıyordu. Tabii ki Blayne Dee'yi görmedi bile.

Kokusunu almadı. Takip edildiğini bilmiyordu. Her zamanki gibi mutlu bir şekilde habersizdi.

"İşe yaramaz çay fincanı kaniş," diye homurdandı Dee, aptalın şehrin kalabalığı arasında kayarak uzaklaşmasını izlerken.

Sonra yapması gerekeni kabullenerek Dee de onun peşinden gitti.

5. BÖLÜM

Blayne kayarak ofise girdi. Masasının üzerinde en sevdiği smoothie dükkânından aldığı kocaman bir fincan ve büyük olasılıkla iki kapı aşağıdaki Sağlıklı Beslenme Fırını'ndan aldığı şekersiz çöreklerle dolu bir karton kutu duruyordu. Gwen'in kafasına silah dayansa bile girmeyeceğini söylediği bir yerdi çünkü "Tüm o lanet hippilerden" nefret ediyordu. Gwen'e göre et yemeyen herkes hippiydi. Ama Blayne şekersiz yapılan nefis yiyecekler için fırına giderdi.

Blayne'in vücudunda şeker ve/veya kafein bulunmasının bir gece hapse girmek için tek yönlü bir bilet olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Çoğu insan için bu içki ya da ağır uyuşturuculardı, ancak Blayne'in ek sorunları vardı, bu yüzden özellikle iş günlerinde mümkün olduğunca hepsinden kaçınıyordu.

Gwen masasına oturdu ve yarı uyanık olan ve muhtemelen bu kadar erken ofiste olmaktan memnun olmayan Mitch, odaya sığdırabildikleri diğer tek misafir koltuğuna oturdu.

"Merhaba, Blayne." Gwen ona gülümsedi. "Nasıl gidiyor?"

"İyi," diye mırıldandı başını öne eğerek. Blayne arkadaşının söylediklerinden dolayı kendini kötü hissetmesini sonuna kadar sağlıyor muydu? Um ... evet!

"Bak, Blayne." Gwen ayağa kalkıp ona doğru yürürken Blayne çantasını yere bıraktı ve iş kıyafetlerini çıkarmak için karıştırmaya başladı. "Dün için gerçekten üzgünüm. Tabii ki Bebekler seni takas etmiyor, görevden almıyor ya da yerine başka birini getirmiyor. Cherry bunu duymayacak."

Blayne omuz silkti -acıyarak, diye düşündü- ve kargo pantolonunu bulmaya çalışarak kıyafetlerini çıkarmaya devam etti.

"Mitch de üzgün. Değil mi Mitchell?" Gwen sıkılmış dişlerinin arasından sordu.

"Ne? Oh, evet. Evet. Özür dilerim, Blayne. Çenemi kapalı tutmalıydım."

"Önemli bir şey değil," dedi Blayne ayağa kalkarak.

"Önemli," dedi Gwen. "Sana sadık olduğumu biliyorsun, Blayne. Ve bence şampiyonaya kadar takım antrenmanları dışında birlikte antrenman yaparsak her şey yoluna girecek. İyiden de iyi olacak. Harika olacak."

"Buna gerek kalmayacak."

"Hadi, Blayne. Benim için sakıncası olmadığını biliyorsun ve benim için de iyi olacak."

Sabahları işten önce pratik yapabiliriz."

Novikov'dan çalan Blayne, "Bunu mevcut programıma sığdırabileceğimden emin değilim" dedi.

"Program mı? Ne programı? Sana her sabah verdiğim çalışma programı dışında ne zaman bir programın oldu ki?"

"Bo Novikov ile antrenman yapmamı sağlayan şu anki programımdan bahsediyorum. Sabahları, işten önce. Bilirsiniz, takımın zayıf halkası olmamak için beni güçlendirmeye yardımcı olmak için."

Kendini beğenmiş hisseden ama bunu belli etmemek için çok çabalayan Blayne, elinde iş kıyafetleriyle ayağa kalktı. Gwen şaşkınlıkla ona göz kırparken, Mitch'in ağzı açık, gözleri kocaman olmuştu. "Üstümü değiştirmem gerek. Yirmi sekizinci caddedeki berber dükkanında bir iş buldum. Sanırım lavabolar yedeklenmiş." Başını salladı, iki kardeşin arasına baktı ve "Tamam. Görüşürüz." dedi.

Ofisten çıkıp birinci kattaki tuvalete doğru kayarak gitti. İş kıyafetlerini giydiğinde, Blayne kulaktan kulağa sırtıyordu. Kendini tutamıyordu. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemişti.

Kendi kendine kıkırdarak banyodan çıkan Blayne, Mitch koluna yapışıp onu birinci kattaki konferans odalarından birine sürüklediğinde biraz ciyakladı. Yine de yalnız değillerdi. Artık vahşi köpekler de işin içindeydi. Elbette, B&G Tesisat'ın ofislerinin bulunduğu bina onlarındı ama daha da önemlisi, vahşi köpeklerin işin içinde olmasına *bayılıyordu*. Onlar işin içindeyken her şey yepyeni bir çılgınlık seviyesine ulaşıyordu!

Mitch onu serbest bırakmadan önce odanın önüne kadar sürükledi. "Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordu.

"Daha açık konuşman gerekecek."

Oturan tek kişi olan Jess, büyük göbeği onu konferans masasından uzakta tutuyordu, başını eğdi ve burnunu ovuşturmaya başladı.

"Mitch-" dedi Gwen, bu işi çabucak bitirmek istiyordu ama Mitch'in keyfi yerindeydi ve saat daha dokuz bile olmamıştı. Kız kardeşinin sözünü kesmek için elini kaldırdı.

"Blayne." Ve onun adını her türlü endişeyle söyledi. "Burada Bo Novikov'dan bahsediyoruz. Çapulcu. Kimseyi eğitmiyor."

"Ben hariç."

"Evet, tatlım." Elini kızın omzuna koydu ve kızın küçük bir parçası -bir sürü öfke kontrolü dersinden sonra kontrol edebildiği küçük bir parçası -Parmaklarını ısırıp koparmak istedi. "Ama ne pahasına?"

"Ona yardım edeceğim."

"Ona ne için yardım edeceksin? Orgazm konusunda mı?"

Blayne elini hâlâ üzerinde tuttuğu terli giysilerin altında yumruk haline getirdi. Gülmemek için parmaklarını avucunun içine sokmaya dikkat etti. Kontrolün kendisinde olduğunu anladığında sordu: "Tam olarak bunu söylemedi ama sabah protein içeceğinden bahsetti. Ben de 'Umarım çilekli seviyorsundur' dedim!"

"Blayne!"

Onun endişesini elinin tersiyle itti. "Bak, o aslında gerçekten iyi biri."

"Gördün mü, beni şimdiden endişelendirdin, Blayne. Çapulcu iyi *biri değil*. Annemiz ona orospu çocuğu derdi. Buzun üzerinde tam bir orospu çocuğu ve gördüğüm ve duyduğum kadarıyla buzun dışında da tam bir orospu çocuğu."

"Bir keresinde bir adamı binadan aşağı attığını duymuştum," diye ekledi Phil, Blayne'in görebileceği bir neden olmadan.

"Spor Merkezi'nde yeraltında olacağız," diye açıklayınca Jess ve Gwen homurdandı.

"Hokey sopasıyla bir taraftarın peşinden gittiğini duydum," diye araya girdi Danny. "Hokey sopasını kastediyorum. Hokey sopası penis için bir örtmece değildir."

Evet! Vahşi köpekleri severdi!

"Siz ikiniz çenenizi kapatır mısınız?" Mitch tersledi.

"Ağızından çıkana dikkat et, kedi," diye uyardı Sabina, "yoksa dilini koparırım."

"Görmüyor musun, Blaynie?" Mitch kolunu onun omuzlarına doladı. "Hiç istemediğim gayrimeşru küçük bir kız kardeş gibisin."

"Teşekkürler mi?"

"Ben de seni güvende ve sağlam tutmak istiyorum, spor yıldızları tarafından cinsel istismara uğramanı değil." Onu kendine doğru çekerek nefes almasını engelledi. "Novikov sana yardım etmeyecek, Blayne. Seni kullanacak."

"Ama Gwenie takım söz konusu olduğunda ne yapmam gerekiyorsa yapmam gerektiğini söyledi."

"Eminim öyle demek istememiştir."

"Eğer geri kalanımız," diye araya girdi Gwen, "takımımızı bir üst seviyeye çıkarmak için çaba gösterebiliyorsak, Blayne'in neden yapamayacağını anlamıyorum."

Jess Mitch'le yüz yüze gelmemek için sandalyesini çevirmek zorunda kaldı ve Mitch kafasının vücudundan ayrılmasına saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

"Sen neden bahsediyorsun be?"

"Bağırma," dedi Gwen. "Bağırmana gerek yok. Blayne sadece ne yapması gerektiğini anlıyor. Takım için. Değil mi, Blayne?"

"Doğru!"

"Haydi şimdi. İşe koyulmalıyız."

"Bekle bir dakika!" Mitch bağırdı. "Öylece çekip gidemezsin! Bu konuşma henüz bitmedi!"

Ulrich Van Holtz yataktan yuvarlandı ve başını kaşıyıp esneyerek yatak odasından çıkıp koridordan geçerek oturma odasına gitti ve sehpanın üzerindeki kumandayı aldı. Sabah haberleri ve taze kahve güne başlamasını sağlayacaktı, böylece restorandaki öğle yemeği telaşını ve o gece takımla yapacağı hokey antrenmanını karşılayabilecekti.

Ric, ev sinemasını oluşturan tüm farklı ekipmanları çalıştıracak düğmeye basmak üzereyken, "Beni mi görmek istedin?" sesini duyunca elindeki şık cihazı zorlukla tutarak sıçradı.

Ric gözlerini kapadı ve kalp atışları yavaşlayana kadar bekledi. Tüm Van Holtz yavruları gibi Ric de doğduğu andan itibaren üç şeyin farkında olmak üzere eğitilmişti: Filet mignon ne zaman mükemmel bir orta pişmiş olur, ne zaman hisse senedi satmak için doğru zaman olur ve ne zaman bir yırtıcı hayvan evinin etrafında pusuya yatar. Restoran incelemeleri ve kişisel mali portföyünün ortaya koyduğu gibi, Ric ilk ikisinde ustalaşmıştı. Ve her zaman üçüncüsünde de ustalaştığını düşünmüştü.

Ta ki Dee-Ann Smith'le tanışana kadar.

Neredeyse her gün Blayne'in deyiimiyle "pusuda bekleyen tiplerle" karşılaşıyordu ama hiçbir titanyum kapılar, ağır silahlı korumalar ya da ölümcül lazer koruması gibi küçük şeylerin girmek istediği yere girmesine engel olmasına izin vermeyen otuz dört yaşındaki bu dişi kurtla kıyaslanamazdı. Ve Van Holtz kulelerinin tepesindeki çatı katı süiti bu güvenlik seviyesinin daha düşük versiyonlarına sahip olduğundan, onun evinde aniden ortaya çıkmasına sürekli şaşırmaması gerektiğini tahmin etti.

Kendini daha sakin hisseden Ric, Dee-Ann'le yüzleşti. Çoğu şekil değiştiren gibi o da çıplak uyurdu ama Dee-Ann bunu hiç fark etmemiş gibiydi, bu yüzden kıyafetlerini giymek için çabalamaya zahmet etmedi. Ric'e göre, insanların evlerine habersizce girecekse bu aldığı bir riskti.

"Seni görmek istedim. . . iki gün önce."

"Meşgulüm. Ne istiyorsun?"

"Kontrol etmek istedim-" "Çay

fincanı mı?"

"Ona Blayne demeyi tercih ederim ama evet."

Altı iki yaşındaki Dişi Kurt ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu. Hava soğuktu, Şubat ortasıydı, bu da Dee-Ann'in kot pantolonunun, Coors tişörtünün ve kovboy çizmelerinin kot pantolona, Led Zeppelin sweatshirt'e ve kovboy çizmelerine dönüştüğü, dondurucu soğukların Dee'yi üşütmesi ihtimaline karşı ön tarafına EGGIE dikilmiş büyük boy deri bir bomber ceket giydiği anlamına geliyordu.

"Onunla zamanımızı boşa harcıyoruz."

"Evet. Bunu daha önce de söylemiştin. Birçok, birçok, *birçok* kez. Ama Gruba ve *bana* göre o birincil hedef."

"Kimse o kızı almayacak." Dee gözlerini devirdi. "Üremek için bile iyi olmaz."

Ric, Dee-Ann Smith'in üzerinde yürüdüğü zemine ne kadar tapsa da, yine de bu konuda onun saçmalıklarını kabul etmeyi reddediyordu.

Birkaç ay önce Dee-Ann, Blayne'in adının, etkinliklerinde şekil değiştiren melezleri kullanmayı seven bir dövüş ringine satıldığını öğrenmişti. Geçtiğimiz altı ay içinde, üç eyaletli bölgenin her yerinde iki düzineden fazla ceset bulmuşlardı. Bazıları hala şekil değiştirmiş haldeydi, bazıları insandı, hepsi çiğnenmiş ve tükürülmüştü. Birkaçı hala kalın deri tasmalarını takıyordu, sivri uçlarıyla birlikte. Birkaçı dövüş sırasında ölmüştü; diğerleri ise dövüşten sonra öldürülmüştü. Hepsi erkekti ama dişileri de alınmıştı.

Bazıları üremek için alındıklarını düşünüyordu ama Ric bu kadar basit olmadığını düşünüyordu. Bu pitbull ya da rottweiler yetiştirmeye benzemiyordu, yavrular bir ya da iki yıl içinde büyüüp dövüş köpeği oluyordu. Şekil değiştirenlerin yavruları yıllarca işe yaramazdı, şekil değiştirme yetenekleri ergenlik çağına gelene kadar ortaya çıkmazdı. Genç yaşta dövüşme potansiyeline sahip olanlar sadece sırtlanlardı. Dişleriyle doğan tek şekil değiştiriciler onlardı ama sırf bu yüzden yavrular eve yakın tutulurdu. Ve çalışan iki beyin hücresine sahip hiç kimse yavrularından birkaçını kapmak için bir sırtlan inine girmeye çalışmazdı. Kesinlikle hiç kimse o kadar aptal değildi.

Hayır, Ric dişi melezleri üremek için istediklerini düşünmüyordu. Onları savaşmak için istediklerini düşünüyordu, dişi yırtıcılar genel olarak erkeklerden daha saldırgandı. Öyle olmak zorundaydılar. Çoğu zaman sadece kendilerini değil yavrularını da koruyorlardı.

Ve Blayne'in adını satan pisliğe küçük bir servet verilmişti, bu yüzden Ric şu anda kimsenin ondan vazgeçtiğine inanmayı reddediyordu.

"Biliyorsun, bu işe girdiğimde Niles Van Holtz beni sıkıştırmayacağını söylemişti."

"Seni sıkıştırmıyorum, Dee-Ann. Sana işini yapmanı söylüyorum. Nasıl yapacağını değil, sadece yapmanı söylüyorum. Sen ve Van Amca Blayne'e hedef olduğunu söylememeye karar verdiniz, ama bu sizin ve ekibinizin onu korumak için daha çok çalışmanız gerektiği anlamına geliyor çünkü o kendini korumayı bilmiyor."

"Bu amcanın fikriydi, benim değil."

Aslında Niles Van Holtz, yani Van Amca onun büyük kuzeniydi ama şu anda bunun ne önemi vardı ne de önemi.

"Bunu senin için basitleştireceğim. Blayne hakkında düzenli bilgi istiyorum. Nerede, ne yapıyor ve kiminle yapıyor. Senden işini yapmanı istiyorum Dee-Ann. Bu kadar basit."

Dee, "Nasıl istersen" demeden önce mükemmel dolgun dudakları kısa bir süre büzüldü. Bu onun Güneyli kibarlığıyla "Yaparım ama siktir git" demesiydi ama Ric'e istediğini verecekse bu tonu görmezden gelebilirdi.

Tekrar ev sinemasına döndü ve uzaktan kumandayı kullanarak açtı. "Kahvaltı ister misin?" diye sordu, kızgınlığını yemekle yatıştırmaya hazırdı. Ama omzunun üzerinden kızın durduğu yere baktığında, kız çoktan gitmişti.

"Üç deyince. Bir, iki... üç."

Gwen ve Blayne çarpık kapıyı çekerek açtılar. Küf ve hasarlı su tesisatının nemli kokusu yüzlerine çarptı ve ikili başlarını çevirdi. "Tamam," dedi Gwen öğürmeden konuşabildiğinde, "belki de aile işine katılma konusunda annemi dinlemeliydik."

Blayne güldü. "Koku o kadar da kötü değil prenses."

"Kokular konusunda tam bir köpek gibisin."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Gwen başının bir ucuyla arkalarındaki koridoru işaret etti. "Etrafta kimse var mı?"

Blayne baktı, sonra kokladı. "Yok."

Görgü tanığı olmadan, Gwen yanındaki el fenerini kullanmadan zifiri karanlık odaya girdi. Onsuz da gayet iyi görebilecekken neden pilleri boşa harcasındı ki?

Gwen berber ve kuaför salonunun lavabolarının bulunduğu yerin hemen altındaki sudan zarar görmüş duvarı buldu. "Buldum."

Blayne başıyla onayladı. "Evet. Bu biraz uzun vadeli görünüyor, ha?"

"Oldukça." Gwen alet çantalarını yere bıraktı ve bir tanesinin içine uzanarak balyozunu çıkardı. Blayne de aynısını yaptı, arkadaşlar yan yana duruyordu. Gwen balyozu başının üzerinden duvara doğru savurmaya başladı. O geri çekilirken, Blayne de savurdu. Bunu duvarın büyük bir kısmını yıkana kadar sürdürdüler ve birkaç noktadan damlayan ve diğerlerinden akan çok eski boruları ortaya çıkardılar.

"Tamam," dedi Gwen, hasarı incelerken. "Mitch'e işkence etmek bir yana, Novikov'un asıl meselesi ne?"

Blayne küçük bir kahkaha attı. "Adamı biraz zor durumda bıraktım." "Sen mi, Blayne?" Gwen alaycı bir şaşkınlıkla,

"Sen mi, Blayne?" dedi. "Asla!"

"Orada durmuş, derbi ve benim hakkımda yargılayıcı konuşuyordu! -Ben de beni bu duruma soktuğuna göre neden bana yardım etmesin di ye düşündüm."

"Peki bunu nasıl yaptı?"

"Spor söz konusu olduğunda karşı olduğum her şey olarak ve-" "Lütfen durun. Bu konuşmayı bir daha duymak istemiyorum."

"Hey, bak!"

"Blayne, bekle-"

Artık çok geçti. Blayne yarığa uzandı ve nefes alan bir şey çıkardı.

"Bir keseli sıçan!"

"Dev bir sıçana benziyor."

"Bu bir sıçan değil. Keseli sıçan. Hiç güneye gitmediğin o kadar belli ki."

"Orada chitlinler ve sıçan adını verdikleri dev sıçanlardan başka ne var ki?"

Blayne sırtarak iğrenç görünümlü şeyi boynunun altından kaşdı.

"Sevimli değil mi?"

"Biraz bile değil. Peki Novikov'la aranız gerçekten iyi olacak mı? Demek istediğim, Mitch bir kez olsun haklı. Çapulcu'nun ünü boktan bir şey."

Blayne homurdandı. "Onunla başa çıkabilirim."

Gwen, Blayne'in bu konuda neden bu kadar emin olduğunu bilmiyordu ama Gwen onunla bu konuda tartışmanın da bir anlamı olmadığını biliyordu. Blayne ayaklarını yere vurduğunda inanılmaz derecede inatçı olabiliyordu. Hokey oyuncusu Blayne'e birkaç faydalı ipucu bile verse, Gwen bundan şikâyetçi olmazdı. Kurt köpeğinin tonlarca potansiyeli vardı ama takım artık Blayne'i görmezden gelemezdi.

Blayne köşeye sıkıştırılmadığı sürece -ki bu onu cinayet işlemeye meyilli hale getiriyordu- çok iyi biriydi.

Ve Gwen yıllar boyunca Bo Novikov hakkında duyduğu onca şey arasında "iyi" kelimesinin kullanıldığını hiç duymamıştı.

"O şeyi yere bırakacak mısın, yoksa bunu tek başıma mı halledeceğim?"

Blayne kaşlarını çatı. "Çok küçük görünüyor. Belki de onu beslemeliyiz."

Beslemek mi? Başka bir yırtıcı hayvan olsa onu *yemeyi* düşünürdü. Ama Gwen bunu söylememesi gerektiğini çok iyi biliyordu çünkü bu şekilde gözyaşları, sümük ve "*Bunu nasıl önerirsin?*" şeklindeki histerik çığlıklar ortaya çıkıyordu.

Bu saçmalıkları dinleyecek havada olmayan Gwen, "Belki de sadece bir bebektir," diye teklif etti.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Blayne tekrar yarığa doğru eğildi. "Blayne, lütfen dikkatli ol. Geçen seferkini hatırla-"

"Porsuk!"

"Ah!" Blayne arkasında duran ve şırıngayı sağ kürek kemiğinin yanındaki deriye saplayan Dişi Kurt hemşireye ters ters baktı. "Acı verici!" diye tersledi.

"O zaman belki de farelerle kavgaya girmemelisin, parlak zekâ. Sadece bunu yapsaydın enfeksiyonları önlemek için bu önleme ihtiyacın olmazdı."

Blayne dişlerini sıkarak, "O bir porsuktu," dedi. "Fare değil. O delikte bir keseli sıçan ve bir porsuk olduğunu nereden bilebilirdim ki?" "Bu kaçınıcı o l d u şimdi?" Dişi Kurt dişlerini sıkı.

İğneyi atmadan önce hipodermik iğneyi çıkar. "Bir porsuk kavgasının yanlış tarafında yer aldığınızı mı?"

"Bu benim suçum değil. Porsukların suçu. Beni yakalamak istiyorlar. Hepsinin. Benden nefret ediyorlar."

Hemşire onun önünde duruyordu. Blayne bu kadar az kadından nefret ederken o bu kadından nefret ediyordu.

"Porsuklar ... senden nefret mi ediyor?" diye sordu Blayne'in boğazını yırtmak istemesine neden o l a n o küçümseyici ses tonuyla.

"Evet."

"Uh-huh. Neden kuduz aşılarını her zaman güncel tuttuğunu anlıyorum. Yürüyen bir felaketsin."

"Bu nasıl iyi bir başucu davranışı? Neredeyse eminim ki ben buna *kötü hasta* bakıcılık derim."

Blayne bu hastanenin acil servisine her gelişinde neden Hemşire Mengele ile muhatap olmak zorunda kaldığını anlamıyordu. Blayne, Dişi Kurt'un köpeklerden mi yoksa genel olarak melezlerden mi bu kadar nefret ettiğini bilmiyordu ama son zamanlarda konuşmaları oldukça düşmanca bir hal almıştı.

"Neden hâlâ benim acil servisimdesin, sokak köpeği?" Hemşire Fun talep etti. "Gidip ödül maması için yalvarman falan gerekmiyor mu?"

İyi huyunu kaybeden Blayne, "O kalçaların gerçek boyutlarında mı yoksa herkesin dikkatini yüzüne çekmek için mi pantolonunu dolduruyorsun?" diye karşılık verdi.

Dişler diş etlerinden fırladı ve iki köpek dişi, odaya bir ayı girene kadar birbirlerine hırladılar.

"Ne haltlar dönüyor burada?"

Hemşire Ölüm geri çekildi. "Hiçbir şey, Doktor. Ama odaya ihtiyacı olan insanlar var ve biri odadan çıkmıyor."

"Sanırım o kişi sizsiniz." Doktor koridorun karşısını işaret etti. "Altıncı odada sana ihtiyaçları var."

"Evet, Doktor."

Dişi kurt ters ters baktı ve Blayne de ona karşılık verdi.

Hemşire McBitchy-son gittikten sonra doktor kaşlarını kaldırarak Blayne'e baktı. "Seni iki saniye bile yalnız bırakamam."

"O başlattı!"

Lock'un ablası ve harika bir dişi domuz olan Doktor Iona MacRyrie başını sallayıp güldü. "Bunu her seferinde söylüyorsun." Ellerini Blayne'in çenesinin altına yerleştirerek yüzünü kaldırdı. "Gerçekten, Blayne. Bunu bir fare mi yaptın?"

"Bir porsuk yaptı."

"Gördüğüm kadarıyla porsuklar geri dönmüş. Bir süre için ... neydi?"

"Sincaplar."

"Ah, evet. Sincaplar seni yakalamak için dışarıdaydı." "Sadece bir tanesi. Ama kurnaz ve acımasızdı."

"Belki de Blayne, bu sadece bir öneri, onları yemeyi planlamıyorsan küçük av hayvanlarını rahat bırakmalısın."

Iona, Blayne'in başını bir o yana bir bu yana çevirdi. "Yüzündeki yırtıklara sürmek için sana bir şey vereceğim."

"Tamam."

Blayne doktorla ilk kez Iona'nın ailesinin kardeşinin Gwen'le nişanlandığını duyurmak için verdiği küçük bir akşam yemeğinde tanışmıştı. Ama pek konuşmuyorlardı, Iona zamanının çoğunu yavrularını kontrol etmeye çalışarak geçiriyordu. A

Ancak bir hafta sonra, Blayne bir sokak kedisiyle şiddetli bir çarpışmanın ardından acil servise kaldırıldığında tekrar karşılaşmışlardı. Blayne'in sokak kedisi diyerek aşağıladığı bir dişi aslan değil, gerçek bir sokak kedisiydi. Iona, Blayne geldiğinde acil servis doktoru değil, şekil değiştirenlerin işlettiği McMillian Presbyterian Hastanesi'nde çalışan bir beyin cerrahıydı ve o gece eve dönerken kanlar içindeki Blayne'in yanından geçip hâlâ kafasının arkasına bağlı olan psikopat hayvanı çıkarmaya çalışıyordu.

On iki ziyaretten sonra oldukça samimi olmuşlardı.

"Hemşire Fun bana ne için iğne yaptı?" Blayne iğnenin girdiği yer acımaya başladığında sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Tetanos olabilir mi?"

"Onu bir süre önce yaptırdım ve uyluğuma girdi. Tüm aşılarımı yaptırdığımı biliyorsun. Dosyamda olmalı."

"Önleyici olduğuna eminim." Iona geri adım attı. "İkinizin arasında ne var bilmiyorum ama sizi zehirlemeye çalıştığından şüpheliyim."

Blayne o kadar emin değildi. "Gidebilir miyim?"

"Evet." Iona doktor önlüğünden bir reçete defteri çıkardı ve bir şeyler karaladı. "Yıkandıktan sonra bunu yüzünüze sürün. Bölgeyi temiz tut. Yırtıklarınızın iyileşmesi daha uzun sürer, bu yüzden bunu aklınızda bulundurun."

"Tamam." Blayne reçeteyi aldı. "Teşekkürler."

"Bir şey değil. Seni eve bırakmamı ister misin? Birkaç dakika içinde çıkıyorum." "Gwen beni götürebilir."

Iona kollarını göğsünde kavuşturdu ve tek kaşını kaldırarak Blayne'e baktı.

"Beni terk etti, değil mi?"

"Beni 'o kasaplardan biri' olmakla suçluyor ve bu hastaneden bir ölüm tuzağı olarak bahsediyor. Peki sen ne düşünüyorsun, Blayne?"

"Beni kamyondan attıktan sonra 'Bu ölüm tuzağından kurtulmada iyi şanslar' dediğinde, ölüm tuzağından kurtulmamı *sağlamak* için etrafta kalacağını düşünürdüm!"

* * *

Takım buz pistini terk etti, paten sesleri koridorlarda yankılanarak soyunma odalarına doğru ilerliyordu.

Ric durdu ve tekrar piste baktı. Başını salladı ve yanında duran Lock'a baktı.

"O lanet olası bir makine," diye mırıldandı Lock. "Hiç durmuyor." Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti.

Arkadaşlar birlikte melezin talimlere devam etmesini izlediler. Beş dakika kadar izledikten sonra soyunma odasına gittiler ve Bo "Çapulcu" Novikov'u buzun üzerinde yalnız bıraktılar - tam da ait olduğu yerde.

6. BÖLÜM

Bo kale çizgisinden şutunu çekti ve pakı ağlara gönderdi.

"Günaydın!"

Bu ses dikkatini dağıttı ve Bo adımlarını bozmadan yönünü değiştirip pistin girişine doğru kaydı. Sertçe durdu, patenlerinden buz püskürdü ve kurt köpeğinin önünde durdu.

Bo ona baktı, o da Bo'ya baktı. Adam gülümsemese bile o gülümsemeye devam etti. Sonunda sordu, "Saat kaçta anlaşıştık?"

"Yedi," diye cevap verdi dişlerini geren neşeli bir notayla. "Peki saat kaç?"

"Uh" Kot pantolonunu karıştırdı ve bir cep telefonu çıkardı. Hâlâ o lanet, işe yaramaz saati takıyor olması adamın kafasını patlatmak istemesine neden oldu. Lanet olası bir saat olmadan bir yetişkin olarak insan nasıl işlev görebilirdi ki?

Tüm o mükemmel hizalanmış dişlerini görebileceği şekilde sırtarak, "Altı kırk beş!" dedi.

"Peki saat kaçta anlaşıştık?"

Gözlerini kırıştırdı ve gülümsemesi soldu. Bir an sonra,

"Yedi." "Yedi mi?"

"Hayır." Adam ona bakmaya devam edince usulca sordu: "Benimle saat yedide pistte buluşmak ister misin?"

Bo başını sallayıp "Tamam" diyene kadar ona bakmaya devam etti. Kadın dışarı çıktı ve Bo işine geri döndü.

On beş dakika sonra Bo küçük arenaya girdi. Koyu mavi taytı, kazağı ve patenleriyle rahat görünen Blayne yüzünü ona döndü. Onun kendisine kızmasını ya da daha da kötüsü, açık sözlü olduğunda insanlardan sık sık aldığı o yaralı bakışı takınmasını bekliyordu. Ama bu senaryolardan herhangi biriyle uğraşmak zorunda kalmak, Bo'nun hayatındaki insanların onun nasıl çalıştığını en başından beri anlamalarını sağlamak için her zaman ödemeye razı olduğu bir bedeldi. Bu şekilde daha sonra sürprizlerle karşılaşmazdı. Buna "sınırlar" deniyordu ve bunu bir kitapta okumuştı.

Yine de Blayne onu gördüğünde sırttı ve bir Starbucks bardağı uzattı. "Kahve," dedi adam yaklaştığında. "Sana ev markasını aldım çünkü ne seveceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tarçınlı burguları vardı, ben de sana onlardan birkaç tane aldım."

Kahveyi aldı ve onu yakından izledi. Neredeydi o? Öfke mi? Kızgınlık mı? Bir şeyler mi planlıyordu?

Blayne şekerleme torbasını ona uzattı ve Bo da aldı. "Teşekkür ederim," dedi, mükemmel demlenmiş kahvesini yudumlarken bile hâlâ şüpheciydi. "Bir şey değil." Ve işte yine o sırtış. Daha büyük ve daha parlak lanet güneş. "Ve anladım. Yedi, yedi demektir. Sekiz, sekiz demektir, vesaire, vesaire. Anladım ve üzerinde çalışıyorum. Bir daha olmayacak." Bütün bunları en ufak bir acı ya da kızgınlık belirtisi göstermeden söylemiş, Bo'nun gözlerini bacaklarıyla kamaştırdığından daha fazla anlayışıyla kamaştırmıştı.

"Yani." Ellerin kalçalarının üzerine koydu. "Önce ne yapmamı istiyorsun?"

Benimle evlenmek mi? Bekle. Hayır, hayır. Yanlış cevap. Bu sadece onu garipleştirir ve tekrar kaçmasına neden olur. Normal ol. Normal ol. Bunu yapabilirsin. Sen sadece harika bir patenci değilsin. Normal, harika bir patencisin.

Bo onun kendini toparladığını anladığında, "Önce odaklanman üzerinde çalışalım. Yüzüne ne olduğunu sormalı mıyım?" Yanaklarında bir sürü kesik vardı. Oyuklar. Sanki küçük bir şey onu pençelemiş gibiydi.

"Hayır!" diye cıvıldadı ve eşofmanını çıkardı. Altına, üzerinde B&G PLUMBING yazan yıpranmış mavi bir tişört giymişti. Blayne elinde tişörtle tribünlere doğru kayd, durdu, başını salladı, tribünlerin başka bir bölümüne doğru kayd, durdu, tişörte baktı, arkasını döndü ve korkuluklara doğru kayd. "Onu burada bırakmalıyım," diye açıkladı. "Üşürsem diye."

Bo, az önce hayatının iki dakikasını onun lanet olası bir kazağı nereye koyacağını bulmaya çalışmasını izleyerek kaybettiğini fark etti. Asla geri alamayacağı iki dakika.

"Woo-hoo!" diye seslendi piste çıktığında. "Hadi gidelim!"

İki eliyle onu kendisine katılmaya çağırırken geriye doğru kayıyordu. Kızın arkasını işaret etti. "Dikkat et-"

"Ow!"

"-Direk."

Tanrım, kendini neyin içine sokmuştu?

Yüce Tanrım, kendini neyin içine sokmuştu?

Yirmi dakika sonra adamın kafasını duvara çarpmak istedi. Zamanda geri gidip Cengiz Han'ın canına okumak istiyordu.

kardeşleri Larry ve Moe'ya saldırmadan önce. Tamam, tamam. Bu onların isimleri değildi ama Cengiz'in ismini iyi bir günde bile zar zor hatırlayabiliyordu, kardeşlerininkini nasıl hatırlayacaktı ki? Ama Han soyunun isimleri ne olursa olsun, Blayne dünyasını bu ... bu ... ile lanetledikleri için hepsinin canını yakmak istiyordu. Vizigot!

Daha da kötüsü, onun yaptığı şeyi ciddiye bile almadığını biliyordu. Buna kadın sporu demekte ısrar ediyordu. Eğer her yönüyle cinsiyetçi bir domuz olsaydı, Blayne bunu sadece yetiştirilme tarzındaki bir kusur olarak görmezden gelebilirdi. Ama çok geçmeden Novikov'un kadın sporculara çok büyük bir saygı duyduğunu keşfetti. .

. yeter ki sporcu olsunlar ve sadece "şirin kıyafetler giymiş, birbirlerini hırpalayan seksi kızlar" olmasınlar. İhtiyaçınız olan tek şey biraz sıcak yağ ya da çamur, o zaman elinizde gerçek bir para makinesi olur."

Yine de, yaptığı spora spor olarak saygı duymasa bile, onu Olimpiyatlara hazırlıyormuş gibi çalışıyordu.

Otuz dakika sonra, yan yatıp solumaktan başka bir şey istemiyordu. Yine de melezin bunu yapmasına izin vereceğinden şüpheliydi.

Pistin etrafında dönerken, Blayne son derece sinir bozucu bulduğu bir şekilde tekrar durduruldu - o büyük eliyle onu başından yakaladı ve yerinde tuttu.

Tek bir hamleyle onu geriye itti ve Blayne o hızda kıç üstü düşmemek için mücadele etti. Biri onu böyle ittiğinde genellikle kızgın olurdu. O kızmamıştı.

"Bir şey görmem gerek," dedi, hâlâ elindeki kahve fincanını yudumlarken. O ısınırken tarçınlı burguları beş dakikadan kısa bir sürede bitirmişti. "Gelebildiğin kadar sert gel bana."

"Emin misin?" diye sordu ona bakarak. Üzerinde koruyucu giysilerinden hiçbirisi yoktu, bir şekilde eşofman altı ve tişört giymeyi başarmış ve yine de saat tam yedide piste gelebilmişti. "Seni incitmek istemiyorum," dedi ona dürüstçe.

Ancak ardından gelen kahkahalar, onu incitmek istediğini düşünmesine neden oldu. Onu çok incitmek istiyordu. Onunla birlikte gülmediğini fark ettiğinde -ya da bu durumda, açıkça ona güldüğü için *kendine* güldüğünü- Novikov gözlerini kırıştırdı ve "Şaka yapmıyorsun," dedi.

"Hayır. Şaka yapmıyorum."

"Oh. Oh! Um . . . Ben iyi olacağım. Bana en iyi vuruşunu yap."

"Pat Benatar gibi mi?" diye şaka yaptı ama adam sadece ona bakınca, "Unut gitsin," dedi.

Blayne önündeki devı tarttı ve gerçekten hızlı bir başlangıç yapabilmek için birkaç adım daha geri gitmeye karar verdi. Pozisyonunu aldı ve bir kez daha dikkatlice baktı. Bu babasının ona öğrettiğı bir beceriydi. Zayıflığı ölçmek. İster bir insanın, ister bir binanın ya da her neyse onun zayıflığını. Elbette, Blayne bu becerisini genellikle iyilik için kullanır, birinin zayıflığını bulur ve sonra bunun üstesinden gelmesine yardımcı olmak için çalışırdı. Ancak babası bunu yok etmek için kullanıyordu.

Vücudunu alçaltan Blayne bir nefes aldı, yumruklarını sıktı ve havalandı. Dönüşte biraz hız kaybetti ama içeri girerken hızını arttırdı. Blayne Novikov'a yaklaşırken, Novikov orada rahatça durmuş, kahvesini yudumlarırken ve onun pistteki hareketini izlerken onu bir kez daha ölçtü. Bu son değeriendirme bakışına dayanarak, pozisyonunu hafifçe ayarladı ve sahip olduğı her şeyle ona çarptı.

Ve evet, kendini bayılttı ama dev de onunla birlikte yere düştüğünde buna kesinlikle değmişti.

Bo lise takımına katıldığından beri dört yüz kilodan fazla adam tarafından dövülmüşü. Kelimenin tam anlamıyla ölmesini isteyen adamlar, azgın bir sığır sürüsünün gücüyle ona çarpmıştı. Birkaçı onu yere sermeyi başarmıştı. Birkaçı zilini almayı başarmıştı. Ama hiçbir, kesinlikle *hiçbiri* onu hazırlıksız yakalayamamıştı.

Kadın ona bir yönden geliyordu ve kahvesini yudumlayıp zihninin bu bir saatlik kişisel olmayan eğitime izin vermek için günlük programını yeniden ayarlamasına izin verirken, kadın aniden yönünü değıştirdi ve onu daha zayıf olan sağ tarafından vurdu ve onu tam kıcının üzerine attı.

Kahvesinin geri kalanı piste sıçradı, başının arkası sertçe yere çarptı ve Bo aniden dünyayı bu pozisyondan görmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladı.

Şokla birlikte gelen o sersemlikten kurtulması bir anını aldı. Ve bunu sadece "şanslı bir atış" olarak geçıştirebilmeyi diledi. Ama niyeti gördüğünde anladı. Onu kıcının üstüne devirmek istemişti ve devirmişti de. Küçücük bir kurt köpeğı, yıllarca eğitim almış adamların yapamadığını yapmıştı.

Bu sırada kendine gerçekten zarar vereceğinden endişelenen Bo, hâlâ elinde tuttuğı boş bardağı bıraktı ve ellerini Blayne'in omuzlarını kavramak için kaldırdı.

"Blayne? Blayne, beni duyabiliyor musun?"

Blayne inledi ve Bo rahatlamış bir iç geçirdi. Ellerini onun göğsüne koydu ve yavaşça kendini kaldırdı. Yine de Blayne'i en çok rahatsız eden şey, ayağa kalktığı anda duyduğu, onu garipleştirmekten başka bir işe yaramayan bir dizi şangırtı sesiydi.

Sesler devam ederken Blayne dişlerini sıktı ve durduklarında bir nefes verdi. Başını salladı ve etrafına bakındı.

"Blayne?" Büyük kahverengi gözler ona odaklandı. "İyi misin?"

"Uh-huh." Başını yana eğdi. "Neden yerdesin?" "Çünkü beni koyduğun yer burası."

"Ben ..." Başını tekrar salladı. "Ne?" "Beni bir ton tuğla gibi düşürdün, Blayne."

"Ben mi? Ben... Bunu ben mi yaptım?" "Evet."

"Ciddi misin? Yoksa sadece kibarlık mı yapıyorsun?"

"İyi mi?" diye sordu. "Bu gerçek bir kelime mi yoksa sen mi uydurdun? Bu hoş kelimesine aşına değilim. Fransızca mı?"

Dik oturdu, elleriyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım!"

Adamın üzerinden atlayıp ayağa kalktı ve kollarını havaya kaldırarak pistin etrafında dönmeye başladı. Ve Philly'li olduğu için şaşırtıcı olmayan bir şekilde "Rocky" temasını söylemeye başladı, ancak sözleri bilmiyordu, bu yüzden hemen hemen "Bir şey, şimdi bir şey! Bir şeyler alıyorum, hemen bir şeyler!"

Çok öfkelenmesi ya da en azından hastalık derecesinde utanması gerekirdi. Ama utanmadı. Daha önce birini bu kadar mutlu ettiğini hiç hatırlamıyordu ve bu çok uzun zamandır yaşadığı en hoş deneyim olmalıydı.

Bo doğrulup onu izledi. "Blayne?" "Şimdi yüksek bir şey!"

"Blayne, dikkat et-"

"Ow!"

"-pole."

BÖLÜM 7

"Bu harikaydı," dedi Blayne, Bo'nun önünde bir ileri bir geri yuvarlanarak. "Çok şey öğrendim."

Bo korkuluklara yaslanarak rahatladı ve Blayne'in hareketlerini izledi. *Tanrım, çok güzel bir kız.* "İyi," diye mırıldandı, neye cevap verdiğinden emin değildi ve gerçekten umursamıyordu.

"Yani bunu yarın tekrar mı yapacağız?" "Uh-huh."

"Harika! Saat yedide burada buluşuruz."

"Bekle . . . ne?" Az önce neyi kabul etmişti? Neden dikkatini vermiyordu? Ama o daha hayır diyemeden kız ona doğru kayarak yaklaştı ve kollarını ona dolayarak onu şok edip susturdu.

"Bu yardım için gerçekten minnettarım."

"Oh. Uh. Bir şey değil." Onun irade gücü neredeydi? Odaklanması neredeydi? Ne zaman bu kadar zayıflamıştı?

"Şampiyonaya çok hazır olacağım." Ona sırıttı. "Ve her şey senin sayende olacak. Benim kahramanım."

Eh. İradenin gücü abartılıyordu.

"Saati biliyor musun?" diye sordu.

Elbette biliyordu ama konu bu değildi. "Görüyorum ki hâlâ sahte Prada'nı giyiyorsun."

Prada'ya gülümseyebilmek için kendini ondan kurtardı. "Aslında bu benim Cha-Chanel'im. Ve işe yarıyor!" Onu inceledi. "Sayılır. Ama güzel değil mi?"

"Oldukça işe yaramaz."

Gözlerini devirdi ama hakarete uğramış gibi görünmüyordu. "Yine başlama. Saat kaç peki? Sekiz buçukta bir yerde olmam gerekiyor."

Bo saatine baktı, sonra gözlerini ayıramadı. Blayne ile sadece bir saat planlamıştı. Bir saat. Ne daha fazla, ne daha az. Ama ... ama ...

"Saat ... saat sekiz yirmi," dedi.

Blayne gülümsedi. "Oh, tamam.

Teşekkürler." "Sekiz yirmi," dedi tekrar.

"Evet. Anladım. Bekle. Bu sayının bir alt metni var mı? *Gizli Dosyalar*'daki iki on bir gibi mi?"

"Ne?" Bo başını salladı. "İşimiz yirmi dakika önce bitmiş olmalıydı." Elini cebine attı ve listeyi çıkardı. "Gördün mü? Her şeyi yazdım."

"Gerçekten de yazılı bir listen mi var?"

"Listeler önemlidir."

"Gördün mü? Demek istediğim bu. Bu senin için sağlıklı olamaz. Bu katı, saçma programla yaşamak."

Bo o zaman sordu, "Sekiz buçukta bir yerde olman gerektiğini söylememiş miydin?"

"Evet!" Kadın gülümsedi ve Bo aval aval ona baktı. Bo, kızın gözleri büyüylene ve "*Kahretsin!*" diye bağırana kadar aval aval baktı. Tek koluyla kendini yukarı kaldırdı ve parmaklıkların üzerine çıktı. Patenlerini tam kafasına doğrultmasaydı bundan daha çok keyif alabilirdi ama paniklediğini ve yolundan çekilecek kadar hızlı olduğunu biliyordu. Kızın kapıdan çıkıp yirmi saniye sonra geri dönmesini izledi. "Soyunma odasına hiç gitmedim," dedi, bir sırt çantası ve yerde gelişigüzel yığılmış kıyafetlerin yanında kayarak durdu.

Tam stadyumun içinde kıyafetlerini çıkarmaya başlamıştı ki Bo koşarak yanına geldi ve hızla ellerini tuttu. "Burada olmaz."

"Neden?"

"Yalnız değiliz."

"Ha?"

Odanın uzak köşesindeki üst tribünü işaret etti. Tüm spor merkezinin iyi yağlanmış bir makine gibi çalışmasını sağlayan bakım elemanları kahvaltılarını ediyor ve ikiliyi izliyorlardı. Sabahları kahvaltı ederken sık sık Bo'yu izlerlerdi ama bir şekilde derbi stadyumuna inmenin yolunu bulmuşlardı. Bo aldırımıyordu ama çıplak, paniklemiş bir Blayne'i bedava izlemelerine de izin verecek değildi.

"Hey, çocuklar!" Blayne kolunu kaldırdı ve el salladı. Erkekler de ona el salladı. "Merhaba, Blayne!"

Sırıttı. "Orada olduğunuzu bana haber vermeden üzerimi değiştirmemi izleyemezsiniz, değil mi?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye cevap verdi içlerinden biri. "Kötü şekil değiştirenler!" diye alaycı bir şekilde azarladı. "Kötü, kötü, kötü!"

Saat ne kadar geç olduğunu çoktan unuttuğunu hisseden Bo, Blayne'in saçmalıklarından bir avuç kaptı. "Haydi."

Kadın sakince ona baktı. "Acelen ne?" "Saat şu anda sekiz yirmi dört," diye açıkladı.

"Kahretsin!" Eşyalarının geri kalanını kaptığı gibi stadyumdan dışarı fırladı, Bo da onu takip ediyordu.

Bakım ekibinden biri, "Sana iyi şanslar Çapulcu," diye bağırdı.

Ardından bir başkası "İhtiyacın olacak!" dedi.

Bazılarının kahkaha olarak değerlendirebileceği bir homurtuyla Bo, Blayne'i yakındaki bayan soyunma odasına kadar takip etti. Bo elindekileri Blayne'in yere attığı şeylerin yanına bıraktı. Anlamadığı şey, eğer sadece işe gidecekse neden bu kadar çok kıyafeti olduğuydu. Onun duşta olduğunu duyabiliyordu ve ortalıkta yığılı duran eşyalarını görmezden gelemeyerek her şeyi toplayıp düzenlemeye başladı.

"Kahretsin!" diye seslendi, soyunma odasında onunla birlikte olmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

"Ne?" diye sordu adam kıyafetlerini katlarken.

"Buraya gelmeden önce patenlerimi çıkarmayı unuttum." "Nasıl yaptın-" *Hayır. Sormamak daha iyiydi.*

Bir kadın için tarihin en hızlı duşunu alan Blayne, elinde patenleri ve antrenman giysileri, üzerinde havludan başka bir şey olmadan dışarı koştu.

Bo patenleri ve terli kıyafetleri aldı ve ona bir çift gri kargo pantolonu, siyah bir sweatshirt ve hepsi düzgünce katlanmış spor sütyen ve külot seti verdi.

"Teşekkürler!" Mahremiyet için dolapların diğer tarafına geçti ve Bo kirli kıyafetlerini koymak için plastik bir torba buldu ve patenleriyle birlikte sırt çantasına koydu - onları kuruttuktan ve tekerlekleri plastik bir torbaya sardıktan sonra.

Blayne giyinmiş olarak dışarı koştu ve çantasına uzandı. Bo elini çantanın üzerine koydu ve "Ayakkabılar" dedi.

"Oh!" Spor ayakkabılarını aramak için tam bir daire çizdi, o da onları yüzüne doğru tuttu.

"İşte burada."

"Oh. Teşekkürler!"

"Otur."

Oturdu ve spor ayakkabılarının bağcıklarını çözdü. En azından denedi. Onun yerine düğümler attı. Tam o sırada cep telefonu çalmaya başladı. Bo'nun şimdiye kadar görmediği kadar korkuya yakın bir şeyle baktı. Bo telefona uzanınca kadın başını salladı. "Arayan Gwen olacak," diye fısıldadı. "Kıçıma tekme basacak."

"Neden fısıldıyorsun?" diye fısıldadı. "Seni duyamayacağından eminim."

"Gwen'i tanı mıyorsun."

Telefonu ona fırlattı ve spor ayakkabılarını tuttu. "Cevap ver."

O yaptı. "Alo?" Hemen yüzünü buruşturdu. "Geç kaldığımı biliyorum. Birkaç dakika içinde orada olacağım. Neredeyim ben?" Gözleri odanın içinde dolaştı ve adam onun ne aradığını merak etti. Kabul edilebilir bir yalan mı?

"Beşinci Cadde'de takıldım kaldım. Neden Beşinci Cadde'deyim?"

Bo spor ayakkabılarını giymek için önünde diz çöktü ama telefonu kapatacak kadar durdu ve "Ona kahvaltı getirmek için durdun" dedi.

"Durdum mu?"

"Şimdi yaptın."

"Oh!" Gülümsedi. "Teşekkürler." Boğazını temizleyerek telefona, "Sana kahvaltı almak için durdum ama trafiğin bu kadar kötü olacağını bilmiyordum. İyi bir kahvaltı mı?" Blayne ona baktı ve başını salladı.

"Manhattan'ın en iyisi," diye fısıldadı.

"Görünüşe göre Manhattan'ın en iyisi." Gülümsedi, şimdi rahatlamıştı. "Evet. Kahve sıcak olacak. Sıcak değilse Starbucks'tan falan biraz daha alırım. Tamam. Uzun sürmez."

Telefonu kapattı. "Yalan söylemekten nefret ediyorum." "Muhtemelen bu konuda gerçekten kötü olduğun içindir."

"Biliyorum."

"Eğer odada duruyor olsaydı, mahvolurdun." "Moral konuşması için teşekkürler."

Bo spor ayakkabılarını ayağına geçirdi ve bağcıklarını bağladı. "İşte oldu." **U z a n d ı** ve sırt çantasını aldı. "Her şeyi topladım."

Blayne çantayı aldı. "Bu çok tatlı. Teşekkür ederim."

"Evet, evet." Ayağa kalktı. "Kalemin var mı?"

"Evet." Kargo pantolonunu karıştırdı ve bir kalem çıkardı. Bo onun elini tuttu ve avucuna şöyle yazdı: "Burası ikiniz için kahvaltı yapacağınız yer. Şekil değiştirenlerin işlettiği bir yer ve buradan çok uzakta değil. Manhattan'daki en iyi Danimarkalı. Mike'a seni benim gönderdiğimi söyle. Onu arayıp geleceğinizi söyleyeceğim." Blayne sadece ona bakınca ekledi: "Gittiğin yere yiyecek ve/veya kahve olmadan gidersen o kaplan suratını dağıtır."

"İyi noktaya değindin." Sırt çantasını omzuna astı. "Tüm bunlar için teşekkürler."

"Sorun değil. Ve yeni bir saat al."

"Alacağım... eninde sonunda." Soyunma odasının kapısından çıktı ve Bo arkasından çıkarken Blayne koşarak geri döndü. Bo onun hayatının U dönüşlerinden ibaret olup olmadığını merak ediyordu.

"Yanlış yol," dedi gülerek.

"Biliyorum." İçini ekti. "Ve yarın yedi. İşte."

Kadın sendeleyerek durdu. "Yarın yedi burada ne için?"

"Blayne . . ."

"Oh." Güldü. "Tamamen unutmuşum." Başını işaret etti. "Tanrı'ya şükür bağlı." Hiçbir uyarıda bulunmadan aniden ayağa fırladı -yine koşar adımlarla- ve adamın yanağına bir öpücük kondurdu. "ok teşekkür ederim! Yarın görüşürüz!"

"Zamanında gelsen iyi olur!" diye bağırdı arkasından. "Ve Danimarkalıyı unutma!"

"Haklıydı," dedi Gwen bir ağız dolusu Danimarka tatlısı yerken. "Manhattan'daki en iyi Danimarka tatlısı bu."

Blayne başını salladı ve yedi. Pastaneye şimdiden aşık olmuştu çünkü şeker yerine balla tatlandırılmış tatlılar bulmuştu. nc reğine uzandığında Gwen'e, "Yalan söylediğimi nereden anladın?" diye sordu.

"Yalan söylediğini her zaman anlarım. Ve o dramatik duraklamaların kesinlikle yardımcı olmadı."

"Biliyorum, duraksamalar üzerinde alışmalayım."

"Büyük Novikov ile eğitim nasıl gitti?"

"Gerçekten iyi geçti. Görünüşe göre yeterince odaklanamıyorum." "Birileri Kaptan Açıkgöz olmuş."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Herkes senin yeterince odaklanamadığını biliyor demek. Sen bile biliyorsun."

Blayne bu noktayı tartışacak enerjiyi bile bulamadı. "Tamam, evet. Biliyorum. Ama biliyorsun, o kadar da kötü biri değil. Aslında-"

"Yapma, Blayne." "-O

adam için üzülüyorum."

"Ve işte başlıyoruz!"

"Bu ne demek oluyor?"

"Onun düzeltilmeye ihtiyacı yok, Blayne."

"Onu düzeltmeye çalışmıyorum." Danimarkalıdan bir ısırık daha aldı, iyice çiğnedi, yuttu ve "Ama çok daha mutlu bir insan olabilir" dedi.

Gwen'in başı öne düştü ve derin bir iç çekti. "Ne?"

Blayne sordu. "Ne dedim ben?"

"Karşılaştığınız her erkeğe sokakta bulduğunuz yaralı bir köpek yavrusu gibi davranmaya devam edemezsiniz."

"Ben-"

"Ve şimdi bunu Bo Novikov ile yapıyorsun. Zengin, ünlü, fena görünmüyor ve sikine binecek bir sürü kadın var. Ama nedense onun gizliden gizliye mutsuz olduğuna inanmak istiyorsun."

"Mutlu olamaz."

"Neden böyle söylüyorsun? Etrafta koşuşturup herkesi kucaklamadığı için mi? Birkaç hayranını dövdüğü bilindiği için mi? Birkaç çocuğu ağlattığı için mi? Buzda ve buz dışında takım arkadaşlarıyla yumruk yumruğa kavga ettiği için mi?"

"Bu da işin bir parçası."

"Herkes senin gibi değil, Blayne. Bo Novikov'un mutsuz bir insan olduğunu gösteren hiçbir şey yok, en azından benim için."

"Gerçekten mi?" Blayne sırt çantasını kaptığı gibi açtı ve Gwen'in önüne koydu. "Peki ya bu?"

Kaplan uzun bir süre çantaya baktı. "Bunu o mu yaptı?" "Ben olduğumu düşünmedin, değil mi?"

"Yüce Tanrım. Çok düzenli."

"Fazladan külotlarımı katlamış... Kim külot katlar ki?"

"Belki de gizliden gizliye sapıktır. Külotunu hissetmek istedi-"

"Yani ben duştayken tüm çantamı mı düzenlemiş? Bir çift bile eksik değil. Gwen, bu aşırı düzenli çanta bir yardım çağrısı."

"Ya da mutlu bir eşcinseldir. Gey erkekler çoğunlukla çok düzenlidir ve kadınların saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda olmadıkları için çok mutludurlar."

"Bunu ben de düşündüm ama burada öyle bir durum olduğunu sanmıyorum. Bakın bu yüksek koordinasyon seviyesinde neler eksik. . ."

"Renk koordinasyonu yok."

"Hayır. Alfabetik ve katı sıkıcı çizgiler halinde."

"Başka bir deyişle, babanın takdir edeceği bir şey."

"Aynen öyle. Ve kimsenin böyle yaşamasına izin veremem, Gwen.

Hiç kimsenin!" Gwen güldü. "Zavallı adam. Neye bulaştığından haberi yok."

Ric kayarak Lock'un yanına geldi, pistin duvarına ve koruyucu cama yaslandı. "Kim o?" diye sordu.

Lock pistin diğer tarafına baktı. Novikov küçük, seksi bir tilkiyle konuşuyordu. Kutup tilkisi olmalıydı; üzerinde şort vardı. Dışarıda hava sıfırın altındaydı! "Kutup tilkisi," dedi Lock hokey sopasının etrafına sardığı bandı yeniden ayarlamakla meşgulken.

"Evet ama onunla konuşarak ne yapıyor?"

"Muhtemelen *onun* kutup tilkisidir."

"Kutup tilkisi mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Onun Kutup tilkisi olduğu anlamına geliyor." Lock nasıl daha açık konuşabileceğini bilmiyordu.

Yaklaşık bir ay önce ikinci ligden yükselen ve Smith Sürüsü'nün bir parçası olan Reece Lee Reed, Lock ve Ric'in önünde durdu. "Onu karaborsadan mı satın aldı?" Reed, Gwen'in sorduğu gibi

"O taşralı, taşralı Smith aksanı" demekte ısrar etti. "Buna gerek yok."

"Dışarı çıktıklarını mı söylüyorsun?" Ric talep etti.

"Sesinizin bu kadar üzgün çıkmasının bir nedeni var mı?" Lock sordu. "Ondan hoşlanıyor musun Van Holtz?"

Ric Reed'i görmezden gelerek, "Bu sabah Blayne'le birlikte olduğunu duydum," dedi. "Tanrım," diye iç geçirdi Reed. "Bu adam benim kahramanım olmaya başladı."

"Ona derbide yardım ediyordu," diye açıkladı Lock. "Blayne'in Gwen aracılığıyla anlattığına göre gerçekten çok iyi biriymiş ve tamamen eli kolu bağlıymış."

"İyi mi? İyi biri miymiş?"

Novikov mu?" "Ne duyduysam onu söylüyorum."

Reed kıkırdadı. "Blayne olur düşünmek Şeytan kendisi oldu sadece yanlış anladım."

Lock tartışamadı bile.

"Ya ondan hoşlanıyorsa?" Ric sordu. "Ya bunun gülünç bir derbi antrenmanının ötesine geçmesini umuyorsa?"

"Neden bu kadar endişelendiğini hâlâ anlamıyorum?"

"Aman Tanrım, dostum. Şuna baksana!" Başını eğerek tilkiyi işaret etti.

"Nanook of the North'un porno versiyonu gibi."

Reed, "Nanook Kuzey'de yaşıyor," diye mırıldandı ... sonra da kendi şakasına güldü. Kendi halinde bir kurttu, nerede olursa olsun eğlence bulurdu.

istedim.

"Seks yaptıklarından şüpheliyim. Kız onun tilkisi," diye tekrar açıkladı Lock. Siyah bir ayı olan Bert kayarak yaklaştı ve eğilerek, "Merkezde konuşulanlar

.. Blayne Thorpe derbi antrenmanı sırasında büyük Bo Novikov'u kış üstü düşürmüştü."

"Saçmalık," dedi Reed. "Böyle küçük bir şey. Kız kardeşimi bile düşüremez." Lock da aynı fikirdeydi. Reed'in kız kardeşi Ronnie Lee'yi tanıyordu. Blayne'in amigo kız takımına aitmiş gibi görüldüğü Chicago Bears'da rahatlıkla bir bek olarak oynayabilirdi.

"Kaynağım," diye ekledi Bert, "kusursuz."

"Bakım elemanları mı?" Lock tahmin etti.

"Evet."

"Kadın onu gerçekten düşürdü mü, yoksa adam onu yere düşürmeye çalışıyordu ve en kolay yol bu muydu?" Reed sordu.

"Gerçekten düşürdü."

"Ben de öyle düşünmüştüm. O zayıf biri. Birkaç yıl iyi bir hayat yaşadı ve Blayne Thorpe gibi küçük kızların onu düşürmesine izin verdi."

Ric cevap vermeden önce Lock'a baktı, "Haklısın, biliyorsun. Novikov zayıf. Tamamen oyununun sonunda."

Reed başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Görünüşe göre yeni kan zamanı geldi." Takımın geri kalanıyla birlikte ısınmak için piste çıktı.

Bert başını salladı. "Bu çok kabaydı, köpek." Ric cevap olarak gülümsedi.

Akşam yemeği randevusuna geç kalan Blayne hokey sahasına koştu ve sağlık ekibi hırpalanmış Reece Reed'i sedyeye çıkarırken kenara çekildi.

"Hey, Reece."

Reece ona el sallayıp kan dolu denebilecek bir gülümseme vermeyi başardığında Blayne irkildi. Blayne tekrar Gwen'e baktı ama Gwen sağlık ekibinin etrafında döndüğünü fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

"Sana geç kalmadığımı söylemişim," dedi Gwen.

"Geç kaldık ama antrenmanları uzun sürüyor."

"Bu da aynı şey."

"Hayır, değil. Hem nasıl oluyor da ben geç kaldığımda dünyanın sonu oluyor da sen geç kaldığında herkes seni beklemek zorunda kalıyor?"

"Neden öyle düşünüyorsun?" Gwen pistin girişinin sonuna doğru yürüdü. Akşam yemeğini dışarıda yiyecekleri ve ardından Kuznetsov Sürüsü'nün şehir merkezindeki yeni kulübüne gidecekleri için ikisi de gece için giyinmişti. Blayne sabırsızlanıyordu. Kulüpte oynanacak oyunlar vardı. Oyun oynamada pek iyi değildi ama Kuznetsov Sürüsü'yle oynamayı seviyordu çünkü onun pek iyi olmaması umurlarında değildi.

Ekip içeri girdi ve Blayne ile Gwen kenara çekilerek onlara yol verdi. Önce Lock kayarak geldi ve nişanlısına bakıp sırıttı. "Muhteşem görünüyorsun."

"Biliyorum."

Lock pistten çıkıp Gwen'e doğru adım atınca Gwen hemen geri çekildi. "Dur. Üzerime ter ve kan bulaştıracaksın."

"Ve?"

Güldü ve Blayne'in arkasından kaçtı.

"Neden ben bunun ortasındayım?" Blayne sordu. "Benim insan kalkanım."

Ric, Lock'un arkasından geldi. "İyi akşamlar." Blayne'in elini tuttu ve arkasından öptü. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Ric'in kendisi de hiç fena görünmüyordu. Ulrich Van Holtz kadar yakışıklı bir adamın ter içinde ve hırpalanmış bir kaleci formasıyla daha da iyi görünmesinin nasıl adil olduğunu bilmiyordu ama öyleydi.

"Hazırlanmamız uzun sürmeyecek." Lock'un omzuna dokundu ve soyunma odasını işaret etti. "Sizi bilmem ama ben açlıktan ölüyorum."

Herkes akşam yemeği planlarını tartışırken, Blayne pistin dışında durdu ve Bo Novikov'un tek başına kaymasını izledi. Takımı geceyi bitirmiş olabilirdi ama belli ki o bitirmemişti. Yine de onun için üzölmekten kendini alamadı. Dışarıda. Tek başına.

Blayne dönüp Ric ve Lock'a, "Novikov'u bizimle birlikte dışarı davet etmeliyiz" dedi.

İki adam kararlı bir şekilde "Hayır" diye cevap vermeden önce ona bakakaldılar. Şaşırın Blayne, "Neden olmasın?" diye sordu.

"Güzel vakit geçirmek istiyoruz."

"Geçirmeyeceğimizi kim söyleyebilir?" Ona daha fazla baktıklarında, "Bu yapılacak güzel bir şey" diye ekledi.

Şimdi kafaları karışmış görünüyordu.

"Tanrı aşkına," diye tersledi Gwen. Blayne'in etrafından dolaştı. "Onu bizimle kulüpte buluşmaya davet edeceğiz. Bu herkes için uygun mu?"

"Evet!"

"Hayır."

Blayne iki adama ters ters baktı. "Kaba davranıyorsunuz!"

Gwen hepsini görmezden gelerek buzun üzerine çıktı ve parmaklarını ağzına götürdü. Islık çaldı ve her zamankinden daha sinirli görünen Novikov paten kaymayı bırakıp ona doğru kaşlarını çattı. Gwen yine fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu. Bir el hareketiyle onu yanına çağırdı.

Melezi yanına aldıktan sonra ona bir şeyler söyledi. Her gün her an takındığı o aynı ifadeyle başını kaldırıp Blayne'e baktı. Blayne kaçmak istedi ama bunun yerine gülümsedi ve küçük bir el salladı. Bu kolay değildi, özellikle de kaşlarını daha da çatmasına neden oluyorsa.

"İyi misin?" diye sorduğunu duydu

Gwen. "Evet."

O kayarak uzaklaştı ve Gwen geri döndü.

"O topuklularla buzda nasıl kaydınız?" Blayne sordu. "Neden hazırlanmıyorsunuz?" Gwen adamlardan bunu istedi.

Lock hokey sopasını yere vurdu. "Seni *onunla* yalnız bırakmayacaktım."

"Açlıktan huysuzlanıyorum." Gwen soyunma odalarını işaret etti. "Gidin."

Gittiler ama giderken homurdandılar.

Onlar gittikten sonra Gwen kolunu Blayne'in koluna doladı ve birlikte antrenman sahasından dışarı çıktılar.

"Ne oldu?" Blayne sordu.

"Hiçbir şey. Sadece Bo Novikov'a bu gece kulüpte bizimle buluşmak isteyebileceğini söyledim."

"Peki bunu neden yapmak istesin ki?"

"Çünkü aksi takdirde Ric ile çok geç saatlere kadar dışarıda kalacak ve yarınki antrenmanına geç kalacaktın. Şahsen onu en çok üzen şeyin Ric'ten bahsetmek olduğunu düşünüyorum."

Blayne homurdandı. "Geç kalacağımı düşündüğüm için olduğuna bahse girerim."

BÖLÜM 8

Bo kamyonetinin etrafında yürüdü ve birkaç binanın arkasına gömülmüş kulübe baktı. Tam bir insan için muhtemelen önündeki korkunç uyuşturucu satıcısı korumasıyla birlikte bir tımarhane gibi görünüyordu. Ama Bo müziğin yerden ayaklarına doğru titreştiğini hissedebiliyor, binanın içinde barındırılan farklı ırkların kokusunu alabiliyor ve yan kapıdan çıkıp etrafı saran karanlığın içinde kaybolan şekil değiştirenleri görebiliyordu. Ayrıca ön taraftaki korkunç korumaların gözlerinin karanlıkta yansması da "içeride insan olmayanlar toplanıyor" diye bağıırıyordu.

Sami ve Sander onun iki yanında durmuş, gözlerini binaya dikmişlerdi.

Sander ellerini birbirine sürterek, "Bu eğlenceli olacak," dedi.

"Gidelim," diye ekledi Sami.

Bo onları ince deri ceketlerinin arkasından tutup kendi tarafına çekti. "Birkaç kural," dedi.

"Bu kadar sıkıcı olma," diye sızlandı Sander.

"Daha hiçbir şey yapmadık bile," diye ekledi Sami.

"Ama ben kurallar koymazsam yapacaksınız. İşte kurallar. Çalmak yok. Buna cüzdanlar, kredi kartları, cep telefonları, akıllı telefonlar, PDA'lar ya da parlak ve güzel olduğunu düşündüğünüz diğer küçük telefon benzeri eşyalar da dahil. Ayrıca kimsenin kimliğini almayacaksınız; bunu ne kadar hak ettiklerini düşündüğünüz umurumda değil. Kullanacağın tek nakit senin ya da benim olacak. Bir şeylerin kaybolduğunu öğrenirsem, parmaklarımı kırmaya başlarım."

"Tamam."

"Tamam."

Yürümeye başladılar ve Bo onları tekrar geri çekti. "Hiçbir eksi olmayacak."

"Ama-"

"Uzun eksiler yok, kısa eksiler yok. 'Büyükannem ölüyor ve hastane için paraya ihtiyacım var' yok; 'Penn İstasyonu'nda soyuldum ve her şeyimi kaybettim' yok; kesinlikle 'Sadece birkaç destekçiye ve Güney Amerika'ya bir uçak biletine ihtiyaç duyan harika bir fikrim var ama sadece bir haftadan kısa bir sürede paranızı ikiye katlamak istiyorsanız' yok. Otoparkta biriyle yatabilmek için sen ya da Sander fahişeymişsiniz gibi davranmak kesinlikle yok. Hayır.

Birini sarhoş edip daha sonra kullanmak üzere uygunsuz fotoğraflarını çekmek. Başka biriyle çiftleşmiş olmaları ve bunu hak ettiklerini düşünmeniz umurumda değil."

"Tamam! Tamam."

Çift tekrar yürümeye başladı ve Bo onları geri çekti. "Kesinlikle yakalanacağınız tek yerde seks yapmak yok-"

"Oh, hadi ama!"

Sami ayağını yere vurdu. "Eğlencemizi mahvediyorsun!" "Ya kabul edersin ya da gideriz."

"Tamam. Anlaştık."

Kulübe yaklaştılar ve tilkiler hemen fedailerin dikkatini çekti. Şaşırtıcı değildi. Sadece tilki değillerdi - dolayısıyla güvenilmezlerdi - ama daha küçük şekil değiştiren boyutlarıyla kendi türlerinin arasında göze çarpıyorlardı.

Fedailer yanlarından geçerken çifti yakından izlediler ama Bo yaklaştığında erkeklerin gözlerindeki tanıma hissini gördü. Böyle bir şey olduğunda o da her zamanki tepkiyi verdi. Erkeklerden biri gülümsedi ve Bo'yu yeterince hızlı içeri alamadı, diğeri ise Bo kulübe girerken hırladı ve nefesinin altında "yeteneksiz pislik" diye mırıldandı. O kadar alıştığı bir şeydi ki artık tepki verme zahmetine bile girmiyordu. Ayrıca, Blayne'i kanlı parmak eklemleriyle görmek istemiyordu.

İçeri girdiklerinde herkesin dikkatini ilk olarak tilkiler çekti. Dişiler Sander'a, erkekler Sami'ye ve her iki tarafa da esnek davrananlar her ikisine de bakıyordu. İkisi de dikkat çekmek için giyinmişti: Sami "New York kışları pısrıklar içindir" derisi bikini üstü, deri şortu, kürklü botları ve ince deri ceketile; Sander deri pantolonu, dar bedenine tam oturan tasarım ipek tişörtü ve ince deri ceketile. Bo onların Avrupa çöpu gibi göründüklerini biliyordu. Sami ve Sander da Avrupa çöpu gibi göründüklerini biliyorlardı. Önemli olan da buydu. Bo'nun katı kurallarını uygulamak için etrafta olmadığı zamanlarda yapmaktan hoşlandıkları şeyde onları bu kadar iyi yapan da buydu. Manipüle etmek için baştan çıkarıyorlardı ama birbirlerine olan sadakatleri Bo'nun asla sorgulamadığı bir şeydi.

Kulüp büyük ve tıklım tıklımdı. Başka bir kata çıkan merdivenler ve merdivenlerin yanında bir okla GAMES UP yazan bir tabela gördü. Bu katta birkaç bar ve teknik müzik vardı. En sevdiği müzik değildi ama buna tahammül edebilirdi.

Üçlü en yakın bara doğru yürüdü. Sami bir tabureye oturmadan önce onlara üç bira söyledi. Yüzü bardan uzağa dönüktü, böylece

odayı kontrol et.

"Sence burada mıdır?" Sami ceketini çıkararak sordu. Bo burnunu kaldırdı ve havayı kokladı. "O burada."

"O zaman onu bulup harekete geçsen iyi olur," dedi Sander.

Bo'nun gözleri kısıldı. Sander biraz fazla hevesli davranıyordu, bu yüzden elini arka cebine attı ve mükemmel bir şekilde katlanmış iki kâğıt çıkardı. Açtı ve her birine birer sayfa uzattı. "İşte bu gecenin kuralları."

Sander önündeki basılı sayfaya baktı. "Yazdın mı?"

"Kuralları yazılı hale getirmenin sabahları 'Ama sen hiç söylememiştin' demeyi azalttığını düşünüyorum. 'Hiç söylemedin'lerden nefret ettiğimi biliyorsun."

Sander nefesinin altında mırıldanarak Bo'dan kâğıdı kaptı ve ön cebine soktu. Sami çarşafı aldı ve dikkatlice yeniden katlayarak botunun üst kısmına yerleştirdi. "Tamam," dedi ve Bo barmene para uzatırken arkasına uzanıp bardan biraları aldı. "Hadi gidip kurt köpeğini bulalım."

Dördü için ayırdığı U şeklindeki kanepenin ucunda oldukça rahat olan Ric, Blayne'i aramaya gitmek üzereydi ki Blayne aniden kucağına düştü ve hepsine, "Banyoda sevişen insanlar duyduğum!" diye duyurdu.

Buna nasıl cevap vereceğini bilemeyen Ric, Alman birasına uzandı. "İyi sevişme mi, kötü sevişme mi?" Gwen sordu.

Blayne bir an düşündü, gözleri tavana odaklanmıştı. Sonunda "*Sarhoş sikişi*" diye cevap verdi.

"Ahhh."

Ric güldü. Blayne onu her zaman güldürürdü, bu yüzden onu korumaya bu kadar önem veriyordu. Kuzeni ve Dee-Ann, Blayne'i yem olarak kullanmanın tamamen kabul edilebilir olduğunu düşünebilirlerdi ama Ric bundan hoşlanmıyordu. Yine de, en azından kendi kendine, Blayne gerçeği öğrenirse onu daha fazla tehlikeye atacak şeyler yapmaya başlayabileceğinden endişe ettiğini itiraf etti. Ya da belki de dışarı çıkmaya korkarak dairesine kapanacaktı. Ya da belki de hiçbir şey yapmayacaktı. Blayne'e bu konuda bir şey söylemeyi riskli kılan da bu joker faktörüydü. Bu yüzden, tüm sağduyusuna rağmen ona hiçbir şey söylemedi ve Dee-Ann'in işinde kuzeninin sandığı kadar iyi olmasını umdu.

"Orada durup dinledin mi?" Ric sormak zorunda kaldı.

"Tabii ki hayır!" Uzandı ve çok seksi ayakkabılarının topuklarıyla oynadı. "Ama işemem gerekiyordu," diye itiraf etti.

"Hey, Blayne," diye mırıldandı Gwen, Lock'un kucağının rahatlığından. "Saat iki yönünde."

Ric onu durduramadan Blayne onun kucağında döndü ve dizlerinin üzerinde yükseldi. Kolunu havaya kaldırdı ve "Dee-Ann!" diye bağırarak el sallamaya başladı. Dee! Dee! *Ann!* Buraya otur! *Buraya otur!*"

Ric bunu daha sonra duyacağını bildiği için yüzünü buruşturdu. Dee-Ann Smith'in dayanamadığı bir şey varsa o da ilgi odağı olmaktı.

Dişi kurt, tıklım tıklım dolu yeni kulübün karşısındaki Ric'e ters ters bakarak kanepeye doğru yürüdü.

"Selam millet," dedi o baştan çıkarıcı Güneyli aksanıyla.

"Dee!" Sonra Blayne ayağa kalktı, kollarını Dee'ye doladı. Blayne Dee'ye sanki uzun zamandır görüşmeyen arkadaşlarmış gibi sarıldı. Gerçi Dee'nin şu anda kaşlarını çatmasına bakılırsa Ric bunun gerçekleşeceğinden şüpheliydi.

"Alın şunu üstümden," diye bağırdı Dee. "Şimdi!"

"Bu gece geleceğini bilmiyordum," diye devam etti Blayne, her zamanki gibi umursamaz bir tavırla. "Burada olmana çok sevindim!"

Ric, Dee'nin elinin, yasadışı bir silah sakladığını bildiği sırtına uzandığını görünce, hızla Blayne'i belinden kavradı ve kucağına çekti, bir yandan da Dee'ye nefesini tutarak, "Sakın yapma!" dedi.

Dee hırladı, Blayne'i oturtup iki kolunu beline doladığında boştaki eli yanına düştü.

"Neden bize katılmıyorsun Dee?" diye sordu. "Hayır."

"Oh, hadi Dee!" Blayne mutlulukla neşelendi. "Bir şeyler içelim. Ya da dans edelim!" Blayne tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama Ric onu yerinde tuttu. "Seni tanıştırmama ne dersin!" Blayne tekrar ayağa kalkmaya çalıştı ama Ric aşırı hevesli kurt köpeğini tekrar kucağına çekti.

Dee sinirli bir hırıltı ve dişlerini göstererek uzaklaştı ve kalabalığın içinde kayboldu.

"Gitme, Dee!" Blayne arkasından bağırdı. "Dee! *Deeeeee!*" diye son bir kez daha böğürdükten sonra tekrar Ric'in göğsüne yerleşti. Blayne biraz dudak büktü. "Artık bizimle hiç takılmıyor. Nedenini merak ediyorum."

Ric, Lock'un bakışlarını yakaladı ama ikisi de hemen gözlerini kaçırdı, her iki erkek de tatlı, masum, tamamen bilgisiz Blayne Thorpe'u ağlatacak bir şey söylemekten korkuyordu.

Blayne, Gwen'in bakışlarını yakaladı, ama her iki kadın da altlarına işeyecekleri kadar çok gülmekten korktukları için hızla birbirlerinden uzaklaştılar.

Dee-Ann Smith gerçekten Blayne'in bu kadar aptal olduğunu mu düşünüyordu? Tamam. Blayne'in de aptal olduğu anlar vardı. Bunu kabul ediyordu. Ama bir düvenin onu ne zaman takip ettiğini biliyordu. O'Neill ailesine yakın olup da bazı beceriler edinmemek zordu. O'Neill'lar sayesinde Blayne ne zaman takip edildiğini biliyordu. Elbette düz kontak yapmayı, para aklamayı ve Kuzey İrlanda'ya silah sokmayı da biliyordu. Bunların hiçbirini yapmayacağından değil. Yapmazdı. Ama bu, bunları yapacak beceri ya da beyinden yoksun olduğu anlamına gelmiyordu.

Yine de her ne sebeple olursa olsun, Dee-Ann Smith onu takip ediyordu.

Sürekli olarak. Blayne, Ric'in onu işe almış olabileceğini hissetti. Onun hakkında endişeleniyordu.

Blayne. Melezlerin kaçırıldığını, cesetlerinin haftalar ya da aylar sonra boğazları ya da diğer ana damarları parçalanmış ve cesetleri yara izleriyle kaplı halde bulunduğunu biliyordu. Her ne kadar ayılar ve aslanlar gibi tam kan şekil değiştirenler, mantıktan çok parası olan erkekler tarafından avlanmak için kullanılsa da, melezler her zaman göz ardı edilmişti. Ta ki şimdiye kadar. Ta ki birileri onları pitbullara dönüştürmenin iyi bir fikir olduğuna karar verene kadar.

Peki, Blayne korunmayı umursuyor muydu? Hiç de değil. Güneyli bir dişi kurttan biraz korunmak, bir pitbull kavgasının yanlış tarafında kalmaktan çok daha iyiydi. Ama Blayne'in anlamadığı ve Dee-Ann ve Ric'le bu kadar çok oynamasına neden olan şey, neden ona gerçeği söylemedikleriydi?

Belki de Ric, Blayne'in kendisinden para alırken rahat hissetmeyeceğinden endişeleniyordu. Normalde de hissetmezdi. Ama yine de, bir arkadaşından küçük bir yardım almak mı yoksa kendini bir pit kavgasının ortasında bulmak mı? Blayne Thorpe için cevap hiç de zor değildi. Yine de bu konuda izledikleri hileli yol hoşuna gitmemişti. Özellikle de en iyi arkadaşlarından biri olarak gördüğü Ric'in ona karşı dürüst davranmamasından hoşlanmıyordu.

Onlarla uğraşmak zalimlik miydi? Belki de. Blayne durur muydu? Şüpheliydi.

En azından ona gerçeği söyleyene kadar. Ayrıca, Dişi Kurt'un sinirlerini bozmak için çok az şey gerekiyordu. Blayne'in tek yapması gereken kendisi olmaktı, ama bunu gerçekten yükseltmek için bir doz meşhur amfetamin eklenmişti. Amfetamine bayılırdı. Babasını utandırdığını fark ettiğinden beri bunu daha da artırıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, askeri tipler çok kolaydı.

Üzerlerine bir gölge düştü ve Dee'nin geri döndüğünü düşünerek sırtarak doğrulup oturdu. Ama gölge büyümeye devam edince, onun Dee olmadığını anladı. Novikov'du.

"Hey!" diye neşelendi, onun gelmek için çaba sarf ettiğini görmekten memnundu. "Buradasın!"

Novikov dikkatle Blayne'e bakarken, "Hey," dedi. Gözlerini dikip bakma konusunda onun üzerinde çalışması gerekecekti. Pek çok dişi bundan rahatsız olurdu ve eğer bir Dişi Kurtla çıkmak istiyorsa gözlerini riske atıyordu. Dişi kurtlar bakışma oyunundan nefret ederdi.

Yine de Blayne onun yoğun bakışlarını atlattığında, elinde bir bira ve boynunda asılı bir dişi olduğunu fark etti.

Tamam. Yanında birini getirmesini beklemediğini kabul ediyordu. Ama umursamadı. Hayır. Hem de hiç. Adamın dışarı çıkıp eğlenmesine yardım etmek istiyordu. .. bu bariz bir porno yıldızıyla çıkmak anlamına gelse bile.

Ve bu kıyafetle biraz soğuk değil mi? Bir dakika. Onu bu kıyafeti giymeye o mu zorladı?

Grup garip bir sessizliğe gömüldü, ne Lock ne de Ric en basit nezaketi bile denemeye zahmet etmedi. Bu konuyu onlarla daha sonra konuşması gerekecekti. Tanıdığı en kibar iki adam kibar davranmazken Novikov'a kibar olmayı nasıl öğretebilirdi? Tam bir muammaydı!

Sessizlik uzun süre devam ettikten sonra Gwen sonunda Blayne'in cevabını öğrenmek için can attığı soruyu sordu.

"Bu da ne?" Gwen, Lock'un güvenli kucağından tilkiyi işaret ederek sordu.

Novikov'un hakkını vermek gerekirse, sorusu karşısında gerçekten de kafası karışmış görünüyordu. "Neymiş o?"

Gwen kaşlarını çatı. "Boynunun etrafındaki."

Şöyle bir baktı, omuz silkti ve cevap verdi: "Bu benim tilkim. Sami."

"Merhaba," dedi Sami, oldukça rahat görünüyordu. Küçük, sevimli bir şeydi. Blayne'in söyleyebildiği kadarıyla omuzlarına kadar uzanan beyaz saçlarıyla bir kutup tilkisiydi. Ama kahverengi teni ve gözlerinin şekli onun bir kutup tilkisi olduğunu gösteriyordu.

Eskimo'ydu. Bekle. *Bu politik olarak doğru bir terim mi?* Blayne bilmiyordu ve şimdi kendini suçlu hissediyordu. Ya doğru terim bu değilse? Ya Sami'ye Eskimo demek, geçen hafta Küçük İtalya'da Blayne'e "güzel zenci kız" diyen yaşlı adamla aynıysa?

"Peki," diye devam etti Novikov, Blayne'in tilkisinin insani yönünü tanımlamak için doğru terminolojiyi bulma çabasından bihaber, "siz ne yapıyorsunuz?"

"Hiçbir şey," dedi Lock ve bu tek kelimeyi daha isteksizce söylenmiş gibi gösterebilir miydi?

"Üzgünüm, hayır." Gwen, konuşmanın kendi tarafındaki kısmını henüz bitirmemişti ki Lock'un kucağında biraz öne doğru eğildi ve "Bunun peşini bırakamam. Ne demek o *senin* tilkin?"

"Nasıl daha açık anlatabilirim bilmiyorum." Blayne bir zamanlar Novikov'un kaba davrandığını düşünebilirdi ama şimdi bunun onun konuşma tarzı olduğunu biliyordu. Zihni olayları bu şekilde şekillendiriyordu. Zehir katmadan doğrudanlık. Bu onun tarzıydı ... ve onunla birlikte üzerinde çalışması gereken bir şeydi.

Elbette, onun kaba davrandığını düşünse de düşünmese de, Gwen kazmaya devam ederken bunu umursamıyordu. Tıpkı Blayne'in birkaç ay önce babasının arka bahçesinde kazdığı ve hâlâ ona bağırduğu çukur gibi. "Peki," diye itti Gwen, "o *senin* kız arkadaşın mı?"

"Gwen," diye uyardı Blayne, ama Gwen sadece Blayne'i susturmak için elini kaldırdı.

Novikov basitçe, "Hayır," dedi.

"Sevgilin mi?" Gwen devam etti. "Seks arkadaşın mı? Bu terimlerden herhangi biri buraya uyuyor mu?"

Novikov ve tilki birbirlerine baktı, sonra ikisi de başlarını salladı. "Hayır."

"O zaman o *senin* tilkin derken neyi kastettiğini anlayamadım."

Lock, "Kutupların tilkileri vardır," diye açıkladı ama Gwen ve Blayne bunun ne anlama geldiğini hâlâ anlayamamışlardı.

"Ne?" Gwen talep etti.

"Neden bu işin peşini bırakmıyoruz?" Blayne herkesi sakın ve mantıklı tutmaya çalışarak sordu. Ama Gwen akşam yemeğinde içtiği dört Sprite'ın üzerine üç Guinness'e içmişti bile. Tüm bu şeker ve likör tam bir O'Neill volkanı oluştuyordu.

"Bırak gitsin mi?" Gwen yine tilkiyi işaret etti. "Buraya geleceğin *Playboy*'u gibi görünerek geliyor ve sen de buna izin mi vermek istiyorsun?"

Tilki Novikov'un boynundaki tutuşunu bıraktı ve uzun bir düşünüşle yere indi. En fazla beş-üç ve belki de yüz kilodan fazla olamazdı. Soğuk bir New York kışının ortasında olması da onu korkutmuşa benzemiyordu çünkü üzerinde bikini üstü ve şortun siyah deri versiyonu vardı. Blayne'in yazın Gwen'le Jersey Shore'a gittiklerinde giydiği bir şeydi bu, en azından kot versiyonu, ama kış için? Bu hayatta olmaz.

"Bir sorunun mu var kedicik?" diye sordu tilki.

Gwen Lock'un kucağından fırlamaya çalıştı ama boz ayı kadını tanıyordu. Onu daha sıkı kavradı, bir koluyla onu tutarken diğer eliyle birasını içmeye devam etti.

"Bırak beni," diye emretti Gwen. "O küçük dangalağın suratını dağıtacağım!" Lock kıkırdadı. "Bu kesinlikle olmayacak."

Birinin kavga etmesinden her zaman nefret eden Blayne, Ric'in kucağından atladı ve ikisinin arasına girdi. Yakın değillerdi ama bakışları kilitlenmişti. Tilki insan standartlarına göre bile ufak tefek olsa da Blayne onları hafife almaması gerektiğini iyi biliyordu. Tilkiler küçük olabilirdi ama acımasızdı. Bazen gerçekten acımasız olabiliyorlardı.

"Tamam," diye emretti Blayne. "İşte bu *kadar*." Gwen'e ters ters baktı. "Burası arkadaşımızın kulübünün açılışı ve bir kavga başlatmayacaksın." Gwen biraz tısladı ama Lock'un kucağına geri yerleşti.

Blayne tilkiyle yüzleşti ve elini uzattı. "Merhaba. Ben Blayne. Tanıştığımıza memnun oldum."

Tilki şaşkınlıkla acı veren parlak altın gözlerini kırıştırdı. "Merhaba." Blayne'in eline baktı ve sonunda elini tuttu. Kısa bir tokalaşmaydı ama Blayne ciddiye. "Ben Sami. Ben de memnun oldum."

"Bir şeyler içmek için bize katılmak ister misin?"

Blayne'i dikkatle inceleyen tilki aniden sırttı ve başını salladı. "Biliyorsun, ben gidip arkadaşımı kontrol edeceğim. Ama eminim Bo bir şeyler içmek için kalmayı çok ister." Her nasılsa gülümsemesi büyüdü. "Seninle tanışmak gerçekten güzeldi, Blayne."

"Seninle de."

Tilki yanından geçerken Novikov'un kolunu sıvazlayarak uzaklaştı. Gwen'in gözleri onu izlerken kısıldı ve Blayne, "'Bırak gitsin'in neresini anlamıyoruz?" dedi.

"Ondan hoşlanmıyorum. Ve iyi bir kavga havasındayım."

"Artık sana Guinness yok," dedi Blayne, yarı sarhoş bardağı arkadaşının elinden kaparak.

"O patini kaybetmek mi istiyorsun, köpek?" "*Kıbar ol!*" Blayne böğürdü.

İstemeye istemeye de olsa, etraflarındaki diğer yırtıcılar Blayne'i dikkatle izlerken Gwen sakinleşti. *Elbette. Sarhoş kaplan bir tehdit değil ama ayık kurt köpeği dikkat!*

Bu ikiyüzlülükten rahatsız olan Blayne, Ric'in yanındaki kanepeye çökmeden önce elindeki bardağı yoldan geçen bir garsonun tuttuğu tepsiye fırlattı. Arkasına yaslandığında Novikov'un hâlâ orada durduğunu fark etti. Ve hâlâ bakıyordu.

"Otur," dedi ve U şeklindeki kanepede boş bir yeri işaret etti. Ve evet, işaret ettiği yere oturmasını bekliyordu. Özellikle de adam bilerek aykırı davranan tiplerden biri gibi görünmediğinden. Ama beklemediği şey, Ric'le arasına aniden sıkı bir ayı-kedi kışının girmesiydi.

Bo, Blayne ve Van Holtz'un arasına zorla girdiğinde kendini çok daha iyi hissetti. Kurt ve Blayne'in birbirlerine bu kadar yakın oturmalarından, Van Holtz'un kolunu Blayne'in kanepesinin arkasına dolamasından hoşlanmamıştı. Bo'nun tahminine göre biraz fazla özeldi. Bu yüzden aralarına oturdu.

Blayne onun yolundan çekilirken biraz gıcırdadı ve Van Holtz kenarda oturduğu için yere düştü. Kurt ona ters ters baktı ve Bo da birasını yudumlayarak ona karşılık verdi. Blayne omzuna yumruk atana kadar her şeyin bittiğini düşündü.

"Özür dile," diye emretti ona. "Ne için?"

"Onu yere düşürdün. Gerçekten bu kadar kaba mısın?"

"Görünüşe göre bunun cevabı evet olacak."

"Ben iyiyim, Blayne." Van Holtz, Bo'nun yardımını olmadan kendi büyük kurt ayaklarının üzerine kalkmayı başardı. "Sanırım bir içki daha alacağım. Geri geleceğim."

Yürüyüp gitti ve Blayne tekrar Bo'ya vurdu.

"Şimdi ne olacak?"

"Bu senin hatan."

"Neymiş benim

suçum?" "Ric'in

üzgün olması."

"Ağlayarak kızların odasına gitmedi ya."

"Kaçsa umurunda olur muydu?"

"Gölmek dışında mı? Muhtemelen hayır."

Blayne koltukta dönerek ona baktı ve bacaklarını yukarı çekerek dizlerinin üzerine oturdu. "Bu şekilde davranırsan sana nasıl yardım edebilirim?"

"Yardım mı? Ne konuda yardım edeceksin?"

"*Sana* yardım etmek." Elini onun yüzünde gezdirdi. "Zavallı, acınası, yalnız, zengin bir süperstar atlet olduğun için."

Bo karşılarında oturan boz ayı ve tigonu baktı. "Ciddiyimş," diye mırıldandı tigon, Bo'nun iç çekmesine neden oldu.

"Ben iyi bir insanım," dedi Blayne ciddiyetle, elini göğsüne bastırarak. "Ve iyi bir insan olduğum için arkadaşlarım var. Ve senin de arkadaşların olsun istiyorum. Ama etrafta dolaşıp kurtları yere serersen bu olmayacak. Kurtlarla sırf sen yapabiliyorsun diye oynanmaz." Parmağını kaldırarak, "Bu düşünceni unutma," dedi ve dizlerinin üzerinde dönerek yüzünü kanepenin arkasına döndü. "Hey, Dee-Ann!" Blayne kulübün diğer ucundan çığlık attı. "*Dee-Ann!* Hemen gitmiyorsun, değil mi? Otur şuraya! *Buraya! Buraya!* Hâlâ yerimiz var! *Dee! Annnnn!*"

Sol kulağı çınlayan Bo, Blayne eski pozisyonuna dönüp Bo'ya bakarken Dişi Kurt'un kalabalığının arasına karışmasını izledi. "Şimdi . . . nerede kalmıştım?"

"Eğer senin gibi iyi bir insan olmak istiyorsam, sırf yapabiliyorum diye kurtlarla oynayamam."

"Doğru!" Yine avucunu göğsüne bastırdı, son derece masum görünüyordu. "Sana yardım etmek için buradayım. İzin ver."

"Dee-Ann, bekle!"

Dee-Ann güçlü bir el kolunu tutup onu geri çekene kadar yürümeye devam etti. "Lütfen."

"Benden bu kadar, Hoss. Benden *bu kadar*."

"O kadar kolay değil, bunu ikimiz de biliyoruz."

"Başka birini bul. Onunla uğraşamam." Ön kapıdan çıkmaya çalıştı ama Van Holtz onu bir koridordan aşağıya, hâlâ ağır kedi seksi kokusundan yeni boşaltılmış özel bir odaya çekti.

Van Holtz kapıyı kapattıktan sonra ona, "Bu işi bırakıp gidemezsin," dedi. "Blayne'in sana ihtiyacı var."

"O kurt köpeğinin ihtiyacı olan şey ağır bir ilaç."

"Bak, sadece konuşalım. Tamam mı? Bir saniyeliğine."

Van Holtz kanepeye oturdu ve Dee, "Senden önce o kanepede kim oturduysa az önce orayı sikti." dedi.

Kurt hemen ayağa kalktı. "Öyleyse ayakta duracağız." Bir nefes aldı. "Seni bu şekilde etkilemesine izin veremezsin. Blayne'i bilirsin. O sadece herkesin iyi vakit geçirmesini istiyor. Mutlu olmalarını."

Dee-Ann'i mutlu edecek şey, Blayne Thorpe'un kafasının babasının şöminesinin üzerinde, gençlik günlerinde avladığı on iki puanlık geyiğin hemen yanında olmasıydı. *Bu* Dee-Ann'i mutlu ederdi. Ancak baş belası bir kurt köpeğini sürekli tartışmak mutlu etmezdi.

Tanrım, eğer hepsi Blayne gibi olsaydı, Dee-Ann hiçbirine yardım etmezdi. Ama neyse ki hepsi Blayne gibi değildi. Aslında, son zamanlarda gerçekten ilginç olanlarla tanışıyordu. Herkesin içinde aptalca ve utanç verici davranarak zamanını boşa harcamayan, gerçek potansiyele sahip melezlerle.

"Beni mutlu etmesi için Blayne Thorpe'a ihtiyacım yok. Sadece çenesini kapamasını ve pislikler tarafından kapılmak için sessizce beklemesini istiyorum. Çok şey istediğimi sanmayın."

"Sanırım ikimiz de bunun o kadar kolay olmayacağını biliyoruz."

"Onun çılgınlıklarına daha fazla katlanamam."

"Biliyorum. Biliyorum. Bunu bir sonraki ekip toplantısında tartışırız. Tamam mı?"

"Nasıl istersen. Ama sanırım neden onu evine götürmediğini anlamıyorum. Onu kendinin yap ve akrabalarının koruması altına girsin. Bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yok."

Kurt uzun bir süre ona baktı ve sonunda sordu: "Blayne'i benim mi yapacağım? Yani ... Blayne'i işaretlemek mi istiyorsun?"

Dee-Ann, aptalca bir soru sorulduğunda babasının her zaman yaptığı şeyi yaptı. Hiçbir şey söylemedi ve karşısındaki kişi aptalca bir soru sorduğunu kendi kendine anlayana kadar bekledi. Ve tabii ki kurt bunu hemen anlamış, tüm vücudu gerginleşmişti.

"Blayne'i işaretleyemem. O benim kardeşim gibi." "Hı-hı."

"Seni temin ederim Dee-Ann, Blayne'e olan ilgim sadece arkadaşlıktan ibaret. Benim ... başka ilgi alanlarım var."

Bu ne anlama geliyorsa artık. Gerçi Dee-Ann öyle ya da böyle umursamıyordu. Şu anda en büyük kaygısı Blayne Thorpe'u radarından sonsuza dek çıkarmaktı. Ama bu gerçekleşene kadar, Blayne'in günlük bekçi köpeği olmanın bir yolunu bulmuştu. Normalde, Dee-Ann onu bilgilendirirdi.

Ama Grup Deniz Piyadeleri değildi ve Ulrich Van Holtz da onun komutanı değildi. O sadece güçlü bir amcası olan ve ondan hoşlanan zengin bir çocuktur. Bu yüzden Dee aylardır yaptığı şeyi yapacaktı... Van Holtz'a haber verme zahmetine girmeden gösteriyi kendi bildiği gibi yönetecekti. Neden zahmet etsin ki? Çocuk bir boğanın memeleri kadar işe yaramazdı ama yine de parasını zamanında almasını sağlıyordu ve Dee o parayı almaktan hoşlanıyordu. Düşündüğünden daha fazlaydı ve bu saçma şehirde bile ihtiyacından çok daha fazlaydı ama bir emeklilik fonuna sahip olmak güzeldi. Özellikle de daha önce hiç olmadığı için.

"Anladın mı?" diye sordu.

"Evet. Elbette." *Her neyse.* Erkekleri anlamıyordu. Blayne'in bir melez olmasına aldırmıyor gibiydi ve sevimli bir çift olmuşlardı. Ayrıca, eğer dikkatli olmazsa, o koca hokey oyuncusu küçük Blayne'i Bay Sosyete'nin altından çekip alabilirdi. Dee-Ann tek bir bakışıyla Novikov'un kendi kuralları dışında kimsenin kurallarına göre oynamadığını anlayabilirdi. Ve o küçük kızı izleme şekli ... Dee'nin babası kimsenin bakmadığını düşündüğünde hala annesine Novikov'un Blayne'i izlediği gibi bakıyordu.

Ama uzun vadede bu Dee'nin sorunu değildi. Van Holtz o salakla olan şansını kaybetmek istiyorsa bu onun sorunuydu.

Konuşmanın bittiğini düşünen Dee, ardından gelen "Hangi cehenneme gitti?" seslerini duymazdan gelerek dışarı çıktı.

İki domuz Blayne'in tahminine göre birbirlerine çok uzun süre bakınca, Novikov'un elinden tutup onu kanepeden uzaklaştırdı ve MacRyrie'yi kilitledi.

Novikov'un hiç şikâyet etmeden onu takip etmesine şaşırان Blayne, "Ruh Hali Odası" katına gelene kadar onu iki kat yukarı çıkardı. Tam tersine tahammülü olmayanlar için yumuşak teknik müzik ve düşük ışıklar, Blayne buranın Bo Novikov için mükemmel bir yer olduğunu hissetti. Dans pistinin yakınında pek rahat görünmüyordu ve oyun pistinde ya da Kuznetsov Sürüsü'nün tamamını bulabileceğini bildiği karaoke odasında çok daha iyi olacağından şüpheliydi. Jess'in açılışa gelmediği açıktı. Öyle olsaydı, etkinliğin en ufak bir aksaklık olmadan gerçekleştiğinden emin olmak için her katta çalışıyor olurdu. Ama şu anda ciddi anlamda hamileydi ve biraz da mutsuzdu, bu yüzden Manhattan'daki bir şekil değiştiren kulübünün açılışı

onun için iyi bir fikir değildi. Evde ve arkadaşının yanında rahat etmesi çok daha iyiydi.

Neyse ki kulüp mükemmel bir başlangıç yapmış gibi görünüyordu ve şekil değiştirenlere Mood Room gibi seçenekler sunmak çok akıllıca bir hareketti.

Hâlâ Novikov'un elini tutan Blayne, bir masa ya da kabin bulmaya çalışarak Mood Room'un derinliklerine doğru ilerledi. Şu anda her yer doluydu ve odanın en sonundaki son kabine vardığında durdu ve içinde oturan üç erkek aslana baktı. İşlerini ne zaman bitirip gideceklerini tahmin etmeye çalışıyordu ki, üç erkek gözlerini dikip ona baktı. Blayne başını çıkışa doğru eğdiği sırada Novikov'a baktı. Hafif bir hareketti, ona doğru bakmıyor olsaydı zar zor fark edilebilirdi ama o aslanlar ne kadar da hareketliydi! Kedigiller içeceklerini alıp kaçarken Blayne geri adım attı, bakışları şimdi önlerindeki zemine odaklanmıştı.

Blayne bir iç geçirdi. "Buna hiç gerek yoktu."

"Bütün gece burada durmak istemedim." Adam avucunu Blayne'in sırtına bastırarak onu kabine oturmaya çağırdı ama Blayne çakma tasarım elbisesinin üzerinden kendisine dokunan elin büyüklüğüne inanamadı. *Sanki aydaki bir krater büyüklüğündeydi.*

Tamam. Biraz abartılı bir ifade oldu ama Blayne derdini anlatmaya yardımcı olduğunda abartmayı severdi.

Kabine oturdu ve yine adamın diğer tarafa oturacağını düşündü ama hayır. Adam onun yanına sıkıştı. Ama Blayne bu sefer buna izin vermedi.

"Oraya!" diye bağırdı, adam yolundan çekilmeyince onu itmeye çalıştığında. "Oraya! *Oraya!*"

Talebi işe yaradı, çünkü adam diğer tarafa oturdu.

"Alana ihtiyacım var," diye bağırdı, kollarını açarak ne demek istediğini anlatmaya çalıştı. "Kişisel alan! Ben bir kurt köpeğiyim. Köşelere sıkışmak bizi delirtiyor! Alan!" Genel olarak sinirli bir şekilde devam etti. "Ve yolunuzdan çekilmelerini sağlamak için insanları korkutmayı bırakın. Ve takım arkadaşlarınıza dik dik bakmaya çalışmayın. Bu çok kaba! Siz aynı takımdasınız. Sonuna kadar birlikte, dostça çalışmalısınız." Kabine geri döndü. "Seninle yapacak çok işim var." Novikov bir şey söylemeyince, "Eee?" diye sordu.

"Sana yeni bir saat alsam nasıl olur?"

"Aman Tanrım!" diye ağzından kaçırdı. "Yine buraya mı döndük?"

"Bu beni rahatsız ediyor." Adamın sakinliği onu söyleyebileceğinden çok daha fazla kızdırıyordu.

"Bu saat bu kıyafetle mükemmel uyum sağlıyor," diye karşı çıktı.

"Ama antrenman sırasında ve işe giderken kargo pantolonuyla birlikte takmıştın." "Saati bırak!" diye bağırdı, tam insan olan garsonu ürküttü. Kolsuz bir kulüp tişörtünün altından görünen çıplak omzunda bir kurdun izini taşıyordu. Blayne boğazını temizledi. "Diyet kola lütfen."

Garson başıyla onayladı, Novikov'a odaklanmıştı. "Şişe su," dedi Novikov, yarısı dolu birasını uzatarak. "Teşekkür ederim."

Garson kız uzaklaştıktan sonra Novikov, "Biliyor musun Blayne, şu anda hayatımdan oldukça memnunum," dedi.

"Mutlu olman mümkün değil."

"Neden? Senin gibi olmadığım için mi?"

Blayne homurdandı. "Benim gibi olmayı kaldıramazsın." İşaret parmaklarını başının etrafında döndürdü ve itiraf etti, "Herhangi bir zamanda bu kafanın içinde olup biten her şey ... seni mahvederdi."

Novikov aniden güldüğünde kimin daha çok irkildiğini bilmiyordu ama bu çok uzun süre hatırlayacağı bir şeydi çünkü herkesin onun asla yapmadığını söylediği bir şeydi. Bilirsiniz, size gülmediği sürece.

Gülüşü onu şaşırtmıştı. Bazı şeyleri komik bulmadığından değil, ama genellikle daha sonra komik bulurdu. Birkaç saat düşündükten ve bağlam içinde neyin komik olduğunu analiz ettikten sonra.

Ama hangi bağlamda olursa olsun, Bo bile Blayne'in komik olduğunu biliyordu. Kızgın ya da sinirli olduğunda bile espri anlayışını korumayı biliyordu. Buna hayranlık duyuyordu çünkü bu beceriye sahip çok az insan tanıyordu.

Yine de Blayne'le olan sorunu onu "düzeltmek" istemesiydi. Şahsen, düzeltilmeye ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu ama Blayne bu konuda gerçekten kararlı görünüyordu.

Garson içkilerini masaya koydu. Bo daha yirmi dolar tutacağından emin olduğu küçük İtalyan suyu şişesini eline almadan Blayne diyet kolasının yarısını bitirmişti.

"İşte düşündüğüm şey bu," dedi şişeyi kapattığında. "Kişilik değişimi."

"Hayır."

"Mantıksız davranıyorsun."

"Bence sen saçmalıyorsun. Bu bizi ödeşmiş yapar, değil mi?"

"Kişilik değişimi diyorum çünkü dış görünüşün hiç de fena değil."

Teşekkürler.

"Yani, çok tatlısın, özellikle de o tuhaf mavi gözlerinle."

"Acayip mi?"

"Beyaz saç tek başına görüntüyü bozar ama altındaki kahverengi yele tamamen bir araya getiriyor. Yine de saç kremi yenilemeyi düşünebilirsin." Birden dizlerinin üzerinde doğruldu ve masanın diğer tarafına uzanarak adamın saçlarını tutup uçlarını inceledi. "Bunların kırık uçlar olduğunu sanmıyorum ama biraz kıvırcıklar. İyi bir saç kremi bu konuda size yardımcı olacaktır."

"Blayne-"

Arkasına yaslandı. "Gardırobun da hiç fena değil. Geriye sadece kişiliğin kalıyor. Eğer izin verirsen bunu düzeltmene yardımcı olabilirim."

"Düzeltilmesine gerek yok. Ben buyum; bunu kabul ettim. Belki de kabul etmelisin."

"Seninle bir sorunum yok." "O zaman neden-"

"Bana tilkileri açıkla," dedi, birden çok profesör gibi görünerek.

"Neden?"

"Kim onlar? Nereden geldiler? Bir eşi olduğunu söyledi; senin üzerine uzanmasının bir sakıncası var mı?" Tekrar yakınına eğildi. "Yoksa o da mı uzanıyor? Hepiniz aynı yatakta mı yatıyorsunuz?" Neredeyse kabinden dışarı fırlayacaktı. "Biseksüel misin? Aman Tanrım! Bu çok havalı olurdu!"

"Hey, hey, hey!" Onun çılgınca hevesini önlemek için ellerini kaldırdı. "Öyle bir şey değil! Hiç öyle olmadı."

Koltuğuna geri çöktü. "Ah." "Hayal kırıklığına uğradığın için üzgünüm."

"Hayır, hayır. Hayal kırıklığına uğramadım."

Bo tekrar güldüğünü duydu, Blayne de ona katıldı.

"Ben sadece aradaki dinamiği anlamaya çalışıyorum. Size mi atandılar? Yoksa onları barınaktaki bir köpek yavrusu gibi mi seçtiniz?"

"Sanırım onlar beni seçti. Ursus County'ye taşındığımda okulun ilk günü bana bağlandılar. Beni takip ettiler."

Amcamın evinde. Onları göndereceğini düşünmüştüm ama bunun yerine onları besledi ve bana 'alışmamı' söyledi. Sanırım mantıklı. Vahşi doğada tam tilkiler kutuplara yapışır ve kutupların avlarından arta kalanları yerler, ki bu çok mantıklı çünkü kutuplar çoğunlukla sadece yağ yerler-"

"Ew."

"-Eti ve kemiği diğerlerine bırakarak." Yüzü buruştu.

"Çok hoş."

"Sen sordun."

"Yani temelde parazit gibiler."

"Sanırım Sami ve Sander 'çöpçüleri' tercih ediyor. "

"Ama seninle yaşıyorlar, değil mi? Yemeğinizi yiyorlar? Paramı alıyorlar?"

"Benden hiç çalmadılar. Sami içeri girip 'Cüzdanından para alıyorum' diyor, ben de 'Tamam' diyorum."

"Güzel."

"Ama her zaman bir dolap çeviriyorlar ve bir süredir benden para alamadılar. Sadece kefalet için ya da mafya tipleri için nakit param olduğundan emin oluyorum. Boylarından büyük işlere kalkıştıklarında."

Blayne ellerini başına bastırdı. "Çok fazla işim var." "Nasıl anladın?"

"Ne? Bir dişi aslanın ya da dişi kurdun, ateşli tilkinizin evinize girip çıkmasına, cüzdanınızdan para almasına katlanacağını mı sanıyorsunuz? Bu onların hoşuna gitmeyecektir."

"Peki ya sen?" diye sormadan önce bir an Blayne'i inceledi. Senin için sorun olur mu?"

"Şey... en iyi arkadaşım canı istediğinde başını yüz seksen derece döndürebiliyor, tüm ailesinin İrlanda mafyasıyla bağlantıları var ve babam eskiden sürü kılığına girmiş bir motosiklet kulübünde çalışırdı - bu yüzden yargılamak için yerim olup olmadığını bilmediğimi söylemeliyim. Ama ben benim. Ben eşsizim."

Evet. Blayne kesinlikle öyleydi.

"Ama benden bahsetmiyoruz. Sana güzel bir kız bulmaktan bahsediyoruz."

"O zaman dişi aslanları ve kurtları eliyoruz. Yani ... eğer *güzel* kızlardan bahsediyorsak."

Kocaman sırtarak masaya doğru eğildi ve adamın kaburgalarına hafifçe vurdu. "Şu şakalara bak."

Onu güldürdüğü için kendini oldukça iyi hisseden Bo, MacRyrie'nin masalarına doğru hantalca geldiğini görünce sinirlendi.

"Normalde acı çekmen için hiçbir şey söylemezdim," dedi boz ayı, "ama Gwen sana söylemezsem Blayne'in bana kızacağını söyledi. Ve ben Blayne'den hoşlanıyorum."

"Bana neyi söyleyeceksin?"

"Tilkilerin tutuklanıyor."

Bo yüzünü buruşturdu ve alnını ovuşturdu.

"Kahretsin." "Ne yapmışlar?" Blayne sordu.

"Muhtemelen eski bir tutuklama emri," diye açıkladı Bo, elini masaya bırakarak. Blayne yüzünde üzgün bir ifadeyle onu izlemekten başka bir şey yapmayınca Bo, "Yine kişilik değiştirme konusuna döndük, değil mi?" diye tahmin yürüttü.

"Ben sadece benim küçük bir yardımımıyla, eski tutuklama emirleri yüzünden tutuklanmayacak, birlikte dışarı çıkabileceğin arkadaşlar edinebileceğini söylüyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece bir öneri."

Bu noktayı tartışacak havada olmayan Bo, kabinden çıkıp ayağa kalktı. Boz ayının boyu bir metreyi biraz geçiyordu, bu yüzden bakışları tekrar kilitlendi.

"Arkadaşlar tutuklanıyor," diye hatırlattı Blayne ona. "Yaban domuzu şiddeti ya da arkadaşlarına yardım etmek. Seçim senin."

Lanet olsun. Kız haklıydı. Bo bakışlarını Blayne'in üzerinde gezdirdi.

"Yarın."

Sabah yedi. Erken ya da geç kalmayın. Sadece zamanında gel." "Olur."

Bu akşamı nasıl hatırlayacağından emin olmayan Bo, arkadaşlarının bu gece hapse girmesini engellemek umuduyla yola koyuldu.

Blayne başını salladı. "Şu adam."

"İkinizin arasında neler oluyor?" Lock sordu ve Blayne onun endişeli görüldüğünü fark etmekten kendini alamadı. *Ne kadar da tatlı!*

"Onun daha iyi bir insan olmasına yardım etmeye çalışıyorum. Daha iyi bir insan, daha mutlu bir insan demektir."

"Belki de önce kendine daha kolay bir görev vermeliydin. Empire State Binası'nı dişlerinle Jersey'e taşımak gibi. Ya da aktif bir yanardağı bir çakıl taşı ve bir şişe suyla kapatmak gibi."

"Yanılıyor olabilirim, Lock MacRyrie, ama iğneleme seziyorum."

Bo iki tilkiyi enselerinden tuttuğu gibi kulüpten dışarı sürükledi ve onların deyimiyle "kaptıkları" her cüzdanı, saati, çantayı ve mücevheri geri vermelerini sağladı. Tilkiler her zaman "çalmanın" çok çirkin bir çağrışımı olduğuna inandıkları için.

Neyse ki, onları yakalayan iki sivil polis şekil değiştirenlerden oluşuyordu ve her şeyi iade ettikleri sürece ikiliyi bir uyarıyla serbest bıraktılar.

"Size insanların listesini veriyorum," diye hırladı Bo, onları kamyonetinin arka koltuğuna fırlatarak, "ve siz onları tamamen görmezden geliyorsunuz!"

Kapıyı çarparak kapattı ve hışımla kamyonun diğer tarafına geçti. Arabaya bindi ve motoru çalıştırdı.

"Paraya ihtiyacımız vardı," diye açıkladı Sami. "Yarın Tayland'a gidiyoruz."

"Yolculuk paranızı ödeyeceğimi biliyorsunuz."

"Senin sırtından geçindiğimizi düşünmeni istemiyoruz." "Benim üzerimden geçiniyorsunuz."

"Evet ... ama bunu düşünmeni istemiyoruz."

Bo omzunun üzerinden çifte bakarak, "Belki de haklıdır," diye mırıldandı.

"Belki kim haklıdır? Hangi konuda?"

"Blayne. Kişiliğimi değiştirmem gerektiğini düşünüyor gibi."

"Kişiliğinin nesi varmış?"

"Görünüşe göre sadece suçluları çekiyorum." "Oh."

İki tilki de bu noktaya itiraz etmedi ve Bo'nun yüzünü karşıya dönüp yüksek sesle sormasına izin verdi, "Ne yaptığını bilmiyorum. Bana yardım etmek istediğinde ısrar ediyor."

"Senden hoşlandığı için," diye açıkladı Sami, "seni bölümlere ayırıyor. Seni güvenli bir bölgeye koyuyor."

"Güvenli bir bölgede olmak istemiyorum."

"O zaman yaptığın şeyi yapmaya devam et."

"Bunun bana ne faydası olacak?"

"Öncelikle, mantık arama. Gezegendeki en mantıksız melezi seçtin. İkincisi, 'arkadaş' olmak zorunda olan kızlardan biri" - ellerini kaldırdı ve tırnak işareti yaptı - "bir erkekle yakınlaşmayı ummadan önce, ama o zamana kadar çoktan buna ihtiyacı olmayan bir kıza geçti ve zaten kurt köpeğini bir kız kardeş gibi düşünüyor. Güven bana,

Üç eyalet bölgesinde binlerce arkadaşı ve kardeşı var. Bundan daha fazlasını istiyorsanız, bunun için çalışmanız gerekecek."

"Bunun için çalışmayı umursamıyorum.

Sadece ..." "Sadece ne?"

"Zaman yönetimindeki eksikliği beni gerçekten endişelendiriyor."

Sander öne doğru oturdu ve elini Bo'nun omzuna koydu. "O delicesine uzun bacakları kafana dolanmışken onun zaman yönetimi konusundaki eksikliğini umursayacak mısın?"

Bo bunu bir an düşündü, sonra dürüstçe "Hayır" diye cevap verdi.

"O zaman neden hâlâ burada oturmuş bunu tartışıyoruz?"

Tilki haklıydı.

9. BÖLÜM

"Onu burada tutamayız."

Üç saatten az uyuduktan sonra Dee'nin New York'ta kabalık görececek hali yoktu. Ve kabalığı duydu.

"Neden olmasın?"

"Sana göstereyim." Çakal Dee'yi ana ofislere, onu götürdüğünü düşündüğü yerden uzağa, Grubun geri kalanının "The Pound" dediği yere götürdü. Dee'nin pek hoşuna gitmeyen bir lakaptı bu ama tartışmaya da gerek duymadı.

İletişim merkezlerinden birine ulaştılar ve çakal odanın içini net bir şekilde gören camı işaret etti.

"Yüce

Tanrım."

"Kesinlikle."

Dee aylardır sokakta bulduğu başıboş hayvanları getiriyordu. Kendi sürüsü, asaleti ya da klanı olmayan melez çocuklar. Eğer gerçekten küçüklerse, onları okula gidebilecekleri ve en azından bir nebze de olsa normal bir hayat yaşayabilecekleri, aynı zamanda geyik avlamayı, dişlerini ve pençelerini kontrol etmeyi ve sokaktaki yabancılara hırlamamayı öğrenebilecekleri bir eve gönderiyordu. Ama potansiyeli olan daha büyük çocukları buraya getiriyordu. Okula gitmeleri, iyi notlar almaları ve dövüş teknikleri konusunda günlük eğitim almaları karşılığında ücretsiz oda ve yemek alıyorlardı. Dee sadece bu çocuklara yeni bir hayat vermekle kalmayıp, aynı zamanda sadece kendisine ait olacak küçük ve sert bir savaş birliği de kurabileceğine inanıyordu.

Şimdiye kadar her şey harika gidiyordu, birkaç ay önce getirdiği ilk melez hariç. Abby. Abby asla insan formuna geçmezdi, yerden yemek yedi ve saatlerce daireler çizerek koşmak gibi bir huyu vardı. Ama bu bir sorundu.

"Bunu yapması ne kadar sürdü?"

"Devriye bu sabah saat üç civarında geçti. Üç kırk civarı geri döndüğünde çoğunlukla böyle görünüyordu.

Abby komuta merkezini lanet bir kasırga gibi yıkıp geçmiş, meth kullanan bir pitbullun gücüyle ekipmanları ve mobilyaları parçalamıştı. Abby suç mahallini bile terk etmemişti. Onun yerine odanın ortasında daireler çizerek koşuyordu.

"Burada kalamaz," dedi çakal tekrar. "Diğer çocukları kızdırıyor ve o-"
"Biliyorum. Biliyorum." Dee sadece onu anlayabilmeyi diledi.
"Gerçekten birine zarar verdi mi? Ya da denedi mi?"

"Hayır."

Güzel. Bu yardımcı oldu.

Dee odaya girdi ve kapıyı ayağıyla açık tuttu. "Abby," diye seslendi.

"Abby!"

Abby Vega koşunun ortasında durdu ve Dee-Ann'e odaklandı. Nefes nefese kalan ve biraz tökezleyen çocuk ona baktı. Hayır, Dee henüz ondan vazgeçmeye hazır değildi ama yardıma ihtiyacı vardı.

"Hadi evlat. Dışarı çıkıyoruz."

Abby neşeli bir havlamayla yanından geçti, odanın dışındaki duvara çarptı, bunu tüm vücudunu döndürmek için kullandı ve koridorda çıkışa doğru ilerledi. Dee iç geçirerek onun peşinden gitti.

Bir hafta boyunca her sabah antrenman yapmışlardı. Ve bir hafta boyunca Blayne herkesin sandığı kadar kolay düzeltilemeyeceğini öğreniyordu. Görünüşe göre Bo Novikov bir sorunu olduğunu anlamamıştı.

Doğru, geçtiğimiz Pazar günü Carnivores'un evinde oynadığı son maçta, onlara sadece maçı değil, Carnivores'un yıllar sonra ilk kez Kupa playofflarına katılmasını da kazandıran Bo'nun becerisiydi. Bo'nun haklı olarak gurur duyması gereken bir şeydi bu ama yine de kendi takımı tezahürat yapıp birbirlerine sarılırken ve sadık New York seyircisi yaklaşık yirmi dakika boyunca Bo'nun lakabını haykırırken buzdan kayarak çıkarken kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bunların onun için bir önemi varsa bile, Blayne bunu göremiyordu.

Ve sessizce, bir şey imzalamak için yanına gelen aşırı hevesli hayranlarını - genellikle vücudunun bir parçasını- duvara fırlatmanın ona normal geldiğini; tüm gün süren programına geç kaldığı için açıkça "seni daha iyi tanımak istiyorum" sinyalleri veren kızlarla konuşmamanın kabul edilebilir bir davranış olarak görüldüğünü; ve Blayne hayatın akışına uymak yerine antrenmanlarına bir iki dakika geç kaldığında her seferinde şikayet ettiğini fark ettiğinde ... Blayne sürekli aynı sonuca varıyordu. Adam bir sorunu olduğunu biliyordu. Ve *çok büyük* sorunları vardı!

Gerçekten üzücüydü. Blayne'in ona yardım edebileceğini anlamayan nispeten iyi bir insan. Bo, işleri nasıl daha iyi halledebileceği konusunda ince önerilerde bulunduğu onu asla tamamen reddetmedi. Bunun yerine "takip soruları" demeyi sevdiği şeyleri sordu.

Örneğin, "Onu duvara fırlatmamı istemediğini nereden biliyorsun? Arkadaşlarına bununla övünüyordu." Ya da "Sen burada Hello Kitty kulaklıklarınla dururken neden Japon *Vogue* dergisine kapak olmuş biriyle konuşayım ki? Seksi moda için bunu kim yenebilir?"

Bu tür sorular Blayne'in kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Adamın alaycı olup olmadığını anlayamıyordu çünkü sorarken çok ciddi görünüyordu.

Zaman yönetimi ve hayattan zevk alma konusunda ise "aynı fikirde olmama" aşamasında gibiydiler. Ama Blayne seanslarına zamanında gelmek için gerçekten çok çabalıyordu. Arkadaşlarını hafife alan kızlardan biri olmak istemiyordu.

Blayne banyo aynasında kendine baktı, elektrikli diş fırçası ağzında "vınlıyordu". Bo Novikov onun arkadaşı mıydı? Cidden mi? Bunu bir an düşünmek zorunda kaldı. Arkadaşlarını hafife almazdı. Çok sayıda arkadaşı olabilirdi ama hepsi de iyi ve güvenilir insanlar olduklarını kanıtlamışlardı.

Bo Novikov iyi ve güvenilir bir insan mıydı? Güvenilirdi. Tıpkı taktığı saat gibi, bu adam da son derece güvenilirdi. Yine de iyi bir insandı. ? Tamam, öncelikle, kötü bir insan değildi. Yani bu da bir şeydi. Ama gerçekten, her sabah onunla bir saat geçiriyorsa iyi bir insan olmalıydı. Ona karşı bir harekette bulunmamış, uygunsuz bir davranışta bulunmamıştı ve hala ara sıra onu kendisine bakarken bulsa da, artık çıkışa doğru koşuyormuş gibi hissetmesine neden olmuyordu.

Aslında kendine karşı dürüst olacak olursa -ki sabahın beş buçuğunda dürüst olmaktan başka bir şey yapamazdı- adamın ona bakması hoşuna gidiyordu.

Bu da Blayne'in *Büyük Mantık Kitabı*'nda Bo Novikov'un bir arkadaş olduğu anlamına geliyordu. Kıkırdadı. Bunun olacağını kim bilebilirdi ki?

Gülümseyerek dişlerini fırçalamaya devam etti.

Cep telefonu çaldığında diş macununu daha yeni tükürmüştü. Yatak odasına koştu, içinde eski vergi kâğıtları olan bir kutuya takıldı ve bir gece önce gezintiye çıktığında yerinden oynattığı sandalyeye çarptı.

Okumak istediği bir dergiyi arıyordu. Şimdi topallayarak yatağına gitti ve cep telefonunu bulana kadar tüm yatak takımlarını çıkardı. Zil sesi kesildi ama birkaç saniye sonra tekrar başladı çünkü yakın arkadaşları onun telefonunu asla bulamayacağını biliyordu.

"Alo?" Telefon kulağında çaldı ve Blayne aslında aramayı bağlamadığını fark etti.

 ağrı bağlandıktan sonra tekrar "Alo?" dedi. "Merhaba, Blayne? Ben Jess."

"Selam, Jess. Ne oldu?"

"Küçük bir acil durumumuz var ve gerçekten yardımına ihtiya ımız var."

"Hemen geliyorum." Blayne telefonu kapattı ve odanın içinde koşuşturarak temiz giysiler bulmaya çalıştı. Jess'in sorununun ne olduğunu sormamıştı çünkü önemli bir şey olmadığı sürece vahşi köpeklerin onu rahatsız etmeyeceğini biliyordu. Kendi hallerinde bir gruptular ve genellikle işleri kendileri hallederlerdi. Ayrıca, muhtemelen bir tesisat sorunuuydu ve zaman kaybetmek istemiyordu. Eğer acele ederse, evlerinde olacak, onlara yardım edecek ve Novikov'la birlikte eğitime zamanında yetişecekti. * ok kolay.*

En azından Kuznetsov Sürüsü'n n donmuş arka bahçesinde durana kadar böyle düşünüyordu.

"Bunu ne zamandır yapıyor?"

"Dee onu yaklaşık bir saat önce buraya getirdiğinden beri. Durmayınca panikledik."

Blayne nedenini anlayabiliyordu. "Hiç durmadı mı?" "Bir kere bile."

Blayne, Kuznetsov Sürüsü'n n En İyi Beşli'sini, kendi deyimiyle, eve geri çağırdı. İlk Beş Jess, Sabina, May, Phil ve Danny'den oluşuyordu. Kuznetsov Sürüsü'n n ilk  yeleri ve Blayne'in şaka yapmayı sevdiği gibi tahtın arkasındaki g  .

"Dee'nin evinize neden yeni çocuklar getirdiğini bana tekrar açıklar mısınız?" "Dee yavrunun kalacak bir yere ihtiya ı olduğunu ve bizim için sorun olmayacağını söyledi."

Ve tabii ki sorun etmediler. Sürünün en yaşlı yavrusu bir kurt köpeği olan Kristan'dı. Onun sayesinde Kuznetsov'lar kurt köpeklerine karşı diğerlerine göre çok daha sempatikti ve Blayne de buna minnettardı.

"Zavallı şey sokaklarda yaşıyormuş," dedi May. "Ondan önce de bir koruyucu ailede tam insanlarla birlikte."

"Akıl hastanesine ihtiyacı var," dedi Sabina ve herkesin tepkisine bakılırsa sabahtan beri bunu söylüyordu. "Ya da uyuşturucuya."

"Hayır," dedi Blayne. "Uyuşturucu yok, tabii gerçekten kafayı yediğini görmek istemiyorsanız."

"Peki ne yapacağız?"

Blayne Jess'in kolunu tuttu ve her zaman taktığı devasa saate baktı. Bu muhtemelen Novikov'un Blayne'de olmasını istediği türden bir saatti ama lanet şey bir ton ağırlığındaymış gibi görünüyordu. *Bu nasıl rahatlık?*

"Tamam. Biraz zamanım

var." "Ne için zaman?"

Blayne kıpırdandı, üstünü silkeledi ve arka kapıya doğru koştu. Danny onun için kapıyı açtı ve o da merdivenlerden inip arka bahçeye fırladı. Yavru köpeğin dikkatini çekene kadar etrafında koştu. Genç köpek tökezleyerek durdu ve Blayne'i izledi. İşte o zaman Blayne onun üzerinden atladı, karşı tarafa indi ve oyun yayına geçti. Kafası karışan yavru köpek onu izledi ama hareket etmedi. İlk başta. Ancak Blayne onun önünde birkaç kez ileri geri zıpladıktan sonra yavru öne atladı, sonra geri, sonra tekrar öne. Arka bahçede birbirlerini kovalamaya başladıklarında sürünün büyük bir kısmı da onlara katılmak için evden çıkmıştı.

Bobby Ray Smith, ya da arkadaşlarına ve tüm ABD Donanmasına göre Smitty, Dee'ye bir fincan taze demlenmiş kahve uzatırken, vahşi köpek sürüsünün en yeni sakinleriyle oynamasını izlemeye devam ettiler. "Gördün mü?" diye sordu yudumlar arasında. "Blayne'in ne yapacağını bildiğini söylemiştim."

"Bana o kızın tek ihtiyacının biraz oyun zamanı olduğunu mu söylüyorsun?" "Öyle görünüyor."

"İnsana dönüşmeyecek. En azından ben ona sahip olduğumdan beri."

"Baban insana dönüşmeyi sevmiyor, bu yüzden neden bu yargılayıcı ses tonunu takındığını anlamıyorum."

Dee-Ann omuz silkti ve Smitty bu konuda alacağı tek cevabın bu olacağını biliyordu.

"Onu burada bırakmamın sakıncası olmadığına emin misin?"

"Bana hiç aldırma dedirtme. Ve Jessie Ann'in sokakta başıboş dolaşan her köpeği alacağını biliyorsun." Başucunda uzanmış yatan melez köpeğe baktı.

ayaklar. "Öyle değil mi, Bok-Başlatıcı?" "Minnettarım."

"Sokak hayvanlarını almaya ne zaman başladın, Dee-Ann? Dee-Ann?" Smitty bir daire çizerek döndü ve kendini odada tamamen yalnız buldu. "*Bunu nasıl yapıyor?*"

Blayne ön kapıya doğru koşuyordu, ne kadar hızlı ve sert koşarsa koşsun Novikov'la yapacağı sabah antrenmanına çok geç kalacağını biliyordu ki aynı ön kapıya doğru yürüyen bir dişi kurda çarptı. Yere düştüklerinde Blayne, Novikov'u cep telefonundan aramaya çalışmak yerine -ve aslında numarasının cep telefonunda programlı olmadığını fark ederek- dikkatini vermesi gerektiğini çok geç fark etti. Bu babasının sürekli şikayet ettiği bir şeydi. Dikkatini vermediğinden ya da yanlış zamanda yanlış şeye odaklandığından. Ve Blayne, Güneyli bir Dişi Kurdun parlayan yüzüne bakarken, babasının yine haklı olduğunu biliyordu.

"Merhaba Dee." Doğru, Blayne çoğu gün gergin dişiye işkence etmeyi severdi ama tüm hayati organları pençe mesafesindeyken, bu küçük oyunu oynamak için iyi bir zaman olmayacağını biliyordu. Hayır. Hiç de iyi bir zaman değil.

"Benden olsun," diye cevap verdi Dee. *Sabah insanı olmamalıydı.*

"Evet. Bunun için üzgünüm." "Kapalı."

"Tabii. Kusura bakma-"

"Çekil, çekil, çekil!" Blayne havlayan Dişi Kurt'tan tökezleyerek uzaklaştı.

Dee-Ann dev gibi ayaklarının üzerine kalktı ve tüm bu süre boyunca Blayne'e ters ters baktı. Gerçekten de Blayne merdivenlerden birinin indiğini duymasaydı, mutfağa koşar ve sürtüğü savuşturmak için bir bıçak kapardı.

"Neler oluyor?" Smitty son basamağa ulaştığında sordu. "Hiçbir şey," diye hırladı Dee.

Ön kapıyı çekerek açtı ve kapıyı arkasından çarparak hışımla dışarı çıktı.

"İyi misin, sevgilim?" Smitty tatlı tatlı sordu, kolu kadının omuzlarına dolanmıştı.

"Benden nefret ediyor, değil mi?"

"Nefret biraz ağır bir kelime. Nefret ya da tiksinti desek daha iyi olur."

"Tanrım. . teşekkürler."

"Şimdi kendini kötü hissetme. Dee çoğu insanı sevmez." "Ama herkes beni sever. Çok sevimliyim."

"Doğru, ama o hokey oyuncusuyla bir hafta çalıştıktan sonra dostça olmayan tiplere alışmış olmalısın."

"Evet. Sanırım sen-oh, Tanrım!" diye patladı ve Smitty'nin ondan uzaklaşmasına neden oldu. *"Novikov!"*

Kadın aniden karşısında belirlediğinde Bo yirmi dakikadır koşu bandındaydı. MP3 çaları The Who'yu çalıyordu, bu yüzden kızın söylediği tek bir kelimeyi bile duyamadı. Sadece ağzının hareket ettiğini görebiliyordu. Güzel bir ağız olduğu kesindi. Ama onun programına saygı göstermeyecekse bu zahmete değmezdi!

Konuşmaya devam etti ama adam bir şey söylemeyince sonunda elini koşu bandının konsoluna vurdu. Neyse ki durmadı, çünkü saatte yaklaşık elli mil hızla gidiyordu. Tabii ki diğer tarafındaki çita yaklaşık yetmişle gidiyordu, ama her neyse. O çita her zaman gösteriş yapıyordu.

Koşu bandı durma noktasına geldiğinde Bo sağ kulağındaki kulak tıkacını çıkardı.

"-Bana mı diyorsun?" dedi.

"Ne?"

"Dedim ki, beni dinliyor musun?"

"Hayır." Kulak tıkacını geri takmaya gitti ama kadın kolunu yakaladı.

"Bo, özür dilerim."

"Oh, şimdi de Bo mu oldum?"

"Bu senin adın ..." Kaşlarını çatı, belli ki tam olarak emin değildi. "Doğru mu?" "Evet. Benim adım bu. Ama sen bana Novikov diyordun. .. ta ki bu İkinci olarak da zamanımı tamamen hiçe saymanı görmezden gelmemi istediğinde. Ama merak etmeyin. . . bu bir daha olmayacak. Buna izin vermeyeceğim."

"Bunu gerçekten kötü anlamda söylediğini biliyorum." "Biliyorum. Şimdi işime dönebilir miyim?"

Bo kumandalara uzandı ama Blayne koşu bandının üzerine tırmandı ve kendini konsolun üzerine attı.

Şaşırmış bir halde, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordu. "Beni dinleyene kadar egzersiz yapmanı engelliyorum."

"Neden seni dinlemek zorundayım ki? Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek." "Bir sebebim vardı. Yemin ederim."

"Senin gibi insanların her zaman bir nedeni vardır." "Benim gibi insanların mı?"

"Evet. Zaman ya da bağıllık duygusu olmayan insanlar. O kadar çekici oldukları için her durumdan konuşarak çıkabileceklerini ya da her duruma girebileceklerini bilerek hayatın içinde süzülen insanlar. Buna hayran olsam da ben o kadar kolay biri değilim. Buraya kadar gelebildim çünkü ben tam ve eksiksiz bir pisliğim. Bunu unutmak, Blayne, senin en büyük hatandı. Şimdi koşu bandımdan in yoksa seni atarım."

Nefes nefese kaldı. "Buna cüret edemezsin!" Kahretsin. Haklıydı. Yapamazdı.

"Yeterince adil." Koşu bandından inip yanındakine doğru adım attı. Çitayı terden sıırıslam olmuş tişörtünün arkasından yakaladı ve çekiştirerek çıkardı.

"Hey!"

Bo onu görmezden geldi, koşu bandını saatte elli mile yavaşlattı ve üzerine atladı. Bo aniden boynuna dolanan ve sırtından aşağı sarkan bir ağırlığa sahip olduğunda sert bir şekilde pompalıyordu.

Gerçekten sinirli bir iç çekerek koşu bandını yavaşlattı ve durdurdu. Orada öylece dururken, diğer koşu bandındaki çita ona parmak sallıyordu, Bo "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Beni dinlemenı sağlamaya çalışıyorum," dedi Blayne. "Seninle bir daha antrenman yapmayacağım."

"Peki. Her neyse. Ama hâlâ arkadaş olmamızı istiyorum." Öyle mi? "Neden?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum."

"Blayne, kimse benden hoşlanmıyor. Çünkü ben bir pisliğim."

"Aman Tanrım, tam bir pislik," diye alay etti çita.

"Seni o koşu bandıyla öldüresiye dövmemi istemiyorsan, çeneni kapatacağın basketbolcu."

"Bunu dışarıda konuşabilir miyiz?"

İstedğini yapmazsa tüm konuşma boyunca onun etrafında dolanacağını bilen Bo, koşu bandından indi ve koridora doğru yürüdü. "Ne var, Blayne?"

"Seni ekmiyordum. Arkadaşlarım beni acil bir durum için aradı ve düşündüğümde daha uzun sürdü."

"Ufak bir acil durum mu?"

"Yavru köpeklerle ilgili olduğunda, vahşi köpekler için her zaman büyük bir acil durumdur. Ama oraya vardığımda çok daha az büyük ve daha hafifti."

"Tamam."

"Yani anladın mı?"

"Elbette."

"Ve affedildim mi?"

"Hayır."

İç çekti. "Neden?"

"Bunların senin için eğlence ve oyun olduğunu biliyorum, Blayne, ama benim için değil. Antrenmanlarım konusunda çok katıyım çünkü beni formda tutan, zinde tutan şey bu. Oturup senin gelip gelmeyeceğini bekleyecek vaktim yok."

"Biliyorum. Ve özür dilerim. Geç kalacağımı haber vermek için seni aramaya çalıştım."

"O zaman neden aramadın?"

"Aslında telefon numaran yok." Bo gözlerini kırıştırdı. "Sende yok mu?"

"Hayır. Senin numaran onda vardır diye Ric'i aramaya çalıştım ama cevap vermedi. Muhtemelen babası olduğunu düşündüğü içindir. Aralarında sorunlar var. Lock'u aradım, cevap verdi ama ona numaranı sorup durdum, o da 'Ballı somonların olduğu nehirde' deyip durdu. Balla kaplı somonları severim, ya sen?' dedi. İtiraf etmeliyim ki biraz korktum ve aramayı kapattım. Tüm bunları koşarken yapıyorum çünkü bir taksinin beni buraya yeterince hızlı getirebileceğinden emin değildim."

Bunu düşündükçe, ona numarasını vermediğini daha iyi anladı. Yine de Bo ikinci bir şans vermekten nefret ederdi. İnsanlar ikinci şansları hep kaçırdı. Ama kız hâlâ onun boynuna sarılmış, vücudu sırtından aşağı sarkıyordu ve Bo ona ikinci bir şans vermek istediğini fark etti.

"Yarın seninle buluşamam," dedi. "Menajerimle bir kahvaltı toplantım var. Ama seninle bu gece buluşabilirim. Bu gece takım antrenmanı yok."

"İstemiyorsan antrenmana devam etmek zorunda değiliz. Mesele bu değil."

"Biliyorum. Ama bir söz verdim. Sakın mahvetme, Blayne."

"Bozmayacağım."

"Aşağı inmek için yardıma ihtiyacın var, değil mi?"

"Biraz kafam güzel."

İsterse kendi başına inebileceğini bilen Bo yine de uzanıp kolunu Blayne'in beline doladı ve onu yere indirdi.

Elini uzattı. "Telefon."

Sırt çantasını yere bıraktı ve en altta telefonu bulana kadar umutsuzca çantasını karıştırdı, içindeki eşyaları dışarı attı.

"Her zaman çantamın dibindedir," diye mırıldanarak telefonu ona uzattı. Bo onun cep ve sabit telefon numaralarını hızla telefonuna programladı. Ayrıca e-posta adresini de.

"Ben de kısa mesaj alabiliyorum," diye açıkladı.

"Herkes alamıyor mu?"

"Eskiden onları engelliyordum ama bu tilkilerimi rahatsız ediyordu, o yüzden artık kabul ediyorum." "Tamam o zaman."

"Dikkatimin dağılmasından hoşlanmıyorum," diye yakınlıkla telefonu ona geri verdi. "O yüzden mesajlaşmayı *kötüye* kullanma."

"O koca parmaklarla yazmaya çalışmak da kolay değildir herhalde." Adam biraz hırlayınca ellerini havaya kaldırdı. "Şaka yapıyorum. Sadece şaka."

"Bu gece," dedi ona. "Saat yedide. Anladın mı? Bir saniye bile geç kalmayacaksın."

"Söz veriyorum." Gülümsedi ve Tanrım, sanki tüm koridor aydınlandı. "Sürekli söylediğin kadar aşağılık biri değilsin."

Evet, öyleydi.

"Aslında çok tatlısın." Ayağa fırladı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Yere indiğinde, "Bu gece. Saat yedide."

Adam başını salladı ve o her şeyi çantasına tıktırmak için çömelirken arkasını döndü. Dürüst olmak gerekirse, onun bu karmaşayla başa çıkmasını izleyemezdi, bu yüzden spor salonuna geri döndü. Çita hâlâ en sevdiği koşu bandındaydı, bu yüzden Bo onu çekip çıkardı, koşu bandını yavaşlattı ve bindi.

"Seni pislik!" diye tısladı çita arkasından.

Ama Bo ona sadece parmağını gösterdi ve kendini *çok* daha iyi hissederek koşmaya devam etti.

Uzun merdivenin tepesinde rahatça oturan Blayne, eski sahibinin eski boruların etrafına sardığı garip şeyleri çıkarmak için çekicinin pençe kısmını kullandı. İnsanların bir tesisatçı çağırmak yerine bir sızıntıyı durdurmak için neler yapabilecekleri onu hayrete düşürüyordu. Sonunda yine de bir tesisatçı çağırmak zorunda kalmışlardı ama olan olmuştu ve Blayne kendi yarattıkları sorunu düzeltmek için bir kol ve bir bacak kadar ücret almak zorunda kalmıştı.

"Bu da ne?" Gwen borunun etrafına sarılan şeyin ne olduğunu sordu ve ağzına bir çörek daha attı.

"Emin değilim." Blayne itiraf etti. "Ve dürüst olmak gerekirse, sormak da istemiyorum." "Ya iğrenç bir şeyse?"

"Eldivenlerimi ve bu aptal maskeyi takıyorum. Ayrıca, inkâr ediyorum. Beni orada bırakmaya ne dersin?"

Gwen kıkırdadı ve Blayne'in çalışmasını izlerken yemeye devam etti. "Yani hücrende gerçekten Novikov'un numaraları mı var?"

"Evet. Ve kardeşine bundan bahsetmezsen çok memnun olurum." "Şaka mı yapıyorsun? Mitch'in genel olarak sınırları yoktur ama spor yıldızlarına gelince, o daha da kötü."

"Şekil değiştiren futbol takımlarından birine katılmalıydı."

"Profesyonel takımlar gerçekten yükselip yasal hale geldiğinde, o zaten bir polisti. Ama sanırım bir yanı hep diğer yolu seçmediği için pişmanlık duyacak."

"Evet."

"Peki siz ikiniz çıkıyor musunuz?" "Ben ve Mitch mi?"

"Hayır, seni aptal. Sen ve Novikov?"

"Tanrım, hayır. Neden?"

"Senden hoşlanıyor." "Biz arkadaşız."

Gwen başını salladı ve bir çörek daha almak için uzandı. "Aptal olma, Blayne. Bana söylediğine göre adam on beş dakika boyunca senin gelmeni beklemiş. O Bo Novikov. Kimseyi beklemek zorunda değil. Sonra da onu beklettiğin için seni affetmekle kalmıyor, sana bütün numaralarını veriyor."

Blayne çekici indirdi. "Bunu fazla düşünüyorsun." "Ve sen hiç düşünmüyorsun."

"Bu yeni bir şeymiş gibi davranıyorsun." Kabuk bağlamış boru üzerinde çalışmaya geri döndü. "O benim beyefendilerimden biri değil, olmayacak da."

"O aptal terimi kullanıp durmanı bir kenara bırakırsak, *neden* senin centilmen müşterilerinden biri olmayacak?"

"Çok tutucu. Sürekli yeni bir saat almamı söylüyor." "Yeni bir saate ihtiyacın var."

"Ve programıyla ilgili sağlıksız bir takıntısı var."

"Programını ruh hali uygun olduğunda rastgele değiştirmek yerine gerçekten takip ettiği için mi demek istiyorsun?"

"Demek istediğim tam olarak bu. Kendisi gibi tutucu ve dar kafalı olmadığı sürece bir kadınla mutlu olamaz. Teşekkür ederim, ama ben hippy-dippy yöntemlerimi seviyorum."

Gwen şeker ve çikolata lekeli ellerini bir peçeteyle sildi. "Şu 'uzlaşma' denen yeni şeyi deneyebilirsin. Bu çok moda."

"Onun gibi adamlar tanıyorum. Onun gibi bir adam tarafından yetiştirildim. Onun dünyasında uzlaşma yoktur; sadece boyun eğmek ya da ölmek vardır."

"Bir şekilde babana geri döneceğimizi biliyordum." Blayne'in ayağına vurdu. "Ve bana öyle geliyor ki Novikov seninle ilgili konularda çoktan uzlaştı."

"İyi bir fırsat yakalamayı umuyor. Bunu elde ettiğinde, uzlaşmanın olmadığı ABD'deki Teslimiyet Kasabası'na geri döneceğiz."

Gwen'in gözleri şaşı oldu. "Tanrım, çok tuhafsın."

"Bu kadar şaşırmış görünme. Bunu zaten biliyordun."

Blayne borunun etrafındaki malzemeyi temizlemeyi bitirdi ve çekici pantolonundaki bir halkaya astı. Blayne boruyu tutarak bükte ve çekti, ancak metal, binaya giden bağlantı borusuna göre çok paslanmıştı. Gwen'e işaret etti. "Etrafta kimse var mı?"

Gwen garaj girişine doğru yürüdü ve hızlı bir görsel arama yaptı. Başını sallayarak geri döndü. "Hayır, yok. Burası temiz. Ve bu konuda konuşmamız bitmedi."

"Bırak artık." Blayne sertçe döndü, doğal gücü boruyu diğer borudan ayırdı. Tam insan sahibi etrafta olsaydı, onu zor ve çok daha sıkıcı bir yoldan çıkarmak zorunda kalacaktı.

Boruyu elinde tutan Blayne, Gwen'e baktı. "Ne?" diye sordu. Gwen sordu.

"Bu çok ağır." Boruyu ters çevirdi ve içine baktı. "Dikkatli ol, Blayne. Tekrarını yaşamayalım-" *"Porsuk!"*

BÖLÜM 10

Bo kapıya tekrar vurdu, Blayne kapıyı açtığında menteşelerini koparmasına saniyeler kalmıştı. Davet edilmeyi beklemeden onu iterek geçti ve spor çantasını yere attı. Daha önce bu kadar kızgın olduğunu hatırlamıyordu. Ve adamım, çok kızgındı.

"Herkes yardım teklif ettiğimi mi sanıyorsun?" diye hırladı. Zamanımın spor merkezinde oturup senin ya da *herhangi birinin gelmesini* bekleyecek kadar anlamsız olduğunu mu sanıyorsun? Sizin zaman kavramınızın evrenin geri kalanından farklı olduğunu biliyorum ama benim bir *programım* var. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Yüzünü ona döndü. "*Sen biliyor musun?*"

Kahverengi bir göz, yarısı buz torbasıyla kaplı bir yüzden yavaşça ona göz kırptı. Şaşırان Bo bir adım geri çekildi. "Yüzüne ne oldu senin?"

"Porsuk."

Kız mırıldanmıştı, bu yüzden Bo yanlış duyduğunu umuyordu. "Porsuk mu? Ne olmuş porsuğa?"

"Bir porsuk tarafından saldırıya uğradım." "Porsuk tarafından mı?"

"Evet. Bir porsuk tarafından." Adamın etrafından dolaştı ve kanepeymiş gibi davrandığı bir koltuğa oturdu. Dairenin bu kadar küçük ve -*Yüce Tanrım!*- bu kadar dağınık olması şaşırtıcı değildi. Bo etrafına bakındı ve vücudunu odanın içinde hareket ettirmeyi nasıl başardığını merak etti.

"Saldırgan için daha önce hiç duymadığım argo bir terim mi kullanıyorsun yoksa gerçek bir porsuğu mu kastediyorsun?" diye zorladı, dairesindeki dehşet hakkında çok fazla düşünmemeye çalışarak.

"Porsuk demek istedim!" diye bağırdı; sonra inledi ve koltuğuna kıvrıldı. "Git buradan, Bo. Yalnız başıma mutsuz olmak istiyorum."

Onu dinlemek yerine yanına çömeldi ve buz torbasına uzandı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kadın, zayıfça elini tokatlayarak.

"Bir göz atıyorum." Adam buz torbasını kaldırdı, irkildi ve yavaşça tekrar kadının yaralı yüzüne yerleştirdi. "Seni hastaneye götürüyoruz."

"İyi olacağım. Sadece biraz şişlik var."

Küçük bir şişlikten daha fazlasıydı. "Bu nasıl oldu?"

"Bir iş üzerindeydim ve bu boruyu çıkardığımda bir porsuk pusuya yatmıştı."

Pusuda mı bekliyordu? "Seni hedef aldığını mı ima ediyorsun?" "Yessss," diye tısladı. "Porsuklar benden nefret eder."

"Tesisatçılığın bu kadar tehlikeli bir iş olduğunu bilmiyordum." "Benim için öyle."

"Ne zamandır böylesin?"

"Çok olmadı. Gwen hastaneye gitmemi istedi ama kendimi iyi hissediyordum. İş bitirdim, eve gelip üstümü değiştirdim ve seninle buluşabilmek için bir şeyler yedim, sonra birden kendimi iyi hissetmemeye başladım."

"Seni hastaneye götürmeme izin ver, Blayne."

"Hayır. O lanet olası acil servis hemşiresiyle tekrar uğraşmak zorunda kalacağım ve dalga geçilecek havada değilim."

"Hemşire seninle dalga mı geçti?"

"O bir yobaz."

"İrktan bahsettiğinizi düşünmek isterdim ama bahsetmiyorsunuz, değil mi?"

"O bir ırkçı. Şimdi git buradan. Sabah iyi olacağım."

Bu riski almak istemeyen Bo elini arka cebine attı ve telefonunu çıkardı. İçinde programlanmış tonlarca numara vardı ama neredeyse hiçbirini kullanmıyordu. Ama yine de bu bilgilere sahip olmak hoşuna gidiyordu çünkü onlara ne zaman ihtiyaç duyacağını asla bilemezdi. Şimdi olduğu gibi.

Hızlı bir aramadan sonra, çok iyi tanıdığı ama yıllardır duymadığı bir ses diğer uçta cevap verdi. "Ben Dr. Luntz."

"Bir şekilde hâlâ ofisinizde olduğunuzu biliyordum."

Uzun bir duraklama oldu ve sonra, "Aman Tanrım.

Bold?" "Merhaba, Dr. Luntz."

"Bold! Oh, Bold. Sesini duyduğuma çok sevindim. Nasılsın? İyi misin? Seninle çok gurur duyuyorum. Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun?"

Bo gülümsemekten kendini alamadı. Dünyada doğuştan harika olan bazı insanlar vardı. Marci Luntz, M.D. o insanlardan biriydi.

"Teşekkürler, Dr. Luntz."

"Marcia. Bana neden hiç Marci demediğini bilmiyorum." Garip hissettirdiği için mi? "Ee, ne var ne yok? Gecenin bu saatinde beni sebepsiz yere aramadığına eminim."

"Sakıncası yoksa tavsiyene ihtiyacım var."

"Bold Novikov, sakıncası olmadığını biliyorsun. Eğer benden bir şey istersen, tek yapman gereken sormak. Neler oluyor?"

"Bir arkadaşım var-

" "Kız arkadaş mı?"

"Dr. Luntz."

"Özür dilerim. Özür dilerim. Devam edin."

"Bir porsukla karşılaşmış, şimdi yüzü şişmiş." "Boz ayı mı, kutup ayısı mı, yoksa siyah mı?"

"Aslında, o bir kurt köpeği."

"Ohhh!" Dr. Luntz'un sesindeki heyecanı duyabiliyordu. Her gün sadece ayılar ve tilkilerle ilgilenirken melezleri büyüleyici bulması şaşırtıcı değildi. "Bir kurt köpeği mi? Gerçekten mi? Vay, vay. *İşte* bu ilginç. Pekâlâ. Önce bana ne gördüğünü söyle. Sıyrıklar? Isırıklar? Ne?"

Bo buz torbasını tekrar hareket ettirdi, bu sefer yaltaklanmamaya çalışıyordu. "Yüzünde kesin ısırık izleri var." Buz torbasını indirdi ve vücudunun görebildiği bölgelerini kontrol etti. "Ellerinde de çizikler var. Bir tür zayıf, üzgün küçük bir mücadele vermeye çalışmış gibi görünüyor."

Dr. Luntz kıkırdarken Blayne ona parmağını gösterdi. "Bold Novikov, kes şunu. Şimdi, üzerinde şişen ne?"

"Sadece yüzü."

"Isırıkların etrafında mı?" "Evet."

"Wolfdog, değil mi? Kuduz aşısı oldu mu?"

Bo, Blayne'in omzuna dokundu. "Sen kuduz aşılarını yaptırdın mı?"

"Evet. Tüm aşılarımı oldum."

"Evet. Tüm aşılarını oldu."

"Mükemmel. O zaman muhtemelen sadece enfeksiyon kapmıştır. Porsuklar pis piçlerdir, bilirsin."

"Onu hastaneye götürmeli miyim?"

"Hayır, bunun gerekli olacağını sanmıyorum. İhtiyacı olan şey antibiyotik ve uyku. Sizin için bir reçete yazabilirim. Hapları alır almaz yarısını içmesi ve ardından en az üç tane sekiz onsluk bardak su içmesi gerekecek. O zaman uyuyacaktır. Muhtemelen koma gibi görünecek ama sadece uyuyor olacak. Üç saat içinde uyanırsa, temiz demektir. Hapların geri kalanını verin, güneş doğana kadar kendine gelecektir. Dört-beş saat içinde uyanmazsa onu hastanelerimizden birine götürün."

"Tamam."

"Endişelenme, Bo. İyi olacağına eminim. Senin de bildiğin gibi melezlerin inanılmaz bir bağışıklık sistemleri var."

"Sana bir leopar tarafından işletilen yerel bir eczanenin bilgilerini e-posta ile göndereceğim. Yani dozaj konusunda endişelenmene gerek yok."

"Mükemmel. Kilosuna, boyuna, yaşına ve kurt ırkına da ihtiyacım olacak." "Kurt cinsi mi?"

Blayne, "Gri kurt," diye söze girdi. Dürüst olmak gerekirse, onun çoktan bayıldığını düşünmüştü. "Babam bir gri kurt. Ve benim metabolizmam diğer kurt değiştirenlerin on altı katı."

"Oh, my," Dr. Luntz dedi, konuşmaya kulak misafiri olmuştu.

"Bu

Büyüleyici."

"Sizi eğlendirdiğimize sevindim."

"Çok komik. Bana bilginin geri kalanını getir, ben de ona buna dayalı bir senaryo yazayım. Aradığına çok sevindim Bold, hasta arkadaşın için bile olsa. Şimdi belki amcanı arayabilirsin."

"Telefonlar iki yönlü çalışıyor."

"Yemin ederim," diye iç geçirdi. "Siz

ikiniz." "Güle güle, Dr. Luntz."

"Güle güle, Bold. Kendine iyi bak."

Telefonu kapattı ve hızla Blayne'in geri kalan bilgilerini mesaj atmaya başladı.

"Kilon kaç?" diye sordu.

Blayne, "Bunu sana söylemeden önce ölürüm," diye mırıldandı.

Tartışacak havada olmayan Bo, telefonunu ağzına soktu -hijyenik değil ama gerekli- ve Blayne'i kaldırdı. Ağırlığını iyice anlamak için onu birkaç kez yukarı aşağı kaldırdı, sonra tekrar yere bıraktı ve Dr. Luntz'a bunu ve eczane bilgilerini mesaj atmayı bitirdi. İşini bitirdikten sonra eczaneyi arayarak onlara haber verdi ve ilaçların hemen teslim edilebileceğinden emin oldu. Her şeyi hallettikten sonra kanepenin yanında yere oturdu. Blayne şu anda uyuyordu ama küçük inleme sesleri çıkarıyor ve kaşlarını çatıyordu, bu da ona acı çektiğini gösteriyordu. Buz torbasına dokundu ve artık soğuk olmadığını fark etti. Dondurucusunda bir tane daha olduğunu umarak paketi aldı ve ayağa kalktı. İşte o zaman kadının evim demeye cüret ettiği çukura uzun uzun baktı.

"Nasıl böyle yaşayabiliyor?" diye sordu havaya ve işte o zaman böyle yaşayamayacağına karar verdi.

11. BÖLÜM

Blayne çok sıkı uyudu. O kadar zordu ki, sadece bir keresinde birinin onu uyandırıp boğazına birkaç büyük hap tıktığını ve ardından onu boğmaya çalıştığını hatırlıyordu. Bir sonraki uyanışında kendini çok daha iyi hissediyordu ve açlıktan ölmek üzereydi.

Esnedi, oturdu ve gerindi. Migreni geçmişti, yüzü artık tüm vücudundan on kat daha büyük gelmiyordu ve artık iki gözüyle de görebiliyordu. Dışarısı hâlâ karanlıktı ama saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Saatine baktı ama çalışmadığını hemen hatırladı. Tamam, Bo *bu* konuda haklıydı. Yeni bir saate ihtiyacı vardı ve bunu eninde sonunda halledecekti.

Ayağa kalktı ve tuvalete yöneldi, işeme ihtiyacı yemek yeme ihtiyacının önüne geçmişti. Bunu halletti, ellerini yıkadı ve oturma odasına geri döndü. İşte o zaman durdu ve aval aval baktı.

"Ne ... bekle . Nerede?" "Kalkacak kadar iyi misin?"

Blayne omzunun üzerinden baktı. Bo Novikov mutfak kapısında duruyordu. Aslında biraz eğilmişti çünkü kapı aralığı için çok uzundu. Dürüst olmak gerekirse, onun geldiğini unutmuştu. Brooklyn'de nerede yaşadığını neden ve nasıl bildiği gibi sorular, çok düzgün hırsızlar tarafından soyulmadığı aklına geldikçe kayboldu.

Oturma odasını işaret etti. "Sen ne yaptın?" "Temizledim.

Çok daha iyi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Blayne oturma odasına doğru yürüdü. "Eşyalarım nerede?" "Bütün o çöpleri mi kastediyorsun?"

Blayne dairesindeki küstah canavarla yüzleşti. "Çöp mü? Sen benim eşyalarımı *çöp* mü dedin?"

"Öyle değil mi?"

"Hayır! Çöp değil. Benim eşyalarım!"

"Ki çöptü."

Onun sakın ama kendini beğenmiş tavrına sinirlenen Blayne suçlayıcı bir parmak salladı. "Onu dışarı attın, değil mi?"

"Şey-"

"Çünkü çöp olduğunu düşünüyorsun. Ama çöp değildi. *Benim* eşyalarımıdı."

"Blayne-"

"Benim!" diye bağırdı. "Senin değil. *Benim, benim, benim!*" "Blayne-"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun? Evime girdiğini mi? *Eşyalarımı* alıyorsun! Eşyalarımı dışarı atıyorsun!"

Bu noktada, Blayne iyi ve köpüklüydü, ama Bo ona gözlerini devirdiğinde ve bir tür ruh yorgunu, kibirli bir iç çekiş çıkardığında, yeterince vardı!

"*Dışarı!*" diye bağırdı. "Evimden defol! *Hemen!*" Ön kapıya doğru kısa bir yolculuk yapmak için döndü, böylece kapıyı dramatik bir şekilde açabilecekti, ama adam eşofmanını yakaladı ve onu etrafında döndürdü. Kısa bir an için onu yumruklayacağını düşündü ama adam yüzünü ona dönmek yerine onu kanepenin arkasındaki duvara doğru döndürdü. Eşyalarını yerleştirirken üzerine bir şeyler attığı ve fırsatını bulduğunda yeniden düzenlemek istediği kitaplıkların olduğu duvara. Ne yazık ki o "fırsat" hiç ortaya çıkmamıştı.

Sadece tavandan tabana uzanan üç kitap rafı yeniden düzenlenmekle kalmamış, Blayne'in yerde duran tüm kitap ve dergileri de kitap raflarına yerleştirilmişti. Kitaplar sadece alfabetik olarak sıralanmakla kalmamış, aynı zamanda konularına göre ayrılmış alt gruplar halinde yazarlarına göre de alfabetik olarak sıralanmıştı. Ve evet, konular da alfabetik sıradaydı. Dergilerini yıllara göre derme çatma bir şekilde ciltlemek ve onları etiketlemek için bile zaman bulmuştu, böylece onları aşağı çekip bakmak zorunda kalmadan hangi dergi olduklarını biliyordu.

"Oh," dedi. "Oh, bu çok hoş!"

Onu tekrar döndürdü ve bu kez yüzü mutfığa dönüktü. Tüm bulaşıklar, tencereler ve tavalar kaldırılmış, tezgah ve ocak temizlenmiş ve son iki haftadır alt kattaki çöp konteynerine atmayı düşündüğü dört torba çöp nihayet gitmiş olan tertemiz mutfak. Ve eğer isterse mutfağın zemininde *yemek yiyebileceğinden* emindi.

"Vay be-"

Bir kez daha sallandığında yatak odasına bakıyordu. Yerde duran tüm giysiler şimdi çöp sepetindeydi -bir çöp sepeti *var* mıydı? - ve çamaşır sepetindeki bir yığın temiz giysi gitmişti, bu da onu onların katlanıp çekmeceye konulduğuna inandırdı. Birkaçı asılmış ve dolabına yerleştirilmişti; orası da düzenlenmiş, giysiler bedenlerine göre sıralanmıştı. Ayakkabılarını, spor ayakkabılarını ve botlarını dolabının en altına atmış ve sonra her sabah bir saatini bir ayakkabı bulmaya çalışarak geçirmişti.

eşleşen çiftler dolabın zemininde düzenlenmişti. Önce iş botları, sonra spor ayakkabıları, sonra patenleri ve son olarak da çok küçük bir sıra elbise ayakkabısı ve topuklu ayakkabı.

Tamam, yani erkekçe bir ben bilirimcilikle her şeyi atmamıştı, onun yerine sadece tüm ıvır zıvırını düzenlemişti, böylece temiz bir dairesi vardı ve halısının şenlikli bir erik rengi olduğunu gerçekten biliyordu. Ve tüm bunları birkaç saat içinde yapmayı başarmıştı.

Blayne, tıpkı porsuğun yüzünü kemirdiği gibi kısa bir süre alt dudağını kemirdi ama bundan kaçınamayacağını biliyordu. Özür dilemeli ve teşekkür etmeliydi. Tercihen aynı cümle içinde. Bo Novikov'a.

Kabul et, Thorpe. Sizin üç yılınızı ve Ulusal Sağlık Hizmetleri'nden resmi bir tehdit almanızı gerektirecek bir işi dört saatte halletti.

Derin bir nefes alarak, "Bo-"

İşte o zaman onu tekrar etrafında döndürdü. Şimdi oturma odasındaki küçük yemek masasına bakıyordu çünkü aslında bir yemek odası yoktu. Tabii ki bir yemek odası olsaydı bile, masayı yemek yemek için kullanmazdı çünkü genellikle eski ve yeni faturalar, Gwen için bir aydır -ya *da iki miydi?*- bitirmeye söz verdiği iş evrakları ve babasının yaklaşan doğum günü için eve taşındığından beri bir araya getirmeye çalıştığı boş aile fotoğraf albümü ve aile fotoğrafları kutusuyla kaplıydı. Yine de tüm bu eşyalar yan masanın üzerinde düzgünce yığılmış ve düzenlenmişti - acil faturalar korkunç pembe zarflarında her şeyin üzerindeydi ve üzerinde "Bunları hemen öde!" yazılı büyük bir kağıt parçası bantlanmıştı - böylece bu şeyler tamamen gözden uzak değildi, bu da akıldan çıkmayacakları anlamına geliyordu.

Peki şimdi masada ne vardı? Yemek tabakları ve *bardaklar* - *o tabakları* ve bardakları *hatırlıyorum!* - çubuklar ve köşedeki en sevdiği yirmi dört saat açık yerden aldığı oldukça büyük miktarda Çin yemeği.

"Oh . . . vay canına. I-"

İşte o anda ön kapısının çarparak kapandığını duydu.

Blayne irkildi ve omzunun üzerinden baktı. Ve evet. Tamamen yalnızdı. "Kahretsin!"

Bo durup başını kaldırdığında kamyonetinin yanındaydı. Havayı kokladı ve kokladığı şeyin kurt olduğunu fark edince hırladı. Dişi kurt. Zaten kötü bir ruh hali içinde olan Bo, karşıdaki ara sokaktan gelen kokuya doğru döndü.

Ama bir Dişi Kurdun neden Blayne'in dairesinin etrafında gizlendiğini öğrenemeden Blayne önüne atladı, kollarını açmış, bacaklarını kaldırıma dayamıştı. Bunun onun daha ileri gitmesini engellemek için yaptığı oldukça acınası bir girişim olduğunu biliyordu.

Bir porsukla bile mücadele edemediği düşünülürse, Bo onun cesaretine hayran kalmıştı. "Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim!"

Dürüst olmak gerekirse, onun özür dilemesini beklemiyordu. En azından hemen değil. Ve eğer özür dilediyse de, bunda ciddi olmasını beklemiyordu. Ama ciddiydi. Bunu anlayabiliyordu.

"Lütfen gitme," diye yalvardı. "Tam bir kaltaktım. Biliyorum. Ve özür dilerim."

Eğer o bu konuda bir yetişkin olabiliyorsa, o da olabilirdi. "Ve seni korkuttuysam özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Biliyorum. Biliyorum." Ellerini onun göğsüne bastırdı ve bu çok hoş bir histi. "Ve bunu gerçekten takdir ediyorum. Bir keresinde babamla onun deyiimiyle 'domuz ahırım' hakkında tartıştığımız için çıldırmıştım. Ve bütün eşyalarımı dışarı attı. Ben orada dururken! O zaman on dört yaşımdaydım ama şimdi o olayın travmasını hiç atlatamadığımı hissediyorum."

Bo gülmek istedi ama onun ciddi olduğunu biliyordu. "Öylece dışarı mı attı?" "Ona göre benim tembel kığımın bir an önce hareket etmem ve yapmam gerekeni yapmam gerekiyordu, yani şimdi, sonra değil ve canım istediğinde değil. *Beni duyuyor musun, küçük hanım?*" diye sordu çok daha alçak ve gür bir sesle, büyük olasılıkla babasını taklit ederek.

Bo boğazını temizledi, gülümsemesini tuttu. "Senin baban denizci değildi, değil mi?"

Kızın gülümsemesi teslimiyetçiydi ama yine de sevgi doluydu. "Donanma."

"Tahmin etmiştim. Amcam denizciydi. Ailem öldükten sonra beni o büyüttü. Ses tonunu tanıdım."

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi hayatında daha önce hiçbir avcıdan görmediği bir neşeyle. "Askeri ebeveynler ya da vasiler iki tip çocuk yetiştirir. Ya süper düzenli çocuk, yani sen. Ya da asi, dağınık bir çocuk, yani ben."

"Yani ben sıkıcı

mıyım?" "Ben öyle

bir şey demedim!"

"Ama sen asisin ve ben de düzenli olanım."

"Evet. Ama bahse girerim ihtiyacın olan her şeyi istediğin zaman bulabilirsin."

"Bu doğru. Sanırım bu da neden sürekli aynı üründen dört ya da beş paket bulduğumu açıklıyor?"

Yüzünü buruşturdu. "Yani plastik sandviç poşetleri gibi mi?"

"Onlardan on altı kutu vardı. Çoğu açılmamış ya da sadece birkaç poşet kullanılmıştı."

Yüzündeki buruşukluk daha da arttı. "Kahretsin!"

Bo kıkırdayarak ve o poşetleri unuttuğu ve bir tür yasadışı uyuşturucu işi için kullanmadığı için rahatlayarak sordu, "Antibiyotiklerin geri kalanını aldın mı? Artık ayağa kalktığına göre geri kalanını da almalısın."

Kadın o muhteşem kahverengi gözleriyle Bo'ya baktı. "Benimle gelersen ve yemek için can attığım Çin yemeğinden biraz yersen alırım. Açlıktan ölüyorum," diye fısıldadı.

"Peki ya seninle geri dönmezsem?"

"İlaçları almazsam ve enfeksiyon geri dönerse, lekesiz dairemde korkunç ve üzücü bir şekilde ölürüm ve bunun sorumlusu sen olursun."

"Gerçekten oraya gidiyorsun, değil mi?"

"Gidiyorum. Kendime engel olamıyorum." İki eliyle adamın ön kolunu kavradı. "İmkansız bir sürtük olduğum için tek başıma ölmeme izin veremezsin."

"Böyle söyleyince ..."

"Çin yemeği," diye hatırlattı ona. "Yüce Çin yemeklerinin cazibesine kim karşı koyabilir? Ben dayanamadığımı biliyorum. Sen neden karşı koyasın ki?"

Onu nasıl geri çevirebilirdi? Özellikle de kız bu kadar tatlıyken?

"Pekâlâ. Ama köfte benim. Paylaşmayacağım."

"Kaba ve cimri," dedi, adam yürümeye başlayana kadar kolundan çekiştirerek onu içeri götürmesine izin verdi. "Ama bu seferlik yakarı bırakacağım."

"Çok büyüksün," dedi kuru bir sesle ve Blayne'i güldürdü.

Yemek masasını yemek masası olarak kullanmak sadece iki dakika sürdü ve Blayne kendini bu kadar dar hissetmeye dayanamayarak oturma odasının zeminini doğaçlama bir piknik için hazırladı. Bo şikâyet etmedi ama bu durum onu şaşırtmış gibiydi.

"Kısıtlamalardan hoşlanmıyorum," diye açıkladı. Bo'nun anlayıp anlamadığını bilemiyordu çünkü sadece ona bakmış, sonra da wonton çorbasını kaptığı gibi yere serdiği battaniyenin yanına götürmüştü.

Dürüst olmak gerekirse Blayne, Bo Novikov'la bir yemeğin nasıl geçeceğinden emin değildi. Antrenman yaparken onunla zaman geçirmek bir şeydi, çünkü sohbetin çoğu ona ne yapması gerektiğini söylemesini içeriyordu. Ancak akşam yemeği sohbeti Blayne'in çok sevdiği bir ileri geri konuşmayı gerektiriyordu ve genellikle kimin uzun süreli arkadaşı olacağını ve kimin sadece sokakta yanlarından geçerken görebileceğini belirliyordu. Şimdiye kadar Blayne, Bo'nun "tesadüfen yanından geçerken" havuzuna gireceğinden oldukça emindi. Hokey dışında pek bir şey yapmıyordu, o halde tam olarak ne hakkında konuşacaklardı? Oturma odasının zemini yemek için mükemmel bir yer gibi görünüyordu çünkü uzaktan kumandası ve yirmi yedi inçlik plazması, sessizlik acı verici bir hal alırsa acil durum görüntülemesi için hemen oradaydı.

İki saat sonra, bir kez bile kumandaya uzanmamıştı. "Bu," dedi fotoğrafı uzatarak, "annem."

Bo'nun gülümsemesi geniş, kahkahası gerçektir. "Annenin saçları çok güzel."

Blayne iki eliyle, serçe ve işaret parmakları yukarıda, orta ve yüzük parmakları aşağıda ve başparmaklarıyla tutarak, rahibelerin şeytan boynuzu dedikleri o küçük rock-and-roll işaretini yaptı. "Aynen öyle yapardı. Buna köpek yelesi derdi, bu da on millik bir duyma menzilineki her aslanı rahatsız ederdi."

"Nasıl oluyor da 'fro' yapmıyorsun?"

"Çünkü saçlarım Pippy Longstocking gibi uzuyor, bu da bana uygun bir görünüm değil." Elleriyle işaret etti. "Tamam. Sıra sende. Ailenin bir fotoğrafı var mı?"

"Evet." Bo büyük bir inek gibi gözlerini devirerek cüzdanını çıkardı ve küçük bir resim çıkarıp ona uzattı.

Asyalı dişi neredeyse alışılmadık bir dişi aslan gibiydi, gözünü kırpmadan altın sarısı bakışlarıyla kamerayı yakalıyor, dolgun dudaklarındaki küçük sırtış aynı anda hem alaycı hem de tehlikeli görünüyordu. Elmacık kemikleri sivriydi ve burnu oğlununki gibi geniş ve oldukça düzdü. Peki onun yanına sokulacak kadar cesur olan kimdi? Parlak kahverengi gözleri ve sevimli gülümsemesiyle arkasında duran beyaz saçlı kutup ayısı. Bo'nun genetik yapısının anne ve babasının yarı yarıya karışımı olduğu açıktı ama o belli ki ayı tarafını tercih ediyordu. Blayne onu suçlayamazdı çünkü onu yanına alan ve büyütenler ayılardı.

"Mutlu görünüyorlar."

"Çoğunlukla öyleydiler. Çok tartışıyorlardı ama sanırım tartışmayı çok seviyorlardı."

"Bazı çiftler için bu gerçekten işe yarıyor." Bir süredir merak ettiği şeyi sordu, "Ne oldu?"

Bo o kocaman omuzlarını silkti. "Sarhoş bir sürücü otobanda zincirleme kazaya neden oldu. İlk birkaç arabanın içindeydik ve babam zamanında frene basmadı, arkamızdaki arabalar da basmadı."

"Sen de onlarla mıydın?"

Başını salladı. "Arka koltukta. Tek hatırladığım frenlerin sürtünme sesi ve ardından metalin metale çarpmasıydı, sonra hastanede uyandım. Birkaç gün sonra amcam gelip beni aldı ve ondan birkaç gün sonra da annemle babamı Maine'de gömdük."

Blayne ona üzgün olduğunu söylemedi; bunu duymak istemediğini biliyordu. "Peki ya annen?" diye sordu.

"O avlandı."

Bo döndü, kolu sırtına değil koltuğuna dayanmıştı, parlak mavi gözleri ona odaklanmıştı. "Ne oldu?"

"Babam o sırada Japonya'da görevliydi ve annem de Londra'daydı. Elçilik için çevirmenlik yapıyordu."

"Sen neredeydin?"

Gözleri çaprazlaştı. "Gürcistan'daki *ailemin* yanındaydım. Babamın ailesiyle. Annem bunu sağlamaya çalışsa da beni hiç benimsemediler. Yaz için orada olmam gerekiyordu."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Babam bu konudan bahsetmiyor ve cenazeden sonra iyice sarhoş olup bana anlatmaya çalışan bir amca -babamın hemen arkasında olduğunu fark etmemiş- kafaya vurulan lastik demirlerin gerçekten acı verdiğini öğrendi."

Bo kıkırdadı. "Kendini kötü hissetme. Teyzelerim annemle babamın cenazesini kaçırdılar ama annelerinin mücevherlerinin iadesini talep etmek için zamanında geldiler."

"Kaba."

"Ve aptalca. Annem kasabada hoş karşılanıyordu çünkü babamla birlikte gelmişti. Ben de yarı ayı olduğum için hoş karşılandım. Ama tam Dişi Aslanlar Ursus Kasabası'nda geziniyor? Bu çok aptalca. Domuzlar bayram etti."

Blayne, "Her zaman tamamı ayılardan oluşan bir kasabaya gitmek istemiştir," diye iç geçirdi. "Neden?"

"Bilmiyorum. Sokaklardan bal, derelerden somon balığı akacağını düşünüp duruyorum."

"Orada yaşayanlar sadece boz ayılar değil, biliyorsun. Ben pek bal sevmem."

"Balı nasıl sevmezsin? Bir insan nasıl bal sevmez? Bu saçmalık!"

"Boz ayıların ne olduğunu *bildiğin* halde onları hâlâ sevimli oyuncak ayılar olarak görüyorsun, değil mi?"

"Evet, öyle."

Bo başını sallamaya başladı ama sonunda esnedi.

"Seni çok geç saate kadar ayakta tuttum."

"Hayır." Saatine baktı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Tamam. Belki biraz. Gitsem iyi olacak."

"Burada uyu."

Tüm vücudunun gerilmesi ve ona bakmaması Blayne'in kulağa nasıl geldiğini fark etmesini sağladı.

"Kanepede," diye ekledi hemen.

İkisi de Blayne'in insanlara kanepede olduğunu söyleyip durduğu büyük boy koltuğa baktı. "Biraz küçük, değil mi?"

"İyi olacak. Ama saat beş buçukta kalkmam gerekiyor. Saat altı buçukta menajerimle kahvaltı yapacağım."

Blayne yerinden fırlayıp odasına koştu ve dijital çalar saatini hızla programladı. İki kez kontrol etti, oturma odasına geri döndü, geri koştu ve tekrar kontrol etti. Onun herhangi bir toplantıya geç kalmasına neden olmayacağından emin olmak istiyordu.

"Her şey tamam," dedi ve elinde bir yastık ve birkaç battaniye ile geri döndü. Adam yastığı aldı ve battaniyelere baktı. "Geceleri ısıyı düşürüyorum, böylece faturam çok yüksek gelmiyor."

"Teşekkür ederim, çünkü şu anda eriyorum."

"Oh! Özür dilerim. Doğru . . . kutup."

Yastığı kanepenin üzerine bıraktı. "Merak etme. Kutup değiştiriciler gerekirse her sıcaklığa uyum sağlayabilir; biz sadece soğukta daha rahatız."

"Peki, endişelenme. Isıyı düşüreceğim ve buzdolabında buzlu su ya da her neyse var."

"Biliyorum. Buzdolabını temizledim. Sanki o Tupperware'lerin bazılarında deneyler yapıyormuşsun gibi."

Gwen'in en sevdiği sözlerden birini kullanarak, "Yine mi o konuya döndük?" diye sordu. "Gerçekten mi?"

"Demek istediğim, eğer bu şeylerle haftalık olarak ilgilenseydin-"

"Sha-sha-sha." Yüzünü battaniyeyle örttü. "Senden nefret ettirme beni."

"Benden hoşlandığını sanıyordum," dedi battaniyelerin etrafında, o da pek etkili görünmedikleri için onları indirdi.

"Seviyorum." "Vahşi" ifadesini kullanarak eğildi. "Ama bu bir anda değişebilir bayım."

Görünüşe göre onun sertliğinden etkilenmemişti -ki bu görünüş için yıllarca çok çalışmıştı!"- "Bunu aklımda tutacağım" dedi.

Kendisini hipotermi riskine atmadan ısıyı cesaret edebildiği kadar düşürdükten sonra, "Sabah görüşürüz," dedi.

"İyi geceler, Blayne."

Blayne yatak odasının kapısını kapattı ve hızla termal iç çamaşırlarını, eşofmanlarını, sweatshirt'ünü ve ekstra kalın yün çoraplarını giydi. Yatağını battaniyelerle doldurdu ve onların altına girdi.

Karanlıkta oturup pencereden yandaki tuğla binaya bakarken, birdenbire oturma odasında çok iyi tanımadığı bir adamın uyuduğunu ve kendini hiç bu kadar güvende hissetmediğini fark etti.

O gece Blayne gülümseyerek uykuya daldı.

12. BÖLÜM

Bo'nun gözleri tam olarak sabah saat beş yirmi beşte açıldı ama alarmı çalmadan beş dakika önce uyandığı çoğu günün aksine ... işler farklıydı. "Şehir dışındaki bir maç nedeniyle otelde kalıyorum" farklı değil, "bana yapışan bir kurt köpeği var" farklıydı.

Bo vücudunu kıpırdatmadan bulunduğu yeri, yani zemini inceledi. Normalde yerde uyumazdı ama kesinlikle yerdeydi. Blayne gibi o da tamamen giyinikti. Aslında üzerinde o kadar çok kıyafet vardı ki, hatırlayamadığı vahşi bir cinsel terk edilmişlik gecesini göz ardı etmek konusunda kendinden emin hissediyordu.

Bu da iyi bir şeydi, çünkü Bo geçmişteki cinsel karşılaşmaları hatırlamayı severdi. Ertesi sabah partnerinin adını hatırlamadığı o garip anın yaşanma ihtimali azalırdı.

Yine de bunların hiçbiri neden Blayne ile yerde uyuduğunu açıklamıyordu. . ya da neden sarıldıklarını açıklamıyordu.

Kesinlikle sarılıyorlardı da. Adam kollarını kıza dolamıştı ve kız da başını adamın göğsüne gömmüştü. Yan yatmışlardı, birbirlerine bakıyorlardı, bu yüzden adam bir bacağını onunkine dolamıştı. Kadınlarla seks yapmış olmasına rağmen daha önce hiç bu pozisyonda uyanmamıştı. Bu şekilde uyanmak umurunda değildi, sadece buraya nasıl geldiklerini bilmemek onu endişelendiriyordu.

Yatak odasında bir alarm çaldı ve Blayne inledi, kolunu geri çekti ve Bo'nun suratına bir tokat attı.

Orada yatarken, bunu hak edecek ne yaptığını merak eden Blayne hırladı ve "Defol!" dedi, sonra ona tekrar vurdu. Bu da başka bir odadaki alarmı susturmaya yetmeyince Blayne başını kaldırdı. Onu gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tanrım... vurduğum sen miydin?"

"İki kez."

"Oh. Oh! Çok ..." Sonra bir kahkaha patlattı.

O lanet çalar saatin sesine daha fazla dayanamayan Bo, Blayne'den uzaklaştı ve ayağa kalktı. Onun yatak odasına gitti ve saati kapattı. İçini çekerek oturma odasına geri döndü. Ve evet, kadın hâlâ gülüyordu.

"Kalk," dedi Blayne. "Duş al, giyin. Şehre birlikte gideceğiz." Uzandı ve onu yerden kaldırdı. "Ne kadar uzun sürerse, programımı o kadar berbat ediyorsun."

"Tamam, tamam. Sinirlenmene gerek yok." Tekrar uzandı ve Bo hemen ondan uzaklaştı, bu da onu daha çok güldürdü. "Sana tekrar vurmayacaktım. Söz veriyorum. Yüzün için de özür dilerim. Gerçekten." Avucunu Bo'nun yanağında gezdirdi. "Seni incittim mi?"

"Sadece duygularımı."

Tekrar güldü ve ona doğru eğildi.

"O kadar da komik değildi," diye yakındı, onu güldürmekten hoşlansa da. "Şimdi git giyin. Vakit geldi." Vurgulamak için saatine dokundu.

"Tamam, tamam."

Yarım saat sonra, Bo kadını adımlarında bir amaç olması için itip kaktıktan sonra, onun kamyonetine bindiler.

"Bu şey yasal mı ki?"

"İki kapılı bir Ferrari'ye sığacak değilim ya."

"Ama kendimi askeri bir nakliye uçağındaymışım gibi hissediyorum."

"Sabahları benimle konuşma," dedi ona. "Biraz buz zamanı bulana kadar olmaz. Ya da en azından kahve içene kadar."

Bo arabayı trafiğe soktu ve bir süre sessizlik içinde yol aldılar, ta ki Bo'nun "Bana nasıl olup da yerde yattığımızı açıklayabilir misin?" diye sorduğunu duyana kadar.

"Elbette açıklayabilirim," dedi günün her saatinde sahip olduğu o doğal neşeyle. Onun bir gece önce söylediğinden daha hasta olduğunu neden bildiğini şimdi anlıyordu. Asık suratlı, kaba ve tahammülsüzdü. Başka bir deyişle, tanıdığı diğer tüm avcılar gibi davranıyordu ama Blayne gibi davranmıyordu.

Ne olduğunu açıklamasını bekledi ama o gülümsemeye ve pencereden dışarı bakmaya devam etti.

"Bu milenyum sona ermeden önce bana açıklayabilir misin?"

"Elbette!"

Bo yine bekledi ve yine hiçbir şey olmadı.

Evet. Tam bir donanma çocuğuydu. Kötü niyetli itaati sistemine öyle işlemişti ki, bunu ne zaman yaptığını bile fark etmiyordu.

Nefes alan ve keşke kahve içseydim diyen Bo, farklı bir yol denedi. "Sen ve ben, yerde birbirimize sokuluyoruz... açıkla. Şimdi."

"Susamıştım."

Çok iyiydi. Ama Bo kararlıydı ve bir denizci tarafından yetiştirilmişti. Bununla başa çıkabilirdi.

Onunla başa çıkabilirdi.

"Susamıştın... bu yüzden bir bardak su almak için odandan çıktın." "Doğru!"

"Ve beni orada yatarken gördün. . ."

"Kanepede. Rahatsız görünüyordun. Top gibi olmuştun."

"Çok küçüktü."

"O bir loveseat," diye hatırlattı ona.

"Doğru ya. Bu yüzden daha rahat olmama yardımcı

olmak için . . ." "Seni yere yuvarladım."

Bo bir köşeden dönmek için bekledi. "Uyandım mı?"

"Sayılır. Biraz hırladın. Bana saldırabileceğini düşündüm."

"Yani beni sakinleştirmek için. . ."

"Omzunu okşadın ve 'Sorun yok. Benim' dedin." "Ve ben

..."

"Gülümsedim ve beni belimden tuttum. Gerçekten güzel bir gülümseme olduğunu biliyor muydun?"

"Teşekkür ederim."

"Bunu daha sık kullanmalısın."

"Bunu aklımda tutacağım. Seni yakaladıktan sonra, ben ..."

"Bırakmadım. Zaten yorgundum ve sen o kadar sıcak ve rahattın ki yanına kıvrılıp uyudum."

Bo arabasını spor merkezinin yeraltı otoparkına çekti. Kendisine ayrılan yere park etti ve motoru durdurdu.

"Kendi park yerin mi var?" diye sordu, aniden o kadar neşeli değildi.

"Evet."

"Bu ne kadar adil?"

"Bu adil çünkü benim yararına. Eğer öyle olmasaydı, o zaman adil olmazdı."

Şimdi gidelim, onunla üst kattaki müdürlerin restoranında buluşmam gerekiyor."

Kamyondan indiler ve Bo çantalarını alabilmeleri için arka kapıyı uzaktan açtı. Saatine baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Müdürlerin restoranına gidebilecek misin?"

"Sen gidemez misin?"

Kız ona sadece kaşlarını çatınca, bu konuyu daha fazla tartışmanın kimsenin yararına olmayacağına karar verdi.

Birlikte onları ana kata çıkaracak olan asansörlere doğru yürüdüler. Oradan da merdivenleri kullanarak şehrin sokaklarının altındaki binanın sadece bir kısmı olan şekil değiştiricinin birinci katına çıkacaklardı. Çok fazla iniş, çıkış ve yan yol vardı ama kim olduklarını korumak için gerekliydi.

Asansöre adım atıldılar ve Bo ana kat için düğmeye bastı. Asansör yavaşça gıcırdayarak kapanırken ayağını yere vurdu.

"Her zaman böyle misin?" diye sordu.

Ona ne demek istediğini sormadı çünkü zaten biliyordu. "Evet." "Kırk yaşına gelmeden ölmüş olacaksın."

"Tanıdığım tüm tembeller için büyük bir bahane."

"Zamanla ilgili sorunlarımdan bahsetmiyoruz."

"Tabii ki bahsetmiyoruz."

"Senin zamanla ilgili sorunlarından bahsetmiyoruz bile. Senin ... yoğunluğundan bahsediyoruz."

"Sizin deyiminizle yoğunluğum, beni olduğum oyuncu yapan şey."

"Ama hiç eğleniyor gibi görünmüyorsun."

"Eğlenmek mi?"

Bu bir iş." "Nefret

ettiğin bir iş mi?"

"Hayır."

"O zaman eğlenceli olmalı. Yoksa ne anlamı var ki?"

"Ne anlamı var? Milyonlarca dolar ve istediğimi yapma özgürlüğü."

"Kulağa *harika* geliyor!" diye neşelendi. "Menajerinle yapacağın kahvaltı toplantısına geç kalma ihtimalin çok düşük olduğu için gerilmesen ve pislik gibi davranmasan çok daha etkili olurdu."

"Geç kalmam kabalık olmaz mı?" "Şey-"

"Kaba insanlardan nefret etmez misin?"

Biraz burnunu çekti. "Touché, Monsieur Bear-cat."

"Bana öyle demeye başlama."

"Bence çok şirin!"

"Hayır."

"Her neyse. En son ne zaman tatile çıktın?" "Tatil mi?"

"Bilirsin işte? İşle hiçbir ilgisi olmayan, rahatlatıcı ve eğlenceli bir yere?"

"Ne zaman?"

"Evet. En son ne zaman tatile çıktın?" "Hiç."

Blayne onun önüne geçti. "Ne demek asla? Sen *hiç* tatile gittin mi? Hiç mi?"

"Bu genellikle asla anlamına gelir. Ama iş toplantıları ve benzeri şeyler için çok seyahat ediyorum. Bu da sayılır."

"Hayır. Sayılmaz."

"Benim için öyle. Artık bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Asansörün kapıları açıldı ve kadın dışarı fırladı. "Tamam. Ben antrenmana gidiyorum."

Adam onun yanlış yöne doğru yürüyüşünü izledi. Patenleri yarı kapalı çantasından sarkıyor, düşüp sonsuza dek kaybolmakla tehdit ediyordu; sağ spor ayakkabısının bağcıkları çözülmüştü; ceketine rastgele yapıştırılmış bir parça mavi koli bandı ve siyah kargo pantolonunun arkasına yapıştırılmış bir parça beyaz koli bandı vardı.

Birdenbire bu kötü zaman yönetimi becerilerine sahip kurt köpeğinden sadece cinsel olarak etkilendiğini değil, aynı zamanda ondan gerçekten hoşlandığını fark etti. Neredeyse herkesten hoşlandığından daha fazla.

Bo asansörden çıktı ve bekledi. Blayne durdu, etrafına bakındı, ellerini havaya kaldırdı ve ona doğru döndü. "Yanlış yol!" diye güldü Bo'nun yanından geçerken. "Yemin ederim, eğer kafa takılı olmasaydı ..."

Kız yanından geçip gitmeden sırt çantasını yakaladı. "Hadi gel."

"Nereye?"

"Benimle gel. Kahvaltı yapmadın. Kan şekerin on dakika sonra düşecek. Seni yine hıçkırırken bulmak istemiyorum."

"O *bir kere* oldu! Neden bu konuyu açıp duruyorsun?"

Günün öğle yemeği spesiyali için bir ceylan kesmekle meşgul olan Ric, elinde kemik testeresiyle geri çekildi. "Porsuk mu?" diye sordu yakın zamanda yeniden tasarladığı restoran mutfağının ortasındaki adanın diğer tarafında duran Dişi Kurda.

Dee-Ann omuz silkti.

Testereyi yere bırakan Ric hızla ellerini yıkadı ve ardından restoranın mutfağındaki çelik buzdolaplarından birine gitti. O çekti

taze meyve tepsisini çıkardı ve yanında getirdiği bir sepet kruvasanı aldı. Bunları Dee'nin tezgâha yaslandığı yere, önüne koydu.

"Her zaman beni doyurmaya çalışıyorsun."

"Yorgun görünüyorsun. Kot pantolonun da düşüyor." "Kemerim var."

"Dişi kurtlar bir deri bir kemik kalmamalı." Ona birkaç peçete verdi. "Ye." Yedi ve telefonuna baktı. Ric ceylanına geri döndü. "Yine hastaneye mi gitti?" diye sordu bir bacağı kaldırarak.

"Hayır. Gwen o porsukla boğuştu." Başını iki yana salladı. "Yemin ederim, o porsuk senin çay fincanı kanişinin peşinden sanki ona borcu varmış gibi gitti."

Ric güldü ve Dee devam etti. "Gwen onu temizledi ve işi bitirdiler, diğer ikisine gittiler ve sonra ofise geri döndüler ve sonra eve gitti. Spor merkezine gideceğini düşünmüştüm ama gitmedi. Sonra Novikov ortaya çıktı."

Salınımının ortasında duran Ric omzunun üzerinden Dee'ye baktı.

"Ne?" "Beni duydun."

"Bo Novikov dün gece onun dairesinde miydi?"

"Evet. O da gitmeye çalıştı ama kız tıpkı bir köpek yavrusu gibi peşinden koştu, kalması için yalvardı. Biraz üzücü, gerçekten. Bir erkek hayır dediğinde, genellikle hayır demektir."

"Ne zaman gitti?"

"Keith buraya gelebilmem için işi devralmaya gelmeden önce değil, sanırım bu da bütün gece orada olduğu anlamına geliyor." "Evet. Bütün gece boyunca." diye eklemekten önce bir parça meyve çiğnedi.

Hayır. Ric'in hiç hoşuna gitmemişi bu.

Bernie Lawman saatini tekrar kontrol etti. Bo Novikov'un ajanı olduğu on yıl boyunca Bernie bir kez bile melezen *önce* gelmemişi - bugün olduğu gibi. Novikov da hiç geç kalmamıştı ama saat altı buçuktu. Bu geç demekti. Bo Novikov için geç. Telefonunu çıkarıp daha dokuz-bir-bir'i tuşlamıştı ki Novikov spor merkezindeki üyelere özel kulüp restoranının arka tarafındaki özel masalarına koştu. İçeri girebilmek için üye olmak ya da bir üyenin arkadaşı olmak gerekiyordu ve evet, bu Bernie'nin aile üyelerine karşı övünmekten büyük zevk aldığı bir şeydi.

Spor çantasını kenara bırakırken Bo ona "Üzgünüm geciktim," dedi. "Bu onun hatası."

Bernie onu o zaman fark etti. Kahvaltı toplantılarından birine Bo'nun peşine takılan ilk dişi değildi ama bu genellikle Bernie'nin az önce uluslararası bir moda dergisinin kapağında gördüğü iyi giyimli bir kedi olurdu. Ve bu dişi güzel olmasına rağmen, gardırobu arzulanan çok şey bırakıyordu ve bu kalçalarla asla herhangi bir derginin kapağında yer alamazdı. Belki şu halterci ya da koşu dergilerinden biri hariç.

"İki dakika," diye tartıştı Bo'yla. "İki dakika geciktin. İki saat değil. Tam bir drama ayısı!"

El sallayarak onu başından savdı ve yürümeye başladı ama Bo çantasının arkasından tutup onu masaya doğru çekti. "Yemek yiyeceksin."

"Aç değilim."

Bo ona sadece bakınca, "Peki. Ben yiyeceğim." Çantasını çıkardı ve sandalyeye oturdu. Bernie'ye gülümsedi. "Merhaba. Ben Blayne."

"Bernie Lawman."

"Memnun oldum."

Garson kız siparişlerini almak için yanlarına geldi. Bo ve Bernie kendilerininkini, köpek de kendininkini koyduktan sonra, Bernie Bo'ya işaret etti. Yakınlaştılar ve Bernie, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Yemek yediğinden emin olmak istiyorum."

Bernie biraz kıkırdayarak, "Ben sana hep kahvaltıdan *önce* paralarını ödeyip onlardan kurtulmayı öğretmedim mi?" dedi.

Bu Bernie'nin daha önce de Bo'ya yaptığı bir şakaydı ve genellikle melezin boş bakışlarından birini alırdı, ama bu kez kaşları düştü ve gözlerinin rengi maviden altına doğru hafifçe titreyerek Bernie'nin kıkırdamasını daha da kötüleştirdi.

"Az önce ona fahişe mi dedin?" Bo sordu ve Bernie adamın ciddi olduğunu anladı. Ölümüne ciddi.

"Fahişeyi tercih ederim," diye araya girdi köpek, iki erkeğin de dikkatini dağıtarak.

Göz ucuyla baktılar, kadın bir parça ekmeği yağlıyordu. "Kulağa çok daha romantik geliyor, öyle değil mi?"

"Sen benim fahişem değilsin," diye karşı çıktı Bo.

"Senin fahişen olmaktan iyidir." Eğildi ve fısıldadı, "Fahişe, aktif bir kredi kartı ya da nakit para olmadan sevişemeyeceğin anlamına gelir. Fahişelik ise büyük servetiniz tarafından sağlanan villalar ve şampanya anlamına gelir. Sen bir fahişe istiyorsun."

"İstemiyorum, neden bu konuda tartışıyoruz?"

"Tartıştığımızı sanmıyorum." Ekmek dilimini onun ağzına doğru uzattı.

"Ne? Şimdi de beni mi besliyorsun?" "Fahişeler böyle yapmaz mı?"

"Beni kızdırmaya çalışıyorsun."

"Sen böyle huysuz bir eşekken pek de zor değil." Sonunda ekmeği kendisi yedi.

Sonunda Bernie kurt köpeğinin varlığına aldırmadı. Hele de Bo Novikov'un Bernie'nin kafasını koparmasını engelleyebilecek tek yeteneğe sahipken.

Telefon çalmaya başladığında iki erkek de Blayne'e baktı ama Blayne sadece bakmakla yetindi. Sonunda Bo, "Gerçekten de zil sesimin 'Wake Me Up Before You Go-Go' olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Oh! Bu Jess'in yüzüğü." Dağ tırmanışı büyüklüğündeki sırt çantasını kucağına aldı ve karıştırmaya başladı, ararken masanın üzerine her türlü eşyayı bıraktı.

"Bunu senin için düzenledim," diye hırladı Bo.

"Başlama yine. Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Ah-ha!" Telefonu muzaffer bir edayla havaya kaldırdı. "Sana söylemiştim."

"Kullanmayacaksan yan cepleri ne yapacaksın?" Onu başından savdı ve telefonuna cevap verdi. "Jess? Selam. N'aber?"

Garson kız yemekleriyle geri döndü ve çöplerle kaplı masaya baktı. Bo kurt köpeğinin çantasını kaptı ve tüm eşyaları dikkatlice içine yerleştirerek garsona tüm yiyecekleri için gerekli alanı sağladı.

Kurt köpeği fark etmemiş gibi görünüyordu bile, çift kişilik waffle, jambon ve pastırma siparişine daldı ve aniden "Anlamıyorum Jess, küvetine bok mu doluyor?" diye sorana kadar telefondaki kişiye cevap verirken homurdandı.

Ketçap ve acı sos damlayan çırpılmış yumurtalar ağzına yaklaşırken Bernie Bo'ya baktı ama o hâlâ kurt köpeğinin çantasını düzenliyor, başını sallıyor ve çaylak oyunculara sık sık yaptığı o iğrenç sesi çıkarıyordu.

"Yani bu senin küvetin değil mi? Yoksa çoktan tamir edildi mi? Lavabonuzda biriken bok mu var? Ne?"

Bernie etrafına bakındı ve oda ortalamanın üzerinde işitme duyusuna sahip yırtıcılarla dolu olduğu için şaşırtıcı olmayan bir şekilde herkes onlara kaşlarını çatarak bakıyordu.

"Ağlama tatlım. Ben hallederim. Bırak da kahvaltımı bitireyim. Jess, yemek zorundayım. Görünüşe göre bu bir emir. Tamam, tıkanmış bir lavabo için hıçkırı hıçkırı ağlamak biraz aşırı gibi." Kurt köpeği kısa bir süreliğine telefonda uzaklaştı. "Ve öfke daha iyi değil. O yüzden hemen sakinleş, küçük hanım! Tamam." Kurt köpeği sırttı. "Ben de seni seviyorum!"

Telefonu kapattı ve yemeğine geri döndü. Bo çantayı sandalyesine dayadı ve derin bir iç çekti. "Çantanda Boba Fett aksiyon figürü bulundurmanın bir nedeni var mı? Daha fazla dağınıklıktan başka bir işe yarıyor mu?"

"Hangisi seni daha çok üzecek bilmiyorum," diye cevap verdi. "Sana bunun dağınıklıktan başka bir şey olmadığını söylemek mi yoksa kimsenin beni göremeyeceğini düşündüğümde sık sık çıkarıp 'Ben Boba Fett'im' oynadığımı itiraf etmek mi?"

Telefonu tekrar çaldı. Bu kez çalan Adam and the Ants'in "Dog Eat Dog" şarkısıydı.

"Tanrım, bu Phil. Onları korkutuyor olmalı. Gitmem gerek." Portakal suyunu tekrar içti, kalan son Belçika waffle'ının üzerine kalan pastırma ve jambonu koydu, waffle'ı katladı ve keten peçetenin içine doldurdu. "Bu akşam antrenmandan sonra peçeteyi geri getiririm. Görüşürüz!" Sırt çantasını kapığı gibi restorandan çıktı, ancak iki dakika sonra geri dönüp Bo'nun kucağına atladı ve kollarını onun boynuna doladı.

"Sana teşekkür ettim mi?" diye

sordu. "Pek sayılmaz."

"Peki, söz veriyorum bunu mutlaka yapacağım."

"Hayır yapmayacaksın. Unutacaksın ve beni asılı bırakacaksın."

"Kelimleri söylemeyi unutabilirim ama biri kıcıımı kolladığında asla unutmam." Ona sarıldı ve Bernie'yi şaşırtan bir şekilde Bo da ona sarıldı. "Sonra görüşürüz." Bo'nun yanağına bir öpücük kondurdu ve yine koşuşturan garsonların arasından kolaylıkla sıyrılarak uzaklaştı.

"O bir derbi kızı, değil mi?"

"Evet."

Bernie kızın hareketlerinden bunu anlayabiliyordu. "Sana sarıldı ve sen onu itmedin."

"Hayır."

"Beni düğüne davet edecek misin?" "Ona fahişe dedikten sonra, sanırım hayır." "Fahişelik konusunda anlaştığımızı sanıyordum?"

13. BÖLÜM

Blayne parçalanmış bebeği borudan çıkardı ve lavabonun altından dışarı süzüldü.

"Suçlunuzu buldum." Kalıntıları Jess'e uzattı. Gözleri kısılan vahşi köpek bebeği salladı. "Lanet olası çocuklar!"

Blayne ayağa kalktı ve eldivenlerini çıkardı. Kolunu hızla Jess'in omzuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Sorun yok. Ben halledeceğim. İşim bittiğinde su tesisatın şarkı söyleyecek. Arias. Şimdi sadece nefes al. Nefes al. Şimdi."

Jess bir nefes verdi ama sonunda normal nefes almaya başladı. "İşte oldu.

Her şey daha iyi." Blayne parçalanmış oyuncağı Jess'in elinden aldı.

"Bunu atacağız." Devasa mutfağı geçerek çöp kutusuna doğru yürüdü. Pedala bastı, üstünü kaldırdı ve "Sıcak çikolataya ne dersin?" diye sordu.

"Çikolatayı bırakmam gerekiyordu."

Blayne dondu kaldı, oyuncak hâlâ elindeydi. "Pardon?"

"Çikolatayı bırakmak zorundaydım. Doktorun emri. Bebek doğana kadar. Kafein onlar için iyi değil ve doktor çikolatayı tolere edebileceğinden emin olmak istiyor. Görünüşe göre kurt köpekleri ve çikolata arasında bazı sorunlar varmış?"

Blayne yutkundu, eli titriyordu. "Uh ... bazen. Tam köpekler gibi, bazı kurt köpekleri de çikolatayla iyi başa çıkamıyor."

Oyuncağı çöpe atan Blayne, kaçmak zorunda kalırsa diye hızla odanın çıkışlarını aradı. Onu gerçekten korkutan çok az şey vardı ama çikolatasız bir vahşi köpek, açlıktan ölmek üzere olan bir boz ayıdan farklı ya da daha az ölümcül değildi.

Peki ya *hamile* bir vahşi köpek? Oy.

Blayne'in babasının sırtında hâlâ, "Annenin benim kuru fasulye ve pilavıma karşı duyduğu ani hoşnutsuzluktan" kalma yara izleri vardı.

"Peki ya sen?" Jess sordu ve Blayne kadının şimdi yanında durduğunu fark etti.

Yutkunarak, "Peki ya ben?"

"Çikolata yiyebiliyor musun?"

Blayne dudaklarını yaladı. Artık çok kuruydular. "Uh . . . Yapabilirim. Ama benim sorunum şeker. Metabolizmamda çok fazla şeker var.

iyi bir şey."

Vahşi köpek, onları ayıran tek şey Jess'in dev midesi olana kadar yaklaştı. "Uh-huh."

Blayne içgüdüsel olarak gözlerini tavana, yere ya da Jess'in soğuk bakışlarının içinde ya da yakınında olmayan herhangi bir yere dikti ve araları gerçekten gerildiğinde babasıyla her zaman yaptığı şeyi yaptı. "Seni seviyorum Jess." dedi.

Jess, babasının buna verdiği tepkiden çok daha hızlı bir şekilde, "Ben de seni seviyorum, Blayne," diye karşılık verdi. Kollarını Blayne'e doladı ve ona sıkıca sarıldı. Blayne sessiz ve rahatlamış bir nefes verdi ve o sırada Jess'in arkadaşlarının arka bahçede durup mutfak penceresinden kadınları izlediğini gördü.

Blayne, "Buraya gelin!" diye bağırdı. Ve dört kafanın hızlıca sallandığını gördü. "Şimdi!"

Gözlerini devirip iç geçiren korkaklar evin arka tarafındaki sürgülü cam kapılara yöneldi ve Jess gözyaşlarına boğulmadan saniyeler önce geri çekilip Blayne'e gülümsedi.

Bo talimlerini bitirdi. Beş yaşından ve babasının eline ilk hokey sopasını vermesinden beri yaptığı alıştırma programı aynısıydı bunlar. Şimdi o zamankinden daha fazla tekrar yapıyordu ama yine de yapıyordu ve programında atlayamayacağını bildiği tek şey buydu. Blayne Thorpe yüzünden her zamanki oyun dışı günlük programı mahvolduğundan beri değerlendirmek zorunda kaldığı bir durumdu bu.

Ayrıca Blayne'in bir girdap olduğu sonucuna varmıştı. Programların ve temel zaman yönetiminin sonsuza dek kaybolduğu bir kara delik.

Sadece kendi programlarını yok etmekle kalmıyor, başkalarının programlarını da yok ediyordu. Aslında Bo, mama sandalyesinden anne ve babasının mutfağındaki saati işaret edip, şaşkınlık içindeki annesine sessizce kahvaltıyı geciktirdiğini söylediğinden beri ilk kez zamanın farkında değildi. Bu içsel bir şeydi, fazla düşünmeden yapabildiği bir şeydi. Sanki içinde bir saatin tık-taklarını hissediyor, ona saatin kaç olduğuna dair saniyesine kadar bir fikir veriyordu. Ta ki Blayne girdabında zaman geçirene kadar.

Geriye dönüp baktığında, belki de ilk karşılaştıklarında ondan kaçmış olması iyi bir şeydi. Eğer on dokuz yaşında onun girdabına kapılmış olsaydı.

ikinci ligden çıkamayabilirdi. Onun yerine hâlâ "İsimsiz" Novikov olacaktı ve bugün olduğu yerde değil, zar zor para kazanan bir takımda oynayacaktı.

Blayne'le vakit geçirmeye devam edecekse bu kesinlikle aklında tutması gereken bir şeydi. Belki de bazı erkeklerin alkolle geçirdikleri zamanı sınırlamaları gerektiği gibi onunla geçirdiği zamanı sınırlaması gerekiyordu. "Blayne'i sadece Cuma ve Cumartesi göreceğim, böylece Pazar günü akşamdan kalmalığımı atlatmak için uyuyabilirim." Ya da, bu durumda, Blayne-over.

Bu düşünce Bo'nun havlusunu ve birkaç galon suyu koyduğu banka doğru kayarken kendi kendine homurdanmasına neden oldu ve oraya ulaştığında yavaşladı.

Havluyu uzatarak kendisini izleyen kurda göz kırptı. "Her gün böyle mi antrenman yapıyorsun?"

"Öyle değil mi?" Bo onu işe alan kurda sordu. Van Holtz kötü bir kaleci değildi ama her zaman daha iyi olabilirdi. Çok fazla potansiyeli vardı.

"Hayır," diye yanıtladı Van Holtz. "Bilmiyorum."

"Çok şey açıklıyor," diye mırıldandı Bo kaskını çıkarırken. Bir galon su aldı, belinden eğildi ve yarısını başından aşağı boşalttı. Ayağa kalktı ve Van Holtz'u da ıslattığından emin olarak bir kez daha salladı.

Elini ıslak saçlarında gezdiren Bo, Van Holtz'a gülümsedi. "İşte oldu. Çok daha iyi."

Kurt kendi mini sallamasını yaptı, kurt gözleri parlıyordu.

"Burada olmanın bir nedeni var mı Van Holtz?" Bo sordu. "Bir sos karıştırıyor ya da fondü falan yapıyor olman gerekmiyor mu?"

"Blayne için buradayım."

Bo bir galon su daha aldı ve bir yudum içti. Suyu ağzında çalkaladı, sonra da kurdun ayaklarının dibine tükürdü. Kurt kımıldamadı bile. "Peki ya o?"

"O benim çok iyi bir arkadaşım. Kız kardeşim gibidir." "Ve?"

"Ününü bu kadar detaylı tartışmak zorunda mıyız?"

Bo'nun oyun şöhreti neredeyse gerçeğe yakın olsa da, kişisel şöhreti bir şakaydı. Eğer suçlandığı şeylerin yarısını yapmış olsaydı, hiç antrenman yapamazdı. Programına kesinlikle ayak uyduramazdı. Geçmişteki sevgililerinin çoğunun görmezden gelemediği bir sıkıntı. Bo tüm bu hikayelerin nereden çıktığını merak ederdi ve sonra kafasına dank etti

Muhtemelen Bernie'den geliyordu ama öyle ya da böyle bunu pek umursamıyordu. Eğer insanlar bu saçmalığa inanmak istiyorlarsa bu onların suçuymu. Eğer inanmazlarsa, bu da onların suçuymu. Bu onun için önemli değildi.

Yine de ilk kez onun için önemliydi çünkü bu Blayne'di. Ve Bo'nun ihtiyacı olan şey, Blayne'i büyük kötü Çapulcu'dan korumak zorundaymış gibi davranan kibirli bir kuyruk kovalayıcısıydı. Bu küçük bücür Bo'yu uyaracağını mı sanıyordu? Onu Blayne'den uzaklaştırıp ... ne? Onu vurabileceğini mi? Bütün bunlar bununla mı ilgiliydi? Bu köpeğin, Blayne'in koruyucu kahramanı/koruyucu köpeği gibi davranarak pis, pireli pençelerini ona geçirmesinin bir yolu muydu?

Daha da kötüsü, Bo şimdi Blayne'in bir top yalayıcıyla birlikte olduğu düşüncesini aklından çıkaramıyordu. İşte tam o anda Bo saç çizgisinde belirgin bir kaşıntı hissetti ve bundan ve bücürün bir adım uzaklaşmasından yalesinin uzadığını anladı. Bu nadir bir olaydı ve karışık kanı nedeniyle ona özgü bir şeydi. Ama salak, Bo'nun günlük eğitim seansı sırasında karakteristik olarak uyuyan erkek aslanı uyandırmıştı ve şimdi Van Holtz'un bununla başa çıkması gerekecekti.

Hepsini kurtaran vişneli turta oldu. Jess çikolata yiyemiyordu ama kek, turta ve kurabiye gibi çikolatalı olmayan pek çok unlu mamulü yiyebiliyordu. *Tanrı'ya şükürler olsun!*

Ama yine de ağlamaklıydı, bu yüzden Blayne başka birinin üzüntüsüyle karşılaştığında her zaman yaptığı şeyi yaptı ... konuştu. Hem de çok. Belki de, Gwen'in sık sık söylediği gibi, çok fazla. Konuştu, konuştu, konuştu ve sonunda aptalca bir şey söyleyene kadar konuştu.

"Bu sabah Bo ve menajeriyle kahvaltı ettim. . ."

Herkesin pasta yerken, kahve içerken, cep telefonlarıyla mesajlaşırken ya da küçük dizüstü bilgisayarlarına bir şeyler yazarken donup kalması gerçeküstü olmanın ötesinde bir şeydi. Düpedüz ürkütücüydü. Ve o anda çenesini kapalı tutması gerektiğini biliyordu.

"Bo . . . Novikov?" Danny sordu.

"Bekle-"

"Bo Novikov ile *kahvaltı mı yaptın?*" Phil sordu. "Çıplak mıydın? Yoksa sadece onun büyük boy tişörtlerinden birini giymiş ve biraz dağınık mı görünüyordun, seni şımarık fahişe?"

"Hayır, hayır. Öyle değil," dedi Blayne umutsuzca. "O benim centilmen müşterilerimden biri değil."

"O zaman ne?" "Bir arkadaş!"

İşte o zaman hepsi ona gülmeye başladı. Bir grup köpeğin sizinle birlikte olmak yerine size gülmesi gibisi *yoktu*. İçindeki kurt bundan hiç hoşlanmıyordu.

"Bu kadar aptal olamazsınız," dedi Sabina. "Novikov gibi bir Rus ayısının hiç arkadaşı yoktur."

"O aynı zamanda kedigil ve Asyalı. Asyalı kedigillerle aram iyidir."

"Bir tane! Ve boynuyla tuhaf şeyler yapıyor. Sen onun tek arkadaşısın," diye ekledi Sabina.

"Bu doğru değil," diye karşı çıktı Blayne, en iyi arkadaşına karşı korumacı hissediyordu. "Gwenie hakkında kötü konuşma. Bu sadece beni kızdırıyor."

"Neden bu kadar üzgünsün?" Sabina sordu. "Kiminle yattığın umurunda değil."

"Onunla böyle bir şey yapmayacağım!" Blayne yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Utangaç olduğundan değil, ama yine de kalabalık insan gruplarında konuşulmaması gereken bazı şeyler vardı. Kiminle yatıp yatmadığı da kesinlikle bu listenin başındaydı.

"Yine de," diye devam etti Sabina, "o Çapulcu. İstedikini elde edecektir." "Hayır, alamayacak. Ben bir hayran-fahişe değilim."

"O zaman sevgilim, onunla ne yapıyordun?" May sordu. "Çünkü anladığım kadarıyla o sadece hayran fahişelerle yatıyor."

Bıkan Blayne, "*Bo Novikov'la yatmıyorum!*" diye bağırdı.

Vahşi köpekler, bakışları onun yanından geçip arkasındaki mutfak kapısına yönelene kadar sessizce aval aval ona baktılar. Blayne görebileceklerinden korkarak omzunun üzerinden Mitch Shaw'un parlak, altın rengi gözlerine baktı.

"Sen"-dedi usulca-"ve *Bo Novikov?*"

"Mitchell, bu işi büyütme-"

"Senden faydalanacağımı *biliyordum!*" Mitch kükredi, aslan yelesi yüzünün etrafında dönüyordu. "Onu öldüreceğim!"

Kapıdan dışarı fırladı ve Blayne de peşinden gitti. Blayne ondan çok daha hızlıydı ve adam mutfaktan on adım uzaklaşmadan ona çarptı. Sorun onu yakalamak değil, yere sermekti. Kollarını adamın başına, bacaklarını da göğsüne doladı.

"Ondan uzak dur!" diye bağırdı. "Düşündüğün gibi değil!"

"Cehennem gibi değil! O herifin ciğerlerini skeceğim! Kimse benim Blaynie'mden faydalanamaz!"

Blayne Mitch'in ciddi olduğunu biliyordu. Spor merkezine gitmeyi ve kendisini serçe parmağıyla ezebilecek bir adamla yüzleşmeyi planladığını biliyordu.

Bu yüzden Blayne yapması gerekeni yaptı. Konu Mitch O'Neill Shaw'la dövüşmek olduğunda her zaman yapması gerekeni.

"Hayır, Blayne! Hayır, Blayne! Hayır! Sa olmaz! Yüce Tanrım, kadın! Sa olmaz!"

Zamanının çoğunu vahşi köpeklerle dolu bir evde geçirmek Smitty'ye birkaç şey öğretmişti: Köpekler asla susmazdı; dünyada onları tatmin edecek kadar çikolata yoktu; bağırarak konuşmak varken neden sessizce konuşasın ki; itfaiye araçları geçtiğinde hepsi ulurdu -kötü bir şekilde-; ve gece gündüz fark etmez, eğer bir tuhaflık varsa, köpekler bunu kendi mutfaklarında bulurlardı.

Ancak bu kez onu mutfağın dışındaki koridorda buldu. Ve her zamanki gibi vahşi köpekler işin merkezinde olmasa da, kimin olduğunu görünce şaşırmadı.

"Geriye dönüp baktığında," dedi küçük kız kardeşine, onun yanında dururken güzel küçük yüzü ellerinin arasına gömülmüştü, "sence kendine eř olarak gerçek bir kurt seçmeyi yeniden düşünmeli miydin?"

Kız cevap vermedi ama Sissy Mae cevap vermek zorunda değildi. Ayrıca, ılgın bir kurt köpeğini umutsuzca sırtından indirmeye çalışan koca tüylü erkek aslan olmasa Smitty eğlencesini nerede bulacaktı? Aslında sürüler, sürüler ve klanlar arasında muhtemelen en aklı başında olanlar onlarken, Smith'lerin bu kadar kötü bir ne sahip olması onu hâlâ şaşırtıyordu. Yine de, çiftleşmek için kendi klanlarının dışına çıktıklarında olan buydu.

Kendisi hamileyken beş adım yakınında keskin bir nesne bulunduramayan hıçkırır hıçkırır ağlayan bir dişi, kız kardeşi ise inanılmaz derecede tatlı bir kurt köpeğinin istenmeyen ilgisinden kurtulamayan bir aslan elde etti.

"Alın şunu üstümden!" Mitch bağırdı. "Alın şunu üstümden!"

Başka kimse bir şey yapmadığından ve Smitty de yavru kurt köpeği doğduğunda bu tür kurt köpeği meselelerini kendi başına halletmeyi öğrenmesi gerektiğini bildiğinden, boğuşan ifte doğru yürüdü ve Blayne Thorpe'u belinden kavrayarak onu güzelce ve sıkıca tuttu.

Bir ay önce Smitty, Jessie Ann'le birlikte Blayne için düzenlenen bir doğum günü partisine gitmişti. Kendini yakmayı tercih edeceğini düşünüyordu ama

Van Holtz restoranında çok güzel bir partiye dönüştü. Partide Blayne'in babası Ezra Thorpe ile tanışmıştı. Kendisi de eski bir donanma mensubuydu, konuşmaya başladılar ve Smitty yaşlı kurttan hemen hoşlandı. Astsubay Thorpe da Smitty'nin eşinin sadece vahşi bir köpek olmadığını, aynı zamanda ilk çocuklarını doğurmak üzere olduğunu anladığında ona yardımcı olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bir kız çocuğu. Smitty birkaç saat içinde bu adamdan çok şey öğrenmişti. Öğrendiği en önemli şey ise şuydu: "Kim ne derse desin, kurt köpekleri aniden delirip sebepsiz yere saldırmaz. Sebep mantıklı görünmeyebilir," diye eklemişti, "ama bir sebepleri vardır. Bu kadarını bildiğiniz sürece, kolluk kuvvetleri devreye girmeden önce durumu kontrol edebilirsiniz."

Bunu aklından çıkarmayan Smitty, "Ona ne yaptın Shaw?" diye sordu.

Smitty bunu sorar sormaz, Blayne Mitch'in saçını ölümüne kavrayan elini bıraktı.

Artık özgür olan aslan döndü ve "*Ben mi?* Ben bir şey yapmadım!" dedi. "İyi misin, Blayne?"

"Bo Novikov'la seks yapmıyorum!"

Smitty'nin beklediği cevap bu değildi ama ... tamam o zaman.

"Anlıyorum." Smitty onu yere yatırdı. "Ve bana bunu söylüyorsun çünkü ..."

"Çünkü gerçekten aptalca bir şey yapmak üzere!" Mitch Shaw için pek de yeni bir şey sayılmazdı.

Mitch hasarlı kafa derisine masaj yaparak Blayne'den uzaklaştı ve iki yaşında bir çocuk gibi Sissy'nin arkasına saklandı. "Oraya sadece onunla konuşmaya gidiyordum. Sissy'yi korunmak için getirdim."

Sissy'nin gözleri şaşı oldu ve Blayne, "Seni tanıyorum Mitchell Shaw. Önce Sissy'ye söyledin. Sonra Ronnie ve Bren'e, sonra da annene."

"Biz sadece seni korumak istiyoruz."

"Bo Novikov'dan korunmaya ihtiyacım yok. Siz sadece onu yanlış anlıyorsunuz. O gerçekten çok tatlı!"

Oh, Tanrım.

"Gördünüz mü?" Mitch böbürlendi. "Gördünüz mü?"

"Kapa çeneni, Mitch! O harika biri. Derbide bana yardım ediyor, yemek yediğimden emin oluyor, hatta dairemi bile temizledi."

Smitty hemen kız kardeşiyle bakışlarını kilitledi. Her zaman yakın olmuşlardı ve birbirlerinin ne düşündüğünü anlamalarına gerek kalmadan

kelimeleri söyle.

"Um . . ." Sissy başladı. "Neden şimdi senin daireni temizledi?"

"Biraz dağınık olabilirdi ... ve ben kanepede sızmıştım."

Birden endişelenen Smitty, "Kanepede sızmıştım da ne demek?" diye sordu.

"Porsuk saldırısından sonraydı-"

Sissy elini kaldırarak Blayne'in sözünü kesti. "Porsuk saldırısı mı?" "Beni yok etmeye çalışıyorlar."

Sissy'nin tüm vücudu sarsıldı. "*Porsuklar mı?*"

"*Beni yargılama!*" Blayne gözyaşlarına boğulup mutfığa koşmadan saniyeler önce bağırды, vahşi köpekler de peşinden.

Sissy arkadaşına dönerek kafasının arkasına bir tokat attı. "Bu senin hatan Mitchell Shaw!"

"Benim hatam mı? Porsuk kelimesini defalarca tekrarlayarak onun kurtluk hünelerlerini kurnazca sorgulayan ben değildim!"

"Artık seninle konuşmayacağım!" Sissy bağırarak mutfığa ve hıçkırarak ağlayan Blayne'in yanına gitti.

Mitch de hemen arkasındaydı. "Evet, doğru. Bu nirvana ne kadar sürecek?"

Smitty merdivenin üçüncü basamağına oturdu. İçini çekti ve Dee'nin birkaç gün önce evde bıraktığı kurt köpeğı yavrusuna, "Neden insana dönüşmediğini her geçen gün daha iyi anlıyorum," dedi.

Abby küçük bir sızlanma sesi çıkardı ve kibarca Smitty'nin kucağına bir süt kemiğı bıraktı. "Teşekkürler, hayatım."

Lock, bugün antrenmanı erken bitirebilmeyi umarak antrenman sahasında ilerliyordu ki adımlarının ortasında durdu. Lock bakışlarını yere odakladı ve gördüğünü sandığı şeyi görüp görmediğini merak etti. Takımın soyunma odasına girmeden önce kontrol etmenin en iyisi olacağına karar vererek, binanın en bodrum katından başlayıp çatıya ulaşana kadar tam insan kısmına kadar uzanan destek kirişine baktı. Gerçi bu durumda Lock'un sütunun tamamını görmesine gerek yoktu. En iyi arkadaşı ve takım kaptanının bağlı olduğu kısım olduğu için gördükleri yeterliydi.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatan Lock, "Orada olmanın bir nedeni var mı?" diye sordu.

Ric sakince, "Bir sebepten dolayı buradayım," diye cevap verdi, "ama buraya bilerek çıkmadım."

"Eğer bilerek orada değilsen, o zaman neden oradasın?" "Çünkü bazı melezlerin öfkeyle ilgili sorunları var."

"Blayne'i sen mi kızdırdın?" Bu garip görünüyordu. Blayne'in diğer insanların sorunlarına karşı inanılmaz derecede yüksek bir toleransı vardı. Bununla birlikte, bir duvara çarptığında, sahip olduğu tüm güçle ona vurur ve genellikle duvarı yıkardı.

"Hayır, hayır. Blayne değil. Başka bir melez." Ric buza baktı ve Lock onun bakışlarını takip ederek Bo Novikov'un antrenmanlarını yaparken pistin etrafında geriye doğru kaydığını gördü. Planlanmış bir antrenmanları olsun ya da olmasın o şekil değiştirici her gün buzun üzerindeydi. Eğer buzda değilse, spor salonundaydı. Onun kadar iyi olmak için gerçekten çalışıyordu, bu da Lock'un onun kadar sıkı çalışmadığı için kendini biraz tembel hissetmesine neden oluyordu. Yine de hokeyi, stüdyosunun ve ahşap işleme ekipmanlarının masraflarını karşılamaya yardımcı olan eğlenceli bir eğlence olarak görüyordu. Bir daha hiç buza çıkmasa bile Lock'un uykuları kaçmazdı. Novikov ise yaşlılıktan ölene kadar taşrada donmuş bir gölde hokey oynayacak birine benziyordu.

"Ona ne söyledin?"

"Sadece Blayne'e karşı niyetini sordum. Bana bunun beni ilgilendirmediğini söyledi; ben de şiddetle ilgilendirdiğini söyledim; o andan itibaren her şey yokuş aşağı gitti."

"Yokuş aşağı mı, yokuş yukarı mı?" "Lachlan."

"Pekâlâ. Pekâlâ, pekâlâ. Histerik olmaya gerek yok."

"Ben histerik değilim." Değildi. Biraz bile değil, ama öyleymiş gibi davranmak eğlenceliydi. "Sadece rahatsızım."

"Seni o kancaya takmak için de müthiş bir amacı var." "Evet.

Novikov'un nişancılığından hepimiz etkilendik."

"Ne zamandır oradasın?" "Yeterince uzun süredir."

"Seni oraya koymasına izin verdiğine inanamıyorum."

"Ne diyebilirim ki? Zayıftım, yüzümdeki ve parmak eklemlerimdeki morluklardan da görebileceğiniz gibi pek mücadele bile etmedim. Evet, Cengiz Han'ın soyundan gelen yedi-bir, neredeyse dört yüz kiloluk ayı-aslan melezinin *beni bu lanet kancaya atmasına izin verdim!*"

"Şimdi biraz histerik oldun."

"Biliyorum!" Ric nefes aldı. "Şimdi beni indiriyor musun, indirmiyor musun?"

"İsterdim ama çok iyi tırmanamıyorum. Belki hala on yaşında olsaydım-"

"Lachlan!"

"Sakin ol. Sakin ol."

Lock yanından geçen takım arkadaşlarını süzdü ve birinin koluna dokundu.

"Hey. Bert. Bize yardım edebilir misin?"

Bert hantalca onun yanına geldi. "Elbette. Neye ihtiyacın

var?" "Güçlü takım kaptanımızı aşağı indirebilir misin?"

Bert başını kaldırdı. "Kurtların bu kadar yükseğe tırmanabildiğini bilmiyordum." "Tırmanamazlar. Kutup aslanı onu oraya fırlattı."

"Kendisinden altı kat büyük bir adamla dövüşerek ne yapıyor?"

"Anladım." Lock direğe yaslandı. "Hey, Ric. Bert bilmek istiyor

."

"Siz ikiniz beni aşağı indirir misiniz?"

"Bağırarak gereksiz görünüyor," diye gözlemledi Bert.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Lock direktten bir adım geri çekildi. "Onu aşağı indirebilir misin?"

"Evet. Elbette." Bert, Lock'a spor çantasını verdi ve kirişi tuttu. Kolayca tırmandı, ter bile dökmedi ama o bir kara ayıydı. Hem de neredeyse tipik bir ayı. Bir metre boyunda değildi ama genişliğiyle bunu telafi ediyordu. Lock, Gwen'in bir gün usulca Bert'in "kayan alçak bir duvar" olduğunu söylediğini hatırlıyordu.

Bert saniyeler içinde Ric'e ulaştı ve bir kolu ve iki bacağıyla kirişi kavrarken, boştaki elini de sinirli kurdu atıldığı kancadan kaldırmak için kullandı. "Onu aşağı gönderiyorum," diye seslendi Bert.

"Tamam." Lock biraz daha geri çekildi ve Ric yere düştüğünde gözlerini kırıştırdı.

"Onu yakalayacağını sanıyordum," dedi Bert.

"Onu yakalamam gerektiğini söylemedin. Onu aşağı göndereceğini söyledin. Daha açık konuşmalıydın."

"Haklısın. Yine de küçük bir köpek için müthiş bir düşüş oldu." Kirişi tutmaya devam eden Bert eğildi. "İyi misin, küçük köpek? Beni duyabiliyor musun?"

Ric bir şeyler mırıldandı ama Lock yüzü o şekilde yere çarpmışken onu anlayamadı, bu yüzden onu kaldırdı.

"Ne dedin sen?"

"Dedim ki, hepinizden nefret ediyorum."

"Neden? Seni oraya biz atmadık ki."

Bert kırıktan aşağı inerken, "Kesinlikle," diye onayladı. Çantasını Lock'tan geri aldı. "Sana yardım eden bizdik. Seni orada bırakabilirdik."

"Evet. Minnettar olmalısın."

Ric topallayarak uzaklaştı ve "piç aylar" hakkında bir şeyler mırıldandı.

Takım soyunma odasına doğru yürürlerken Bert, "Köpekler çok huysuz," diye yorum yaptı.

"Ve tamamen nankör."

Antrenman erken bitmişti, çünkü büyük olasılıkla takım kaptanı otuz metreden düştüğü için yüzünün nasıl acıdığını anlatıp duruyordu. *Mızmız*. Ve takım gittiğinde, Bo bir kez daha buzda tek başına kalmıştı.

Sopasını kullanarak pakı önünde tutuyor ve sekiz şeklinde kayıyor, kalelerin etrafında ve arkasında dönüyor, ilerledikçe hızlanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bundan hiç yorulmamıştı. Günlerce buzun üzerinde kalabilir ve mutlu olurdu.

Pakı karşı kaleye göndermesine saniyeler kala kale çizgisine doğru hızla ilerleyen Bo, Blayne'in kapılardan içeri kaydığını gördüğünde neredeyse kaleye çarpacaktı. Kaskını, dirsek ve dizliklerini ve parmaksız deri eldivenlerini giymişti. Bo'nun ağırlık çalışırken kullandığı türdendi.

Pakı unutarak -belki de hayatında ilk kez- Bo ona doğru patenle kaydı.

"Merhaba. Yüzüne ne oldu?" Başının yan tarafında bir kesik vardı ve çenesinden aşağı bir çizgi halinde kan damlıyordu.

"Ha?" Yüzüne dokundu. "Ah. Bu. Önemli bir şey değil. Takım antrenmanı sırasında oldu."

"Yine mi dikkatini vermiyorsun?"

"Bunu sonra konuşabilir miyiz?"

"Tamam. Ne oldu?"

"Erkek aslanların seni öldürmeye gelme ihtimali çok yüksek. Tamam. Hoşça kal!" Kayarak uzaklaşmak için döndü ve Bo onun kazağının arkasından tuttu. Tamamen pes etmeden önce yaklaşık bir dakika paten kaymaya devam etti, kolları iki yanına gevşekçe düştü.

"Erkek aslanların neden beni öldürmeye çalıştığını söyleyecek misin?"

"Öyle demedim. Belki dedim." Onunla yüzleşti. "Tembel kıçlarını kaldırıp buraya gelecek kadar enerji toplamaları için . . . Ben daha çok

"Eğer kadınlar olsaydı endişelenirdim. O zaman sana sadece şehri terk etmeni söylerdim." "Blayne."

"Evet?"

"Neler oluyor?"

İşte o zaman "Özür dilerim!" diye patladı.

"Tamam."

"Çok, *çok*, çok üzgünüm!"

Blayne Thorpe'un zihninin işleyişi. Düzgün bir cevap istiyorsa, bunu ona sorması gerekiyordu. "Belki de daha fazla özür dilemeden önce bana ne olduğunu anlatmalısın, yoksa bütün gece burada kalacağımızı hissediyorum."

"Mitch'in hatası," diye başladı.

"Tamam." Birkaç saniye bekledikten sonra, "Mitch kim demiştin?" diye sordu. "Gwen'in kardeşi."

"Tamam."

"Büyük bir

hayranı."

"Tamam."

"Dallas'la birlikte olduğun yıl hariç. O yıl senden nefret etti."

"Philly'den böyle hisseden ilk kişi o olmazdı. Bu yüzden Mitch ..." Kız sessiz kalınca zorladı.

"Ah. Doğru. Bakın, şöyle oldu. Jess'in evindeydim ve o hamile ve biraz üzgün hissediyor çünkü bilirsiniz bu asla kolay değildir ve sanırım o sadece gerçekten yorgun ve dışlanmış hissediyor ve bu onun ilk yavrusu, bu yüzden eminim birkaç tane daha doğduğunda daha iyi olacak, görünüşe göre o ve Smitty bunu yapmayı planlıyorlar ve her neyse, onu daha iyi hissettirmeye çalışıyordum, ki bu benim kesin bir problemim, daha iyi hissettirmek değil, insanları daha iyi hissettirmek için yaptığım şey, yani konuşmak ... çok Daha ne olduğunu anlamadan ona ve sürüsünün geri kalanına bu sabah Bernie ile kahvaltı ettiğimizi söyledim ve hemen dışarı çıktığımızı düşünmeye başladılar ve onlara senin benim beyefendi arayanlarımdan biri olmadığını söylüyordum ama bana inanmadılar ve ben hayır, olmadığını açıklamaya çalışırken, Mitch geldi ve her şeyi abartacak kadar çok şey duydu ve buraya gelip kendini öldürtmeden önce onu durdurmaya çalıştım ve onu ölüm çenemle tuttum ama o bir erkek aslan ve kız kardeşinde olduğu kadar etkili değildi ve ona çenesini kapalı tutmasını söyledim ama yapmadı ve şimdi Philly'deki herkes senin

ve tüm O'Neill erkekleri öfke içinde çünkü ben aileden biri gibiyim ve tüm bunlar için gerçekten üzgünüm."

Hayır. İnsanlık tarihinin en uzun devrik cümlesini kurarken bu kadar hızlı konuşan ve bunu tek nefeste yapan birini daha önce hiç duymamıştı. Bo büyülenmişti.

"Hiçbir şey söylemiyorsun," diye gözlemledi.

"Bütün bunlardan sonra, söyleyecek ne var-"

"Anlıyorum."

"-... tam olarak kaç tane centilmen müşteriniz var ki ben onlardan *biri* değilim?"

"Şu anda hiç centilmen arayanım yok, ama her an olabilir. Ancak, bu öyle kolay verilen bir unvan değil."

"Peki, beyefendi arayanlarınızdan biri olmak için ne yapmak gerekiyor?" "Neden soruyorsunuz?"

"Sadece mantıklı geliyor. Eğer dışarı çıkmaya başlarsak, senden gerçekten faydalananıyor olamam."

Blayne doğruldu. "Dışarı çıkmak mı? Randevu gibi mi yani?" "Seni arayan beyefendilerle geçirdiğin zamana ne diyorsan artık. Randevu işe yarar."

"Benimle çıkmak mı istiyorsun?"

Bo omuz silkti. "Olabilir."

Olabilir mi? Adamın yapabileceği en iyi şey bu muydu? Olabilir mi?

Blayne onun heves düzeyi -ya da hevesizliği- hakkında ne düşündüğünü tam olarak gösteremedi. Bo devam etti: "Zaten peşimde aslanlar var ve o salak Van Holtz da yüzüme vuruyor."

"Ric biliyor mu? *Şimdiden mi?* Ona kim söyledi?"

"Beni yakaladı. Ama dün geceyi senin evinde geçirdiğimi bildiğine dair bir his var içimde."

"Tabii ki biliyor," dedi kadın rahatlayarak. "Muhtemelen Dee-Ann'den duymuştur."

"O da biliyordur çünkü..."

"Beni takip etmesi için onu tuttuğundan oldukça eminim."

Bo şimdi dik duruyordu. "Seni takip ediyor da ne demek?" "Ric beni takip etmiyor. Dee-Ann takip ediyor. Ric'in onu tuttuğundan eminim."

"Blayne," dedi çok sakın bir şekilde, "bir erkeğin seni takip etmesi ya da ettirmesi normal değil. Buna sapıklık denir ve uzaklaştırma emri çıkarttırman gerekir."

"Ric Van Holtz beni takip etmiyor," dedi, en sevdiği kurdun bırakın onu, herhangi birini takip ettiğini hayal bile edemiyordu. "Ayrıca, o Dee-Ann'e aşık."

"Dee-Ann hangisi?"

"Geçen gece kulüpte bağırdığım dişi kurt." "Hâlâ bir fikrim yok."

"Önemli değil. Ric beni koruduğunu düşünüyor."

"Neyden koruduğunu?"

"Çukur kavgalarından."

"Seninle konuşmanın hiç sıkıcı olmadığını söylemeliyim."

"Melezlerle ilgili olanları duydun, değil mi?" Adam omuz silkince, "Melezleri sokaklardan toplayıp bizi pitbull ve rotti gibi kullanıyorlar. Şehrin ve Jersey'nin her yerinde cesetler buluyorlar."

"Artık avlanmaya bile değmez miyiz?"

"Hayır. Bunun için hâlâ saf ırklara gidiyorlar." "Harika.

Endişelenmem gereken başka bir şey daha."

"Sizi alt etmenin kolay olmayacağını tahmin ediyorum."

"Şimdiye kadar sadece hokey oyuncuları denediği için size verecek bir cevabım yok.

Yine de kendin için oldukça iyiydin."

"Doğru, ama bu babamın verdiği yetenekler sayesinde oldu.

Onlara çok az kişi sahip." Bo saatine baktı. "Geç oldu. Seni eve bırakayım."

Blayne homurdandı. "Ne için?"

"Seni yakalamak isteyen biri olduğunu söylüyorsun ve bana bunu mu soruyorsun?"

"Sana bunu söylemedim. Söylediğim şey Ric'in beni korumaya çalıştığı ve melezlerin yakalandığıydı. Bu Blayne'in başına ödül konduğu anlamına gelmez. Ric sadece 'aşırı korumacı ama çok param var, o yüzden olabilirim' diyen bir adam. İnanın bana, tehlikede olsaydım şimdiye kadar biri bana söylerdi."

"Bundan hoşlanmadım."

"Umurumda değil." Onun kolunu tuttu ve saatine baktı. "Tamam. Antrenmana geri dönmeliyim."

"Evet, ama-"

"Görüşürüz!"

Ve arkasından "Ve hala o işe yaramaz lanet saati taktığına inanamıyorum!" diye bağırdığında sesindeki hayal kırıklığını duydu.

14. BÖLÜM

Spor merkezinin karşısındaki lokantada bekleyen Lock, en iyi arkadaşının yemek yemeyişini izledi. Onun yerine pencereden dışarı baktı.

"Bu Novikov'la ilgili değil, değil mi?" Ric kaşlarını çattı. "Novikov mu?"

"Peki ya Blayne? Yerden otuz ya da daha fazla metre yükseklikte asılı durmanın sebebi?"

"Ah! Doğru." Ric bir kızartma aldı. "Peki ya şimdi?"

"Sana neler oluyor?" Lock sordu. Tanrım, Ric'in hâlâ Dee'nin peşinden koşmuyor olmasını umuyordu. Dişi kurt Ric'in ulaşamayacağı bir yerdeydi, Mars'ta bile olabilirdi.

"Hiçbir şey. Neden?"

"Neden mi? Çünkü senden dört kat büyük adamlarla kavgaya tutuşuyorsun. Ne zaman kardeşine dönüştün?"

"Blayne'den faydalanmasını istemiyorum."

"Blayne kendi başının çaresine bakabilir."

Ric omuz silkti ve tekrar pencereden dışarı baktı. "Sanırım."

"Seni rahatsız eden başka bir şey olmadığına emin misin? Biraz endişeli görünüyorsun."

Ric tekrar Lock'a baktı. "Şimdi ne olacak?"

* * *

Blayne sırt çantasını omuzlarına aldı. Şu anda kendini gerçekten iyi hissediyordu. Daha iyiye gidiyordu. Herkes öyle söylüyordu. Bo'dan aldığı eğitim kesinlikle işe yarıyordu. Şimdi, şampiyonaya kadar onu sırtından ve sosyal takviminden uzak tutmayı başarabilirse, altın olacaktı.

"İyi geceler çocuklar!" dedi el sallayarak. "İyi geceler, Blayne!"

Gwen onu kapıda karşıladı. "Benimle lokantaya gelmek istemediğine emin misin?"

"Hayır. Uzun bir gün oldu. Çok yoruldum."

"Mitch'le kavga seni çok mu yordu?"

Blayne homurdandı ve soyunma odasının kapısını iterek açtı. "Taşaklarını koparmadığım için şanslı." Blayne koridorun hemen dışında dondu kaldı. "Burada ne işin var?"

Bo sırtını karşı duvara yasladı. Duş almış, siyah kot pantolonunu, mavi tişörtünü ve iş botlarını giymişti. Spor çantası hiçbir yerde yoktu ve kadın onun kendisini beklediğini biliyordu.

"Seni eve götürmek için buradayım."

Gözlerini devirdi. "Sana zaten söyledim-"

"Bekle. Seni dışarı çıkardıktan sonra eve götürmek için buradayım. Akşam yemeğine.

Bu gece."

"Seninle dışarı çıkmayacağım." Özellikle de bu ses tonuyla.

"Hayatımı kurtarmak istiyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Beni öldürmeye çalışan aslan erkeklerin var."

"Belki dedim. Seni öldürmeye çalışıyor *olabilirler*."

"Doğru. Ama eğer dışarı çıkıyorsak, eğer *çıkıyorsak*, senden faydalaniyor olamam. Öyle değil mi, Gwen?"

"Kesinlikle!"

Blayne Gwen'i bir hamlede soyunma odasına geri itti ve Bo onaylarcasına başını salladı. "Güzel."

"Bu," dedi Blayne soyunma odasının kapısını kapattıktan sonra, "saçmalık."

"Neden? Zaten yatmış iki insan arasında küçük bir randevu ve eve dönüş nedir ki?"

Blayne, Bo'nun ne demek istediğini bilse de, o toplu "Ooooooooooooooh!" sesini duyunca yine de hırladı. Ardından birkaç "Söylemiştim" ve "Devam et, Blaynie!" onu gerçekten çıldırtmak için atıldı.

Blayne kızgınlığını göstermek için ayağını kapıya doğru geri çekti ve birkaç acı havlaması duydu.

"Kapıyı katır gibi tekmeledi!" diye bağırdı biri.

"Neler olduğunu anlamıyorum," dedi ona. "Ne yaptığınızı bilmiyorum."

Bo, kadının üzerinde yükselene kadar ona yaklaştı. "Seni köşeye sıkıştırıyorum, engelliyorum, tuzağa düşürüyorum. Ama bunu yapmam senin hatan."

"Benim hatam mı?"

"Çünkü beni tehlikeye attın, başka seçeneğim yok. Tüm o büyük, korkunç İrlandalı erkek aslanlara karşı zavallı küçük ben." Ellerini başının iki yanındaki kapıya dayadı. "Ve evet, hepsi senin suçun."

"Kendinle nasıl yaşıyorsun?"

"Bunu sana akşam yemeğinde anlatabilirim ya da burada durup önümüzdeki on bin saat boyunca tüm ekibin kapıda seni dinlerken aynı lanet konuyu tartışabiliriz. Hangisinin daha kötü olduğunu seç."

"Tamam. Akşam yemeği ve beni eve götür. Sonra da benimle bir daha asla konuşmayacaksın."

"Bu tehdidi şampiyona sonrasına erteleyelim, Blayne!" Gwen kapıdan bağırdı.

"Kapa çeneni!"



Bo kendini sürücü koltuğuna attı, kapıyı çarptı ve kamyonetini çalıştırdı. Isıtıcıyı çalıştırdı, en soğuk kışın ortasında bile kamyonetinin ısıtıcısını hiç kullanmadığından, ısıtıcı cızırdayarak çalıştığında çok utanmış gibi görünmemeye çalıştı. Ama Blayne bunu fark edemeyecek ya da umursamayacak kadar ona kızmakla meşguldü.

Yine de Bo son birkaç hafta içinde Blayne hakkında çok şey öğrenmişti ve artık bildiği bir şey varsa, o da Blayne'in dikkatini neredeyse her şeyden uzaklaştırmanın kolay olduğuydu. Normalde kişiliğinin bu yönü onu çıldırtırdı ama şimdi buna ihtiyacı vardı.

Kamyonetinin arkasına uzanarak küçük çantayı çıkardı.

"Sana bir şey aldım," dedi. Kutuyu çantadan çıkardı ve kızın kucağına koydu. Kız kutuya bakmadı bile, Bo da onun için kutuyu açtı.
-Ve bekledi.

Merakının yenilmesi yaklaşık otuz saniye sürdü ve kutuya baktı. İki saniye sonra kızgın kahverengi gözleri ona kilitlendi.

"Saat mi?" diye sordu. "Bana saat mi aldın?"

"Kızma," dedi adam. "Bu sadece beni içmeye götürmeden önce zamanını ayarlamana yardımcı olacak bir şey."

"Zamana ihtiyacım olduğunda sürekli saatine baktığım için mi, yoksa birkaç kez birkaç dakika geç kaldığım için mi?"

"On beş dakika geciktin. On beş dakika az değildir." Parmağını kaldırdı. "Sakın atma." Kutuyu geri aldı ve saati çıkardı. "Bakalım sende nasıl duracak."

"Bu saati alamam."

"Neden?" Kızın bileğindeki aptal, işe yaramaz saati çıkarıp kamyonetinin arkasına fırlattı ve kızın öfkeli soluğunu duymazdan gelerek o akşam spor merkezinden birkaç blok ötedeki ayıların işlettiği bir kuyumcudan aldığı yeni saati yerine yerleştirdi.

"Bo, bu çok pahalı." "Bunu sana düşündüren ne?"

"Bunu bir sokak satıcısından aldığına inanmamı mı istiyorsun?" Bo cevap vermek yerine, Blayne gözlerini kırpıştırıp tekrar saate bakana kadar ona baktı. "Bunu bir sokak satıcısından mı aldın?" İlk seferinde işe yaradığı için bakmaya devam etti. "Ne kadara?"

"Elli," dedi belli belirsiz.

"Elli mi? Bunun için mi?" Kadın biraz homurdandı. "Ben olsam en az otuz beş dolara pazarlık ederdim. Taklit bir isim bile değil. Meirston mı? Neyin taklidi bu?"

"Hiçbir fikrim yok." Aslında Musa'nın zamanından beri mücevher üretip satan çok eski ve çok güçlü bir ayı hanedanının marka adıydı. En azından pazarlama materyallerinde böyle yazıyordu. "Yine de güzel, değil mi?"

"Evet."

"Çok fazla suistimale dayanabilir."

Dudakları büzüldü. "Bu tam olarak ne demek?"

"Beceriksizliğini hecelememi gerçekten istiyor musun?"

"Hayır. Buna gerek yok."

"Güzel." Elini vitesin üzerine koydu. "Hâlâ kızgın mısın?"

"Öfkeliyim." Ama sonra ona gülümsedi. "Ama yemek güzel olursa bunu atlatabileceğimi düşünüyorum."

"En iyisi olacak," dedi adam, yerinden kalkarken. "Söz veriyorum."

"İşte orada," dedi yanındaki çocuk, park yerinden çıkan kamyoneti göstererek. "Yanında-"

"Umurumda değil." Şoförün omzunu sıvazladı. "Yakın durun ama onları ürkütmeyin." Minibüs çiftin peşinden gitti ve o da ekibinin geri kalanıyla birlikte olmak için geri yürüdü. Bu işi sadece altı aydır yapıyordu ama yirmi yıldır yaptığı işten daha iyi para getiriyordu. Paralı askerlik istikrarsızdı ve on kat daha tehlikeliydi. Yine de insan bir kez insanlarla değil hayvanlarla uğraştığını kabul ettiğinde, bu işin geri kalanı kolaydı.

Bir sigara yaktı ve ayakta durabilmek için direklerden birini kavradı. "Hazır mıyız?" diye sordu sakinleştiricilerle ilgilenen teknisyene.

"Evet." Filleri bayıltmak için kullanılan silahı uzattı. Bu melezin erkek arkadaşı için olacaktı. Melez için ikinci, daha küçük bir sakinleştirici tüfekleri vardı ama onu şırıngayla yakından vurup aynı anda yakalamaları daha iyi olacaktı. İndirdikleri tüm melezler arasında kurt köpekleri en zor olanlarıydı. Hiçbiri aynı iç sistemlere sahip gibi görünmüyordu. Çok fazla ilaç verdiğinizde sizi öldürebilirlerdi. Çok az verirsiniz ...

Boynundaki yaraları kaşıdı.

Ama enerjik küçük kurt köpeğini aylardır izliyorlardı. Tranq teknisyenleri, ucubenin boyutunda ve ağırlığında biri için doğru dozajı aldığından emindi.

Yine de buna güvenilmemesi gerektiğini iyi biliyordu. Ekip onu minibüse bindirdikten sonra zincire vuracak ve kuzeye, herkesin Dövüş Çiftliği dediği yere gidene kadar bu şekilde tutacaklardı. Yani sakinleştirici ona yetmese bile sorun yoktu. Kurt köpeklerini idare etmek zor olsa da yine de köpeklerdi. Gerçek pençeleri olan bir dişiyi nasıl idare edeceğini öğrendikten sonra gerisi kolaydı. Çünkü gerçek köpek ve kedilerin aksine, insanlar kafalarına silah dayamanın ya da boğazlarına bıçak dayamanın ne anlama geldiğini biliyorlardı.

Bu da onun işini çok daha kolaylaştırıyordu.



Brooklyn'de bir ışıktaki oturuyorlardı ki Bo küçük Bayan Kısa Dikkat Süresinin saatiyle oynadığını fark etti. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi, başı eğikti ve parmağı farklı düğmelere basıyordu.

Bo, Meirston saatlerinin bu özel serisiyle birlikte gelen dört yüz otuz sayfalık kullanım kılavuzuna tekrar baktı. Yavrular için boyutlandırılmış bir versiyon. Zamanını yönetmesine yardımcı olmak istemesinin yanı sıra, ortalama bir şekil değiştirenin bile sahip olmadığı bir koruma seviyesine sahip olmasını istiyordu. Ayı koruması.

Normalde Bo, Blayne'e saati verirken aynı zamanda yol tarifini de verirdi ama yol tarifini şimdi verirse bunun gerçek olduğunu ve ona elli dolardan çok daha fazlasına mal olduğunu anlayacağını biliyordu. Ama yine de ... eğer yanlış düğmeye basarsa, o yüz doları ödeyecekti-

Çünkü Blayne'in küçük dairesinden bu mali yükü kaldıramayacağını biliyordu.

"Uh"-karıştırdı-"bu saatin nesi havalı biliyor musun?" "Ne?"

"Acil durum sinyali var."

"Acil durum sinyali mi? Taklit bir saatin içinde mi?" "Gerçekten iyi bir çakma." *Ya da her neyse.* "Fenerin ne işe yaraması gerekiyor?"

Bo başka bir ışıktaki durdu ve eğilip onun bileğini kavradı. "Başın belaya girdiğinde bunu açıp bu küçük parçayı çıkarıyorsun ve bu düğmeye basıyorsun. Belli askeri tipler tarafından takip edilebilen bir işaret sinyali gönderecek."

"*Belirli* askeri tipler mi?"

"*Bizim* askeri tipler."

Kız saatle oynamaya devam etmek yerine elini saatten çektiğinde içten içe rahatladı. "Ne tür bir belaya bulaşmam gerekiyor?"

Daha da iyisi, bu konuda sorular soruyordu. Güzel. Mükemmel. "And Dağları'nda kapana kısılmak ve çıkış yolu olmadığı için arkadaşlarını yemek zorunda kalmak iyi bir örnek. Şehir merkezine giden otobüsü kaçırmak ve dışı randevusu almak zorunda kalmak . . kötü örnek."

O ilerlerken küçük bir kahkaha attı. "Başka bir deyişle, babamın onu ne zaman rahatsız edeceğin ve ne zaman etmeyeceğin konusundaki kurallarına uy. Dizinin derisi yüzülürse, bunu bir Thorpe gibi kabullen. Harley'inizden düştükten sonra yüzünüzün derisi sarkıyorsa, o zaman kesinlikle arayın ama sempati beklemeyin."

Bo başını salladı. "Amcamın kuralı gibi bir şey. Vücut parçaları gerçekten kopmadıkça, bunu duymak istemez."

Blayne gülümsedi. "Sanırım ailen seninle gurur duyuyor olmalı, ha? Büyük bir hokey oyuncusu olduğun için."

Bo omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. Bir süredir onlarla konuşmadım."

"Ne zamandır?"

"Ayrıldığımdan beri."

Oturduğu yerde biraz döndü, böylece geniş kahverengi gözleriyle ona bakabildi. "Sen gittiğinden beri mi? Yani on yıl önce mi?"

"Evet, sanırım."

"Neden onlarla bu kadar uzun zamandır konuşmadın?"

Omuz silkti, kızın neden bu kadar üzgün görüldüğünden emin değildi.
"Bilmiyorum. Meşguldüm."

Kızın ağzı açık kaldı ve aval aval ona baktı. "Tamam,
neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ailenle nasıl iletişim halinde olmuyorsun?"

"Telefonu açıp numarayı çevirmeyerek mi?" "Bu cesaret
kırıcı."

"Cesaret kırıcı

mı?" "Cesaret

kırıcı." "Neden?"

"Çünkü aileye ihtiyacınız var. Herkesin aileye ihtiyacı vardır."

Omuz silkti, kızın bu konuda neden bu kadar üzgün görüldüğünden hâlâ
emin değildi. "Sanırım şanslıyım o zaman."

"Sanırım." Bundan sonra uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sadece
pencereden dışarı baktı. Onun neye baktığını, ne düşündüğünü merak etti. Onu
mu düşünüyordu? Ailesinin yokluğunu mu? Yoksa hâlâ ona kızgın mıydı?
Belki de akli tamamen başka bir konuya kaymıştı? Dünyaya mı? Toplum?
Politika?

*"Godfather Part Two "daki aktörün adı neydi? Onu dün gece "Law &
Order "ın eski bir bölümünde gördüğümü biliyorum ama lanet olası adını
hatırlayamıyorum. Hatırlayana kadar çıldıracağım!"*

Gidecekleri restorana bir milden daha az bir mesafedeydiler. Bo önceden
aramıştı ve restoran sahibi en iyi masasını hazırlayıp onları bekliyordu. Ama
önce Bo'nun yoldan bir şey çekmesi gerekiyordu, bu yüzden ıssız bir sokağın
köşesinde durdu.

Kadın etrafına bakındı. "Neden durduk?" Bir
nefes verdi. "Özür dilerim."

Gözleri kısıldı. "Bu saat kesinlikle sahte *değil, değil* mi?"

"Bahsettiğim şey bu değil, Blayne." Yüzünü ona dönebilmek için koltukta
biraz döndü. "Öncelikle, seni daha önce pusuya düşürdüğüm için özür dilerim."

"Olmalısın. Biriyle çıkmanın daha kolay bir yolu olmalı." "Başka biriyle,
ama bana fazla seçenek bırakmadın."

Elleri kucağına düştü. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu demek oluyor ki. . . demek ki . . ." Bo başını salladı. Düzgün düşünemiyordu. O bu kadar yakinken olmazdı. "Siktir et. Ne anlama geldiği kimin umurunda?"

"Eğer bu konuda bu kadar sinirleneceksen, ne yapıyorsun?"

İşte o zaman Bo onu öptü, ağzı onunkine sıcak ve sert bir şekilde bastırdı, dili dudaklarının arasına girdi.

Bu temas onu ürkütmüştü çünkü bunu gerçekten beklemiyordu. Ama bunu beklememesi hoş karşılanmayacağı anlamına gelmiyordu. Adam hokey oynadığı kadar iyi öpüşebiliyordu.

Blayne başını yana eğdi, böylece ikisi de diğerinin ağzının ve dilinin tadını daha kolay çıkarabilecekti. Tanrım, o kadar zevk alıyordu ki. Tadı güzeldi, dili onunkini okşarken aklına oral seks geldi. Nedenini bilmiyordu ama o noktaya geldiklerinde adamın neler yapabileceğini merak ediyordu

...

Bekle. *Eğer bunu yaparlarsa.* Eğer. Adam henüz içeride değildi. Değil mi? Değil mi, Blayne?

Değil mi?

Bo aniden ondan uzaklaştı, dili hâlâ onu tadıyormuş gibi dudaklarını yalıyordu, gözleri onun ağzına kilitlenmişti. Onu öperken gözlerini hiç kapatmış mıydı? "Dürüst olacağım," diye mırıldandı. "Seni ön kapına götürene kadar bunu bir daha yapamayacaksam, bunun duruma yardımcı olup olmadığından ya da gecenin geri kalanını daha da uzattığından emin değilim."

Eğer konuşabilseydi, ona tamamen katılırdı. Belki de bir erkekle takılmakla ilgili son zamanlarda koyduğu tüm kuralları unutmalıydı. Belki de tedbiri elden bırakmalı, makarnayı unutmalı ve o koca melezi evine, küçücük dairesine götürüp gerçekten sağlam yatağını kullanmalıydı. Doğru, bu onun tarzı değildi ama ... ama ...

Ama Tanrım, bunu gerçekten istiyordu.

Blayne onun elini tuttu ve "Bo-" dedi.

Kırılan camların sesi Bo'nun aşırı büyük kamyonetini doldurdu ve melezin iri göğsü ve omuzları öne doğru sarsılarak Blayne'i yolcu tarafındaki kapıya doğru itti, Bo'nun vücudu onu orada sabit tuttu.

Kafatasının kapıya çarptığı yerde başının aniden ağırlığıyla irkilen Blayne, Bo'nun omzunu itti. "Bo?" diye seslendi. "Bo? Beni duyabiliyor musun?"

Kafası fena halde karışan Blayne biraz eğildi. Pencere tamamen tahrip olmamıştı. Onun yerine sağlıklı büyüklükte bir delik ve camda kalan çatlaklar vardı. Üzerindeki meleze tekrar baktığında, kahverengi-beyaz yelesinden bir şeyin metal ucunun çıktığını gördü. Blayne uzanıp onu kavradı ve ok derisinden ayrılana kadar çekip çıkardı. Onu kaldırdı ve baktı.

"Siktir-"

Yolcu kapısı uçarak açıldı ve Blayne kapıya yaslandığı için kapıyla birlikte geriye düştü. Siyah kar maskelerini gördü ve başının belada olduğunu anladı.

Biri boynuna bir iğne sapladı ve damarlarına sıvı verildiğini hissetti. Bağırdı, ilk içgüdüğü savaşıyordu ama Bo'nun ne kadar hızlı düştüğünü hatırladı ve onun yerine gevşedi, gözleri kapandı.

Eller kollarını ve bacaklarını kavradı ve onu Bo'nun kamyonetinden dışarı kaldırdı. Vücudunun koşan bir araca doğru taşındığını hissetti. Bunun bir minibüs olduğunu, onu sorunsuz bir şekilde çekip bindirmelerinden anladı. Bir erkek sesinin "Diğerini öldürdün mü?" diye sorduğunu duydu.

"Hayır. Bırakın onu."

Onu bir banka oturttuklarında ve minibüsün kapıları kapandığında Blayne bir an için rahatladığını hissetti. Minibüs hızla uzaklaştı ve Blayne paniklememek için kendini zor tuttu. Sakin kalması ve bunu mantıklı bir şekilde halletmesi gerekiyordu. Kendini kapana kısılmış, minibüsün duvarları içine kapanıyormuş, onu çoktan bir kafese kapatmışlar gibi hissederken bu hiç de kolay değildi.

Ve Blayne'in nefret ettiği bir şey varsa o da kapana kısılmış hissetmektir.

O gitmişti. Ama geçen seferkinin aksine, ondan kaçmamıştı. Kaçırılmıştı. Ve onu geri istiyordu. Onu hemen şimdi geri istiyordu.

Bo Novikov sürücü koltuğunda dimdik oturdu. Onu kendisinden alan tam-insanların kokusunu alabiliyordu ve yaptıkları şeyin cüretkârlığına duyduğu öfke içinden geçerken, dudağı tarih öncesi çağlardan sonra yetiştirilen herhangi bir aslan ya da ayıdan üç kat daha büyük olan dişlerinin üzerinde geriye doğru kıvrıldı. Sürücü tarafındaki kapıyı iterek açtı, dışarı çıktı ve hemen karanlıkta ileride görebildiği minibüsün arka lambalarına odaklandı. Blayne o minibüsteydi. İleri doğru bir adım attı, arkasından gitmeye hazırdı ki, arkasından çarptı. Bunu, kalın bir halıdan kayıp metal bir kapı koluna dokunduktan sonra hissettiği küçük şoklar gibi hissetti. Bu his onu rahatsız etti ama hepsi bu kadardı.

Arkasında duran iki erkeğe doğru döndü, kamyonetleri Bo'nun kaçmak için kamyonetini geri çekmeye çalışması ihtimaline karşı sessiz sokağın karşısına uzunlamasına park etmişti. Ama orada olduklarından haberi bile yoktu. Onunla o kadar meşguldü ki...

Şimdi bunun için endişelenemezdi. Ne kadar dikkatsiz olduğu hakkında. Ne kadar aptalca. Onu geri almak istiyorsa bunu yapamazdı.

Arkasına uzanarak sırtına takılı olan sondaları yakaladı ve kopardı.

"Aman Tanrım," diye homurdandı genç tam insan, tökezleyerek geri çekildi, şok tabancası elinden düştü. Yaşlı olan ise tabancasına davranıyordu. Bu ikisiyle dövüşecek vakti olmayan Bo, kamyonetinin arka kapısını tuttu ve menteşelerinden söktü.

Yaşlı adam silahını kaldırdı ve tetiğı çekti. Kurşun Bo'nun omzuna isabet etti ama tek yaptığı onu daha da kızdırmak oldu.

Kükreyerek, içinden güçlü ve kontrol edilemez bir öfke akarken yelesi uzayarak kapıyı fırlattı. Silahı tutana isabet etti ve bu sırada kafasının bir kısmı koptu. Genç olan çığlık attı ve kaçtı, minibüsüne geri dönüp uzaklaşmaya bile çalışmadı. Sadece koştu, bir kez bile arkasına bakmadı.

Tek düşüncesi Blayne olan Bo döndü ve diğer minibüsün peşinden fırladı. Arka lambaları artık göremiyordu, şansını denedi ve yolun etrafından dolanarak parkın içinden geçti, oraya yeterince hızlı varmak için dua etti. Otoyola çıkmamış olmaları için dua etti. Yapabileceklerini kısıtladığı için kamyonetiyle uğraşmamıştı. Ve çoğu arabaya ya da kamyonete yetişebilecek kadar hızlıydı.

Ağaçların etrafından ve bankların üzerinden hızla geçerken, Bo daha ileride hızla hareket eden farları gördü. Hırladı, Blayne'in o minibüste tek başına olduğunu düşündükçe hızı arttı.

Onu yakalamışlardı. Blayne ellerindeydi.

Onu kaçıranlar rahatça sohbet ediyorlardı. Bunu daha önce de yapmışlardı. O kadar ki, basketbol biletlerini ve gelecek hafta sonu için yaptıkları planları tartışmakla meşguldüler. Onlar sohbet ederken, Blayne'e onu bayıltmak için verdikleri ilaç her neyse, gözeneklerinden ter gibi akıyordu. Üşüdüğünü hissediyordu, kalın kazağı onu sıcak tutmak için çok az şey yapıyordu.

sıvı malzemenin içine işliyordu. Dişleri takırdamaya başladı ama çenesini sıkı ve dayanmaya çalıştı.

Birisi yaklaştı. Tam bir insan. Hepsi tam insandı. "Tanrım. Domuz gibi terliyor."

"Bu soğukta mı?" diye sordu bir kadın.

Minibüsün önünden gelen sert bir ses, "Zincirleyin onu," diye emretti.

"Ama efendim-"

"Yap şunu."

Erkek içini çekti ve Blayne ellerin bileklerini kavradığını, metalin soğuk dokunuşunun tenine değdiğini hissetti. Nefes aldı ve bir sonraki adımda yapması gereken şey için kendini hazırladı. Ve işte o anda minibüs sarsıldı.

"*Yüce Tanrım!*"

"Bu da ne-"

Blayne tepeden gelen bir kükreme duydu ve neredeyse gülümseyecekti.

Bo.

Onun için gelmişti.

"Onu öldürmeliydik," diye fısıldadı kadın sesi bir başkasına.

"Çatıda," dedi bir başkası, sözleri pençelerle parçalanan metalin sesinden neredeyse kısılmıştı.

"Öldürün onu," diye emretti sert ses. "Onu hemen öldürün."

Blayne gözlerini açtı ve etrafına hızlıca bir göz attı. Yanında oturan genç bir erkekti, dikkati minibüsün tavanına odaklanmıştı. Ona bir kez baktı ve bacağına bağladığı bıçağı gördü. Askeri bir silahtı.

"Ve onu kilitleyin!" diye bağırdı sert bir ses. Genç adam bakışlarını tavandan çekip tekrar Blayne'e çevirdi.

Kadın ona gülümsedi. Adam irkilerek gözlerini kırptırdı ve hızla bileklerini tutmaya çalıştı. Kadın onları çekip aldı ve yüzüne bir tokat attı. Adamın başı yana savruldu ve Blayne uzanıp kılıcını yakaladı.

Kılıcı kılıfından çıkarırken babasının ona her zaman söylediği şeyi aklından çıkarmadı. "Bir şey yap, Blayne. Yanlış olsa bile, bir *şeyler* yap."

Ve o da tam olarak bunu yaptı.

* * *

Bo pençelerini tekrar çatıya geçirdi ve içeri girmek için çatıyı yırttı. Artık çığlıkları duyabiliyordu ve Blayne'e zarar verdiklerinden, Blayne'i öldürdüklerinden emin bir şekilde öfkeyle kükreyerek, ona ulaşmak için metali kenara itti. Onu kurtarmak için. Ama minibüsün içine baktığında gördüğü şeyin şoku onu hazırlıksız yakaladı; bu bir anlık şaşkınlık ona pahalıya mal oldu çünkü araç tekrar çılgınca savruldu, bir daire çizdi ve onu fırlattı.

Bo'nun vücudu yere sertçe çarpma kadar havada takla attı, sağ ön kolu çarpmanın etkisiyle paramparça olurken vücudu tekrar takla atmaya devam etti, kaburgaları maalesef yerleştirilmiş kayalara çarptı. Birkaç metre daha yuvarlandı, sonunda yavaşlayarak durdu ve dayanılmaz bir acı içinde nefes alamaz hale geldi.

Bo başının üstündeki ağaçlara baktı. Artık her şey sessizdi ve park alanında takla atarken minibüsün kaza yaptığını biliyordu. Dürüst olmak gerekirse, olduğu yerde kalmak istiyordu. Burada yatmak ve o talihsiz ısıklık sesi olmadan nefes almanın bir yolunu bulmak istiyordu. Burada ağaçlara bakarak ölmek ve cennetin gerçekten de en iyi hokey oyuncularının her gün yeni bir oyun için bulunduğu buzla kaplı bir gölet olmasını ummak istiyordu.

Yine de yapamayacağını biliyordu. Yaşamaya kararlı olduğu için değil - gerçi bunu kesinlikle yapmak isterdi ama- Blayne'e ulaşmak zorunda olduğu için. Eğer onun için yapabileceği bir şey varsa, yapardı.

Bo vücudunu ayağa kaldırdı ama bu yeni bir acı deneyimiydi. Bir daha asla yaşamamayı umduğu bir deneyim. Kendini önünde yüzen her şeyin ötesini görmeye zorlayan Bo, parçalanmış sağ kolu vücuduna sıkıca yapışmış halde tökezleyerek minibüse doğru ilerledi.

Minibüsün bir ağaca dolandığını, ön ve yan camlarının patladığını, her yerde cesetlerin yattığını gördüğünde paniğe kapıldığını hissetti.

"Blayne?" Sesi bozuk geliyordu ve içinden kan aktığını biliyordu. Bunu görmezden geldi ve kanla kaplı ve siyah giysili cesetlerin arasında Blayne'i aradı.

Nefes nefese kalan ve bayılmamaya çalışan Bo havayı kokladı. Görme yeteneği ortalama olabilirdi ama koku alma duyusu ...

Bakışları yaklaşık yirmi metre ötedeki bir ağaca kaydı. Ağaca doğru yürüdü/uzandı ve yaklaştıkça onu gördü.

Kurt köpeği kanlar içindeydi ve daha da korkuncu, kendi ağacına sarılmıştı. Yanına çömeldi ve omzuna dokundu.

Kırılmış bir bez bebek gibi yuvarlandı ve vücudunun hareket edişinden kemiklerinin kırıldığını anlayabildi... muhtemelen hepsinin.

"Oh, Tanrım. Blayne." Sol elinin tersiyle yanağına dokundu. Hâlâ nefes alıyordu ama zorlukla. "Blayne. Çok özür dilerim."

Bacakları altından çekildi ve kışının üzerine düştü. Orada oturdu, nefes nefese, bütün geceyi değiştirebilmeyi diledi. Kendisi için önemli olan neredeyse herkesi kaybettiği gibi onu da kaybetmeden önce Blayne'e gerçekten neler hissettiğini söyleyebilmeyi diliyordu. Keşke yapabilseydi-

İsa çarmıha gerilmiş, seni aptal!

Bo etrafına bakındı, her şey her saniye daha da bulanıklaşıyordu. Yine de amcasının sesini tanıyordu. On yaşından beri duyduğu gibi duyabiliyordu.

Orada oturup zavallılık etme. Bir şeyler yap, evlat. Yanlış bile olsa bir şeyler yap!

Amcası haklıydı. Bo bir şeyler yapmalıydı. Herhangi bir şey.

Blayne'e baktı. Hâlâ amcasının ona verdiği saati takıyordu, amcası minibüsün tavanını parçaladığında onunki de yırtılmıştı. Dışarısı ağır hasar görmüştü ama Bo hâlâ içerisi için umut besliyordu. Neredeyse elli bin dolara mal olan bu lanet şey devasa bir kazadan sağ çıksa iyi olurdu.

Uzandı, bu sırada ağzından daha fazla kan akıyordu -en azından artık hiçbir şey acımıyordu- Bo, Blayne'in saatini aldı ve yan taraftaki küçük düğmeye basarak yüz plakasını serbest bıraktı. Ve neyse ki, saatin dışının aksine, içi mükemmel bir şekilde çalışmaya devam ediyordu. Bo serçe parmağının ucunu kullanarak artık aktif olan anteni çıkardı ve içine yerleştirilmiş düğmeye bastı.

Bu kadarını yapabildiği için rahatlamış bir iç geçiren Bo yere düştü. Her şey sona ermeden önce bilinçli olarak hatırladığı son şey, kolunu Blayne'e dolamak ve her şeyin onlar için farklı olmasını dilemekti.

15. BÖLÜM

Grigori Novikov hırslayarak uyandı.

Karanlıkta bir kadın sesi "Bu benim telefonum değil," diye bağırdı.

Sarıldığı sıcak bedenden uzaklaşan Grigori yerde yatan kot pantolonuna uzandı ve telefonu ön cebinden çıkardı.

"Evet?"

"Grigori?"

Grigori karşı taraftaki sesi duymakta zorlandı. Arka planda çok fazla gürültü vardı. Helikopter sesi gibiydi. "Evet."

"Ben kuzenin. Yuri."

"Öyle mi?" Çünkü Tanrı biliyordu ki bir sürü kuzeni vardı. "Brooklyn'den. Bir geri alma çağrısı aldık."

"Öyle mi?"

"Ben Bold."

Uyanık olan Grigori doğruldu. "Emin misiniz?"

"Eminiz. Durumu kötü."

"Onu buraya getirin."

"Şehirde bir hastane var-"

"Bu melez bir ayı için hazır değil. Onu buraya getirin. Onu bekliyor olacağız."

"Tamam. Gidiyoruz. Bir şey daha var."

"Ne?"

"Bir dişi var." "Tam insan mı?"

"Hayır. Ama eğer ölmediyse, ölecek."

Ama yeğenini tanıyordu. Eğer Bold'un yanındaysa, en azından denemek zorundaydılar. "Getirin onu."

"Tamamdır. Oğlumu gönderiyorum. Burayı temizlememiz gerek."

Çağrı kesildi, Grigori döndü ve ayaklarını yere indirdi. "Ne oldu?"

"Ben Bold," diye yanıtladı endişeli ses. "Bize ihtiyacı var."

Gwen, Lock ipucunu anlayıp kolunu ona dolayana kadar onun yanına doğru itti. İki erkek arasındaki konuşmaya tekrar güldü. Bir yıl önce biri ona bal fetişi olan inek bir ayıyla nişanlanacağını söyleseydi, aklını başına getirirdi. Ama hayatın her zaman biraz kafa karışıklığından ibaret olduğunu fark etmeye başlamıştı. Ne kadar kafa karışıklığı, o kadar ilginç.

Ric, tatlılarını bitirdikten ve kendisine bir fincan kahve daha doldurulduktan sonra, "Belki de Blayne'i aramalıyım," diye önerdi.

"Neden?" Gwen cevabı zaten bilmesine rağmen sordu.

"Ona güvenebilir miyim bilmiyorum." Gwen, melezin Blayne'i bir akşam yemeği randevusu için nasıl tuzağa düşürdüğünü anlattığında iki erkeğin verdiği tepkiye bakarak bunu zaten anlamıştı. Bunun komik ve sevimli olduğunu düşünmüştü. Erkekler mi? Pek değil.

Lock kahvesinden aldığı yudumlar arasında, "Pisliğin teki," diye mırıldandı. Lock'un genellikle kimse hakkında kötü bir şey söylemediği düşünülürse, söylediği zaman daha da komik oluyordu.

"O kadar ileri gider miydim bilmiyorum ama Blayne'imiz konusunda ona güvenmiyorum."

Blayne'in sorunu buydu. Tüm bu erkeklerle arkadaş olmuş, onları hiç sahip olmadığı ağabeyleri haline getirmiş ve sonunda sevgilisiz kalmış ama ilgi duyabilecek diğer erkeklerden de korunmuştu. Peki bu sorunu kim çözecekti? Başka kim? Gwen.

Gwen her iki aptala da "İyi olacak," diye güvence verdi. "Güven bana, Blayne kendine nasıl bakacağını bilir."

"Evet, sertleşmiş bir pisliği atmak için güçlü bir tokat kavgası gibisi yoktur."

"Tokat kavgaları arkadaşları içindir. Eğer başı gerçekten belada olsaydı, Blayne'in bunu halledebileceğinden hiç şüphem yok." Ric'e baktı. "O yüzden pitbull'unu geri çağırmaktan çekinme."

Ric kahvesini yudumlarken boğuldu. "Ne?"

"Biliyorsun, Ric. Senin pitbull-Dee-Ann? Onu Blayne'i koruması için tuttun, değil mi? Eğer haklıysam, Blayne yakında kendisine göz kulak olması için kendi hokey yıldızına sahip olacak, böylece kaltağını zincirine geri takabilirsin."

"Ne demek istediğini anlamadım-"

"Onu işe aldın, değil mi? Blayne'e göz kulak olması için? Tüm o melez saldırıları yüzünden mi? Yani," diye ekledi, "Umarım onu işe almışsınızdır. Aksi takdirde etrafta dolaşması çok ürkütücü."

Ric gözlerini kırptırdı. "Evet. Doğru. Tabii ki. Onu ben tuttum. Blayne'i korumak için.

Kesinlikle."

Lock bardağını masaya bıraktı. "Yalan söylüyorsun."

Bunu o kadar sessiz söylemişti ki Gwen alay etmediğini anlamıştı. Ve Ric'in yüz ifadesinin iki saniye içinde büyüleyici bir şaşkınlıktan yırtıcı bir soğukluğa dönüşmesini izledi.

"Öylesin," diye devam etti Lock. "Çünkü aklı başında hiç kimse Dee-Ann Smith'i önlem olarak birini takip etmesi için tutmaz. O yüzden bana hemen şimdi söyle" -ve işte o zaman boz domuz patladı- *"neden Blayne'i takip ediyorsun!"*

Lokantadaki tüm insanlar Lock'un patlamasıyla biraz sıçradı ama Ric'in başı sadece biraz eğildi, parlak gözleri bozayıya odaklandı.

Gwen masaya vurdu. "Dışarı. İkiniz de dışarı. Hemen."

Cüzdanını almak için sırt çantasına uzandı ama Ric hesabı ve bahşişi karşılamak için masaya küçük bir tomar para bıraktı.

Dışarı çıktıktan sonra çantasının askılarını omuzlarına çekti ve Ric'e odaklandı. "Pekâlâ, konuşmaya başlayın."

"Belki de-"

"Bana o boku verme Ric," diye araya girdi Lock. "Burada Dee-Ann'den bahsediyoruz. Ve onu yeterince iyi tanıyorum ki gezegendeki herhangi birinin Blayne'i kendi iradesiyle takip etmesini tercih ederim. Peki mesele nedir?"

"Bunu tartışamam."

"Nedenmiş o?" Gwen tersledi. "Ne saklıyorsun?"

Lock, Ric'in yanına yaklaştı, iki en iyi arkadaş birbirlerine bakıyorlardı. Biri öfkeli bir boz ayı, diğeri geri adım atmaya hazır olmayan bir kurt. Gwen nefesini tuttu ve tırnakları avuç içine batana kadar ellerini yumruk yaptı.

Karşılıklı bakışmalarla geçen uzun bir dakikanın ardından Lock geri adım attı. "Aman Tanrım.

Seni aptal orospu çocuğu."

"Ne?" Gwen talep etti.

"Sen yaptın, değil mi?" Lock, Gwen'i görmezden gelerek devam etti. "Sen Gruba katıldın."

Gwen başını salladı. "Grup nedir?"

Lock çok kısa ve acımasız bir kahkaha attı. "Onlar Ulusal Muhafızlar gibi. Birlik Amerika dışındaki sorunlarla ilgilenirken, Grup içerideki sorunlarla ilgilenmeyi sever."

"Bunun Blayne ile ne ilgisi var?"

Ric cevap veremeyince Lock, "Cevap ver ona," diye tersledi.

Ric kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, artık onun her zaman düşündüğü tatlı, takdir edilmeyen kurt gibi görünmüyordu ve cevap verdi, "Blayne'in adı satıldı. Çukur dövüşleri için."

"Satıldı mı?" Gwen umutsuzca tüm bu gizli ajan saçmalıklarını anlamaya çalıştı. "Yani kaçırılabilirsin diye mi?"

"Doğru. Dee-Ann onu korumak için göz kulak oluyordu."

"Bu bir yalan," diye hırladı Lock. "Dee-Ann'i tanıyorum. O kimsenin bebek bakıcısı değil. Blayne'i yem olarak kullanıyordun, değil mi?" Ric inkâr etme zahmetine girmediğinde Lock'un söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Ama Lock terslemişti, Deniz Kuvvetleri'nde geçirdiği zamanın çoğunu kendi türlerini avlayan zengin piçlere yem olmakla geçirdiği için bu şaşırtıcı değildi.

Lock'un boz kamburu Ric'i deri ceketinden tutup yerden kaldırırken genişlemeye başladı. "*Öyle değil mi?*" diye kükredi ve kurt hırladı, dudakları iki inç uzunluğundaki dişleri ortaya çıkarmak için geri çekildi.

"*Kes şunu!*" Gwen vücudunu Lock'unkine çarparak bağırdı. "Kes şunu hemen!" İkisi de kıpırdamayınca, "İndir onu!" dedi.

Lock yaptı ve kurdu yere bıraktı. Ric tökezlemeden yere indi ve Gwen ikisinin arasına girerek Ric'e baktı. "Bunları Blayne'e anlattın mı?" diye sordu ona.

"Hayır. Anlatmamamızın daha iyi olacağına karar verdik."

Gwen kısa bir süre gözlerini kapadı. "Hayır, Ric. Bu en iyisi değildi. Bir kurt köpeğiyle olmaz. Ve Blayne Thorpe ile değil."

"Onu koruyoruz."

Lock, "Dee-Ann bu gece sürüsüyle birlikte,"

dedi. "Bu gece onu koruyacak başka biri var."

Lock burnunu çekti. "Stajyerler."

"Blayne'in yanına stajyer mi verdiniz?" İşler daha da kötüye gidiyordu ve Gwen cep telefonunu almak için hızla kot pantolonunu karıştırdı.

"Ona bir şey olmaz. Liseyi yeni bitirmiş değiller ya, Gwen."

"Siz anlamıyorsunuz," dedi. "Blayne'i tanıdığınızı sanıyorsunuz. . ." Gwen yine başını salladı ve Blayne'in cep telefonunu hızlıca aradı. Bunu iki kez daha yaptı, arkadaşının telefonunun her zaman çantasının dibinde olduğunu biliyordu. Ama üçüncü kez de cevap gelmeyince, Gwen endişelenme zamanının geldiğini anladı.

"Eee?" Lock sordu.

"Cevap vermiyor." "Bu demek değil ki-"

"*Blayne'i tanımıyorsun!*" diye bağırdı Ric'in yüzüne. Adamlardan uzaklaştı. "Onu hiç tanımıyorsun."

Tanrım, başları çok büyük beladaydı. Bir şekilde, bir şekilde, o lanet kurt köpeğini kaybetmişlerdi. Grup ofisinde "O Kaltak" olarak da anılan Dee-Ann bu yüzden hep birlikte kışlarına tekmeı basacaktı. Bo Novikov'un kamyonunun küçük bir tank büyüklüğünde olduğu ve gözden kaçmasının çok zor olduğu düşünülürse bunu açıklamak özellikle zor olacaktı. Ama New York trafiğine yakalandılar. Bu onların suçu değildi!

Tommy'ye "Buradan dön," dedi. Döndü ve bir milden kısa bir süre sonra durdu.

"Lanet olsun."

Gemma arabadan indi. Silahını kılıfından çıkardı ve hızla hasarlı bir minibüse ve kafasının bir kısmı olmayan bir insana doğru ilerledi.

Tommy ona "Bu adam vuruldu," dedi.

Başını salladı ve Novikov'un siyah kamyonetine doğru yürüdü. Sürücü tarafının camı kırıldı, iki ön kapı da açıktı. House of Pain'in "Jump Around" şarkısını duydu ve birinin bu şarkıyı zil sesi olarak kullandığını anladı. Yolcu tarafının yanında durduğunda, sesin sırt çantasından geldiğini anlayabildi. Blayne Thorpe'un sırt çantası, içinde hâlâ cüzdanı ve kredi kartları vardı. Hayır, hayır. Soygun değildi.

"Dee'yi arayacağım-" diye söze başladı ama Tommy'nin ona bakışını görünce durdu. Ya da Tommy'nin arkasındaki her neyse ona attığı bakış mı demeliydi?

Gemma havayı kokladı ve dişlerini serbest bırakarak Dişi Leopar etrafında döndü, pençeleri dışarıdaydı. Boz ayı onu kafasından yakaladı ve yerden kaldırdı. Tısladı ve hırladı, pençeleriyle ona saldırdı. Tommy'nin kükremesini duydu ve sonra uçmaya başladı, kamyonun üzerinden kaplan partnerine doğru. Yere sertçe çarptılar ve çarpmanın etkisiyle yuvarlandılar. Önce o ayağa kalktı ve işte o zaman siyah ayı ile kutup ayısının kendilerine doğru geldiğini gördü.

Tommy de ayaktaydı ama kendini boz ayının üzerine atmak üzereydi. Tommy onun kolunu yakaladı. "Kaç," dedi. Tommy ona sadece bakınca, "*Kaç!*" diye bağırdı.

Kaçtılar ve saniyeler içinde arabalarına geri döndüler. Tommy yolcu tarafına binerken o da sürücü tarafına bindi, kapıyı çarptı ve hâlâ çalışmakta olan aracı geri vitesine taktı.

Araba birkaç metre geriye sıçradı ama kutuplar önden tutarak aracı yerden kaldırdı.

"Kahretsin! İndirin şunu!"

Tommy silahını çekti ve camı açtı. Dışarı eğilip ateş etmeye başladı ve kutbu omzundan ve göğsünün üstünden vurdu. Bu onu öldürmemişti ama kesinlikle kızdırmıştı.

Kükredi ve çekerek kaputu yırttı. Ama Gemma'nın caddede yarım mil geri geri gitmesine yetecek kadar uzun bir süre aracı serbest bıraktı. Vitesi boşa aldı ve arabayı döndürerek geldikleri yöne doğru geri gitti. Tommy koltuğuna geri yaslandı, nefes nefese kalmıştı, sakinleşmeye çalışırken gözleri altından kahverengiye dönüyordu.

"Ayılar mı?" diye sordu. "Lanet ayılar mı?"

"Bizim ayılarımız değil."

Bunu biliyordu. Grup'un ayı takımı üyeleri olmasına rağmen, ayı ulusu, kendilerine verdikleri isimle, hâlâ kendi işlerini yapıyorlardı. Tüm ırklar arasında çok tuhaf ve çok tehlikeli bir ilişki vardı. Yine de yalnız bırakıldıkları sürece ayılar diğer şekil değiştirenleri asla rahatsız etmezdi. Ama onları kızdırır ya da kendilerinden birinin peşine düşerlerse kıyamet kopabilirdi.

Ve şu anda Brooklyn, New York'ta cehennem serbestçe dolaşıyor gibi görünüyordu.

Yuri Novikov, adamlarından biri önünde dururken başını kaldırıp baktı. Kurşun yarasından kanlar içinde bir kutup arkadaşı. "Tam insan mı?" diye sordu ölü birinin yanına çömelirken.

"Hayır. Kediler. Askeri silahlar."

Bunun Birlik olamayacağını biliyordu. Onlar ABD sınırları içinde yer almazlardı. Geriye Grup kalıyordu.

"Grubun bununla ne ilgisi var?" Yuri sordu. "Bilmiyorum."

"Sordun mu yoksa sadece saldırdın mı?"

Kutup kokladı. "Kedilerden nefret ettiğimi biliyorsun."

Ve kurtlardan, çakallardan, sırtlanlardan ve ayı olmayan her şeyden.

"Kuzenin mi?" diye sordu Yuri, omzundaki kurşunu kendi parmaklarıyla çıkarmaya çalışırken.

"Eve dönüyor. Onunla ilgilenecekler. Ve onu rahat bırak." Yuri aptalın elini tokatlayarak kötüleşen yaradan uzaklaştırdı. "Torunlarımdan bile betersin."

"O kediler o kurt köpeğini arıyor olabilir."

O zaman Grup bu konuyu Ursus İlçesi ile görüşebilirdi. Kurt köpeği ve onun yaşaması ya da ölmesi onun sorunu değildi.

"Şuna bak," dedi Yuri, tam insan bedenini göstererek. Kutup adamı eğildi.

"Güzel kesikler," dedi.

"Hepsi stratejik. Sadece ana arterler. Boyun, uyluğun iç kısmı, kolların üst iç kısmı.

Ordudan beri böyle bir iş görmemiştim."

"Kuzenin mi?"

"Çocuk çok iyi bir hokey oyuncusu ve çok iyi bir yırtıcı, ama hepsi bu kadar. Yırtık boğazlar ve parçalanmış kalçalar muhtemelen daha çok onun tarzı. Bu yetenek ister. Ve sadece Birim'de gördüğüm bir soğukluk."

"Kurt köpeği mi?"

"Hiç dövmesi yok. Ciddi bir yara izi yok. Ufak tefek. Ve Birim melezleri kabul etmez. Özellikle köpekleri. İdare etmesi çok zor. Çok dengesiz."

"O zaman kim?"

"Bilmiyorum. Ama," cep telefonunu çıkardı, "her ihtimale karşı Grigori'yi arasam iyi olacak. Sürprizlerden nefret eder ve sanırım bir gece için yeterince şey yaşadı, sence de öyle değil mi?"

Marci Luntz, M.D., helikopterin inişini izledi. Sağlık ekibine işaret etti ve onlar da iki sedyeyle koşarak geldiler.

Micah Novikov ön yolcu koltuğundan indi ve helikopterin kapısını kapattı. Marci çocuğun her yaz ziyarete geldiği zamanları hatırlıyordu. Büyüyüp iyi bir kutup haline gelmişti ama tıpkı babası Yuri gibi Grigori'den daha küçüktü.

Midesinde bir bulantı hissedenden Marci sabırsızlıkla ekibinin Bold'u helikopterden indirmesini bekledi.

Marci, Grigori'yle büyüdüğü gibi Bold'un babasıyla da büyümüştü ama on yaşındaki çocuk amcası tarafından kasabaya getirilinceye kadar Bold'la tanışmamıştı. Anne ve babası ölmüştü ve sessiz küçük yavrunun çok az şeyi vardı.

o ilk birkaç hafta ve ayı anlatmak için. Sekiz yıl sonra kariyerine başlamak için ayrıldığında, onu tekrar göreceğini biliyordu. Ama bu şekilde değil. Onu bir daha böyle görmeyi hiç beklemiyordu.

Ekibi onu aceleyle içeri götürdü, içlerinden biri nefes almasına yardım etmeye çalışıyordu. O da onu takip etmeye başladı ama Micah kolundan tutarak onu geri çekti.

"Kız," dedi ve başını helikoptere doğru eğdi. "Hâlâ nefes alıyor."

Marci'nin ikinci ekibinin kızı çıkarmak için sadece bir hastabakıcıya ihtiyacı vardı; Bold'un dört hastabakıcıya ihtiyacı vardı. Kızın üzerinde daha az kan vardı ama vücudu yanlışı görünüyordu. Hasta bakıcı kızı sedyeye yatırdı ve bakışları Marci'ninkilerle buluştu. Başını salladı, kızıdan çoktan vazgeçmişti ama Marci o kadar kolay vazgeçecek biri değildi.

"Onu içeri götürün ve Dr. Yu'yu bulun."

"Marcı," dedi Micah onun yanında. "O kızda bir terslik var." "Neden? Vücudundaki her kemik kırılmış gibi görüldüğü için mi?" "Hayır. O değil. Duyduğum bir şey-"

"Micah, bunu sonra konuşuruz."

Grigori hemen yanında olduğu halde iki ekibin peşinden koşarak uzaklaştı. Acil servise ulaştığında, Dr. Baxter çoktan Bold üzerinde çalışmaya başlamıştı.

"Onu yakaladım, onu yakaladım," dedi Baxter, o daha içeri girmeden. "Kızı kontrol edin. Kanalizasyonun etrafında dönüyor."

"Tamamdır." Marci döndü ve Dr. Yu'nun koridorda ona doğru ilerlediğini gördü. "İkinci süitte siyah dişi bir kurt köpeğimiz var." İçeri girdiler. birlikte, hemşireler kurt köpeğini hazırlamaya başlamışlardı bile. "Feci bir hasar var gibi görünüyor-"

Her iki doktor da durdu ve sesin nereden geldiğini merak ederek odanın etrafına bakındı.

"Neydi-"

"Bilmiyorum-"

Sesi tekrar duydular ve bu kez hemşireler hastanın yanından geri sıçradı, içlerinden biri panik içinde hırladı.

Marci ve Yu önce birbirlerine sonra da kurt köpeğine baktılar. Yavaşça yaklaştılar, her iki kadın da sağ kulaklarını kızın vücuduna yaklaştırarak sesi tekrar yakalayıp yakalayamayacaklarını görmek için eğildiler.

Şak!

"Tanrım!" Marci geri sıçradı ve tam arkasında duran Michah'nın üzerine düştü. "O ses. Bu . . . ondan geldi."

Harvard ve Princeton'da eğitim görmüş bir cerrah ve Büyük Panda olan Yu daha da yaklaştı. Daha fazla takırdama sesi onu dimdik ayağa kaldırdı, kurt köpeğinin vücudu her sesle birlikte bükülüyordu.

Gözleri kocaman açılmış, siyah beyaz saçları mantıklı topuzundan dökülen Yu, "Ben Sanırım kemikleri ..." dedi.

Micah onun yerine "Tekrar bir araya geliyor," diye tamamladı. Marci'ye baktı ve ona Grigori'yi hatırlatan bir şekilde omuz silkti. "Sana anlatmaya çalıştım."

"Amcan buraya ne kadar çabuk gelebilir?"

Ric iç çekti. Blayne'i izleyen ekipten telefon aldığında Lock ve Gwen'den ayrılmıştı -Lock onunla konuşmadığı için zor olmamıştı- ve ofise doğru yola çıkmıştı. Daha asansöre bile binmemişti ki Dee arkasındaydı ve ona kendisini rahat hissettirmeyen sorular soruyordu.

"Neden?"

"Kötü haberi mi, daha kötü haberi mi, yoksa iyi haberi mi istersin?"

Tekrar iç çekti. Dee-Ann'in sesinin çok neşeli çıkmasının bir faydası olmamıştı. "Kötü haber."

"Kurt köpeğinin ölü ya da diri olduğuna dair bir ipucu yok." Evet. Bu çok kötüydü.

"İyi haber?" "Nerede olduğunu biliyorum."

Tamam. Bu umut vaat ediyordu. Ama yine de . . . "Peki ya kötü haber?"

Dee kıpırdamadan tüm vücuduyla omuz silkmeyi başardı. "Ursus County, Maine'de."

Beynindeki panik çılgınlıklarını durdurmayı umarak başını duvara çarptığında, Dee-Ann hiç şaşırılmış görünmüyordu.

Grigori, birlikte büyüdüğü domuz ve dişi domuz doktorlarının yeğenini iyileştirmesini izledi. Bir daha burada olacağını hiç düşünmemişti. Bu fiziksel yerde değil ama bu anda. En son Grigori'nin kardeşiyle birlikte olmuştu ama o zaman kutbun hayatını kurtarmaya çalışan insanlar vardı, kedigil karısı çoktan ölmüştü. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Muhtemelen bir şekil değiştiren doktorun da yapabileceği bir şey yoktu. Hasar çok büyüktü.

Her şey bittiğinde geriye kalan tek şey çocuk olmuştu. Kardeşinin tek çocuğu. Grigori o sırada Deniz Kuvvetleri'ndeydi, nadiren bahsedilen ama iyi bilinen, sadece şekil değiştirenlerden oluşan bir birliğin parçasıydı. Kardeşinin yatağına gitmek için acil izin almıştı ama Grigori kalan ağabeyinin çocuğu yanına alacağını düşünmüştü.

Ne kadar da yanılmıştı. En büyük ağabeyi, yıllar yıllar önce yaptıkları aptalca bir tartışma yüzünden Bold'un babasını asla affetmeyeceğine yemin etmişti ama görünüşe göre bu doğrudu. Onu affetmemişti. Ursus County'de dört çocuğu ve adamın ailesine ihtiyacı olan bir çocuğu daha kolayca idare edebilecek bir dişi domuzla güzel ve sakin bir hayat sürmesine rağmen, bu asla gerçekleşmeyecekti.

Grigori melez bir yavru için seçeneklerin pek de iyi olmadığını biliyordu. Koruyucu aile. Yetimhane. Tam insanlar tarafından alınmak. Grigori bu düşünceye katlanamıyordu. Bu yüzden komutanına gitti ve görevden alındı. Bu tam insan denizciler için kolay olmayacak bir şeydi ama şekil değiştirenler farklı kurallara göre oynardı. Bazen iş yavrularına bakmaya geldiğinde bunu yapmak zorunda kalıyorlardı. Bu yüzden Grigori, zaman sorunu olan sessiz, temiz küçük çocuğu büyütmeyi üstlenmişti. Kolay olmamıştı. Grigori o zamanlar sadece yirmi dokuz yaşındaydı ve yavrular söz konusu olduğunda yetiştirme işinin büyük kısmını genellikle dişi domuzlar yapardı ama bunun onu durdurmasına izin vermedi. Çocuğun ona ihtiyacı vardı. Çünkü hangi on yaşındaki çocuk bir komutanı olmadan çoraplarını katlar ki? Ve çocuğun zamanla ilgili garip bir şeyi vardı ve Tanrım, listeler! Çok fazla liste vardı. Grigori ilk başta çocuğun kaza nedeniyle zihinsel olarak hasar gördüğünden endişelendi. İlk birkaç ay, çocuğun hayvanlara işkence edip etmediğini ya da insanları öldürmekle ilgili garip resimler çizip çizmediğini görmek için bakıp durdu. Sadece çok sessizdi. Çok kibardı. Çok vakurdu. Özellikle de bir ayı ya da aslan yavrusu için.

Çocuğu Marci Luntz'a götürüyordu ve o da Grigori'ye endişelenmemesini söylüyordu. Sonra bir gün çocuk Grigori'yi televizyonda bir hokey maçı izlerken yakaladı. Çocuk ilk kez Grigori istemeden onun yanına oturmuş ve onunla birlikte izlemişti. Daha önce televizyonla pek ilgilenmemişti, Grigori'nin her zaman sıkıcı bulduğu bir şey olan okumayı her zaman daha çok sevmişti. Ama çocuk maçın her saniyesini izlemiş, bittiğinde neredeyse gülümsemişti.

Ertesi gün Grigori bir önsezi üzerine bir çift hokey pateni, sopa ve bir diskle eve geldi ve çocuğu evinin yakınındaki göletlerden birine götürdü. Çocuk tek kelime etmeden patenlerini giydi, onları ustalıkla bağladı, sopasının sapını bantla sardı ve buza çıktı.

İşte o zaman Grigori, birlikte yaşadıkları birkaç ay boyunca çocuğun neyi kaçırdığını gördü.

Sonra, onu bir saat kadar izledikten sonra Grigori başka bir şey daha fark etti.

Çocuk bir süperstar olacaktı. Bold Novikov, aylardır buza çıkmadığını tahmin ettiği bu kadar genç biri için Grigori'nin o güne kadar gördüğü en etkileyici hareketlere sahipti ve çocuk sadece antrenman yapıyordu.

İlk başta bunu gören tek kişi Grigori'ydi. On yaşındaki bir çocuk için bile Bold diğer yavrulardan daha küçüktü. Daha sessiz, daha az oyuncuydu. Grigori diğer çocukların baskısının Bold'u pes ettireceğinden endişeleniyordu, özellikle de çocuğa "Speck" demeye başladıklarında. Grigori daha iyi bilmeliydi. O çocuk hiçbir şeyden vazgeçmezdi. Birlikte oynadığı diğer aylardan her zaman daha küçük olan Bold, bunun kendisini engellemesine asla izin vermedi. Buzda sert ve acımasız olduğu için kasabanın geri kalanından aldığı tepkinin onu etkilemesine asla izin vermedi. Çocuğun bir hedefi vardı ve savaş zamanındaki bir diktatörün metodik planlamasıyla bunun peşinden gitti.

Çocuğun orduya ilgi duymaması neredeyse utanç vericiydi - otuz yaşına geldiğinde bir general olacaktı. Ya da kendi askerleri tarafından öldürülürdü. Her iki şekilde de olabilirdi.

Dr. Karl Baxter ameliyathaneden çıktı. "Tamam. Kurşunu çıkardık, dikebildiğimiz kadarını diktik ve kolunu alçıya aldık. Şimdi bekleyip göreceğiz."

Grigori başını salladı. "Tamam."

Yellowstone boz ayısı onun omzunu sıvazladı. "Neden biraz kahve almıyorsun? Muhtemelen ihtiyacın olacak. Geri döndüğünde onu görmem için seni içeri alabiliriz."

"Tamam. Teşekkürler

Karl." "Elbette."

Grigori koridorda kendisini kafeteryaya götürecek asansörlere doğru yöneldi ama kurt köpeğinin tedavi gördüğü odanın kapısında durakladı. Hemşireler, hastabakıcıların taktığı isimle "patlayan ve kilitlenen köpek" ile odaya geri dönmeyi reddederken, Betty Yu ve Marci onun yanından ayrılmayı reddetmişti. Küçük kızdan gelen her çıtırtı, çatırtı ve patlamadan büyülenmişlerdi.

"Durumu nasıl?"

Marci ona baktı ve sonra uzaklaştı, kızı yan tarafına itti ve sırtına odaklandı. "Yaşıyor ama hala bilinci yerinde değil. Dürüst olmak gerekirse, ben

Çıkıp çıkmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok-" Kurt köpeğinin sırtını işaret etti. "Betty ... bu nedir?"

Panda yatağın etrafında yürüdü. "Ne nedir?" "Bu mu? Yara izine benzemiyor."

"Daha fazla cam mı?" Betty Grigori'ye baktı. "Etine gömülü cam bulduk. Muhtemelen kazadan kalma."

Kaza. Evet. Doğru. Yaklaşık otuz dakika önce kuzeninden duyduğuna göre, o minibüsün kazası basit bir kaza değildi. Hem de hiç. Özellikle de Yuri tam insan kurbanların çoğunun kazada öldüğünü düşünmediği için. Onlar kazadan önce ölmüşlerdi.

Betty uzun saplı, kısaç görünümlü bir şey alıp kurt köpeğinin etine dayadıktan sonra, "Hepsini aldığımızı sanıyordum," diye açıkladı, "ama bir iki parçayı kaçırmış olabiliriz."

Çekiştirdi ve kurt köpeğinin etinden bir şey çıkardı. Acil servisin sert ışığında parlıyordu ama cam değildi.

Yu onu havaya kaldırdı. "Bu da ne böyle?"

Evet. Grigori bunu da bilmek ister.

16. BÖLÜM

Bir şey onu boğuyordu. Ölümüne boğuyordu. Boğazından çekmeye çalışarak onu yakaladı. Güçlü kollar ellerini kavradı ve çekti. Kendisini öldürmeye çalıştıklarını bildiği için onlara karşı mücadele etti.

"Cesur!" Sesi duydu. Onu tanıdı. "Cesur! Beni dinle! Ben Dr. Luntz! Gözlerini aç, tatlım! Aç onları ve bana bak!" Baktı ama bu kolay olmadı.

Dr. Luntz onun üzerinde duruyordu, elleri yüzündeydi ve yumuşak, serin parmaklarıyla yanaklarını okşuyordu. "Güvendesin, Bold. Güvendesin."

Cevap vermeye çalıştı ama boğuldu ve öksürdü, vücudu boğazında sıkışan her şeyi dışarı atmaya çalışıyordu.

"Çıkaralım şunu içinden," dedi solundaki birine. "Sakin ol, Bold. Sakin ol. İyi olacaksın."

Ağızındaki bant çıkarıldı ve tüp boğazından çekildi. Hızla yan tarafına yuvarlandı, mukus ve tükürük aktıkça öksürüğü şiddetlendi.

"Her şey yolunda Bold. İyisin." Bir başkası ağzını silerken, o da sırtını ve boynunu okşadı. Öksürük kesildikten sonra tekrar sırt üstü yatırıldı.

Marci Luntz ona gülümsedi. Onu şehirde her gördüğünde yüzünde beliren o sıcak gülümseme. "Merhaba, Bold."

Onu gördüğüne sevindiğini itiraf etmek zorundaydı ama bir şey vardı. Marci Luntz şehri terk etmezdi. Johns Hopkins'teki ihtisasından döndüğünden beri. Ondan alıntı yapmak gerekirse, "Benim için dışarıda ne var? Tam insanlar mı? Züppe kediler ve huysuz kurtlar mı? Teşekkür ederim ama ben burada kalacağım."

Bo ondan uzaklaşıp odanın etrafına baktı, ağaçları kaplayan kar ve buzu aydınlatan parlak sabah güneşiyle pencereden dışarı baktı. Yüzlerce yıl boyunca ayılar tarafından gövdelerinde derin oyuklar açılmış olan ağaçlara.

Tanrım, geri dönmüştü. Ailesi öldükten sonra taşındığı kasabaya. Sekiz yıl sonra terk ettiği kasabaya.

Ursus County, Maine'e geri dönmüştü.

Ama neden? Neden geri dönmüştü? Ve neden yaralanmıştı?

Bakışlarını koluna çevirdi. Alçıya alınmıştı, kemik ve kaslar kendini onarırken duyduğu acı koluna ve tüm vücuduna yayılıyordu.

Tanrım, kolu. Kolunu kırmıştı. Ne zaman? Nasıl kırmıştı? Ve daha da önemlisi, hâlâ oynayabilecek miydi?

Korku Bo'nun içini ürpertti, aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissetmesi de buna yardım etti. Ateş. Ateşi vardı. Rasyonel olarak bunun iyi bir şey olduğunu biliyordu. Ateş onu onarmaya yardımcı olacaktı. Dr. Luntz da öyle.

Bakışlarını ona çevirdi. Kadın gülümsedi. Çok iyi hatırladığı o sıcak gülümsemeydi bu. Ona odaklandı ve bunu yaptığında kendini hemen sakinleşmiş ve merkezlenmiş hissetti. Tam onun gülümsemesine karşılık vermek üzereydi ki Dr. Luntz kenara itildi ve çok iyi hatırladığı büyük, şişman, aptal bir yüz ona doğru yaklaştı. Çok yakınına.

"Speck!" diye bağırdı Bo'nun yüzüne. "Nasılsın, Speck? Nasıl hissediyorsun, dostum?" Kutup Bo'ya baktı, sırtıttı. "Sonunda büyüme atağına geçtiğini görüyorum, ha? Tam zamanında, diyebilirim. Değil mi evlat?"

"Fabi-"

"Sorun yok, doktor! Speck benim kuzenim, değil mi? Bunu biliyorsun. Speck bana tapıyor! Değil mi Speck? Kuzenin Fabi'ye tapmıyor musun?"

Uh . . . hayır. Hayır, Bo kuzenine tapmıyordu. Aptalla her zaman olduğu gibi, Bo onu bir tenis topu gibi oradan oraya savurmak istiyordu. Yine de bir sesin ona bunun doğru olmayacağını söylediğini duyar gibiydi. *O aileden biri*, diye ısrar ediyordu ses. *Bir ailen olmalı!*

O sesi ve o saçma düşünceyi tanıyordu. Blayne. Bu Blayne'in sesiydi.

Blayne. . .

Sağ kolu alçıdaydı ve hâlâ iyileşme sürecindeydi, sol koluyla Fabi Novikov'u boğazından yakaladı, parmakları kuzeninin gözleri yuvalarından fırlayana kadar sıktı.

Dr. Luntz kolunu tutarak onu uzaklaştırmaya çalıştı. Kapıdan dışarı bağırdı, "Burada yardıma ihtiyacım var! Grigori! Biri yardım etsin! Hemen!"

Bo, Fabi'yi kendine doğru çekerken eğildi. "Nerede o?" diye sordu, sesi hasarlı boğazından kopan hırıltılı bir sestten öteye geçmiyordu. Ama bu acı onu Fabi'nin dehşete düşmüş yüzüne doğru böğürmekten alıkoymadı, *"Blayne nerede?"*

Grigori koridorda yeğeninin odasına doğru yürüdü. Çocuğun durumu iyiydi. Marci onun iyi olacağından gerçekten emin görünüyordu ve Marci istese bile ona yalan söylemezdi. Ateşi çocuğu zorluyordu ama bu beklenen bir şeydi. Bold bütün gece dönüp durmuş, koca vücudu birkaç dakikada bir insandan hayvana dönüşmüş, çarşafları terden sıırılsıklam olmuş ve kolundaki alçıyı iki kez değıştirme ihtiyacı duymuştu. Değışen formuna herhangi bir şey uydurmak zordu. Her iki ebeveyninden de çok şey almış ve ortaya oldukça yeni bir şey çıkarmıştı.

Bu sabah çocuğu bırakmaya hiç niyeti yoktu ama Marci Grigori'yi kahve içmeye ve hastane kafeteryasının muhteşem bisküvili sandviçlerini yemeye göndermişti çünkü burada alıntı yapıyordu, "Şu anda hangisinin beni daha çok rahatsız ettiğini bilmiyorum. Yüzün mü yoksa her on saniyede bir homurdanan o mide dediğin çukur mu?"

Yine de ona bir çift petekli bisküvi getirdi. Yeğenine yardım ettiği için ona asla sözlü olarak teşekkür etmeyecekti ama bisküviler işini görecekti.

Grigori köşeyi döndü ve kısa bir süre durdu. Yeğeninin hastane koridorlarında hışımla "Blayne!" diye bağırdığını görünce pek şaşırmadı. Personelin yarısının onu durdurmaya çalışmasına da şaşırmamıştı. Ama o salak Fabi'nin neden Bold'un boynuna sarılmakla kalmayıp onu koridorlarda o tuhaf küçük kurt köpeğini ararken sürükleyecek kadar yaklaştığı onu aşırıyordu.

Marci, Bold'un arkasından, "Orada öylece durma," diye yakındı. "Bir şeyler yap!"

"Evet, evet, evet." Grigori koridorda ilerleyerek çocuktan bir metre kadar uzaklaştı. Ayaklarını dikti ve "*Bold!*" diye havladı.

Bold durdu, mavi gözleri kısıldı. Bir an için çocuğun onu tanıdığından emin olamadı. Bir an için Bold Novikov'un ona saldıracağından emindi. Grigori ekledi: "Kuzenini yere bırak."

Bold sol elinde tuttuğu kan akrabasına baktı. Başını sallayarak bakışlarını amcasına çevirdi ve kuzenini tutan elini kaldırdı. Sonra Fabi'yi biraz salladı. "Nerede o? Neden kimse bana söylemiyor?"

"Kuzenini yere bırakır bırakmaz sana nerede olduğunu söyleyeceğim. Nefes borusunu eziyorsun."

Bold Fabi'yi serbest bıraktı. "Nerede o?" diye tekrar sordu.

Grigori ikisinin arasındaki bir odayı işaret etti. "Tam şurada. Böylece aptal gibi davranmayı bırakabilirsin."

Çocuk kısa bir hırıltı çıkardı ve hışımla odaya girdi. İşte o zaman Marci Grigori'ye ters ters bakma ihtiyacı hissetti ve Grigori cevap olarak omuz silkti. Ne yapmıştı ki?

Kız yatakta değildi ama onu hastane odasının geniş pencerelerinin önünde çıplak bir şekilde durmuş, dışarıdaki kar ve buza bakarken görünce içini soğuk bir rahatlama kapladı. Önceki gecenin dehşeti aklına geldiğinde neyle karşılaşacağını bilememişti. Onun yanında, güvende ve sağlıklı olmadığını fark ettiğinde.

Ona bakmak için kısa bir an ayırdı. Doktorların diktiği çok sayıda yara izi vardı ama bunların çoğu camdan kaynaklanmış gibi görünüyordu. Ve çoktan solmaya başlamış bir sürü çürük vardı. Ama yine de... bir gece önce onu ters çevirdiğinde vücudunun nasıl hareket ettiğini hatırladı. Kırık kemikleri ve omurga hasarını gördüğünde anlamıştı. Biliyordu çünkü kendi payına düşeni yapmıştı. Ve her ne kadar şekil değiştirenler onun aldığı türden bir hasarı insanlardan daha hızlı iyileştirebilse de, iyileşmesi yine de aylar, belki de yıllar alırdı.

Yine de burada duruyordu, uzun boylu ve güçlüydü.

Bo, bir kenara attığı battaniyeyi yerden alıp arkasından yürüdü ve vücuduna sardı. Yine de onu bırakmadı, sadece tuttu. Başını eğip yüzünün yan tarafına bastırarak, "Blayne?" dedi.

"Nasıl?" diye

sordu. "Nasıl ne?"

"Bizi Sibirya'ya nasıl getirdin?"

"Sibirya mı? Sibirya'da olduğumuzu sana düşündüren nedir?"

"Korkunç miktarda kar, buz ve dost canlısı kutup ayıları." Elini cama bastırdı ve Bo o zaman pencerenin dışındaki üç kutup erkeğini gördü. Birinin siyah burnu cama dayanmıştı ve Blayne de elini oraya bastırmıştı.

"Onlar şekil değiştiren, Blayne."

"Öyle mi? Ama çok iyiler."

"Onlar yetişkin değiller. Ve sanırım sadece göğüslerine bakıyorlardı." "Oh. Yani Sibirya yok mu?"

"Hayır."

"Bu hayal kırıklığı."

"Üzgünüm."

"Üzülme. Hâlâ hedeflediğim bir şey var."

Dudaklarını onun yanağına bastırdı ve Blayne'in eli gelip çenesini okşadı. "Bu harika bir öpücüktü, Novikov."

Kıkırdadı ve ona daha sıkı sarıldı. "İyi misin?"

"Hâlâ nefes alıyorum. Benim dünyamda bu sorun değil." Yere baktı ve nefesi kesildi. "Tanrım, Bo. Kolun."

"Sorun yok."

"İyi değil. Alçıda." Onunla yüzleşebilmek için kendini geri çekti. Bakışları diğer omzuna gitti ve Bo şimdi gözyaşlarını gördü. "Omzun."

Neden bahsettiğini bilmeden yere baktı ve omzundaki bandajı gördü. Şimdi bunun farkında olduğu için acıyı da hissediyordu. Bu doğru. Vurulmuştu. Hatırladı.

"Bir şey yok."

Başını salladı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Kariyerini mahvettim. Seni mahvettim."

Vay canına. Oraya gittiğinde, gerçekten oraya gitmişti. "Blayne, sen yanlış bir şey yapmadın."

"Çok özür dilerim. Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm." Kendini ona doğru bastırdı, çıplak göğsüne doğru hıçkırarak ağladı. "Tanrım, ben ne yaptım?"

Bununla nasıl başa çıkacağından emin olamayınca, on yıl önce kafası karıştığında yaptığı şeyi yaptı. "Dr. Luntz?"

Kapı aralığında beliren dişi domuzun yüzü endişeliydi. "Ne oldu, Bold?" Kucağındaki kurt köpeğini işaret etti.

"Bu da ne..." Hemen içeri girip elini Blayne'in alnına bastırdı. "Neler oluyor?"

"Uh ... kariyerimi ve hayatımı mahvettiğini düşünüyor. Görünüşe göre tüm bunlar onun suçu."

"Oh, gerçekten. Novikov'un adamları." Blayne'in omuzlarını kavradı ve onu Bo'dan uzaklaştırdı. "Hadi canım." Onu yatağa geri götürdü. "Sakinleşmen gerek. Ağlamayı bırakmalısın. Bunu yapman için sana hiçbir şey veremeyeceğimizi biliyorsun."

Grigori kapı aralığında belirdi. Onu görmek Bo'yu şaşırtmıştı. Çok farklı görüldüğü için değil, hiç de öyle görünmüyordu. Biraz daha yaşlıydı, beyaz saçlarında kesinlikle çok daha fazla ak vardı ama sorun bu değildi. Sorun

onu görmek, bunca zaman sonra. Ve onu bu kadar endişeli görmek.

"Neler oluyor?" diye sordu, gözleri Bo'nun üzerindeydi.

Dr. Luntz Grigori'ye, "Şimdi sakinleşmeni istiyorum," diye çıkıştı. "Burada halledemeyeceğimiz bir şey yok. Değil mi canım?" diye sordu Blayne'e, onun dikkatini çekmeye çalışarak.

Blayne hıçkırıkları arasında, "Onun hayatını mahvettim," dedi. "Bu benim hatam." "Sen hiçbir şeyi mahvetmedin. O iyileşecek. İkiniz de iyileşeceksiniz."

"O asla eskisi gibi olmayacak. Her zaman kusurlu olacak. Hasarlı. İşe yaramaz." Bo şok içinde amcasına baktı ve Grigori gülmeye başladı.

Blayne, "Bu hiç komik değil!" diye bağırdı.

"Elbette komik değil," dedi Dr. Luntz, Blayne'in omuzlarını ovuşturarak ve gülmemek için elinden geleni yaparak. "Onu görmezden gel canım. O bir aptal. Bunu hepimiz kabul ettik." Dr. Luntz, Blayne'in yanına oturmadan önce Bo'ya göz kırptı.

"Şimdi beni dinlemeni istiyorum-"

Dr. Luntz Bo'ya baktı ve o da "Blayne Thorpe" dedi.

"-Blayne Thorpe, çünkü kendimi tekrar etmekten nefret ediyorum. Bold Novikov iyi olacak. Doğu Sahili'ndeki en iyi doktorlar Ursus County, Maine'de. Çocuğun hak ettiğinden daha iyiler, bu bir gerçek. Ama onu güzel ve sıkı bir şekilde diktiler ve siz farkına bile varmadan buza geri döneceğinden emin oldular. Kariyerini mahvedecek tek şey yaşlılık ve insanlara kasten zarar vermeye devam etmesi olacak."

"Sadece yoluma çıktıklarında," diye araya girdi.

"Gördün mü? Şimdi bile hâlâ bir sirk ayısı kadar acımasız. O yüzden üzülme. Sadece rahatça nefes alıp vermeni istiyorum."

Blayne kendini sakinleştirene kadar birkaç kez söyleneni yaptı.

"İşte oldu. Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Blayne başını salladı. "Evet, hanımefendi."

"Güzel. Ateşin tamamen düşene kadar seni fazla üzemeyiz, değil mi? Nedenini biliyorsun, değil mi?"

"Çünkü çıldırırım ve beni öldürme riski olmadan sakinleştiremezsiniz."

"Doğru. O yüzden bir süre daha sakin ve rahat kal. Tamam mı?" Blayne gözlerini kapadı ve bir süre bekledikten sonra, "Evet efendim," diye cevap verdi.

"Güzel. Güzel. Zaten ben böyle şeyleri severim. Güzel ve sakın. Yüksek sesler beni rahatsız eder. Şimdi, aç mısın, Blayne?"

"Evet, efendim."

"Pekala. Sana yiyecek bir şeyler getireyim." Dr. Luntz uzaklaşmaya başladı, uzaklaşırken de Bo'ya eliyle işaret etti. Bo ne istediğinden emin olamadan sadece ona bakınca içini çekti ve onun elini tuttu. Onu yatağa doğru çekti ve Blayne'in yanına oturana kadar itti.

"İkinize de bir şeyler getireyim." Grigori'yi de yanına alarak dışarı çıkmadan önce onun omzunu sıvazladı ve kapı arkasından kapandı.

"Kimdi o?" Blayne sordu.

"Dr. Luntz. Sizin trajik porsuk saldırınızdan sonra bize yardım eden doktordu."

"Porsuklar tarafından takip edilmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenene kadar benimle alay etme." "Aklıma bile gelmezdi."

Başını onun pazusuna yasladı ve Bo biraz gülümsemekten kendini alamadı. Ona karşı harika hissediyordu.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Evet."

"Bana yalan söylemiyorsun değil mi?" "Yalan söylemekte iyi değilimdir."

"Biliyorum. O saatin fiyatı elli dolar değildi. Daha çok bin dolar gibi, değil mi?" "Uh-"

"Sorun değil. Hayatımızı kurtardığın için seni affedeceğim, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok."

"Benim var." Başını kaldırıp ona baktı. "Teşekkür ederim." "Kes şunu. Gözlerimi yaşartacaksın."

Biraz güldü. "Evet. Doğru."

Blayne sağ kolunu battaniyenin altından çıkardı ve Bo onun parmaklarından en az üçünün fena halde kırılmış olduğunu görünce irkildi. İşaret ve yüzük parmağı ortadaki parmağın üzerine kıvrılmıştı.

Bo eline uzandı, Dr. Luntz'un bunu neden Blayne hâlâ baygınken düzeltmediğini merak ediyordu ki Blayne homurdandı ve üç parmak yüksek sesle üçlü *bir* "*Şak!*" sesi çıkardı. Ve böylece Blayne'in parmakları tekrar yerine oturdu. Bir yumruk yaptı, sonra parmaklarını uzattı ve iç çekti. "Bunların asla geri çıkmayacağını sanıyordum."

"Geri gelmek mi?" Tanrım, dün gece gördüğü tüm o kırık kemiklere olan şey bu muydu?

"Evet. Bilirsin işte."

Pek sayılmazdı ama belki de sormamak en iyisiydi. Bir melez olarak, her ikisinin de karışık soylarından gelen her türlü iyi ve kötüye sahip olduğunu biliyordu ve dürüst olmak gerekirse, Blayne'in sahip olduğu karışım her neyse, küçük kurt köpeğini hayatta tutmayı başardığı için minnettardı.

"O gelene kadar uzanmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Hâlâ uykum var."

"Evet," diye itiraf etti, "benim de."

"O zaman benimle uzan." Blayne ona görmekten son derece memnun olduğu bir gülümseme verdi. Hızla ayı büyüklüğündeki hastane yatağının yorganının altına girdi ve Bo'nun da yanına girmesi için diğer tarafı geriye çekti.

"Uh . . . Blayne, burada çıplak gibiyim."

"Ben de öyleyim. Sen söylemezsen ben de söylemem." Gülümsemesi arttı ve Bo onun ateşinin hafiflediğini anladı. "Gel hadi."

Yapılacak doğru şeyin bu olduğundan emin olmayan ama bunu yapmayı çok isteyen Bo, yorganın altına girdi. Blayne ondan uzakta yan döndü ve sonra, "Kaşıkla beni!" diye emretti.

"Kadın, ben çıplağım!" dedi çaresizce.

"Sızlanma, bana 'kadın' deme ve sadece kaşıkla."

Yapılacak doğru şeyin bu olmadığından emin olan ama başka seçeneği de olmayan Bo, Blayne'in arkasına geçti. Bununla birlikte, alt yarısını mümkün olduğunca uzakta tutmaya çalıştı. Blayne, kıcı kasıklarına dayanana kadar geri çekildiğinde pek etkili olmadı.

"Mükemmel," diye iç geçirdi. Sonra da güldü. "Tanrım, Bo. Aletin çok büyük." "Beni incitmeye çalışıyorsun, değil mi?"

"Hayır. Senden bunun için çok hoşlanıyorum."

Evet, ama ondan yeterince hoşlanıyor muydu? Elbette, adam sorma cesaretini gösterdiğinde Marci uyuyordu.

Marci ballı çörek tabağından başını kaldırdı. "Ne?"

Grigori onun karşısındaki kafeteryanın kabinlerinden birine oturdu. "Onlara yemek getirdiğini sanıyordum."

"Şimdiye kadar bayılmışlardır. Tekrar uyandıklarında onları besleyeceğim." "Çok tatlı bir şey, değil mi?"

"Hı-hı." Marci bunun nereye varacağını biliyordu.

"Ama bir kurt köpeği?"

Tipik. Kurt köpekleri melezler arasında en kötü üne sahip olanlardı ama Marci bunun adil olduğunu hiç düşünmemişti. "Bana öyle geliyor ki endişelenmesi gereken daha çok şey var. Onu ararken yelesini gördün mü? Aniden büyüdü, biliyor musun? Onu buraya getirdiğimizde yoktu." "Fabi nasıl bu arada?" diye sormadan önce bir parça ballı çörek yedi.

"Aptal kışını eve gönderdim."

"O çocuk aptal, Grigori."

"Tıpkı babası gibi." "Lafi açılmışken-"

"Hayır. Ziyarete gelmeyecek." "Aptal. Hepsi de."

"Teşekkür ederim."

"Sen ve Bold sayılmazsınız."

Grigori tabağına baktı. "Bütün o ballı çörekleri yiyecek misin?" "Sen balı sevmezsin bile."

"Tatlı ve lezzetliyse her şeyi yiyeceğimi ikimiz de biliyoruz." Sonra sırtıttı ve Marci ciddi ciddi bütün tabağı yüzüne fırlatmayı düşündü.

Zar zor duyulabilen bir zil sesi Grigori'nin cep telefonuna uzanmasına neden oldu. Kot pantolonundan çıkardı ve cevap verdi. "Novikov."

Marci ballı çöreklerine geri döndü ve bir tanesine uzanan Grigori'nin elini tokatladı. Telefonda "hı-hı" dan başka bir şey söylemedi ama telefonu kapattığında kesinlikle şaşkın görünüyordu.

"Ne dedin?"

"Arayan Kerry-Ann'di. Görünüşe göre Niles Van Holtz'dan bir telefon almış."

Van Holtz Sürüsü'nün Alfa Erkeği mi? Kasabalarının yöneticisini mi arıyor? "Ne istiyormuş?"

"Buraya geliyor." "Neden?"

"Kurt köpeğini almak için."

"Bana Van Holtz'ların sürülerinde bir melez barındıracaklarını söyleyemezsin." Marci'nin bildiği kadarıyla Van Holtze'lar bu tür konularda neredeyse Pride'lar kadar kötüydü.

"Washington eyaletinden New York'a ve oradan da buraya geliyor. Yanında Jersey'den bir ayı bile getiriyor. Yarın burada olacaklar."

"Koruma için mi?" diye sordu gülerek.

"Nedense bundan şüpheliyim."

"Sence Bold onlarla birlikte geri mi dönecek?"

Grigori omuz silkti. "Muhtemelen. Önünde Llewellyn Kupası finalleri var. Bunu kaçırmak istemeyecektir."

"Biliyor musun, bir ara onu ziyaret edebilirsin. Belki onu oynarken izlersin." Kutup homurdandı. "Beni davet edebilir."

"Aman Tanrım! Siz ikiniz!"

"Bana neden bağıırıyorsun?" Kızın tabağındaki son ballı çöreğı kaptı. "Bunu da bana borçlu olduğun için alıyorum."

"Sana kıcına hızlı bir tekme atmaktan başka bir şey borçlu değilim. Hem sana hem de yeğenine!"

"Hiç değilse," dedi Grigori ballı çöreğın etrafında, "Van Holtz kurt köpeğı için gelirse, en azından onu koruma konusunda endişelenmemize gerek kalmaz."

Bu doğruydu. Ursus Kasabası'nda kimse kurtları pek sevmezdi ve sekizde birinden fazla kurt kanı taşıyan her melez kurt sayılırdı. Zavallı çocuk yürüyen bir hedef olacaktı.

Marci pencereden dışarı bakarak, "Van Holtz buraya geliyor," dedi. "Onun gelişı için kırmızı bir halıya ihtiyacımız olmayacak mı?"

Grigori güldü ve Marci de ona katıldı.

Blayne uyandı. Dışarının artık karanlık olduğunu, yani bütün günü uyuyarak geçirdiğini, kemiklerinin tamamen iyileştiğini -ve hasar görmeden önceki hallerinden yaklaşık on kat daha güçlü olduklarını- ve Bo Novikov'a sımsıkı sarıldığını hemen fark etti. Kadının yüzü adamın boynuna, adamın siki de kadının kalçasına yaslanmıştı ve adam terliyordu.

İlk kez birlikte uyandıklarında da böyle olmuşlardı, değil mi? Sadece terleme olmamıştı çünkü ikisi de tamamen giyinikti.

Ne diyebilirdi ki? Çıplaklığı daha çok seviyordu.

Blayne ellerini Bo'nun sırtında gezdirdi, parmaklarının altındaki ten hissini tadını çıkardı. Bacağını onun kalçasına doğru kaydırarak sikine sürtünmesine neden oldu.

Bo'nun çenesinin başının üstüne doğru gerildiğini hissetti ve duyduğu sesin Bo'nun dişlerinin birbirine sürtünmesi olduğunu anladı. Gülümseyerek onun boynunu öptü ve bir gece önce yarıda kesilen öpüşmelerini hatırladı.

Diliyle onun teninde küçük girdaplar yaptığında, Bo sonunda, "Lütfen bana uyanık olduğunu söyle," dedi.

"Uh-huh." Dilini boğazından yukarı, gergin çenesine doğru sürükledi.

"Tamam, tamam," dedi umutsuzca, "bu yardımcı olur. Um, uh . . . Blayne"-inledi, elleri onu okşuyordu-"belki de sen kendini daha iyi hissedene kadar bunu ertelemeliyiz."

"Harika hissediyorum. Ateşim düştü, kemiklerim iyileşti ve ne yapacağımı bilemeyecek kadar enerjim var." Onun yüzüne bakabilecek kadar ayağa kalktı. "Beni tekrar öpmeni istiyorum."

O berrak mavi gözleriyle ona baktı. "Senden faydalaniyor olmayacak mıyım?"

Tanrım, çok tatlıydı! "Yakınından bile geçmez. Şimdi öp beni."

Öptü, dudakları birbirine değene kadar başını yukarı kaldırdı. Blayne derin bir iç çekti, dili onunkiyle buluştu. Evet, doğru hatırlıyordu; ilk öpüşmeleri o kadar güzel *olmuştu*. Sonrasında olanlar yüzünden bunu abarttığından endişelenmişti. Ama öyle olmamıştı.

Bo'nun elleri saçlarına kaydı, parmakları kafa derisini kazıyordu. Bedeni yataktan kalktı ve Blayne de onunla birlikte doğrulmak zorunda kaldı. Elleriyle Bo'nun ön kollarını kavradı, sağ elinin parmakları alçıdaki sıvayı tuttu. Öpüşmeleri daha da yoğunlaştı, nefes almak için savaşıırken dilleri daha derinlere daldı.

Blayne bunun ne kadar muhteşem olduğuna inanamıyordu ve bu sadece bir öpücüktü.

* * *

Durmaları gerekiyordu. O da durmalıydı. Ama yapamadı. Duramazdı. Tadı bu kadar harikayken, ona karşı bu kadar iyi hissederken olmazdı. Bunun için on yıldır bekliyordu ve bir saniyesini daha boşa harcamak istemiyordu. Ama onun evinde ya da Brooklyn'deki küçük dairesinde değillerdi. Ursus County Memorial Hastanesi'ndeydiler, hemşireler ve doktorlar risk altındaydı - Yüce Tanrım! Ya da amcası ya da Dr. Luntz!

Öpüşmelerinden çekildi, gözleri sımsıkı kapalıydı çünkü o büyük kahverengi gözlere bakamayacağını biliyordu. "Blayne, durmalıyız."

Durmak yerine aşağı uzandı ve onun sikini kavradı, aynı anda hem sıkıyor hem de okşuyordu.

Cadaloz! Şeytani, zalim cadaloz!

"Durmalsın" - ürperdi - "durmalsın."

Boynunu, çenesini, ağzını öptü. "İstemiyorum." Ağzını onun kulağına bastırdı. "Boşalmanı izlemek istiyorum."

Gözleri çakmak çakmak oldu ve Bo burada iradesinin tükenmekte olduğunu biliyordu. Bunu ikisi de biliyordu. Kadının elini bir kez daha okşarsa, adam gidici olacaktı ve kadın hamile kalıp alyans takana kadar durmayacaktı.

Hayatını değiştirecek kararlar almak için iyi bir zaman olmadığını çok iyi bilen Bo, Blayne'i durduracağını bildiği tek şeyi yaptı. Dedi ki, "Blayne . . . Seni gördüm."

"Beni nerede gördün?" diye sordu omzunu ısırarak.

"Minibüste. Minibüste ne yaptığını gördüm."

Dudakları ve eli hareket etmeyi bıraktı ve Blayne yavaşça geriye doğru eğilerek onun yüzüne baktı.

"Oh," dedi. "Tamam." Sonra da fırladı.

* * *

Bo onun kolunu yakaladı ve Blayne'i yatağa geri çekti. "Sakın üzerime koşma," diye emretti.

Tabii ki kaçacaktı. Gerçekten kalmasını mı bekliyordu? Ama adamın tutuşu sağladı ve Blayne'in Yel Değirmeni Pençeleri'yle Ezme tekniğinden etkilenmeyeceğini düşündüğü birkaç kişiden biriydi.

Bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptı. Yalan söyledi. "Hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi. Her zaman kaçınılmaz olanın planlayıcısı olan babası ona bunun neredeyse her garip durumda bahanesi olabileceğini söylemişti. Ve bu garip bir durumdu.

"Söylerim diye mi endişeleniyorsun?" diye sordu, boştaki elinin parmaklarını yanağına sürterek.

Anlatmak, beni uyutmak... her neyse.

"Gördüklerimi anlatmayacağım, Blayne. Asla anlatmayacağım.

Bu bizim sırrımız." Ona inanmak istedi ama-

"Söz veriyorum." Çenesini kavradı ve onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. Gözlerini kaçırdığından haberi bile yoktu. "Sana yemin ederim ki tek kelime etmeyeceğim."

"Babamdı," diye ağzından kaçırdı. "Anneme olanlardan sonra ... yapabileceğimden emin olmak istedi-"

"Kendini savun. Buna sevindim. Bunu yaptığına sevindim."

Panikle karışık bir kahkaha attı. "Ama o değildi. Yani bana öğreten kişi. Babam insan olarak en iyi dövüşçü değil. Genel bir kavga dışında,

Motorcu çetesi anlamında. Ama bir sürü arkadaşı var. Birlikten, Kolordudan, Donanmadan ... ve annemin İsrail Ordusunda görev yapmış birkaç vahşi köpek arkadaşı." Dudağını çiğnedi, vücudu titriyordu. "Sadece Gwenie biliyor."

"Tek kelime etme, Blayne. Benden duymadın. Asla."

Yutkundu ve bir nefes aldı. Bo'nun da Gwen gibi, söylediği takdirde neler olabileceğini anladığını fark etti. Kurt köpekleri dengesiz ve tehlikeli olarak kabul edilirdi. Buna bir de iyi eğitilmiş silah kullanma yetenekleri eklenince, diğer şekil değiştirenlerden duyulan korku ikiye katlanıyordu. Bazı safkan şekil değiştirenler bunu umursamazdı. Onu eğitenlerin hiç umurunda olmamıştı. Ama onu gezegenden silmeyi amaç edinmiş başkaları da vardı.

O Bo değildi. Asla Bo olmayacaktı. Onun sırrını saklayacaktı. Bunu biliyordu.

Kollarını Bo'nun boynuna doladı ve ona sarıldı, hızlanan kalbi daha normal hızına döndü.

Bo da ona sarıldı, elleri sırtına süründü.

Kızın titremesi durduktan sonra Blayne uzaklaştı. Seks hakkındaki ateşli ve sapıkça fikirleri silinmiş bir halde, Bo'nun alçıyla kaplı kolunu tuttu. "Kolun nasıl? Gerçekten mi?"

Bo serbest eliyle alçının etrafını yokladı. Bir süre sonra pençesiyle alçıyı parçaladı ve alçıyı kolayca yok etti. Yapışan malzemeleri sildi ve kolunu biraz hareket ettirdi. "İyi hissettiriyor. Buza geri dönene kadar gerçekten bilemeyeceğim."

"Eğer sen de istersen bugün geri dönebilirim."

"Güzel." Eli kızın çenesini kavradı. "Yapmamız gereken bazı yarım kalmış işlerimiz var."

Onun kendisini istediğini bildiği için keskin bir heyecan hissetti.

"Evet. İstiyoruz." "Ayrıca, burada geçirmem gerekenden daha fazla zaman geçirmek istemiyorum."

"Neden?" Bir ses çıkardı ve Blayne, "Az önce bana homurdandın mı?" diye sordu. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Homurdanman mı yoksa neden burada olmak istemediğin mi? Çünkü bana homurdanman beni daha çok endişelendiriyor."

"Blayne."

"Bu senin benimle sertleşme tonun mu?"

Omuz silkti. "Sayılır."

"Oldukça zayıf. Antrenman yaparken daha sert oluyorsun." Parmağıyla onun yaralı omzunu dürttü. "Acıyor mu?"

"Hayır."

Blayne dizlerinin üzerine çöktü, bir eliyle elini Bo'nun ağzının üzerine koydu ve diğer eliyle bandajı çekip çıkardı. Bo acı içinde kükredi ama Blayne hasara daha yakından bakmak için tüm bunları görmezden geldi. "Biz ayrılmadan önce bu dikişleri almaları gerekecek."

"Teşekkürler, Dr. Butcher!"

Güldü ve neredeyse iyileşmiş olan yarayı incelemek için daha da yaklaştı. "Kalibresi hakkında bir fikrin var mı?"

"Kırk beşlik gibi görünüyordu."

"Güçlü bir ayı-kediyi durdurmak için bir kırk beşlik mi? Aptal tam insanlar."

"Bana öyle demeyi kes." Omzunu oynattı. "Aç mısın?" "Açlıktan ölüyorum," diye itiraf etti.

"Bu saatte Ursus County'de iki seçeneğimiz var. Hastane kafeteryası ya da ..." Pencereyi işaret etti ve Blayne bakışlarını dışarıya, karla kaplı araziye ve yanından geçen küçük geyik ailesine odakladı. Sırıttı, midesi onaylarcasına gurulduyordu.

"Ben 'ya da'dan yanayım," dedi. "Kesinlikle 'ya da'. Ayrıca," ellerini birbirine vurdu, "Değiştğinde neye benzediğini görmek istiyorum!" Türler birleştiğinde doğanın neler ortaya çıkarabileceğine hayret ediyordu! Sabırsızlanıyordu ama Bo bu konuda biraz korkmuş görünüyordu. "Sorun ne?"

"Bir şey yok. Ama
gülemiyorsun." "Gülmek mi?
Neden güleyim ki?"

Bo cevap vermek yerine yer değiştirdi. Tam orada, yatağın üzerinde. Blayne gülmedi, ancak Bo Novikov'un hayvan formunun büyüklüğü yüzünden yataktan atlamak zorunda kalarak ciyakladı.

Temelde on altı yüz kiloluk, on iki ayak uzunluğunda beyaz bir erkek aslan olan bir hayvan formu. Ön pençeleri tüm aslanlarındaki gibiydi ama arka pençeleri kutupsaldı ve yemek tabağı büyüklüğündeydi. Beyaz tüylerle kaplı bu pençelerin her birinde dokuz inç uzunluğunda siyah pençeler vardı. *Devasa* bir yeleye dönüşen kulakları çok küçüktü ve yüzü de uzun kutup burnu yerine yassı siyah ağızıyla açıkça bir kediye benziyordu.

Yine de Blayne'i en çok büyüleyen şey dişleriydi. Onlara açıkça bakarken, aklına sadece tarih öncesi kılıç dişli kediler geliyordu. Kolayca iki inç kalınlığında ve yedi buçuk inç uzunluğunda olan bu dişler tehlikeli derecede keskindi ve ön kesici dişleri alt dudagının üzerinden çenesinin altına kadar uzanıyordu.

İnsanken daha çok bir ayı olabilirdi, ama yer değiştirdiğinde dev bir kediye d6n6şüyordu, bir kaplandan daha b6y6k ve daha uzundu ve bahse girerim, içine sığabilecek t6m erkek aslan saldırganlığı ondaydı.

Onu dikkatle izledi, muhtemelen tekrar 6zerine koşmaya çalışacağından endişeleniyordu.

Ama o çok b6y6lenmişti!

Blayne yatağa geri sıçradı ve tam onun 6zerine zıpladı. G6lerek ellerini yelesinden geçirdi ve v6cudundan aşağı indirdi. Onu hareket ederken ve avlanırken g6rmek için sabırsızlanan Blayne tekrar onun 6zerinden atladı ve pencereye doğru koştu. İçeriye yırtan kavurucu soğuğa aldırmadan pencereyi açtı ve yer değiştirdi. Dışarı fırladı ve onu izleyebilmek için hızla d6nd6.

Bo yataktan fırladı ve yere bile değmeden pencereden içeri daldı. T6m c6ssesine rağmen bir kedi kadar akıcı hareket ediyordu. Onun peşinden koşarken başının b6y6k bir belada olduğunu biliyordu. 6nk6 hayatında daha 6nce Bo Novikov'dan daha g6zel bir şey g6rmemişti. Yoğunluğu o kadar g6l6yd6 ki, ona annesinin bir keresinde, bunu gerçekten anlayamayacak kadar k66kken s6ylediği bir şeyi hatırlattı. "Bir geyik avladığını g6rene kadar babandan nefret ederdim. Harley'ine bindiğini g6r6nce kendimi kaybettim, bebeğim. Kaybolmuştum."

Evet. Sonunda anladı.

17. BÖLÜM

Blayne önünde bir varlık hissetti. Bunun Bo olmadığını biliyordu. Bo onun arkasındaydı ve bütün gece onu kocaman kollarıyla tutmuştu, jilet gibi keskin pençeleri son derece hayati organlarına yakındı ama Blayne bir kez bile kendini güvende hissetmemişti. Bo'yla değil. Bir daha asla. Ama insan formunda başka biri önden onlara doğru geliyordu ve yaklaşıyordu. Blayne gözlerini bile açmadan ağzını kendisine yakın olan yüze doladı ve ısırıldı.

Bu bir erkekti ve çığlık atarak yere düştü, onu üzerinden atmaya çalışıyordu. "Fabi onları buldu," dedi uzaktan biri.

"Alın şunu üstümden! Alın şunu üzerimden!" Fabi denen kişinin çığlık attığını tahmin etti.

Büyük, insan kolları onu sardı ve geri çekti. O kolların Bo'ya ait olduğunu bildiğinden, iyi tuttuğu erkeği serbest bıraktı.

Etraflarını saran insan formunda daha fazla ayı ortaya çıktı. Bazıları kar motosikletinde, bazıları da yaya. Hepsinin üzerinde URSUS İLÇE POLİSİ yazan tişörtler vardı. Blayne'in bir gece önce tanıştığı yaşlı kutup ayısı onlara doğru yürüdü. Polis kıyafeti giymeyen tek kişi oydu.

"Her yerde sizi arıyorduk. Hastaneye dönün ve giyinin. Adamları onu almaya geliyor."

Adamları mı? Blayne'in babasından başka kimsesi yoktu ve Tanrım, onun bu konuda bir şey bilmemesini umuyordu. On yaşındayken bir mağazada kaybolmasını hâlâ unutamamıştı. Peki ya gafil avlanması ve iz sürücüler tarafından yakalanması? Tanrım, Bay Huysuz Kurt bunu asla unutmaması için mezar taşına yazdırmayı ihmal etmezdi.

"Neredeyse burnumu ısırıp koparıyordu!" Zavallı Fabi. Ama kim yüzünü uyuyan bir kurt köpeğinin ağzına yaklaştırır ki? Neden sadece kolunuzu ağzına sokmuyorsunuz ya da yemeğini almaya çalışmıyorsunuz? İkisi de çok mantıklı olurdu.

"Bu kadar yaklaşmamalıydın, seni aptal," dedi Bo o dostça tavrıyla. Ama nasıl olup da donarak ölmediğini asla bilemeyecekti. O zaman nasıl olur da herhangi biri donarak ölmez? Boz ayılar ve

Siyah ayılar uzun kollu tişörtler ve kot pantolonlar giyerken, bazı kutup ayıları tişörtler ve şortlar giymişti.

Kürklü bile olsa Blayne üşüyordu ve Bo tarafından tutulmasaydı daha da üşüyeceğini biliyordu. İnsan vücudu bile onu sıcak tutuyordu.

"Görüyorum ki hiç değişmemişsin Speck," diye karşılık verdi ısırıldığı kutup Bo'ya.

Ve Bo tek kelime etmeden, Blayne onun değişimini hissetti. Vücudunun gerginleştiğini, tavrının karardığını hissetti. Bu değişime hemen karşılık verdi, kendi vücudu da gerildi ve ağzından alçak bir hırıltı çıktı.

Fabi geri adım attı ve yaşlı kutup onu yakından izledi.

"Bilmiyorum," dedi Fabi. "Bana öyle geliyor ki içinde onu şimdi uyutmamızı gerektirecek kadar kurt var."

Blayne'in bu söz üzerine paniğe kapılmasına fırsat kalmadan Bo Fabi'yi yere düşürdü ve kutbun üzerine atladı. Onu yere serdi, Fabi de bu sırada şekil değiştirdi ama Bo'nun on iki yüz kilosu ve ortalama, sıradan dişleri Bo'nun ayı-kedi seksiliğiyle kıyaslanamazdı - ve evet, onun şekil değiştirmiş hali hakkında böyle düşünüyordu.

Bo Fabi'nin üzerine indi, kutbu sadece kendi ağırlığıyla yere sabitledi, eğildi ve kükredi. Ses yankılandı ve diğer ayılar gergin bir şekilde hareket etmeye, çeneleri patlamaya, dişleri çıkmaya başladı. Yaşlı kutup ayısı hariç hepsi. Gözlerini devirdi ve "Bırak onu Bo. Bu zahmete değmez ve o senin kuzenin." Yine de Bo kıpırdamadı; geri adım atmadı. Sonunda yaşlı kutup ekledi: "Sana söz veriyorum, kurt köpeğine bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Bu Bo için yeterli görünüyordu. Başını salladı ve kuzeninin yanından ayrıldı. *-Kuzeni ona Speck mi diyor? İyi değil-* Blayne'i koca ayı poposuyla ağaca yaslayana kadar geri geri *hareket etti*. Ona doğru hamle yaptı, bağırdı ve vücudunun titrediğini hissetti. Ona gülüyordu! Ona gülüyordu! Ne piç ama! Dişleriyle onun uzun kedi kuyruğunu yakaladı ve çekiştirmeye başladı. Bo bir homurtuyla, çekiştiren, hırlayan, tamamen etkisiz bir Blayne'i arkasından sürükleyerek uzaklaştı.

Ama ona gösterecekti. O asla pes etmezdi. Vazgeçip kaçmanın en mantıklı olduğu zamanlarda bile vazgeçmezdi.

Yol boyunca Blayne Bo'nun kuyruğuna bağlıyken hastaneye geri dönmeyi başardılar. Bu dişlerin Bo'nun kuyruğunu parçalayan dişlerle aynı olması onu şaşırtmıştı.

bir gece önce geyik gibi gusto ile. Belki de ona karşı yumuşak davranıyordu, çünkü hiçbir şey hissetmiyordu. Çıktığı pencereye geri tırmandı, Blayne hâlâ kuyruğuna tutunduğu için hemen arkasındaydı. Kuyruğunu kaldırdı ve onu yatağa yatırdı, Blayne onu bırakana kadar kuyruğunu savurdu. Kız yuvarlandı, saniyeler içinde kurt köpeğinden çıplak ateşli bir kadına dönüştü, yatakta yuvarlanırken gülüyordu.

Bo, Ursus County, Maine'de doğup büyümemiş herkes için havanın ne kadar soğuk olduğunu bildiğinden, yerinden kımıldadı ve pencereyi hızla kapattı.

"Onun yüzünü ısırdığına inanamıyorum," diye güldü.

"O pisliğin senin kuzenin olduğuna inanamıyorum. Peki ya Speck?" "Çok küçük olduğum için kasabadaki lakabım."

"Küçük mü? Sen kimin dünyasında küçüksün? Ve senin şekil değiştirmiş halin?" Karnına doğru yuvarlandı ve çenesini yumruklarının üzerine koydu. "Vay canına," dedi. "Sadece ... vay canına."

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Asla olmaz." Blayne dizlerinin üzerine çöktü. Çıplak olduğunu hatırladıysa da umursamış görünmüyordu. "Bo, bence sen harikasin."

"Benim dişlerim var, Blayne."

"Onlar diş değil. Onlar diş. Tarih öncesi zamanların kudretli kılıç dişli kedileri gibi. Onlara sahip olsaydım, asla insan olamazdım. Havalı, über uzun dişlerimle etrafta dolaşır, Thorpe Hanedanı'nın kudretli Blayne'yle uğraşmaya cesaret eden herkese meydan okurdum."

"Senin bir hanedanın mı var?"

"O havalı dişlere sahip olsaydım kurardım!"

Bo sırtarak kendini şaşırttı. Daha önce bir kavgaya karışmadan ya da yaralanıp bir daha asla yer değiştirmemeye yemin etmeden dişlerinden hiç bahsetmemişti. Gerçi o aşamadan sonra büyüdü ve tek başına olmadığı sürece şekil değiştirmeyi bıraktı. Ama Blayne'in coşkusunu görmezden gelemezdi. Gerçekten de tüm melezleri temsil etmeliydi. Her birini, tüm tuhaflikları, zaafı ve kutsal olmayan büyüklükteki vücut parçalarıyla birlikte ayrı ayrı seviyordu. Buna hayranlık duyması gerekiyordu.

"Giyinsek iyi olur," dedi, birinin onlar için hazırladığı giysi yığınına fark ederek.

"Babamın beni almaya geleceğini düşünmüyorsun, değil mi?" Bunu sorarken yüzünü buruşturdu ve onu biraz endişelendirdi.

"Bilmiyorum. Amcam belirsizliğin kralı."

Hâlâ yatağın üzerinde diz çökmüş olan Blayne kalçalarının üzerine oturdu. "Bekle. .. o senin amcan mıydı? Büyük kutup mu?"

"Evet." Bo'ya verilen giysiler de amcasına aitti. Kokuyu tanıdı. Neredeyse yine gülümseyecekti. İlk kez amcasının kıyafetlerini giyebilecek ve içinde yüzmeyecekti.

Başının arkasına bir yastık çarptı ve Bo irkilerek Blayne'le yüzleşti. "Bu ne içindi?"

"Amcan mı? On yıldır görmediğin amcan mı? Ve sen ona sarılmıyor, öpmüyor ya da sevgi göstermiyor musun? Çünkü *Flabby*'nin aksine" -ve bu Bo'yu tamamen güldürdü- "o sana karşı nazikti. Ve ilgili görünüyordu."

"Novikovlar sarılmaz, Blayne."

"Thorp'lar da öyle, ama bu beni daha önce hiç durdurmadı, babamın canını çok sıktı. Amcanın bu kadar incinmiş görünmesine şaşmamalı," dedi.

"Kırgın mı? Ne için?"

"Nankör bir yeğen!"

"Beni öpmeye, sarılmaya ya da başka bir şey yapmaya çalıştığını görmedim." "Yani?"

"Ne demek yani?"

"Bazen, seni aptal, sevgi görmek için sevgi göstermen gerekir. Bazen sineye çekmen, erkek olman ve değer verdiğin insanlara gerçekten değer verdiğini göstermen gerekir!"



Marci hastane kapısının dışında oyalanıyor, içeride devam eden tartışmayı ilgiyle dinliyordu. Normalde asla bu kadar meraklı olmazdı ama o kurt köpeği, Novikov denen aptala daha önce hiç söyleyemediği şeyleri söylüyordu. Yıllarca onların "Novikovlar duygularını göstermez" oyununu oynamalarını ve hiçbir zaman sadece yapabileceklerini değil, yapmaları gerektiğini de bildiği kadar yakınlaşmamalarını izlemişti.

Ve bunun ne olduğunu da biliyordu. Bold kendini, amcasının sadece ahlaki olarak yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptığına, çocuğu kelimelere dökemeyeceği kadar çok sevdiğine ikna etmişti. Grigori de kendini Bold'un onu sevmek bir yana, ondan hoşlanmadığı için bu kadar soğuk davrandığına ve ona hâlâ Speck diyen tüm kasaba yerine ondan uzaklaşmak için zaman kolladığına ikna etmişti. İkisi de kimseyi dinlemeyen aptal ve inanılmaz derecede inatçı erkeklerdi ve Marci hâlâ elinden geldiğince ikisini de bu durumdan kurtarmaya çalışsa da umudunu yitirmişti.

Ta ki şu ana kadar. Ta ki bu kurt köpeğine kadar.

"Neden bana bağırıyorsun?" Bo sordu ve her zamanki gibi sesi incinmiş ya da kızgın değildi, sadece kafası karışmıştı. Erkek ayılar... gezegendeki tüm etoburlar arasında kafası en karışık olanlardır!

"      aile her şeydir, Bo. Kalmalısn," dedi birdenbire.

"*Kalmayacağım.*"

"Beni almaya gelecek olanla geri döneceğim ve sen de birkaç gün daha kalabilirsin."

"Kalmayacağım, Blayne. O yüzden unut gitsin."

"Gerçekten 'en son ne zaman tatile çıktın' tartışmasını tekrar yapmamız gerekiyor mu?"

"Kupa Finalleri iki hafta içinde başlıyor. Finallerden önce bir gün antrenman ka ıracağımı gerçekten düşünüyor musun?"

"Az önce ne duydum biliyor musun? 'Bla bla bla bla . . finaller.'"

Marci hemen eliyle ağzını kapattı ve gülmemek için yanağının içini ısırđı.

"Kalıp aileni g rmen gerek." "Hayır."

"Mantıksız davranıyorsun."

"Ve eğer seni çıplak bir şekilde s r klememi istemiyorsan giyinmen gerek. Sakın ağlamaya kalkma!"

Marci kurt köpeğinin üç kez yüksek sesle ve dramatik bir şekilde burnunu  ektieğini duyduktan sonra, "İyi. Öyle ol. Yalnız, acılı, arkadaşsız."

"Yalnız ve arkadaşsız birlikte gitmiyor mu?" Marci bir şeyin çarptığını duydu, ardından Bo homurdandı, "Ve kafama bir şeyler fırlatmayı kes!"

Marci kıyafetlerini düzeltip yüzündeki gülümsemeyi silmeye çalışarak kapının önüne çıktı ve kapıyı çaldı.

Dünkü doktor kapıyı  alıp odaya girdiğinde Blayne hâlâ öfkeden kuduruyordu.

"Günaydın," dedi doktor, ciddi görünüyordu.

"Günaydın," diye mırıldandı hem Blayne hem de Bo.

Blayne, Bo'nun kendisine kızgın olduğunu biliyordu ama bunu pek umursamıyordu. Ona göre aile aileydi ve sizden  almadıkları ya da sizi istismar etmedikleri sürece, bir beden onlara katlanmak zorundaydı. Kan olmanın anlamı buydu. Çoğu melez ailesini tanı mıyordu bile; doğuştan dışlanmışlardı, doğuştan

Ebeveynleri evden ayrılmaya zorlanan çocuklar, kendilerini yetiştirenlere bir şey olması durumunda genellikle zor bir hayat yaşarlardı. Blayne, babası ona bakmaya ve büyümeye karar verdiği için şanslı olduğunu biliyordu. Sürüleri ya da klanları olmadan hayatta kalamayan diğerleri, genellikle genç yavrularını ve yavrularını terk ediyor ve daha sonra sistemde zorlanıyordu. Şekil değiştirmeyenlerin dünyasında şekil değiştiren olmak yeterince zordu ama bir de melez olmak... Blayne bunu hayal bile edemiyordu ve gerçekten de istemiyordu. Ve onun gibi, farkında olsun ya da olmasın, Bo da şanslı olanlardan biriydi. Ailesini kaybetmiş olabilirdi ama onu yanına almaya istekli bir aile üyesi bulmak hiç de azımsanacak bir başarı değildi. Bu yüzden o kutbu sevgi ve hayranlıkla sarmadığı gerçeği, Bo'nun hassas pençesine başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar yapıştı.

"İkiniz de nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu doktor, yatak ile birinin kıyafetlerini koyduğu yan sehpanın arasında durana kadar odaya doğru adım atarak.

"İyiyim," diye mırıldandı

Bo. "Çok daha iyi," dedi

Blayne.

"İyi." Ellerin birbirine vurarak Blayne ve Bo'yu irkiltti, ikisinin de biraz hırlamasına neden oldu ama fark ettiyse bile belli etmedi. "Sanırım Grigori size Blayne'in adamlarının onun için geldiğini söyledi. Aslında, çoktan gelmiş olabilirler."

Blayne irkilmekten kendini alamadı. "Babam mı?" "Baban bir Van Holtz mu?"

Blayne sadece rahatlamak için gülmekle kalmadı, babasının deyimiyle "kıcımda o sopayla doğmuş" bir Van Holtz'un herhangi bir kurt köpeğini çocuğu olarak sahiplenmeye tenezzül edeceği düşüncesi onu yatağa geri düşürdü.

Bo ona giysiler fırlattı, onu izlerken öfkesi çoktan geçmişti. "Üzerine bir şeyler giy, Giggles."

"Hey! Ben bir Van olabilirim-"

"Hiç de bile," diye araya girdi, zaten gülümsüyordu, bu iyiydi çünkü kız yine gülüyordu. "Sadece giyin."

"Sanırım sorunun cevabı, Blayne, baban değil." Blayne termal iç çamaşırı, eşofman altı ve bir sweatshirt giydi.

"Hmmm," dedi doktor. "Ben de bundan korkuyordum." Blayne'e yatağın üzerinde durmasını işaret etti ve eşofmanların altını inceledi. "Bunlar tilki kesimli pantolonlar, ama korktuğum gibi sana çok kısa geliyorlar."

"Yarım saat daha buradayız. En iyisi. Kısıklığı emebilir."

Blayne kimsenin ona fikrini sormadığını söyleyemeden doktor onun yerine fikrini sordu.

"Peki sana kim sordu, Bold Novikov?" Marci parlak siyah ve gri saçlarını alnından savurarak konuştu.

"Cesur mu?" Blayne kıkırdadı. "Ona Bold mu dedin?"

"Onun adı bu."

"Dostum, senin adın Bold mu?"

"Öncelikle, bana ahbap demeyi kes. İkincisi, ismimle ilgili bir sorunun mu var?"

"Annemin eski aşk romanlarından birinin kapağında olsaydınız olmazdı."

"Bold aslında çok eski ve saygın bir Moğol ismidir," dedi doktor. araya girdi. "Çelik anlamına geliyor ve bildiğin gibi ilk Moğollar çeliğin gücüyle ilgiliydiler."

"Çelik Novikov," dedi Blayne, Bo'nun yenilgiyle öne düşen başını görmezden gelerek. "Ne kadar *havalı* değil mi?"

"İnsanlara adımın Çelik, Cesur ya da başka bir şey olduğunu söyleyip durmayın."

"Ama-"

"Hayır."

"Ama-"

"Hayır."

"Bırak beni-"

"Hayır."

"Birisi Bay Eğlencesiz!"

Doktor gülerek kapıya doğru yöneldi. "Grigori seni şehre götürmek için geldiğinde senin için geri geleceğim. Gerçek bir Van Holtz'la tanışma fırsatını kaçıramam," dedi yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

Dışarı çıkmadan önce kapının önünde durdu ve "Bir şey daha var" dedi. Blayne'e doğru yürüdü, hastane önlüğünden bir şey çıkardı ve Blayne'in avucuna koydu.

Küçük elektronik parçaya bakan Blayne, "Bu nedir?" diye sordu.

"Bir mikroçip. Sırtında, kürek kemiğinin hemen altındaydı. Vücudun onu dışarı atmaya çalışıyordu. Muhtemelen Bold'un bana bahsettiği son porsuk saldırısında bu kadar sert tepki vermenin nedeni buydu."

"Anlamıyorum. Mikroçip mi?"

"Bilirsin işte," dedi dişi domuz kapıya doğru yürürken. "Evcil köpeğinize ya da kedinize mikroçip takmak için kullandığınız türden. Laboratuvara kontrol ettirdim ve bu

aslında bir hedef işaretçisi var. Laboratuvar teknisyeni birinin sizi üç yüz mile kadar izleyebileceğini söyledi. Birazdan dönerim." Kapıdan çıkmadan önce söz verdi ve Blayne'i elindeki çipe bakarken bıraktı.

İmkânı yok. *Olamaz.*

Y a p m a z l a r, değil mi? Aslında *mikroçip* takmazlardı. Blayne, yaparlar mıydı?

Ama kızın yatağa oturmak için yaptığı hamleyi tamamen ıskalayıp kıcını yerde bulmasına bakılırsa, Bo en azından Blayne'in böyle düşündüğünü biliyordu.

Onun önünde tek dizinin üzerine çöktü, eli omzundaydı. "Blayne?"

"Ric bana *mikroçip* mi *taktı*? Ev hayvanı gibi mi?"

Kıskanç, sinsî tarafı -buna aslan tarafı demeyi severdi- bağırmak istedi, "Evet! O piç sana mikroçip takmış ve onu bir daha asla görmemelisin! Ya da onu senin için öldürebilirim! Bırak onu senin için öldüreyim!" Ama yüzündeki ifade Bo'yu, dişlerinin Fabi'nin yüzünü parçaladığından daha fazla parçaladı. Bu yüzden daha nazik olan ayı tarafı cevap verdi, "Bundan şüpheliyim. Ve eğer yaptıysa, eminim bunu iyi bir nedenle yapmıştır." Bu son kısım Bo'nun öğürmek istemesine neden oldu ama yine de söyledi. Yine de Blayne'in başını kaldırdığında yüzünde beliren ifadeye bayılmıştı: kaşları içeri çekilmiş, üst dudağının bir köşesi kalkmış ve sanki aklını kaçırmış gibi aval aval ona bakıyordu.

"Grigori geldi," dedi Dr. Luntz, odaya geri dönerken. Laboratuvar önlüğünü çıkarmış, Boston Bruins sweatshirt'ü ve Boston Bruins örgü şapkası giymişti. "Yola çıksak iyi olur. Fırtına geliyor."

Bo başını salladı ve tekrar Blayne'e odaklandı. "Hazır mısın?" Nefesini bıraktı ve ayağa kalktı. "Ben hazırım."

Ve söylemeliydi ki, ondan yayılan soğukluk, bu kasabanın son yüz yıl içinde yaşadığı Atlantik'ten gelen herhangi bir fırtınaya rakipti.

Ric, Niles Van Holtz'un önünde huzursuzca volta atıyordu, ta ki Van sonunda kuzenini kolundan yakalayıp yerinde tutana kadar. Bu gergin adımlar onu rahatsız etmiyordu elbette, ama etrafta dikilip gitmelerini beklemekten başka bir şey yapmayan yirmi ayıyı rahatsız ettiği kesindi. Hatta

Ric'in arkadaşı Lock'u da onlara eşlik etmesi için getirmişlerdi ama ayılar Van Holtz'ların boz ayı eskortunu pek umursamıyor gibiydiler. Bu ayılar kurtları sevmiyordu ve Van Holtz'ları da gerçekten sevmiyorlardı, bu yüzden onların arkasını görmekten başka bir şey istemiyorlardı.

Polis şefinin ofisinin dışında beklediler, ayılar sıcak bir odada oturup Blayne'in gelmesini beklemelerine bile izin vermek istemiyorlardı. Her neyse. Van gergin ayıların saçmalıkları karşısında sırtıtmaktan başka bir şey yapamıyordu. Karısı ona ne zaman biri ayılardan bahsetse neden gözlerini devirdiğini sorardı ve o da her zaman dediği gibi, "Çünkü sandıkları kadar önemli değiller."

"Ric," dedi Lock ve hem Van hem de Ric dönüp köşeyi dönen ve birkaç adım ötede duran büyük cipi izlediler. Araçtan bir kutup domuzu ve siyah bir dişi domuz indi, ardından Çapulcu geldi; Van'ı her zaman buz üzerindeki eşsiz acımasızlığı ve buz dışındaki yaklaşılmazlığı ile etkilemiş bir oyuncuydu. Ve görünüşe bakılırsa hiçbir şey değişmemişti, her zamanki gibi çatık kaşları, Van'ın biraz rahatsız edici bulduğu cinayete benzer bir niyetle Ric'e kilitlenmişti.

Hepsinin ardından küçük kurt köpeği geldi. Gözlerini yere indirmişti ve Van'ın bir önceki yılın Ekim ayı sonlarında tanıştığı Blayne'e hiç benzemiyordu. O kurt köpeği hayat ve kahkaha doluydu ama bu Blayne, yüzünü ve boynunu kaplayan çürüklerin ve iyileşmekte olan yaraların ötesinde, perişan görünüyordu. Yıkılmış. Tanrım, o tam insanlar ona ne yapmıştı? Yoksa ona zarar veren bu ayılar mıydı?

Kuzenin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordu çünkü boyu uzamış, sırtı dimdik olmuş, başı aşağı eğilmiş ve içinden alçak bir hırıltı yükselmişti. Lock, işler çirkinleşirse kimin tarafında olduğunu göstermek ve aynı zamanda arkadaşını korumak için onun yanına geldi.

Küçük grup onlara doğru yürüdü ve sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra Ric sordu, "Blayne? İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedi usulca. "Evet. İyiyim."

Lock'un bakışları, Van'ın aniden fark ettiği gibi, sayıları artmış olan ayı grubunun üzerinde gezindi.

"İkinizi de eve geri götürelim," dedi Lock.

"Evet," diye onayladı Ric, bakışları hâlâ Blayne'deyken Blayne yere bakmaya devam ediyordu. "Seni eve götürelim, Blayne. Eve ve güvende."

İşte o anda Bayan Thorpe'un koyu kahverengi gözleri Ric'in üzerine dikildi ve bakışları Van'ın neredeyse nefesini kesecek bir öfkeyle onu delip geçti.

"Blayne?" Ric ona doğru küçük bir adım atarak usulca sordu.

Blayne hırlayarak hepsinden uzaklaştı. Ric onun peşinden gitmeye başladı ama Grigori Novikov önüne geçerek onu engelledi.

Onun yerine Çapulcu peşinden gitti ve ikili köşeye vardıklarında durdu.

Van neler olup bittiğini bilmiyordu ama bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu.

İyiye yakın bile değildi.

"Geri dönmek istemiyorum," dedi basitçe.

Bo şaşırarak gözlerini kırıştırdı. Demek Blayne gerçekten kızdığında böyle biriydi. Bildiğim iyi oldu. "Tamam." Onu geri dönmeye zorlamayacaktı. "Nereye gitmek istiyorsunuz? Tahiti'de, Paris'te, Londra'da, Edinburgh'da evlerim var-"

Etrafına bakındı. "Ben burada kalmak istiyorum." "Burada. . . nerede?"

"Burada. Ursus County'de." Etrafına bir kez daha baktı. "Burayı seviyorum."

"Burada kalamazsın, Blayne."

"Neden?"

"Burada kalamazsın, Blayne," diye tekrarladı Bo. "Bu konuda bana güven."

Grigori onlara doğru yürüdü, kurtlar ve MacRyrie sokağın sonunda onları bekliyordu. "Neler oluyor?"

"Halledemeyeceğim bir şey değil," dedi Bo ona.

"Burada kalabilir miyim?" Blayne sordu ve Grigori, Bo'nun ona kalmak istediğini ilk söylediğinde hissettiği kadar şaşırmış görünüyordu. Kasabanın tarihinde -ki çok uzun bir geçmişi vardı- daha önce hiçbir zaman bir Ursus Kasabası sakiniyle çiftleşmemiş ayı ya da tilki olmayan biri kalmak istememişti.

"Burada kalmak mı?" Grigori'nin alçak sesi bu soru üzerine biraz çatladı.

Blayne bir kez burnunu çekti, sonra tekrar. "Sen . . . kalmamı istemiyor musun?" "Uh . . ."

"Sorun değil. Anlıyorum." Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

"Senin yerinde olsaydım, ben de etrafta olmamı istemezdim."

"Hayır, hayır," diye açıklamaya çalıştı Grigori panikleyerek. "Yanlış anlamayın.

Sadece-"

"Neler oluyor?" Dr. Luntz tepinerek yanına geldi. "Bu kurtlar hırçınlaşıyor." Grigori Dr. Luntz'a döndü. "Blayne kalmak istiyor."

Dr. Luntz bir an Grigori'yi izledi, Bo'ya odaklandı ve sonunda Blayne'e odaklandı.

"Burada mı kalmak istiyorsun?" "Sonsuza kadar değil. Sadece-"

"Elbette kalabilirsin, Blayne."

"Ne?" Hem Bo hem de Grigori aynı anda söyledi.

"Bu zavallı, tatlı kızı geri çevirmeyeceğiz. Ayrıca, sonsuza dek kalmayacak. Değil mi, Blayne?"

Blayne hemen başını salladı, bir müttefik bulduğunda onu tanırdı. "Hayır, hanımefendi. Sonsuza kadar değil."

"Sadece bu kaba piçler sana nasıl davranacakları konusunda bir ders alana kadar."

Değil mi?"

Blayne kollarını Dr. Luntz'un omuzlarına doladı, onlara ulaşmak için ayak parmaklarının üzerine çıktı ve ona sıkıca sarıldı.

Dr. Luntz kıkırdadı ve ona sarıldı. "Grigori'nin evinde kalabilirsin." Grigori'ye göz kırptı. "Sorun etmez."

Amcasını tanıyan Bo, Grigori'nin bu konuda tartışmak üzere olduğundan emindi ama Blayne Dr. Luntz'u bıraktı ve Grigori'ye o geniş, yalvaran gözlerle baktı. Kurt gözleri değil. Köpek gözleri. Ve ruhu olan kim köpek gözlerini geri çevirebilirdi ki? Bo reddedemezdi ve şimdi anlıyordu ki en az onlar kadar katı yürekli olduğunu düşündüğü bir kutup da reddedemezdi.

Grigori büyük ve ağır bir iç çektikten sonra, "Elbette kalabilirsin, Blayne Thorpe. Seni geri çevirmek doğru olmazdı, değil mi?"

Yüzünde beliren gülümseme neredeyse üçünü de yere serecekti, o kadar parlak ve genişti ki gözleri yine yaşlarla doldu. Bu kez minnettarlıktan. "Söz veriyorum Bay Novikov, yolunuza çıkmayacağım, sizi rahatsız etmeyeceğim ya da başka bir şey yapmayacağım."

"Adım Grigori ve yoluma çıkacağımı sanmıyorum. Senin gibi küçük bir şey."

"Bundan emin misin, Blayne?" Bo sordu. "Kalmak istediğinden emin misin?" "Sadece geri dönme konusunda kendimi daha iyi hissedene kadar."

"Senin için hangisi daha iyi? Ayaklarına kapanmak mı yoksa camın içinden sürünerek geçmek mi?" "Herkes sürünebilir," diye homurdandı.

"Kırık cam o zaman." Bo amcasına omuz silkti ve "Sanırım sen benim eski odamı ve misafir odasını bizim için hazırlasan iyi olur, ben de Van Holtz'a söylerim," dedi.

"Yapamazsın," dedi Blayne.

"Ama Van Holtz'a anlatmak için sabırsızlanıyorum. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamayı umuyorum, böylece onu gösterip gülebirim."

"Ona söyleyemezsin demek istemedim. Aslında *söyleyebilirsin* çünkü onunla bir daha asla konuşmayacağım... ya da bunu atlatana kadar, ki bu hiç olmayabilir ya da daha da uzun sürebilir."

Grigori ve Dr. Luntz şaşkın bakışlar attılar ama Bo'yu asıl korkutan şey Blayne'in ne demek istediğini şimdi tam olarak anlamış olmasıydı.

"Yani," diye devam etti, "kalamazsın." "Seni

Ursus County'de yalnız bırakmayacağım."

"Yalnız olmayacağım." Grigori'ye yaslandı, başını onun koluna yasladı.

"Grigori benimle ilgilenecek."

Grigori yeğenine kaşlarını kaldırarak bakarken, Dr. Luntz homurdanarak hızla uzaklaştı.

Bo ona, "Sanki bunun olmasına izin vereceğim de," dedi ve Blayne'e, "Ben kalıyorum," dedi.

"Llewellyn Kupası Finalleri."

Sonra Bo Novikov söyleyeceğini hiç düşünmediği bir şey söyledi. "Kupa Finalleri gelecek yıl orada olacak."

Blayne ağzının açık kaldığını biliyordu ama ... ama ... Kupa Finallerini kaçırmaya razı mıydı? Onun için mi? Dünya ekseninden mi kaymıştı? Nehirler ve göller taşarken yanardağlar patlıyor muydu? Dünyanın sonu mu gelmişti? Gökyüzüne baktı. Hayır. Tepesinde uçan domuzlar da yoktu.

"Bu bakış ne için?" diye sordu.

"Benim için finalleri kaçırmaya razı mısın?"

"Senin için bir minibüse saldırdım."

"Ama bu senin programını engellemedi."

Dr. Luntz ve Bo'nun amcası kahkahayı patlattığında, Blayne Bo'nun hep böyle olduğunu biliyordu. Ve nedense bu onu daha sevimli yapıyordu.

"Ben kalıyorum, Blayne."

"Evet, ama-"

"Tatile çıkmamı istemiştin. *Bu* benim tatilim olacak."

"Pekala. Ama daha sonra bu konuda sızlanmanı istemiyorum. Ya da en kötü anında bana karşı kullanacağın gizli bir kızgınlık."

"Bu saçmalıkları nereden buluyorsun?"

"*Dr. Phil*'in programı."

"İzlediğini itiraf etmen hoşuma gitti."

"Bu yönden cesurum."

"İkinizin karşılıklı tuhaflığını böldüğüm için özür dilerim," diye araya girdi Grigori. "Ama kurtlar ve o boz ayı endişelenmeye başladı."

"Van Holtz'a söylemek ister misin? Ya da bana?"

"Onunla konuşmayacağım." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Öyleyse ona sen söyle."

"Tamamdır." Onun da bundan hoşlanacağı hissine kapıldı.

Bo, Ric ve diğerlerinin yanına doğru yürümeye başlamıştı ki Blayne kolundan tuttu ve Ulrich Van Holtz için bu dünyayı gerçekten cehenneme çevirebilecek bir şey daha düşündü.

"Ona bir şey daha söylemelisin."

"Bu onu daha da perişan mı edecek?"

Kadın güldü. "Ah... evet."

"Gülüyor," dedi Lock onun yanında. "Bu iyiye işaret. Değil mi?"

Ric bilmiyordu. Blayne, Blayne gibi davranmıyordu. Ona kendini kapatmıştı. Blayne'den pek çok şey beklemişti ama bunlar olmamıştı. Ve kesinlikle ondan uzaklaşmasını da beklemiyordu. Ona attığı o son bakış... sanki boğazını parçalamak ister gibiydi. Bunun için onu mu suçluyordu? Kaçırıldığı için mi? Ursus Lanet Kasabası'na sürüklendiği için mi?

Belki de suçluyordu. Ve belki de suçlamalıydı.

Her ne kadar bir yanı onu alıp iyileştirdikleri için aylara minnettar olsa da, onu Brooklyn'deki en yakın şekil değiştiren hastanesine götürmediklerine de inanamıyordu. Onu eyalet dışına, onu koruyacak olanlardan uzağa taşımışlardı ve yakın zamanda yüzünde yaralar olan bir yaban domuzunun mırıldandığı gibi onu "neredeyse tahammül edilemeyecek kadar fazla kurt" olarak görmüyorlardı.

Onu suçlasın ya da suçlamasın, suçlamakta haklı olsun ya da olmasın, bunun bir önemi yoktu. Şu anda önemli olan tek şey Blayne Thorpe'u şehre ve mutlak güvenliğe geri götürmekti.

Lock alçak sesle, "Geri dönüyorlar," dedi ve Ric onlara doğru döndü.

Novikov denen salak takımın başını çekiyordu ve Ric o hıyarı takıma aldığı için kendine kızıyordu. Elbette, söz konusu hıyar yüzünden Kupa Finalleri'ne gidiyorlardı ama mesele bu değildi. Ric ve Lock'un hoşuna gitmeyecek kadar Blayne'e yakındı ve onu eve geri getirdiklerinde Ric tüm bu saçmalıklara bir son verecekti.

Novikov ona doğru yürüdü, şöyle bir baktı ve "Geri dönmüyoruz" dedi.

Ric bir tür can alıcı nokta, koca sersemin şaka yaptığına dair bir işaret bekledi. Ne yazık ki Ric beklemeye devam etti.

Ancak Lock beklemedi. "Ne demek geri dönmeyecek?"

Ric gibi Lock da Novikov'un ne yapıp yapmadığı, kiminle yapıp yapmadığı umurunda bile değildi ama Blayne bambaşka bir hikâyeydi.

"Kelimeleri kullanırken yeterince açık değil miydim?" Novikov İngiliz kraliyet ailesine yakışır bir küçümsemeyle sordu. "Anlamanıza yardımcı olmak için daha küçük kelimeler mi kullanmalıyım yoksa daha yavaş mı konuşmalıyım?"

Lock, Novikov'a doğru adım attı ve Ric hızla ikisinin arasına girdi. Aptalca bir şey olduğunu biliyordu ama kendini tutamıyordu. Ayrıca, onların domuz postu saçmalıkları için zamanı yoktu.

"Bize," dedi Ric, kendisinden çok daha iri iki erkek başının üzerinden hırlayıp birbirlerine saldırmıyormuş gibi davranmaya çalışarak, "Blayne'in asla geri dönmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, sana söylediğim bu değil. Ama Blayne New York'ta kendini güvende hissetmiyor. Burada güvende hissediyor. Ve ben tatildeyim. Tatile ihtiyacım var."

"Blayne Ursus County'de kendini daha mı güvende hissediyor?" Etrafta kaşlarını çatarak duran aylara hızlıca bir göz atmaktan kendini alamadı. "Kafasını mı çarptı?"

"Heh. Komik," dedi hiç espri anlayışı olmayan adam. "Blayne benimle eve geliyor, Novikov."

"Hayır, Van Holtz. O gelmiyor. Ama," dedi adam Ric'in karşı koymasına fırsat vermeden, "babası onu almaya geldiğinde New York'a geri dönecek."

Şimdi Ric'in kafası tamamen karışmıştı. Hemen Lock'a baktı ve boz ayının yüzünde de aynı ifade vardı.

"Babası mı? Blayne'in babası mı? Ezra Thorpe'un mu?" "Birden fazla babası mı var?"

"I . . . Onun bilmesini isteyeceğini düşünmemiştim," dedi Novikov'un arkasında duran Blayne'e. Oyuncuların kafasını buza çarpmasıyla tanınan bir pisliğin arkasında, son birkaç aydır arkasını kollayan Ric'in arkasında olduğundan daha güvende hissetmesi canını acıtmıştı.

Novikov, Blayne için, "Artık öyle," diye cevap verdi. Ve bu bile yanlış görünüyordu! Kadının beynini mi yıkamışlardı? Sırası geldiğinde bile kimsenin konuşmasına izin vermeyen bir kadının mı? O kadar çok konuşan bir kadındı ki oksijensizlikten neredeyse bayılacaktı. Blayne Thorpe bu salağın onun yerine konuşmasına izin mi veriyordu?

Neler oluyor böyle?

"Blayne'in New York'a dönmesini istiyorsan Ezra Thorpe'un buraya gelip onu almasını sağlamalısın. Bu kadar basit."

"Evet, ama-"

Novikov ondan yüz çevirdi, Ric'i cümlesinin ortasında kolayca başından savdı ve uzaklaştı. O uzaklaşırken Blayne aniden ileri atıldı ve Ric kısa bir an için akıl sağlığını geri kazandığını düşündü. Ona doğru yürüdü ama konuşmadı. Bunun yerine yumruğunu vücudunun önünde tuttu. Ona vurmak için değil, diye düşündü, ama ona bir şey vermek için. Adam elini avuç içi yukarı bakacak şekilde kadının yumruğunun altına doğru uzattı ve kadın parmaklarını açtı, içine küçük ve neredeyse ağırlıksız bir şey düştü.

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve uzaklaştı, Novikov da onunla birlikte. Yaşlı kutup onların önünde durdu.

"Siz şehir halkı helikopterinize binip uzaklaşsanız iyi olur. Fırtına yaklaşıyor. Yanlış tarafta yakalanmandan nefret ediyorum."

Ric elini Blayne'in ona verdiği şeyin üzerine kapattı ve "Onsuz gitmiyorum-" dedi.

Van Ric'in önüne geçti. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz. İrtibatta olacağız."

"Nasıl isterseniz. Ama Blayne'in babası olmadan buraya gelerek zamanınızı boşa harcamayın. Bundan hiç hoşlanmayacağız."

"Elbette." Van döndü, Ric ve Lock'a baktı. "Gidelim beyler."

"Ciddi olamazsın," dedi Lock, Ric'in aklından geçenleri yüksek sesle dile getirerek.

"Ben nadiren ciddi olurum ama size söyleyebileceğim şey bu ayıların ciddi olduğu. Ne kadar ciddi olduklarını öğrenmek için etrafta dolanıp beklemek ister misiniz?"

Lock etrafına bakındı ve sonunda başını salladı. "Hayır. O haklı Ric. Gitmemiz gerek."

Ric başını salladı ve hep birlikte yetmiş mil ötedeki küçük havaalanından aldıkları kiralık araca doğru yola koyuldular.

Ayı büyüklüğündeki araca binip kasabanın dışına çıktıklarında, her türden yırtıcı ayı onları çevredeki ormanlardan izlerken Lock, "Blayne sana ne verdi?" diye sordu.

Ric bunu tamamen unuttuğunu fark etti ve bakabilmeleri için sıkıca kavradığı yumruğunu yavaşça açtı. Lock cipi kısa süreliğine durdurdu ve üç erkek eğilip Ric'in elindeki şeyi inceledi. Bunu ilk fark eden Van oldu, zira kendisi de zaman zaman kedi ya da köpek beslemekten hoşlanan nadir şekil değiştirenlerden biriydi.

"Lanet olsun, biri ona mikroçip takmış."

Öfke Ric'in üzerine çöküp onu neredeyse nefessiz bırakırken, tüm evrende lanet olası bir şekil değiştirene mikroçip takmaya cüret edebilecek tek bir kişi olduğunu biliyordu.

"Onu öldüreceğim!"

BÖLÜM 18

Bo kar motosikletini büyüdüğü tek katlı kulübenin önünde durdurdu. Her gece saatlerce oturup buradan kurtulacağı günün hayalini kurduğu o eski ama rahat sandalyelerin bulunduğu uzun verandası hâlâ duruyordu.

Blayne ona sarılmış, kollarını beline dolamış, başını sırtına yaslamıştı. Eğer buraya geri dönmek zorundaysa, bundan daha iyi bir yol düşünemiyordu.

Doğru, şimdiye kadar şehre dönmüş olmayı bekliyordu ama Blayne'in dönmeye hazır olmadığını biliyordu. Onu suçlamıyordu. Şu anda kime güveneceğini ya da neler olup bittiğini bilmiyordu. Belki Van Holtz yanında Gwen'i getirmiş olabilirdi ama sürüsünün Alfa'sını getirmesi çok tuhaftı. Niles Van Holtz neden gelsin ki? Neden umursasın ki? Bir sürü arkadaşıyla arkadaş olmak sizi sürü yapmazdı. En azından Van Holtz'lar söz konusu olduğunda.

Van Holtz'un Blayne'i kendine ait kılmakla ilgilendiği düşüncesi Bo'nun aklından birden fazla kez geçmişti ve babası gelene kadar onun Ursus Kasabası'nda kalmasına izin vermek, düşündükçe daha iyi bir fikir gibi görünüyordu. Ayrıca, Blayne'le yalnız kalmak Bo'ya, ona kalırsa Van Holtz'un hak etmediği bir şans verecekti. Elbette, bu şansı Blayne'le birlikte diğer evlerinden birinde yakalamayı tercih ederdi. Özellikle de serbest avlanma imkânı da dâhil olmak üzere her şeyi mükemmel bir şekilde ayarlamışken.

Amcasının daha mütevazı ama büyük evini sevmediği söylenemezdi. Bo aslında burayı çok seviyordu ama gidene kadar bunun farkına varmamıştı.

Her zaman kilitli olmayan ön kapıyı açtı ve içeri adım attı, Blayne hala hemen arkasında, amcasının kot ceketinin arkasına tutunuyordu. Ev hâlâ aynı kokuyor, aynı görünüyordu. Yine de Bo içeri adım attığında hissettiği huzur duygusu karşısında şok oldu. Blayne'i burada tutmanın, en azından şimdilik, her açıdan en iyi fikir olduğunu hemen anlamıştı.

İçeri girdikten sonra Bo koridordan geçip oturma odasına gitti. Dev koltuğa doğru yürüdü. Büyük bir "L" şeklindeki kanepe salonun çoğunu kaplıyordu.

Oda, iki kutbun insan ya da ayı olarak her iki bölümde de uyumasına izin veriyordu.

Bo arkasına uzanıp Blayne'in bileğini tuttu ve önünde durana kadar onu çekti. "Geri geleceğim. Tamam mı?"

Başını salladı ve etrafına bakmadan önce kanepenin kenarına oturdu. "Devler için bir evdeymişim gibi hissediyorum."

Kendini biraz şakacı hissederek ve onu rahatlatmak isteyerek başını okşadı ve "Merak etme, küçük dişi. Biz sadece davetsiz köpekleri yeriz."

Kız onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "Çok komik."

Bo kıkırdayarak ondan uzaklaştı, oturma odasından çıkıp koridora doğru yürüdü. Sola giderse amcasının yatak odasını bulacaktı. Sağa giderse, bir misafir odası, bir banyo ve eski odasını bulacaktı. Önce o tarafa gitti. Kapı açıktı ve Bo içeri girdi, ama yarı yolda durdu, odasının aynen bıraktığı gibi olduğunu görünce şok oldu. Anne ve babasının çerçeveli resimlerinin bulunduğu masasında, bavuluna koymasına gerekenleri ve Philly'ye ve geleceğine giden araca yetişmek için amcasının evinden ne zaman ayrılması gerektiğini içeren son listesi hâlâ duruyordu. Ev ödevleri sırasında kolayca erişebilmesi için masasının üzerine yerleştirdiği son sınıf okul kitapları, kalemleri ve tüm ödevlerini daktilo ettiği son derece ağır dizüstü bilgisayarlarıyla birlikte hâlâ ustalıkla sıralanmıştı. Çerçeveli hokey posterleri hâlâ duvarda aynı hizadaydı, kitapları hâlâ kitap raflarında konularına göre sıralanmış ve gruplanmış ve dolabı hâlâ geride bıraktığı kıyafetlerle düzgün bir şekilde düzenlenmişti.

Yine de yeni bir şey vardı. Kazandığı son maçtan kalma hokey forması. Çerçevelenmiş ve yatağının baş ucundaki duvara asılmıştı. Hiç yatak başlığı olmadığından, forma bir nevi bu görevi üstlenmişti.

Amcasının bunu yapmış olduğunu görmek çok garip gelmişti. Onunla yaşadığı sekiz yıl boyunca Grigori, Bo her sabah buz havuzuna giderken "Yine mi paten kayıyorsun?" demek dışında Bo'nun hokey takıntısından bir kez bile söz etmemişti. Bo da her zaman "Evet" diye cevap verirdi.

Bunların ne anlama geldiğinden ya da üzerinde çok fazla düşünmesi gerekip gerekmediğinden emin olamayan Bo geri çekilmeye başladı ama sırtına vurulan bir el onu durdurdu ve Blayne'in etrafından dolaşip odaya girmesini izledi.

"Burası biraz ürkütücü büyüklükte ama sanırım bayıldım. Ahşap ve diğer her şeyiyle çok erkeksi."

Birkaç kez zıplayarak onun yatağına uzandı. "Vay canına. Lisedeyken büyük boy yatağın mı vardı?"

"O çift kişilik sayılır." "Oh."

Sonunda kendini neyin içine soktuğunun farkına varmaya başladığını hissediyordu. Ayıların arasında yaşamayı herkes kaldıramazdı.

"Bunların hepsi senin temizliğin, değil mi?" diye sordu, hevesli bakışları her şeyi içine çekerek.

"Nasıl anladın?"

"Kullandığınız organizasyon türü. Neredeyse Nazi rejimi hizalamasına sahipsiniz."

"Sen karşılaştırmak benim Aşk. şeyler olmak organize için Nazi Almanyası mı?"

"Evet," diye cevapladı basitçe. Formayı gördü ve gözlerini devirdi. "Kendi formanı astığına inanamıyorum."

"Ben koymadım."

"Gerçekten mi?" Dudaklarını büzdü ve uzun bir süre Bo'yu izledi. "Yani amcan mı yaptı?"

Bo ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu. "Evet. Sanırım."

"Uh-huh. On yıldır konuşmadığın amcan."

"Telefonlar iki yönlü çalışıyor."

"Ne kadar saçma bir mazeret uyduruyorsun." Tekrar yatağa uzandı. "Peki ben nerede uyuyacağım?"

"Burada."

"Birileri biraz ukalalaşıyor."

"Ben misafir odasında olacağım, küçük Bayan Assumption."

"Misafir odasını alabilirim. Misafir ben olduğum için."

"Hayır. Sen burada kalacaksın." Onunla birlikte olsa da olmasa da yatağında olacağı düşüncesi hoşuna gitmişti. Hem de çok hoşuna gitmişti.

"Spor forman bilinçaltımda seninle ilgili duygularımı etkileyebilsin diye mi bu kadar ısrar ediyorsun?"

Bo başını salladı. "Çok tuhafsin."

"Bay Alignment öyle diyor. Yoksa size Herr Alignment mı demeliyim?" "Komik."

Blayne aniden ayağa kalktı. "Koşmaya gitmek istiyorum." "Koşmak mı? Nereye?"

"Herhangi bir yere. Koşmaya ihtiyacım var."

"Çok şey yaşadın. Biraz rahatlayamaz mısın?" "Koşmak rahatlatır."

"Kurt köpeği mi insan mı?" "İkisi de."

"Fırtına geliyor." "Poyraz mı?"

Bo yine başını salladı, dışarı çıkmak için döndü ama amcasının arkasında durduğunu gördü. "Keşke bunu yapmasaydın."

"Keşke daha dikkatli olsaydın." Çenesiyle Blayne'i işaret etti. "Adams kurt köpeğinle konuşmak için buraya geliyor."

"Adım Blayne," dedi Bo'nun kitap raflarını incelerken. "İstediğin gibi kullanabilirsin."

"Sessiz ol, şımarık." Grigori eğildi ve alçak sesle fısıldadı, "Onunla konuşsan iyi olur."

"Benimle ne hakkında konuşacaksın?" Amcası ona doğru ters ters bakınca, Blayne onun kulağına dokundu. "Vahşi köpek işitme."

"Harika. Adams beş dakika içinde burada olacak," dedi Bo'ya. "Onu hazırla."

"Evet." Bo odaya geri döndüğünde Blayne'i ellerinin üzerinde yerde yürürken buldu. Uzun bacaklarının görüntüsü hoşuna gitse de, yine de "Ne yapıyorsun?" diye sormak zorunda kaldı.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Öne doğru takla atarak adamın tam önüne indi. "Koşmaya gitmem gerek," dedi tekrar ve bunu "Çok fazla huni kek yedim ve onları yakmam gerek" anlamında söylemediğini anlamaya başlamıştı.

"Neden koşmaya *ihtiyacın* var?"

"Çünkü birikmiş çok fazla enerjim var ve eğer bunu kullanmazsam sorumlu tutulmayacağım."

"Bu kulağa bir tehdit gibi geliyor."

"Biraz öyle."

Bo hızla onu gözden geçirdi. "Bu kıyafetlerle koşmaya gidemezsin."

"Biliyorum. Bu botlar çok büyük ve pantolonlar da çok küçük." Bo'ya doğru eğildi ve gözlerini onun dolabına dikti. "Ödünç alabileceğim bir şeyin var mı?" Adam homurdandığında, "Çocukluğundan kalma?" diye ekledi.

"Elbette." Bo dolabına gitti ve eski formalarından birini çıkardı. Kızın başından geçirdi, kollarını kollarından geçirdi ve formanın düşmesine izin verdi.

"Elbiseyle koşamam," dedi kız, Bo'nun ona ne giydirdiğine bile bakmadan.

"Bu bir elbise değil, ki vaftiz töreninden beri giymedim." Onu şifonyerinin aynasına doğru çekti. "Bu benim ortaokul hokey formam. Bunu on iki yaşındayken giymiştim."

"Bana bir şey anlatmaya çalıştığını hissediyorum."

"Söylüyorum. Sana kıyafet almam gerekecek. Tabii senin bedeninde bulabilirsek." "Sorun değil. Bu iş bittiğinde sana geri öderim."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Eğer bana geri ödemek zorunda kalırsan, bu sana ne alabileceğimi ve ne kadar alabileceğimi sınırlar. Sınırları sevmem. Bu nedenle . . ."

"Bu yüzden mi?"

"Bu nedenle sana verdiğim şeyi alacak ve bunun için bana 'teşekkür ederim' diyerek teşekkür edeceksin. Bunu varsayacağını bildiğimden, söz konusu kıyafetler için seks gerekmeyecek."

"Hiç üniversiteye gitmediğine emin misin?"

"Hayır. Sadece çok kitap okudum. Sen de denemelisin."

"Kitaplar ... çok sıkıcı!" Blayne formasının kenarlarını bir elbise gibi yukarı kaldırarak, en yeni doğum günü elbisesini sergileyen küçük bir kız gibi bir o yana bir bu yana döndü. "Bana istediğini almaya ne dersin, döndüğümüzde sana yemek yaparım. Hatta katil çikolatalı musumu da eklerim. Çünkü o kadar verici biriyim."

"Mutfağımı kullanırsan kabul ederim."

"Mutfağımı temizledin, yani yemek servisi için tamamen hazır." "Çok küçük. Benimkini kullanabilirsin."

"O mutfağın altını üstüne getirdin, değil mi?" "Aslında hayır. Artık o kadar zamanım yok. Bu yüzden birilerini tutuyorum.

benim için yap. Ama beyaz eldiven denetimimden geçtiler ve benim için önemli olan tek şey bu."

Blayne güldü ve başını onun göğsüne yaslayarak rahatladı. Aynada ona gülümsedi. "Espri anlayışın herkese göre değil ama söylemeliyim ki beni etkilemeye başladı. Kontrolden çıkmış bir mantar gibi."

"Bu çok hoş."

Başını yana eğdi. "Bir kamyon sesi duyuyorum."

"Bu polis şefi, o yüzden hızlıca halledeceğim. Seni kamyonetimden çıkardıktan sonraki saldırıyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsun."

"Hatırlamıyor muyum?"

"Hayır."

"Neden hatırlamıyorsun?"

"Minibüste gördüklerime verdiğim tepki konusunda ne kadar endişelendiğini hatırlıyor musun?"

"Öyle mi?"

"O mantığı burada da kullan. Kurt köpeklerinin bir ünü vardır, Blayne. Bu ünü, sevgi dolu babası tarafından bir kıza aşıl原因an eğitimli becerilerle birleştirirsek, endişeli ayılar elde ederiz. Endişeli ayılar kolay ürken ayılara, bu da trajik parçalamalara yol açar. Bunları minimumda tutalım."

"Anlamıyorum. Bana o minibüste ne olduğunu herkesin bildiğini mi yoksa bilmediğini mi söylüyorsunuz?"

"Bence emin değiller. Senin hatırlamaman ikimizi de koruyor. Senin lehine olan şey, buradaki herkesin seni küçük görmesi" -elini başının üzerine bastırđı ve dizlerini bükene kadar biraz itti- "ve biraz aptal." Onu biraz etrafında döndürdü.

"Bu çok aşağılayıcı," diye yakınarak adamın elini çekmeye çalıştı.

"Onların tüm yanlış anlamaları bizim lehimize işliyor. Senin kafanın karışık olması ve biraz hafıza kaybına uğraman biz gidene kadar bizi idare eder." Onu serbest bıraktı. "Lafı açılmışken, babanın buraya ne zaman geleceğine dair bir fikrin var mı?"

"Babam mı? Oh. Bu asla olmaz."

"Pardon?"

"Cesedimi bırakmadığınız sürece babam beni almak için asla buraya gelmez. Ve bu sadece tuzakçılar tarafından yakalandığım için aptal olduğum için cesedime bağırabilmesi için olur."

"Baban bunun için *seni mi* suçlayacak?"

"Babam yapabilseydi, İkinci Dünya Savaşı ve Azteklerin ortadan kaybolması için beni suçlardı."

"İkinizin çok tuhaf bir ilişkisi var." "Öyle."

"O zaman Van Holtz'u neden ona gönderdiğinizi anlayamadım."

"Babamın onu ne kadar az önemsedığını anladığında kendini suçlu hissedecek ve buraya *dizlerinin üzerine çökerek* gelecek." Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "*O zaman* geri döneceğim. Ama daha önce değil."

Kapının çalındığını duydular ve Blayne yatak odasından dışarı çıktı. Kapı aralığında kısa bir süre durdu. "Bu forma bende kalabilir mi?" "Hayır."

"Teşekkür ederim!" Odadan sekerek çıktı. Yetişkinlerin zıplaması mı gerekiyordu?

"Hayır dedim," diye seslendi arkasından. "Bu kesinlikle ve kesinlikle bir 'hayır'dı."

"Ve ben de kesinlikle ve kesinlikle senin 'hayır'ını görmezden geliyorum," diye karşılık verdi.

Ve nedense bu cevap onu gülümsetti.

Gwen küçük havaalanının ana salonunda durmadan volta atıyor, zengin şekil değiştirenlerin tüm nakil işlerini yürüten personel her an kaçmaya hazır bir şekilde onu yakından izliyordu. Ancak o bunu umursamıyordu. Tek bildiği Blayne'i geri istediği.

Kapılar açıldı ve Blayne'in peşinden giden üç erkek tek başlarına içeri girdi. Kasları gerilen Gwen, Lock'a doğru koştu. "Nerede o?"

"Şurada konuşalım."

"Hayır. Şimdi söyle."

Lock onun kolundan tutup köşeye doğru çekti ama Blayne dönmediyse bunun tek bir adamın suçu olduğunu biliyordu.

Lock'a zarar vermeden ondan asla uzaklaşamayacağını bildiğinden, tüm bunlardan sorumlu tuttuğu erkeğe kaşlarını çatmak için başını çevirdi. O ve kuzeni ya da amcası ya da Niles Van Holtz her ne haltsa Ric yürümeyi bıraktı ve kuzeni ya da amcası ya da her neyse aniden bağırdı, "*Tanrım! Boynuyla bunu nasıl yapıyor?*"

"Blayne'im nerede!" diye bağırdı diğerinin üzerine. "*Ne yaptın sen Van Holtz?*"

Lock onu kucağına aldı ve en yakın tuvalete taşıdı. İçeri girdiğinde, "Sakinleşmen gerek" dedi.

"Blayne'i geri aldığımda sakinleşeceğim. Blayne nerede?"

"Ursus County'den ayrılmayacak."

Lock'un bu sözleri Gwen'in dikkatini çekti ve hemen sakinleşti. "Ne demek gitmeyecek?"

"Gitmeyeceğini söylüyor."

"O ayılar ona ne yaptı? Bu bir tür Munchausen sendromu falan mı?"

"Stockholm Sendromu demek istiyorsun. Ve bu Munchausen ya da vekaleten Munchausen, ki bu tamamen farklı-"

"Lachlan!"

"Tamam, tamam." Nefesini dışarı verdi. "Blayne şu anda çok üzgün çünkü biri ona mikroçip takmış, o yüzden geri gelmeyecek."

Gwen öfkesinin yeniden yükseldiğini hissetti. "Ric Blayne'e mikroçip mi taktı?" "Hayır. Tabii ki o yapmadı."

Ve eğer Ric değilse, o zaman ... olmalıydı. "*O dişi fahişe!*"

Gwen dışarı çıkıp arkadaşına bunu yapan orospuyu bulmak için kapıyı açtı ama Lock'un iri eli o çıkamadan kapıyı kapattı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Kesinlikle gitmiyorum."

"Bırak bunu Ric halletsin."

"Bu bürokratlar Blayne'in hayatıyla uğraşırken arkadaşımı ayı ülkesinde yalnız bırakmamı mı bekliyorsun gerçekten?"

"Gwen, ona göz kulak olacağını bildiğim birinin korumasına sahip. O eski bir birlik komutanı ve Novikov'un amcası. Kimse Blayne'e zarar veremez."

"Sonsuza kadar orada kalmayı planlamıyor, değil mi?" Gerçi Gwen bunu Blayne'e yakıştıramazdı. Aslında, yeterince sinirlendiğinde Blayne'in başına gelmeyecek şey yoktu. Ve ona mikroçip takmak ... oy.

"Tabii ki öyle değil. Sadece babasının onu almaya gelmesini istiyor. Muhtemelen eve dönecek kadar güvenli olduğundan emin olmak için." Kendini dizginleyemeden burnundan bir homurtu geldi ve Lock'un gözleri hemen kısıldı. "Ne?"

Gwen başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Ric Astsubay Thorpe ile konuşacak mı?"

"Muhtemelen Van Amcasıyla."

"Tamam o zaman." Gwen döndü, banyo kapısının kolunu tuttu ve çekerek açtı.

Ama Lock yine eliyle iterek kapattı. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Sana bir şey söylemediğimi düşündüren nedir?" "Belki de bana bir soruyla cevap verdiğin içindir?"

"Belki de olmayan soruları okuyorsun?" "Gwendolyn-"

"Blayne'in babasının kızı için en iyi olanı yapacağından eminim."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle." Gülümsedi çünkü bu histerik kahkahalarını durdurmasına yardımcı oluyordu. "Çünkü bildiğim bir şey varsa, Lock, o da bu adamın küçük kızını ne kadar çok sevdiğidir."

"Ne giydiklerini hatırlamıyorum."

"Daha önce kar maskesi taktıklarını söylemiştin. Peki hangisi? Hatırlamıyor musun yoksa kar maskesi mi takıyorlardı?"

Kahretsin! Blayne işte bu yüzden yalan söylemekten kaçınıyordu. Bu konuda pek iyi değildi. Ne söylediğini ve gerçeğin ne olduğunu, neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceğini hatırlamak çok zaman alıyordu. Bu yüzden huysuz, pek de dost canlısı olmayan siyah ayı polis şefi Ray Adams'a, sokağa çıkma yasağından sonra onu yatak odasının penceresinde sürünürken bulduğunda babasına sık sık yapmak zorunda kaldığı gibi davrandı.

Blayne gözyaşlarına boğuldu.

Polis şefinin tüm vücudu şaşkınlıkla sarsıldı ve Grigori omzuna vurdu. "Senin neyin var böyle?"

"Benim mi?"

"Özür dile."

"Peki. Bayan Thorpe, ben-nereye gitti?"

Bo'nun boğazını temizlediğini duydu. "Kanepenin altında." "Altında..."

Önünde üç çift devasa büyüklükte ayağın belirmesini izledi, ardından ikisi büyülenmiş gibi görünen, diğeri gülmemeye çalışan üç yüz belirdi. Blayne daha fazla gözyaşı ve sümük dolu hıçkırıkların onu takip ettiğinden emin oldu.

"Aman Tanrım, kanepenin altında."

"Beni korkuttun!"

Adams'ın vücudu tekrar sarsıldı ve Grigori tekrar omzuna vurdu. "Onu korkuttun."

"Onu korkuttum," dedi Bo üzüntüyle başını sallayarak.

"Öyle bir niyetim yoktu. Sadece bazı sorular soruyordum." Ayağa kalktılar ve Bo o ayakları bir kez daha gördü. İspanyol Armadası gibi o ayaklar.

"Bakın," diye bağırdığını duydu polis şefinin, "onu korkutmaya çalışmıyorum

."

"Ama yine de öylesin."

"Öylesin," diye tekrarladı Bo.

"Kanepemin altında saklanıyor... hıçkırarak ağlıyor!"

"Hıçkıra hıçkıra," diye tekrarladı Bo ve Blayne gülmemek için elini ağzına götürmek zorunda kaldı.

"Kendinle nasıl yaşıyorsun, Adams?" "Evet.

Sen nasıl yaşıyorsun?"

"Çeneni kapatır mısın!" Adams tersledi ve bunun Bo'ya yönelik olduğunu biliyordu.

"Sanırım ona yeterince soru sordun," dedi Grigori ve ayaklar onun görüş alanından uzaklaştı. Birkaç saniye sonra ön kapı açılıp kapandı ve kamyonun sesi canlanınca ayaklar geri döndü.

"Sence onu orada bırakmalı mıyız?"

"Yapabiliriz. Toz tavşanlarını korkutabilir."

"Çok komik." Ellerini uzattı. "Yardım edin lütfen."

İri eller onu yakaladı ve dikkatlice kanepenin altından çekerek ayağa kaldırdı.

"Sen iyi misin?" Grigori sordu.

"İyiyim. B planı yapmak zorunda kaldığım için üzgünüm." "İşe yaradı."

"Ne kadar endişelenmem gerekiyor?" diye sordu. "Hiç de değil. Adams sadece meraklı davranıyor." "Ve ben onu sinirlendiriyorum."

Grigori ona küçük bir gülümseme verdi. "Kurtlar bizi huysuzlaştırır ama sen benim korumam altındasın, Blayne Thorpe. Yani endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." Biraz eğildi, yüzünü yaklaştırdı. "Ama bu, küçük kız, bıçak yok demek."

Kız başını salladı. "Hayır, efendim. Ben sadece köşeye sıkıştırıldığımda biraz sinirli oluyorum."

"Bunu aklımda tutacağım ve diğer herkesin bu konuda net olduğundan emin olacağım. Yeterince adil mi?"

"Evet, efendim."

D i k durdu. "O zaman anlaştık. Ve sen buradayken" -Bo'yu işaret etti- "onu beladan uzak tutabilirsin."

"Ben mi? Ben ne yaptım ki?"

Grigori homurdandı ve uzaklaştı.

"Daha çok *seni* beladan uzak tutmam gerekecek," diye mırıldandı Bo kendi kendine. "Koşmaya devam edebilirsem olmaz!" Yerinde koşarak ona büyük bir sevimsiz

Gülümseyin. "Egzersiz ruh için iyidir. En azından onuncu sınıftaki öfke kontrolü terapistim bana böyle söylemişti. Bekle. Bir yere gitme. Bana tüm melezlere yardımcı olacak harika bilgiler verdi!"

19. BÖLÜM

Van, Queens, New York'taki evinin ön kapısında durdu ve kapıyı tekrar çaldı. Kimse cevap vermeyince ön verandanın basamaklarından aşağı indi ve kısa bir süre sonra ne yapacağını düşündü. Adamın cep telefonuna ve ev numarasına sahipti ama bu telefonda söylenecek ya da mesaj bırakılacak bir şey değildi.

Thorpe gelene kadar limuzininde beklemeye karar veren Van, ön patıkaya yöneldi. Ama durdu ve başını çevirdi. Kulakları kıpırdadı ve küçük evin arkasından gelen bir ses duyduğunu anladı. Metal bir çite ulaşana kadar sesi takip etti. Ellili yaşlarında, üzerinde Harley Davidson sweatshirt'ü ve kirli kot pantolonu olan siyah bir adam dondurucu soğukta, Van'ın bile muhteşem olduğunu söyleyeceği bir motosiklet üzerinde çalışıyordu. Elbette motosikletler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Van Holtz sürüsü daha geleneksel araçlarla dolaşmayı severdi. Arabalar, özel uçaklar, hovercraftlar.

Magnus Sürüsü ise...

Ve Ezra Thorpe birkaç yıldır bu sürünün bir parçası olmasa da, motosiklet sevgisi azalmamış gibi görünüyordu.

Van metal kapının klipslerini açtı ve arka bahçeye doğru yürüdü. Kurdun arkasında durana kadar dikkatle ilerledi; sonra bekledi.

Thorpe, elleri motosikletten bir şeyi ustalıkla çözerken, "Bana bir sokak hayvanının neden arka bahçemde olduğunu açıklar mısın?" dediğinde arkasını dönmedi.

"Bay Thorpe. Ben Niles Van Holtz."

Thorpe omzunun üzerinden baktı, soğuk, açık sarı bakışları Van'ı ayaklarından başına kadar taradı. "Evet. Kesinlikle öylesin." Tekrar bisikletine odaklandı. "Öyleyse bana Van Holtz'un neden arka bahçemde olduğunu açıkla."

"Kızınızla ilgili, Bay Thorpe." "Şimdi ne yaptı?"

Van kurdun bu soruyu neden sorduğunu bilmiyordu ama yine de ona cevap verdi. "Hiçbir şey."

"Burada olmanız için bir şey yapmış olmalı. Bu kız boş bir süt kutusunda bile bela bulabilir."

"Dün gece Brooklyn'de kızınızı tam insanlar kaçırdı."

Van bu cümleden bir nebze panik beklediğini itiraf etmeliydi. Kurt gerilmedi bile. Ve bisikletini tamir etmeye devam etti.

"Bunun Van Holtz Sürüsü'yle ne ilgisi var? Melezlere izin verdiğinizi bilmiyordum."

Vermiyorlardı ama Van bunun üzerinde çalışıyordu.

Van cevap vermeyince Thorpe sordu: "Peki ceset nerede? Bir şeyleri tanımlamam gerekmiyor mu?"

Van insanların davranışlarını kendi davranışlarına göre yargılamamak için çok çalıştı. Karısı buna iyi bir örnekti. Birçokları onu soğuk buluyordu ama o daha iyisini biliyordu. Belki de kurdu doğru okuyamıyordu.

"Ceset yok ve kızınız da gayet hayatta." "O zaman ne istiyorsunuz?"

"Şu anda Ursus Kasabası'nda. Onu almak için bizimle gelmenizi istiyoruz."

Thorpe'un elleri hareket etmeyi bıraktı ve yavaşça omzunun üzerinden tekrar Van'a baktı. "Neden?"

"Sizin varlığınızı talep etti."

"Neden?"

Sinirlenerek, "Kızınızı almak için bizimle gelebilir misiniz lütfen?"

Thorpe bir bez parçası aldı ve ayağa kalkarken ellerini sildi. "Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun?"

"Tam insanlar melezleri kaçırıyor ve onları savaşmak için kullanıyorlar. Pitbullar gibi. Kızınızın adı birkaç ay önce satıldı ve o zamandan beri bizi onlara götüreceğini umarak onu izliyoruz."

"Anlıyorum." Tekrar Van'ı inceledi. "Grup, değil mi? Onlar için çalışıyorsun." Onları yönetiyordu ama bunu itiraf etmenin şu anda ona yardımcı olacağından emin değildi.

"Biliyor musun, bir şey mantıklı gelmiyor," diye devam etti Thorpe. "Kızımın tek derdi yardım etmek. Sokaktaki yabancılara yiyecek verir, barınakta yardım eder ve farklı hayır kurumlarına yardım etmek için maratonlarda koşar - kovalanmazken, dikkat edin -. Bu onun tarzı. Bu yüzden, eğer bilseydi, bu özel durumun üzerine kötü bir döküntü gibi gideceğini görüyorum. Sana sorum şu Van Holtz, kızım biliyor muydu?"

"Hayır."

"Yani onu yem olarak mı kullanıyordunuz? Tanrı biliyor ya, kızım yalan söylenmesinden nefret eder," diye güldü. "Yani seni benimle baş başa bıraktı. Değil mi? Bu onun parlak fikri miydi?"

Adamın durumu Van'ın umduğundan daha iyi anladığını ve daha da önemlisi bunu çok iyi karşıladığını düşünen Van küçük bir rahatlama hissederek başını salladı. "Öyle de denebilir."

Thorpe biraz daha kıkırdadı. "Şu kız. Bak, neden bunu senin ve benim için kolaylaştırmıyorum?" Thorpe elindeki paçavrayı yere attı ve ellerini kalçalarına koydu. Eşofmanının kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı ve Van, Thorpe'un sağ ön kolundaki çapa dövmesini gördü ama asıl dikkat çekici olan sol ön kolundaki dövmeydi. Kızının adı ve doğum tarihiydi.

"Blayne sert ve hırçın bir ilişkimiz olduğunu hissetmekten hoşlanıyor ve ben de ona izin veriyorum. Çünkü Blayne'e özgü tuhaf bir şekilde bu onu daha normal hissettiriyor, oysa benim kızım tuhaf. Garip olduğunu biliyorum. Arkadaşları onun tuhaf olduğunu biliyor. Ve hepimiz bunu kabul ediyoruz çünkü o tuhaf ama aynı zamanda harika. Ve ben garip ama harika kızımın güvende olmasını istiyorum. Yani yapacağın şey şu. Onu kaçırان şerefsizleri bulacaksın ve Grubun en iyi yaptığı şeyi yapacaksın, yani onların insan kışlarını gezegenden sileceksin. Bunu zamanında yapacaksın ve sonra, güvenli olduğunda, kızımı geri getirmek için seninle geleceğim." Bir adım daha yaklaştı. "Ve Ursus County'deki o lanet ayılarla kaldıktan sonra bile -bu arada, kurtlardan nefret ederler ve kurt köpeklerinden korkarlar- kızım yakalandığı zamanki kadar sinir bozucu derecede neşeli ve yardımsever olsa iyi olur, yoksa Van Holtz bölgesini buradan Batı Kıyısı'na kadar yerle bir ederim ve işim bittiğinde Atlantik Okyanusu büyüklüğünde kraterlerden başka bir şey bırakmam."

Şok geçiren Van kekeledi, "Ben Özür dilerim?"

"Kimse sana söylemedi mi? Donanmadayken ben de böyle yapardım. Mühendistim. SEALS ile çalıştım. Bir sincabı bile zar zor havaya uçuracak miktarda plastiği alıp onunla bir şehir bloğunu yerle bir edebilirim. Her şey yerleştirme ile ilgili, gerçekten. Doğru zayıf noktayı bulursam her şeyi yok edebilirim. Yani onu bu duruma soktuğun için çocuğumun güvende olduğundan emin olacaksın. Ya da şimdi karına ve çocuklarına onlar gittiğinde onları ne kadar özleyeceğini söylemeye başlayabilirsin."

Van'ın vücudunda şok edici bir öfke patlaması yaşandı ve göğsü Thorpe'un göğsüne çarptı ama yalnız kurt sadece güldü.

"Hadi ama," dedi, kurdun kızından sık sık gördüğü bir gülümsemeyle. "O güzel kaşmir paltoyu mahvedecek misin? Ve eğer bu

Daha iyi hissedersen, eminim Blayne'i geri aldığımızda seni affedecektir. Ben affetmeyecek olsam bile."

Kurt Van'a sırtını döndü ve Van Thorpe'un ondan korkmadığını biliyordu. Gerçek bir yalnız kurt. Her sesten ya da tuhaf bakıştan dehşete kapılan, gergin ucubeler vardı. Bir de Thorpe gibi olanlar vardı. Uyuyan insanlarla dolu bir kampa gizlice girerler ve küçük yetişkinlerden ya da gençlerden birini yemek için gecenin karanlığına sürüklerlerdi. Neden mi? Çünkü umurlarında bile değildi.

Van kendisini bekleyen limuzine dönerken, Thorpe'un talep ettiği şeyi yapmak zorunda olduklarını biliyordu. Başka seçenekleri yoktu. Sadece Van Holtz Sürüsü'nün güvenliği için değil, kurt köpeğinin babasıyla temasa geçebilecek herkesin güvenliği için.

Dünyada, hayatlarında onları mutlu eden tek kişinin başına bir şey gelene kadar... etraflarında olması tamamen güvenli olan çok tehlikeli adamlar vardı. Belli ki, onu ne kadar sinir bozucu bulduğunu söylese de, Blayne babasını mutlu ediyordu. Ve tüm o dengesiz ayların arasında yaşarken o kurt köpeğinin başına bir şey gelirse, o yalnız kurdun umurunda olacak başka bir şey kalmayacaktı ve Van için bunun bedelini herkes ödeyecekti.



"Ayağında ne var?"

Blayne bacağına kaldırdı, ayağını avucunun içine aldı ve ayağında ne olduğunu rahatça görebileceği kadar yukarı kaldırdı. Bebekler ona boşuna "Flexi" dememişti. "Halk dilinde ayakkabı olduğunu söyleyebilirim. Spor ayakkabı türünden."

Bo'nun bakışları onun gerilmiş bacağının üzerinde gezindi. Küçük bir hırıltı duyduğunu biliyordu ama duymamış gibi yaptı. Meleze o meşhur boş bakışını atmaktan hoşlanıyordu. Bunun onu delirttiğini söyleyebilirdi.

"Bunlar Norm'un önerdiği spor ayakkabılar değil," dedi.

"Onlar pahalıydı ve bunlar indirimde. Ve çok şirinler!"

Bakışları bacağının uzunluğu boyunca ilerlemeye devam etti. "Çok belirgin bir kavisin var."

"Yıllarca bale ve jimnastik yaptım." Örnek vermek için, hâlâ yerde olan bacağıyla parmak uçlarına kalktı.

Ve işte yine o hırıltı.

Tamam, kabul ediyordu. Çok iyi vakit geçiriyordu. Kesinlikle en iyisini! Blayne böyle olmaması gerektiğini biliyordu. Çok yakın bir arkadaşı ya da muhtemelen arkadaşları tarafından ihanete uğradığı için büyük bir inkâr içinde olduğunu biliyordu ama Bo'yla oynamak her şeyle başa çıkmayı çok daha kolay hale getiriyordu. Neden mi? Çünkü o her şeyi çok ciddiye alıyordu! Gerçekten spor ayakkabılar mı? Spor ayakkabılar yüzünden mi üzgündü? Onunla oynamayı neredeyse çok kolaylaştırıyordu.

"Eğer burada koşacaksan," dedi, odanın öbür ucundan onunla alay eden hokey ekipmanlarına bakmamaya çalışarak, "bu kadar kar ve buz varken Norm'un tavsiyelerine uymalısın."

"*Pahalı* tavsiyelerde bulunuyor. Dostluğumuzu suiistimal etmemek için kendime bir bütçe ayırdım."

"Neden her zaman ucuz olduğunu kabul etmiyorsun?"

"Ucuz değil. Tutumlu! Fırsatlara bayılırım."

"Prah-Duhhhh saat bir anlaşma değildir."

"Pembe ve ışıltılıydı."

"Ve zamanı göstermiyordu."

"*Yine buraya mı döndük?*"

Bo ayağa kalktı ve Blayne'i ayak bileğinden yakalayıp ters çevirdi. "Hey!" Onu tek bacağından tutarak Maine'in yerel tembel ayısı ve spor malzemeleri tedarikçisi Norm Blackmon'ın yanına götürdü.

Düşüncesiz melez, kızın histerik kıkırdamalarını görmezden gelerek onu Norm'un önünde tuttu. "Bunlar onun için işe yaramayacak."

"Biliyorum," diye homurdandı Norm. Blayne onun her zaman homurdanarak konuştuğunu fark etmişti. "Ona anlatmaya çalıştım. Daha ucuzunu aramaya devam etti. Daha ucuz her zaman daha iyi değildir, Bayan Blayne Thorpe."

"Ama bunlar daha şirin," diye hatırlattı ikisine de. "Peki nasıl oluyor da Maine'de herkes benim tam adımları kullanıyor?"

"Ona diğerlerini getirin." Bo giydiği spor ayakkabıları çekip çıkardı ve Norm'a geri verdi. "Birkaç çift, farklı renklerde. Burada ne kadar kalacağımızı bilmiyorum."

"Evet."

"İsteklerimi ve ihtiyaçlarımı görmezden geliyorsun."

"Sessiz ol." Norm spor ayakkabılarla dönene kadar onu baş aşağı tuttu. Bo onu ters çevirdi ve ayaklarının üzerine yatırdı. İki ucu arasında gidip gelen kan yüzünden kısa bir baş dönmesi geçirmesine izin verdikten sonra Norm'dan ayakkabı kutusunu aldı ve kızın önünde çömeldi.

"Bu çiftin burun kısmı biraz daha büyük çünkü ona verdiğim kalın termal çorapları giyiyor. Bunlar koşarken ya da yürürken ayaklarını sıcak tutacaktır."

"Güzel. Onlardan bana yirmi çift daha versen iyi olur. Çamaşır yıkamakta pek iyi değildir."

"Hey!"

Bo spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlamayı bitirdi. "Bu nasıl bir his?" "Sanki dolaşım yetersizliği yüzünden ayak parmaklarımı kaybedecekmişim gibi."

"Oh." Bağcıkları çözdü ve bu kez şiddetli bir acıya neden olmadan tekrar bağladı. "Daha iyi misin?"

"Evet."

Ayağa kalktı ve Blayne'i onu görebilmek için başını geriye atmaya zorladı. "İhtiyacın olan her şey var mı?" diye sordu.

"Ve daha fazlası."

Homurdandı -bunu sözlü bir anlaşma olarak kabul etmeye karar verdi- ve elini Norm için çalışan satıcı kıza uzattı. "İşte." Yeni, yalıtımlı yeleğine küçük bir MP3 çalar taktı ve kulak tıkaçlarını kızın avucuna bıraktı. "Sizin için biraz müzik indirmelerini istedim."

"Neyi sevdiğimi nereden biliyorsun?"

"Senin daire dediğin o çukuru temizledim. Oradan nelerden hoşlandığını anlamak zor değil. Ve çok eklektik bir müzik zevkin var."

"Kolay sıkılırım." Blayne gülümsedi. "Bunun için teşekkür ederim." Yenilenmiş ve internette bile almak için harcamak isteyeceği makul bir fiyat bulamadığı çok pahalı müzik çalara dokundu. "Bu çok hoştu."

"Uh-huh."

Grigori elinde bir kuyumcudan aldığı orta boy bir çantayla dükkâna girdi. "İşte," dedi ve çantanın içine uzanıp kare bir kutu çıkardı. Kutuyu yeğenine uzattı. Blayne hediye kutusunun şeklinden ve boyutlarından ne olduğunu anlamasa bile Bo'nun tepkisinden anlayabilirdi. Uzun zamandır ihtiyaç duyduğu ilacı almak üzere olan bir uyuşturucu bağımlısı gibi hediye kutusunu yırtarak açtı ve içinden büyük, gümüş bir saat çıkardı. Bileğine taktı ve mutlu bir şekilde iç çekti.

Blayne başını kaldırıp Grigori'ye baktığında hemen, "Ben yapmadım. Annesine göre bu şekilde doğmuş."

Grigori başka bir kutu çıkarıp açtı ve Bo'nun saatinin daha küçük bir versiyonunu çıkarıp Blayne'in bileğine taktı. "Ne zaman dışarı çıkarsan

ya da benden ve Bo'dan uzakta, bunu giyeceksin, Blayne. Anladın mı? Herhangi bir sorun olursa, buradaki düğmeyi kullanarak yüzünü açacaksın ve içindeki düğmeye basarak bir uyarı göndereceksin. Bu sinyal doğrudan ilçe polis departmanına gider, böylece birileri hemen senin için gelecektir. Tamam mı?"

"Bo'nun bana verdiği nerede?" diye sordu.

"Tamir etmek kolay olmayacak."

"Sorun değil. Sadece onu geri istiyorum."

Bo kaşlarını çattı. "Dairende daha da *fazla* ıvır zıvır olsun diye mi?"

"Onu istiyorum!" diye bağırды ve etraftaki tüm ayıların zıplayıp ona bakmasına neden oldu. "Duygusal nedenlerden dolayı," diye usulca bitirdi.

"Kırılmış. Ne gibi duygusal sebepleri olabilir ki?" Kadının kendisini çimdiklediği kolunu kapattı. "Bu ne içindi?"

"Beni kızdırdığın için." Yeni saati işaret etti. "Peki bu tam olarak ne kadara mal oldu? Ve bana yalan söyleme."

"Söylememeyi seçiyorum."

"Söylememeyi mi seçiyorsun?"

"Evet. Yalan söylememi istemiyorsun, o yüzden sana söylemeyeceğim."

Grigori'ye döndü ve Grigori hemen ellerini kaldırdı. "Bu işe karışmamamı izle."

"Diğerinden daha mı pahalıya mal oldu?" diye sordu.

"Söylemiyorum."

Bo'ya sinirlenerek ayağını yere vurdu. "Diğeri çok pahalıya mal oldu."

"O bizim hayatımızı kurtardı. Seni bilmem ama ben buna bir fiyat etiketi koyamam."

"Bunu alamam." Çıkarmaya çalıştı ama toka açılmadı. Bo'ya baktı ve o da omuz silkti.

"Çocuk korumalı."

"Neye?"

"Sadece yavru boyları size uyacak, bu yüzden kuyumcuya çocuk korumalı olduğundan emin olmasını söyledim. Böylece yavrular gün içinde diğer yavrularla oynarken onları çıkarıp kaybedemezler."

"Ben yavru *değilim*."

"Hayır, değilsin. Ama yine de . . . Bunu yaptığıma memnunum."

Kız hırladı ama Grigori elini onun omzuna koydu. "Bu senin korunman için, Blayne."

"Beni kelepçeleseyiz de olur!" diye söyleniyordu. "Kendimi kapana kısılmış hissediyorum!"

Vahşi doğadaki bir aslan gibi etiketlenmiş!"

"Bu arada ..." Grigori hediye kutularını ve kâğıtları aldı ve kapıya doğru yöneldi. "Görüşürüz!" Sonra da gitti.

Blayne kollarını tavana doğru kaldırdı. "Anlamıyor musun?" diye yalvardı. "Ben özgür olmak için yaratılmış bir kurt köpeğiyim! Tepelerde ve yollarda uygun gördüğüm gibi dolaşmak için. Pahalı zaman ölçme cihazlarınız tarafından zaptedilmek için değil. *Bu tür-ooh!* Kulaklıklar." Sergiye doğru yürüdü ve kulaklarını kesinlikle sıcak tutacak gerçekten sevimli birkaç çift buldu. Hatta bir çift rakun kafası gibi görünecek şekilde yapılmıştı. Önce onları taktı ve Bo'ya sırtıttı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Bo sadece sinirli bir nefes verip uzaklaştığında omuz silkti ve geri kalanları sıralamaya devam etti.

Bo, Blayne'in caddede koşarak uzaklaşmasını izledi. Koşmanın onun çılgınca salınan duygularını kontrol altına alacağını gerçekten umuyordu. Hoşuna gittiği doğrudu ama iki yüz mil yarıçapındaki diğer tüm ayıların hoşuna gideceğinden emin değildi.

Vitrindeki hokey sergisine son bir kez bakan Bo, kendini uzaklaşmaya zorladı. Ara vermişti. Tatildeydi. Hokeye *ihtiyacı yoktu*. Onsuz da hayatta kalabilirdi. Ve yaşayacaktı da. Yerel bir kitapçıya girip vitrinlere baktı ve okumak için birkaç şey aldı. Bunun sadece on beş dakikasını aldığını fark ettiğinde, amcasının evinin biraz düzenlenmesi gerektiğine karar verdi.

Hem de çok fazla. Ayrıca, Blayne'in satın aldığı fazladan giysilerin ve eşyaların düzenlenmesi ve kaldırılması gerekiyordu ve mutfakın iyi bir fırçalamaya ihtiyacı vardı. Evet.

Gördün mü? Hokeye ihtiyacı yoktu. Yoktu. Onsuz da iyiydi.

Marci elindeki kahve fincanını tezgâha çarptı. "Hiçbirinize inanmıyorum."

"Doğru Marci," dedi Lorna Harper çay ve kahve dükkânının tezgâhına eğilip sesini alçaltarak. "Speck'li o kızın tüm o tam insanları öldürdüğünü söylüyorlar. Çıplak elleriyle."

"Öncelikle, Lorna Harper," diye başladı Marci, siyah ayı öfkesini kontrol etmeye çalışarak, "Bold Novikov Speck demeyi kes. İkincisi, o küçük tatlı kızın neredeyse öldürülmekten başka bir şey yapmadığını söylediğinde bana güven. Onu kurtarmaya gelen Bold'du."

"Kurt köpeklerinin deli olduğunu herkes bilir, Marci Luntz," dedi gözlüklü ayı ve kasabanın muhasebecisi Jezebel Simons, o buyurgan tavrıyla. "Ve duyduğumuza göre, o da farklı değil. Neredeyse zavallı Fabi Novikov'un yüzünü ısırp koparacaktı."

"Aslında sadece burnunu ısırdı," dedi arkalarından bir ses ve üç dişi domuzun çığlık atmasına, Marci ve Jezebel'in ayı pençelerini açarak etraflarında dönmelerine neden oldu.

Marci arkalarında duranın Blayne olduğunu görünce hemen pençelerini indirdi ve kalçasıyla Jezebel'e vurdu. "Blayne, canım. Orada olduğunu bilmiyorduk."

"Seni pencereden gördüm ve 'merhaba' demek istedim." Başını işaret etti. "Yeni kulaklıklarımı beğendin mi?"

Parlak pembelerdi ve tavşanlar vardı. Başının iki yanında tavşanlar vardı. Marci'nin ikiz torunlarına aldığı kulaklıklardı bunlar.

Beş

yaşındaydılar.

"Çok
sevimli."

Sırıttı, oldukça memnun görünüyordu. "Teşekkür ederim."

Marci, diğer dişi domuzların biraz soluklanmasını ve Lorna'nın çenesini uyarmak için patlatmasını bekleyerek, "Görüyorum ki kendine yepyeni bir gardırop almışsın" dedi.

"Evet. Koşmayı seviyorum ve Bo da doğru kıyafetleri giymemi istedi, böylece" -yalıtımlı eldivenle kaplı elleriyle hava işareti yaptı ve sesini alçalttı- " 'o sevimli ama aptal kıcını dondur'."

Bu taklitte tüm Novikov erkeklerini tanıyan Marci güldü ve Lorna ile Jezebel'in de katıldığını duyunca sevindi.

"Şu çocuk," dedi Marci. "Amcasına çekmiş."

"Blayne, "Spor mağazasına geri dönebilmek için onun eve yürümesini bekliyorum," diye açıkladı.

"Bold Novikov'un parasından biraz daha mı harcayacaksın canım?" Lorna sordu ve Marci onu tokatlamak istedi.

"Oh, hayır. Şey ... aslında ... tamam, evet." Üç dişi domuz sadece ona bakınca, Blayne ekledi, "Demek istediğim, onun parasından daha fazlasını harcayacağım, ama onun için. O 'tatildeyim' havasında ve bu yüzden

Bunun hokey oynamaması gerektiği anlamına geldiğini düşünüyor ama ben de biliyorum, sen de biliyorsun ve *evren* de biliyor ki bu adam yakında paten giymezse kıyamet kopacak. Bu yüzden gittiğinden emin olduğumda, Bay Blackmon'a Bo için en iyi ekipmanlarını toplatacağım ve amcasının evine göndereceğim. Islah olmuş bir alkoliği tekrar içmeye ikna etmeye çalışmak gibi. O bulana kadar viski şişesini ortalıkta bırakırsınız."

"Bu ilginç bir karşılaşırma," dedi Marci, yüzünü buruşturmamak için kendini zor tutarak.

"Her neyse, sadece 'merhaba' demek için geldim." Blayne onlara el salladı ve "Merhaba!" dedi.

Marci ve diğer iki dişi domuz sıçradı ama hepsi sakın kalmayı başardı. Belki de yavruları odada olmadığı içindir.

Blayne dışarı çıkmaya başladı ama durdu ve tekrar onlarla yüzleşti. "Hepinizin bilmesini isterim ki buraya herhangi bir soruna neden olmak ya da sorun çıkarmak için gelmedim. Biliyorum, muhtemelen Ric, Lock ve Bay Van Holtz'la birlikte eve gitmeliydim ama ..." yere odaklandı. "Şu anda kime güveneceğimi gerçekten bilmiyorum. Bo hariç. O benim hayatımı kurtardı ve burada olduğu sürece mutlu olması için elimden geleni yapmak istiyorum." Gözlerini kaçırdı, dudağını ısırıp yumuşak bir sesle, "Bana karşı çok iyi davrandı. Ben olsam ne yapardım bilmiyorum..."

Marci daha kırıdayamadan Jezebel kollarını Blayne'e doladı ve onu kendine sımsıkı sardı.

"Şimdi ağlama. Ağlamak için bir neden yok."

"Neyim var bilmiyorum." Blayne geri çekildi ve eliyle gözlerini sildi. "Genelde bu kadar duygusal değilimdir."

Öyle değil mi?

"Çok şey yaşadın, tatlım. Küçük şeyler yüzünden biraz üzgün olman şaşırtıcı mı?"

Eli sıkı ayılardan biri olan Lorna tezgâhın yanına geldi ve Blayne'e tarçınlı bir pasta çubuğu uzattı. Blayne'in üzerinde hiç para olmadığını çok iyi biliyordu ama Lorna'nın her şeyi bedavaya verebileceği düşüncesi Marci'nin gözlerini kamaştırdı.

"Bunu sen al, sevgili kalbim. Eğer koşacaksan ekstra enerjiye ihtiyacın olacak."

Blayne ikramı aldı ve Lorna'ya gülümsedi. "Teşekkür ederim, hanımefendi."

"Şimdi bu hanımefendi meselesi yok. Biz o kadar yaşlı değiliz! Ben Lorna. Bu da Jezebel Simons. Bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin, tamam mı?"

"Çok teşekkür ederim." Hamur işinin tadını çıkarırken onlara sulu bir gülümseme verdi ve kapıdan çıktı.

Blayne gittikten sonra Lorna, "Zavallı şey," dedi.

"Biliyorum!" Jezebel de aynı fikirdeydi, kızın dükkânda geçirdiği beş dakika içinde ses tonları tamamen değişmişti. "Umarım Grigori Novikov ona iyi bakıyordur."

"Öyle olsa iyi olur," dedi Lorna, tezgâhının etrafından dolaşarak. "Yoksa bana hesap vermek zorunda kalır!"

Blayne sokağın sonuna kadar yürüdü ve köşeyi döndü, elindeki böreğin lezzetli tadı yüzünden dizleri neredeyse eriyordu.

"Nasıl geçti?" Grigori binaya yaslanmış, Blayne'e adamın yeğenini hatırlatarak sordu.

Bo bu kadar iyi yaşlanırsa ... yowza.

"Aynen dediğin gibi."

"Sende de mi gözyaşı var?"

"Gwen'e *Romeo ve Juliet*'in onuncu sınıf prodüksiyonunda çalıştığımı söyledim.

bir gün kesinlikle işe yarayacaktır."

Sırıttı. "İyi çocuk. İyi koşullar." Onun yanından geçip başını okşadı ve saçına bir şeyler yapması gerektiğini hatırlattı. Kasabaya gitmeden önce Grigori'nin üç banyosunda neler olduğunu kontrol etmişti ve bu ikisi bir arada şampuan-klimalar O'Neill Pride arasında Şeytan'ın oyuncağı olarak görülüyordu. Daha iyi bir şey bulması gerekecekti.

"Bir eczane gördüğümü biliyorum," diye mırıldandı pastanın etrafında. Gerçekten de bir tane görmüştü. Yaklaşık bir blok ötede. Caddede ilerlemeye başladı ama dondu kaldı, yavaşça döndü ve önünde durduğu dükkâna baktı.

Bir süre sonra içeri girdi ve neredeyse dizlerinin üzerine düşüyordu.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdı tezgâhın arkasından bir boz dişi domuz ona ve Blayne ona kaba davrandığını biliyordu ama umursamadı.

Sıra sıra dizilmiş şampuanları ve saç kremlerini işaret etti, hepsi de -öndeki tabelalara göre- baldan yapılmıştı. "Ürünleriniz ..."

"Ne olmuş onlara?"

"Tamamen doğal mı?"

"Tabii ki." Ve dişi domuzun sesi hakarete uğramış gibiydi. "Silikon, paraben, sülfat ya da saçınıza sürmemeniz gereken başka bir şey yok."

Blayne dizlerinin üzerine çöktü, bu kez gerçek gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken şüpheli domuza baktı. "Hayatım boyunca seni aradım!"

Dee Van Holtz restoranına girdiğinde bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Garsonların hepsi dışarıda, ana yemek salonunda öğle yemeği servisi için hazırlanıyordu. Muhtemelen kimseye garip gelmiyordu ama Dee daha önce ne zaman bu saatlerde gelse, garsonlar genellikle mutfakta takılıyordu. Kalabalık kapıya yığılana kadar çok rahat bir yer gibi görünüyordu ve sonra herkes ciddileşip işe koyuldu. Ama hepsinin yemek salonunda olması

Mutfaka doğru yürürken herkesin onu izlediğini fark etti. Bunu da kötüye işaret olarak algıladı. Elbette, Smith'ler "kötü işaretler" konusunda çok iyiydi.

Annesinin yıllar boyunca bir ya da iki kez, "Siz ve babanız evden nasıl çıkıyorsunuz, böyle kötü işaretler görüp duruyorsunuz," diye yakındığı bilinirdi.

Yine de Dee bu tür konularda nadiren yanılırdı, bu yüzden içgüdülerine güveniyor ve kot pantolonunun arkasına iliştiği kılıflı 45'liğin verdiği hissin tadını çıkarıyordu.

Mutfak kapısını iterek açtı ve içeri girdi. İçeride sadece bir kişi vardı ve bu da nadir görülen bir durumdu. Genelde Ric'in şefler, şef yardımcıları, aşçı yamağı ve böyle bir restoranın ihtiyaç duyduğu her şeyden oluşan bir ekibi olurdu. Yine de tek başınaydı ve bir zebrayı parçalara ayırıyordu.

Dudağı biraz kıvrıldı. Zebranın tadına asla dayanamazdı. Ona göre bu sonradan edinilmiş bir tattı. Sincap gibi.

Van Holtz ve ekibinin hazırlık işlerinin çoğunu yaptıkları büyük adayı aralarında tutmanın akıllıca olacağına karar veren Dee, kollarını mermere dayadı ve eğildi.

"Nasıl geçti?"

Van Holtz, "Oh, iyi geçti," diye karşılık verdi. "Çok iyiydi."

Adam başka bir şey söylemeyince Dee omuz silkti ve kapıya doğru döndü. "Tamam," dedi ve dışarı çıktı.

Doğru, kullandığı et satırını ona fırlatabilirdi ama o zebranın bir parçasını tercih etti, toynak zengin kurdun sahip olduğunu bilmediği bir güç ve beceriyle kapıya çarptı.

Onunla yüzleşti ve yüzündeki ifadesizlikten ne kadar kızgın olduğunu anlayabildi.

"Bir sorun mu var, Hoss?"

"Ona mikroçip mi taktın?"

Lanet olsun. Bunun öğrenilmemesini umuyordu.

"Onu takip etmenin daha kolay bir yoluydu. Telefonumdan yaptım. Onu götürdükten sonra nasıl bu kadar çabuk buldum sanıyorsun?"

Adam ona uzun uzun ve sertçe baktı ve kadın onun ne istediğini anladı. Dee içini çekti ve "Bana nerede olduğunu söyle, ben de senin fino köpeğinden özür dileyeyim" dedi.

"Söyleyemezsin. Çünkü o burada değil."

"Evine mi döndü?" Gülümsemekten kendini alamadı. "Yoksa Novikov'un evini mi kontrol etmeliyim?"

"Hâlâ Ursus County'de. Güvendiği biri olan babası onu almaya gelene kadar eve dönmeyi reddediyor."

Yüce Tanrım. Bütün bu yaygara bunun için miydi? Çay fincanı kanişin duyguları incindi diye mi? Van Holtz gerçekten Dee'nin umursamasını mı bekliyordu? Dışarıda *gerçek* sorunları olan melezler varken?

"Eminim umursamayacaktır," dedi Dee, hissettiği sıkıntıyı gizleyemeyerek.

"Ona mikroçip takmışsın," dedi tekrar.

Bıkkınlıkla, "Gerçekten umurumda değil," diye cevap verdi.

"Güzel. O zaman ben de umursamayacağım. Kovuldun." Ona sırtını döndü ve başka bir keskin kesici alete uzandı. Ama Dee öylece yürüyüp gidemeyecek kadar ürkmüştü.

"Pardon?"

"Kovulduğunu söyledim."

"Kaniş yüzünden mi?"

"Çünkü birinin vücuduna onun isteği dışında bir şey sokmaya genellikle saldırı denir. Ve bunun için kovulursun."

"Peki," diye kestirip attı. Her yerde iş bulabilirdi. Ona, Gruba ya da herhangi birine ihtiyacı yoktu!

Tekrar kapıya döndü ama kapı açıldı ve Niles Van Holtz içeri girdi. "Oh, güzel. İkiniz de buradasınız."

"Ben gidiyorum," dedi. "Kovuldum." "Bu iptal edildi."

Genç Van Holtz arkasını döndü. "Hem de nasıl! Anlaşmıştık!"

"Hayır. Sen atıp tuttun, ben de seni sakinleştirmek için bol bol 'hı-hı' dedim. Ama şu anda halletmemiz gereken daha büyük bir sorun var."

"Şimdi ne var?"

"Blayne'in babasıyla konuştum. Ezra. İkinizden biri onunla tanıştı mı?"

Dee adamı görmüştü ama onunla konuşmamıştı. Gördüğü diğer Magnus Sürüsü kurtlarına benziyordu. İri yarı, dost canlısı olmayan ve iki tekerlekli araçlara düşkün biriydi.

"O eşsiz bir adam," diye devam etti Niles Van Holtz. "Ve gerçekten zarar vermesini istemiyorsak, Blayne'i Ursus Kasabası'ndan çıkarmamıza yardım etmeden önce bir şeyi halletmemiz gerekiyor ve bunu hızlıca halletmeliyiz."

"Neymiş o?"

"Blayne'i kaçırانları bulmamız gerekiyor. Onları bulun ve icaplarına bakın." Yaşlı Van Holtz Dee'ye baktı. "Bu tam sana göre bir iş, öyle değil mi?"

"Sanırım."

"Nerede olduklarını bilmiyoruz," dedi Ric. "Ve takip ekibimizin bulduğu tek şey Novikov'un kamyonuydu ve tam bir ekip gönderdiğimizde o da gitmişti. Adamlarımız oraya vardığında bölge temizlenmişti."

"Ayılar," dedi Dee ve iki adam da ona bakınca tekrar, "Ayılar. Novikov'u ve fino köpeğini kaçırانlar ayılardı-"

"Ona öyle demeyi kes!"

"- Ursus Kasabası'na kadar. Ayılar her yeri temizledi ve o ayılar böyle bir şeyden kurtulamazlar."

Yaşlı Van Holtz kuzenine, "Bu mantıklı," diye işaret etti. "Lock'u düşün-"

"Artık bize yardım etmeyecek." Ric ona baktı. "Ve *seninle* hiç konuşmuyor."

"Onu bana karşı mı kışkırttın?"

"*Bana mı?*"

"Siz ikiniz keser misiniz şunu? Bir bağlantıya ihtiyacımız var."

Ric çaresizce omuz silkti. "Lock'u ve ailesini tanıyorum. Amcalarını da unut. Blayne'e bayılırlar."

Niles ona baktı.

"Lock dışında tanıdığım tek ayılar Tennessee'de." Başını kaşdı. "Yardım edebilecek bir kişi var." Deri ceketini çıkardı ve cep telefonunu aldı. "Kuzenim Sissy. O ve Ronnie Lee yıllardır ayılarla sikişiyorlar, yani birilerini tanıyor olmalılar."

Ric hırlayıp zavallı zebrayı parçalamaya devam ederken Niles kıkırdadı.

Lou Crushek, ona yüzüne karşı böyle diyecek kadar cesur olanlar için Crush olarak da bilinir, ön kapısını çekti ve tek gözüyle kedi kokan tam insan dişiye baktı.

"Ne dedin?"

"Sana da iyi günler. Geç mi yattın?"

"Sayılır." Sadece dost polislerin yapabileceği gibi birbirlerine baktılar. "Sanırım içeri gelmek istersin?"

"Davet için teşekkürler!"

Direnmenin mutlak bir zaman kaybı olduğunu bilen Crush geri adım attı ve polis teşkilatında gerçekten saygı duyduğu birkaç tam insandan biri olan Dez MacDermott dairesine girdi. Dez'i uzun yıllardır tanıyordu. Birlikte iyi işler çıkarmışlardı ve birden fazla kez onunla takılmayı düşünmüştü ama bir şey onu her zaman rahatsız etmekten alıkoymuştu. Eskiden bunun bir iş arkadaşıyla takılmanın "yediğin kaba sıçma" yönü olduğunu düşünürdü, ama daha sonra bunun sadece onun kalbinde bir kedi sever olmasından kaynaklandığını fark etti. Gerçekten.

Kapıyı kapatan Crush onunla yüzleşmek için döndü. "Ee, ne oldu? Ve çabuk söyle, pırıltılar."

"Ve hâlâ yalnız olduğunu düşünmek." Sanki buranın sahibiymiş gibi koltuğa çöktü. Bu huyunu kocası Mace Llewellyn'den almış olmalıydı. Bir bedeninin karşılaşabileceği en tipik aslan erkeği idi.

"Her neyse, Bo Noveeko diye birini tanıyor musun?" -sırt çantasından yıpranmış not defterini çıkarıp isme baktı- "Bo Noveeko? Blayne Thorpe'u tanımadığınıza eminim."

"No-vee-koff," diye telaffuz etti onun yerine. "Ve hakkında asla duyamayacağın en iyi hokey oyuncusu, tam bir insan. Sana ne bundan?"

"Blayne Thorpe ile birlikte kayıp."

"Ne demek kayıp?" *Blayne Thorpe da kimdi?*

Dez cevap vereceğini düşünerek ağzını açtı ama cep telefonu çaldı. Ellerini yumruk yaparak gerildi. Yumuşak bir sesle, "Köpekleri sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Ben seni daha çok kedi sever sanıyordum?"

"Sadece iş onlarla evlenmeye gelince. Aslında onlarla arkadaş olduğumda köpeklerden hoşlanırım. Ama sana şunu söyleyeyim, bu adam kemikli bir köpek gibi!" Dez'in o meşhur çabuk öfkelenme hali bir anda patladı ve ceketinin cebinden hâlâ çalmakta olan telefonunu çıkardı. "Ne? Onunla konuşuyorum ... beni kızdırmaya başladığını biliyorsun ..." Telefonu ona doğru uzattı. "Konuş onunla çünkü Bronx'a gitmek üzereyim."

Kocasını olduğunu düşünerek kıkırdayan Crush telefonu aldı. "Evet?"

"Bay Crushek?"

"Evet."

"Ben Niles Van Holtz."

Telefonu kalçasına dayayan Crush, Dez'e, "Beni bir Van Holtz'la mı görüştürdün?" dedi.

"Onunla konuşmaya devam edersem ne olacağını biliyorsun."

"İyi noktaya değindin." Crush telefonu tekrar kulağına götürdü. "Ne istiyorsun?" "Daha fazla ayı... güzel."

"Bir şey mi istiyorsunuz?"

"Yardıma ihtiyacımız var." "Biz' kim?"

"Grup." "Oh."

"Şu biz."

"Evet. Brooklyn derneklerinizden biri dün gece bir şeyle uğraştı ve bulunan şeye erişmemiz gerekiyor. Mümkün olduğunca çabuk."

"Bekle." Telefonu tekrar kalçasına dayadı ve Dez'e odaklandı. "Ne istiyor?" Çünkü şu anda Van Holtz'un belirsiz konuşmasını kaldıramazdı. Onun için çok erkendi.

"Dün gece bazı pislikler Blayne Thorpe'u kaçırmaya çalıştı. O bir kurt köpeği. Novikov onunla birlikteydi ve bir sinyal gönderilerek

Bu pisliklerin başlattığı çay partisini bitirmek için Brooklyn ormanlarından bir tür ayı klanı çıktı."

Gördünüz mü? Bu açıktı ... en azından onun için. "Novikov'la arkadaş mısınız?" "Adını bile telaffuz edemem."

"Ama kız ..."

"O bir arkadaş. Pek çok insanın arkadaşı. Sadece bu zengin köpekler olsaydı, biliyorsun burada olmazdım. Ama Blayne için. . ."

"Anladım." Telefonu kaldırdı. "Ne yapabileceğime bakacağım." "Evet, ama-"

Crush, köpeğin sesini bir saniye daha duymak bile istemeyerek aramayı sonlandırdı. "Gezintiye çıkmak ister misin, MacDermott?"

"Sadece benim sürmemi istiyorsun, değil mi?"

"Daha kahvemi içmedim. Kahvemi içm e m i ş k e n benimle uğraşma kadın."

Dez ayağa kalktı. "Yolda biraz alırlar."

Grigori evine girdi ve hemen tekrar çıkmak istedi. Çocuk! Lanet olası çocuk! Hiç değişmemişti! On yıl geçmesine rağmen değişmemişti!

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Çocuk oturma odasındaki kanepesle boğuşurken başını kaldırdı. L şeklindeki dev kanepesine.

"Yoluma çıkarsa kanepenin altını düzgünce temizleyemem."

Tamam. Yani çocuğu öldürmek zorunda kalacaktı. Öldürebilirdi. Grigori daha önce de öldürmüştü. Asla ailesini değil, ama çocuk eviyle uğraşırken bunun pek bir anlamı yoktu.

"Tatilde olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Tatildeyim." Tekrar kanepesini çekmeye başladı. Grigori çocuğun kanepesine ya da duvarlara zarar vereceğinden endişelenmiyordu çünkü Bold'un bunu yapamayacak kadar tutucu ve titiz olduğunu biliyordu. Hayır, Grigori için bu prensip meselesiydi!

Belki çocuğu boğarak öldürürse? En azından o zaman uyurdu.

Planını uygulamaya koyamadan arkasında bir homurtu duydu. Döndü ve Norm Blackmon'un orada durduğunu gördü. Daha da tuhafı, Norm'un arkasında Irina Zubachev duruyordu. Daha acımasız bir boz dişi domuz tanımiyordu. Tabii ki Kamçatka aylarından biriydi. Sert ve acımasız bir soydan geliyordu.

Rus ayılarının insanları sadece açlıktan ölmek üzereyken değil, sadece karınları acıktığında bile yedikleri biliniyordu. Ursus Kasabası'nda birlikte büyümüş olmalarına rağmen Grigori, kadının onun evine bir kez bile geldiğini hatırlamıyordu. Asla.

"Ne?" diye sordu her ikisine de.

Norm elinde büyük bir kutuyla içeri girerek, "Bu Speck için," dedi.

"Bana öyle deme," diye mırıldandı çocuk, sonunda kanepeyi yere

bırakırken. "Bu da Blayne için," dedi Irina, hem Grigori'nin hem de Bold'un ağzını açık bırakarak

ona. Kasabadaki herkesin bildiği bir şey varsa o da Zubaçevlerin köpeklerden nefret ettiği, onlardan tiksindiği, onları hor gördüğü ve en hafif hallerinde bile birkaçının kafasını değil bacaklarını kopardıklarıydı. Grigori, Zubaçevlerin en kötü hallerinde köpeklere ne yaptıklarını düşünmezdi. "Yarın onun için derinlemesine bir saç kremi hazırlayacağımı söyle."

Bold şimdi Grigori'nin yanında duruyordu. "Hepsi onun saç için mi?"

"Ve seninki. O haklı," dedi Irina çocuğa açık açık. "Kabarma sorunun var. Biraz saç kremi sana iyi gelecektir."

Bununla birlikte Irina dışarı çıktı ve Norm kutuyu ayaklarının dibine bıraktı. "Al bunu. Blayne'den."

Bold kutunun üstündeki zarfı çekip açtı ve yüksek sesle okudu: "Benim ve diğer herkesin akıl sağlığı için lütfen bunları kullanın."

Norm çoktan sırtımaya başlamıştı ve Bold kutuyu açıp içinden birinci sınıf bir paten takımı çıkardığında Grigori de ona katıldı.

"Tatildeyim," diye yakındı çocuk ve Grigori umutsuzca yanında duran tembel ayıya baktı.

Bo, amcasının evinden dışarı, verandanın üzerinden kara doğru uçtu. Hokey aletleri de onu takip ederek acı içinde sırtına ve kafatasına çarptı.

"Bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?" diye bağırdı iki yaşlı ayıya, kapı yüzüne kapanmadan önce. "Bu çok kaba!" diye alıntı yaptı Blayne.

Bo doğrulup oturdu. "İyi. Beni burada istemiyorlar. Burada kalmayacağım." Boxer külotuna kadar soyundu, patenleri ve çorapları hariç tüm giysilerini giydi ve amcasının arazisindeki gölete doğru yürüdü; bu gölet onun dünyanın her yerinde en sevdiği göletti.

Ve Ursus County'de yaşadığı sekiz yıl boyunca, kışın her gün, saat gibi, sabah altıda geldiği gölet burasıydı. Yazlar daha zordu elbette ve antrenman yapmak için kapalı pisti kullanmak zorunda kalıyordu, ama bakım görevlileriyle arkadaş olmuştu ve onlar da antrenman yapmasına izin veriyordu. Her gün, her yaz, Bo kendi anahtarlarını kazanana kadar.

Ekipmanlarını bıraktı ve çoraplarını ve patenlerini giymek için yere oturdu. Bunu yaparken gerçek bir heyecan hissetti; sadece kendisi, sopası ve buzla geçireceği zamanı dört gözle bekliyordu.

Bo buzun üzerine çıktı ve derin bir nefes aldı. Blayne haklıydı. Tatilde olsa da olmasa da buna ihtiyacı vardı.

Sırtarak kaskını taktı ve birkaç alıştırma yapmaya başladı.

Blayne tepeye doğru koştu ve en tepede durdu. Nefes nefese kalmış, elleri kalçalarında güzel kırlara bakıyordu. Bu tepe en yüksek tepeydi ve sağ tarafındaki okyanusu görebiliyordu. Doğruca aşağıya bakarsa, insan yapımı devasa tuzlu su göllerinden birini, yanında oturmuş, uzanmış ve sessizce düşünen üç kutbu görebiliyordu... ne? Hayatın gerçek anlamını mı? Matematiksel teoremler mi? Büyük bir bilim deneyi mi?

Ayılar çok zekiymiş, bir sonraki harika şeyi düşünüyor olabiliyorlardı. Eminim böyle bir beyne sahip olmak, böyle düşünebilmek harikaydı. Blayne hep bir dahi olmak istemişti. Kötü korku filmlerinden ve *Seinfeld*'in her bölümünden alıntı yapabildiği gibi teoremler ve denklemler çıkarabilmek. Ne yazık ki beyni bazı şeyleri çok uzun süre aklında tutamıyordu. En azından önemli şeyleri.

En azından ayılar gibi değil. Akıllı, düşünceli, şefkatli ayılar.

İşte o anda buzdaki bir delikten bir fokun çıktığını gördü ve ayılardan biri onu kafasından tutup dışarı sürükledi. Fok ciyaklamış ama kutup ayısı fokun kafasını ısırılmış, onu tutup kaçmış çünkü diğer iki kutup ayısı da peşinden gelmiş. Daha da dehşet verici olanı, National Geographic Channel'da izleyebileceği tipik bir ölüm kalım mücadelesinin aksine, oyun oynadıkları hissine kapıldı. Hala nefes alan ama yakında ölecek olan fokla halat çekme oyunu oynamaya başladıklarında Blayne arkasını döndü ve tepeden aşağı inmeye başladı. Aşağıya indiğinde şaşkın ve endişeli bir şekilde donakaldı.

"Merhaba," dedi çömelerek. İlk başta yaklaşmadı, onu yakından izliyordu. "Nereden geldin küçük adam?" Gülümsedi ve kollarını açtı. "Gel bakalım."

İhtiyacı olan tek şey bu gibi görünüyordu, karma köpek ileri doğru koştu ve onun kollarına girdi. Üç şeyi hemen fark etti. Bu melez köpek cehennemi yaşamış ve geri dönmüştü, bacağı kırılmıştı ve kimse onu düzeltmeye zahmet etmemişti ve bir beyin takımı pitbull ile kurdu birbirine karıştırmıştı. Ne yaratmak için? Nihai dövüş ırkını mı?

Benzer bir durumda neredeyse yanlış tarafta olan Blayne, seksen kiloluk köpeğe karşı hemen bir yakınlık hissetti. Taze yaralarına sürtünmemeye dikkat ederek ona sıkıca sarıldı. Ama hemen fark etti ki köpeğin hiç taze yarası yoktu. Yara izlerinin hepsi eskiydi ve bacağı çoktan iyileşmiş, işe yaramaz bir karmaşaya dönüşmüştü. Yine de bir ya da iki yaşından büyük olamazdı.

"Adın ne, küçük adam? Sana bir isim bile verdiler mi?"

Onun yanında o kadar temkinli davranırken, şimdi onu ıslak köpek öpücüklerine boğuyor ve bir arkadaş edinme hevesiyle bir o yana bir bu yana zıplıyordu.

"Aman Tanrım. Çok tatlısın! Benimle gelmek ister misin? Benimle koşmak ister misin?"

Döndü ve koşmaya başladı, dönüp ona bakmak için durdu. Blayne ayağa kalktı ve onu takip etti. Temelde üç bacaklı bir köpeğe göre hızlı hareket ediyordu ama Blayne ona ayak uydurdu, birlikte koşmaları için yürüyüşünü hafifletti. Köpeğin önden gitmesine izin verdi ve onu bir başka yüksek tepeye kadar takip etti. Tepede durdular ve Blayne gördükleri karşısında büyülenmiş bir halde aşağıya baktı. Elini uzattı ve eldivenli parmakları sadece kış fırtınası diyebileceği bir duvarın içinden geçti. Diğer taraf kar ve buzla kaplıydı. Elini çektiğinde eldiveninin uçları birbirine yapışmıştı ve parmaklarını eline tutturan tek şey tamamen insan olmadığı gerçeğiydi.

Başını sallayarak yanında duran köpeğe, "Bu harika, değil mi? Ve tuhaf."

Blayne arkasını dönmeye başladı ama durdu ve ona doğru eğildi. Burnunun donmasını istemediği için fazla yaklaşmadı ama diğer tarafta görebildiği çiftlik evini merak etti. Terk edilmiş gibi görünen ve okyanusun hemen kıyısında birkaç binadan oluşan bir çiftlik evi. Her şeyden tamamen kopuk olması dışında güzel bir arazi parçasıydı, Bo'nun anlattığına göre bir Amerikan ayı kasabası ile bir Kanada kasabası arasında sıkışıp kalmıştı.

Bunu daha sonra sorması gerektiğini hatırlayarak köpeğin başını okşadı ve tepeden aşağı doğru inmeye başladı. Ormanın içinden koşarak ilerlemeye devam ettiler, Blayne uzaktaki bir göleti görünce durdu. Biraz daha yaklaştı ve Bo Novikov'un en iyi yaptığı şeyi yapmasını izlerken gülümsedi - buzu fethetmek.

"İnanılmaz biri, değil mi?" Köpek onun bacağına yaslanmış, dili dışarıda, çok mutlu görünüyordu. "Ben de böyle hareket etseydim, küçük adam, ben de dünyanın sahibi olurdum."

Köpek onun etrafında bir daire çizdi ve koşarak uzaklaştı. Blayne gülerek onu takip etti.

BÖLÜM 20

Bo verandanın merdivenlerinden çıkıp amcasının evine girdi. Grigori büyük paltosunu giymiş, koridordan aşağı iniyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Bo, her zamanki gibi ekipmanlarını kapının yanına bırakarak sordu.

"Fırtına geliyor."

"Ve?"

"Ukalalık etme."

Tartışamayacak kadar yorgun ve mutlu olan Bo, amcasının yanından geçip banyoya doğru yürüdü. Ama yemek odasına bakarken durdu. "Bütün bunlar da ne?"

"Komşular yemek getirdi."

"Bu güzeldi."

"Evet." Grigori ön kapıyı açtı. "Ama senin için değil. Blayne Thorpe için."

"Blayne için mi?"

"Ben de öyle dedim."

"O burada mı?"

"Hayır. Ama hazır buradayken onu ararım-"

Grigori sözünü bitiremeden Blayne koşarak içeri girdi ve yalnız değildi. "*Bu da ne?*" Grigori sordu.

"Yeni arkadaşım. Henüz bir adı yok. Aklına bir isim gelirse bana haber ver."

"O burada kalamaz."

Blayne şapşal kulaklıklarını çıkardı. O şeylerden nefret ederdi. Tüyler ürpertici küçük tavşan kafalarıydı. "Neden olmasın?" diye sordu.

"Ne demek neden olmasın? Çünkü onu burada istemiyorum." Blayne hiçbir şey söylemedi, sadece çok daha uzun ve iri olan kutba baktı. "Beni duydun," diye itti. "O burada kalamaz." Blayne bakmaya devam etti ve Bo amcasının iri köpek gözleriyle baktığını hayal edebiliyordu. "Sen sadece bir ziyaretçisin, biliyorsun, Blayne Thorpe. Benim iyi niyetim sayesinde buradasın. O yüzden şansını zorlama." Bakışmalar Grigori hırlayana kadar devam etti ve hışımla dışarı çıkmadan önce, "Sabah eve geldiğimde gitmiş olsa iyi olur!" diye bağırdı.

Kapı kapandı ve Blayne, ayıların arasına sıkışmış bir köpek için oldukça kendini beğenmiş görünen Bo'ya baktı. Yemek odasını işaret etti. "Bugün neler yaptın?"

Bo'ya doğru yürüdü ve yemek masasına aval aval baktı. "Vay canına. Hepsi bizim için mi?"

"Hayır. Hepsi *sizin* için. Görünüşe göre herkes Grigori ve benim seni açlıktan öldürmeyi planladığımızı düşünüyor."

Minik bir homurtu çıkardı. "Dostum, aksanın geri geliyor."

"Benim aksanım falan yok. Ve bana ahbap demeyi kes." Bo kafa derisini kaşıdı, duş almaya hazırdı. Lafi açılmışken...

"Bu Irina Zubachev'den."

Blayne ciyaklayıp çantaların yanına koştuğunda Bo dişlerini sıktı. "Bunları deneyeceğim için çok heyecanlıyım!"

"Benim duşumdan sonra deneyebilirsin. Grigori'nin duşu bitmiş ve diğerinde de sadece küvet var, o yüzden-"

Bo, Blayne'in iki çantayı da alıp evdeki tek çalışan duşa doğru çılgınca koşmasını izledi.

"Blayne Thorpe, aklından bile geçirme-"

"Ha-ha!" diye bağırdı ve daha sözünü bitiremeden kapıyı çarparak çıktı. Öfkeden kudurarak yere baktı ve Blayne ile birlikte içeri giren parçalanmış köpeğin, altına saklanabileceği bir kanepe bulana kadar oturma odasına geri dönmesini izledi.

"İyi fikir," diye mırıldandı Bo ve saatine baktı. Tamam, tamam. Duşta ne kadar kalabilirdi ki zaten? On dakika mı? Belki on beş? Bekleyebilirdi.

Banyoya doğru yürüdü ve dışarıda durdu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve aynen öyle yaptı. Bekledi.

Blayne, Gwen ve Mitch'e bu şeylerden biraz tattırmak için sabırsızlanıyordu. Şampuan saçlarını soymadan temizliyordu ve şu anda kafasında duran saç kremi tam anlamıyla mükemmeldi! Saçlarını kafasından tamamen koparmadan açmasına izin veriyordu. Daha mutlu olamazdı. Saç kreminin işini yapmasına izin verirken, vücudunun geri kalanını gerçekten duş almaya başladı ve bunu yaparken mırıldandı. Dürüst olmak gerekirse, ne kadar süredir duşta olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama her zamanki gibi "saç yıkama zamanı" söz konusu olduğunda Blayne zaman gibi küçük şeyleri fark etmiyordu.

Ne yazık ki şu anda hayatında olan diğer bazı insanlar bu kadar rahat değildi.
"Daha bitirmedin mi?"

Blayne ciyakladı. "Sen . . . benimle banyoda mısın?" "Ne yapıyorsun orada? Çok uzun sürdü!"

Öfkeden nefesi kesilen Blayne hırladı, "Siktir git! İşim bittiğinde bitireceğim!"

"Ne zaman? Beş dakika daha mı? On dakika daha mı?"

"Banyo falan yapamaz mısın?"

"Hayır."

Adamın her zaman bu kadar emin olması onu şaşırtıyordu.

Hiç şüphesiz. "O zaman sanırım ben bitirene kadar beklemen gerekecek." "Ne zaman olacak bu?"

Şimdi onu kızdırmaya başlamıştı. "Ne zaman. İşim. *İşim bittiğinde.*"

Ve işte o zaman çılgın melez duş kapısının diğer tarafından "Çok uzun!" diye bağırdı. Kapı çarparak açıldığında Blayne döndü ve ballı saç kremi sürülmemiş tek gözüyle Bold Novikov'un kendisiyle birlikte duşa girmesini izledi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye bağırdı, bir yandan gözlerindeki saç kremini çıkarmaya, bir yandan da çıplak vücudunu örtmeye çalışıyordu.

"Çok uzun sürdü!"

"Ne için çok uzun? Benim bilmediğim planlarımız mı vardı?"

Banyo mühendisliğinin zarif bir parçası olan duшта, sıcaklık ve su basıncına göre ayrı ayrı ayarlanabilen beş duş başlığı vardı. Ancak Blayne'in şu anda sadece üçü çalışıyordu ve her biri kendisinin -ve saçlarının- ihtiyacı olana göre ayarlanmıştı. Ve o kadar harika ve büyük olan duş artık çok küçüktü çünkü içinde sadece yedi-bir huysuz kutup-aslanı melezi değil, onun koca aleti de vardı!

"Bak-" diye başladı.

"Bana 'bakma'. On beş dakikadır orada dikiliyorum.

Normal bir insanın duş alması için fazlasıyla yeterli bir süre-"

"*Normal mi?*"

"-ama içeri girip çıkmak yerine burada kalıyor ve Ursus County su kaynağını kötüye kullanıyorsunuz!"

"Öncelikle" -şu anda beş tane pompalanan duş başlığının ve patlayan öfkesinin üzerinden bağırdı, saçındaki tüm kremi çıkarmaya çalışmakla meşguldü- "Ben yarı Afrika vahşi köpeğine ve yarı

Kurt! Ve ikincisi, ben hiçbir şeyi kötüye kullanmıyordum! Ben bir kızım! Şımartılmayı ve seilmeyi seven bir sürü saçı olan bir kız!"

"Saçına kendi kişiliğini mi veriyorsun?"

"Yessss," diye tısladı ona, ne kadar hızlı yapabildiğini kanıtlamaya çalışarak kendini temizlerken. *Lanet olası gösteriş!* "Çünkü saçlarım *o kadar* harika! Ve üçüncüsü, obsesif kompulsif bozukluğun için beni suçlama! Uyman gereken bir programın var, bu senin suçun. Benim değil! O yüzden sineye çek, Cengiz! Bu senin obsesif kompulsif bozukluğundan kaçmayan bir köylü!" Ondan uzaklaştı ve sonra geri döndü. "Ve o *paspasa* biraz saç kremi sür!"

Ve ona bu konuda yardımcı olmak için, yeni ve endüstriyel boyutta, otuz iki onsluk saç kremi şişelerinden birini ona fırlattı. Buğday proteini eklenmiş olanı. İyi de nişan almıştı. Adamı tam yüzünden vurdu.

Blayne de biliyordu ki, eğer öfke ya da kızgınlık görseydi kaçardı. Ama bunların hiçbirisi yoktu. Onun yerine, son maçında arkasından yaklaşan bir çaylağa çapraz kontrol yapmadan hemen önce yüzünde beliren ifadenin aynısını gördü.

Kararlılık gördü.

Blayne bir adım geri attı ve bunun yanlış bir hareket olduğunu hemen anladı. Bakışları daraldı, onu yakından izliyordu, gözleri bir anda parlak, açık maviden altın rengine döndü.

Aslan-erkek altın rengine.

O artık Blayne değildi. O bir avdı. Ve ikisi de bunu biliyordu.

Bo, Blayne'in dişleri diş etlerinden uzanırken pençelerinin ellerinden kurtulmasını izledi. Bacaklarını iki yana açtı ve önce onun hamle yapmasını bekledi. Bu hoşuna gitmişti. Cesurcaydı. Tıpkı adı gibi.

O ürün şişesinin bir birinci lig atıcısının fırlattığı beyzbol topunun gücüyle yüzüne çarpmasından bu yana geçen otuz saniye içinde Bo'nun yelesi neredeyse gözlerini örtecek kadar uzamış, omuzlarının üzerinden geçip açık ve koyu kahverengilerden oluşan asi bir yığın halinde göğüslerine doğru yuvarlanmıştı.

Kızın bekleyeceğini bildiği için klasik bir hokey hareketi yaparak başını eğdi ve sanki kızın etrafında dönmek için soluna doğru hareket edecekmiş gibi yaptı. Blayne bunu gördü ve sağındaki duş kapısına yöneldi. Onu orada yakaladı, bunu yapacağını biliyordu çünkü oyundaki hiç kimse "deking" ya da kafa numarası yapma konusunda onun kadar iyi değildi. Ama karşısındakinin oyuncu olmayan biri olmadığını unutmuştu. Belki de

Hokey oynamıyordu ama bir derbi kızıydı. Onu belinden kavradığında, Blayne ağırlığını onun üzerine vererek onu şaşırttı. Bu sırada dirseğini aşağı indirdi ve Bo'nun köprücük kemiğine çarptı. Bo geriye doğru kayarak karşı duvara çarptı, Blayne hâlâ onun kollarındaydı ama Blayne dönerek ona kafa attı. Doğru, sadece çenesine vurmuştu ama bu onun zilini çaldı. Sonra kollarından kurtuldu ve gitti.

Suyun ve köpüklerin içinde kayarak onun peşinden gitti. Oturma odasına sertçe giren o mükemmel kıcı gördü ve hemen ona doğru gitti. Ödülüne o kadar odaklanmıştı ki, yepyeni hokey sopası kaval kemiğine çarpıp onu kıcı üstü çevirene kadar onun girişte çömelmiş olduğunu fark etmedi. O kadar sert düşmüştü ki, bu sırada amcasının değerli el yapımı sehpasını yerinden sökmüştü.

O saniyede ikisi de dondu kaldı.

Oh, kahretsin, diye düşündü.

"Kahretsin," diye fısıldadı Blayne.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine kalktı ve Blayne onun yanına çömeldi, hokey sopası hâlâ elindeydi.

"Beni öldürecek," diye fısıldadı Bo.

"İkimizi de öldürecek!"

Bo masaya baktı. "Bunu düzeltmenin bir yolu olmalı."

"Nasıl? Az önce üzerine dört yüz kiloluk azgın bir erkek fırlattık. Bu masanın işi bitmiş."

Kadın haklıydı. Bo onun haklı olduğunu biliyordu. Ve Bo'nun tek yapabildiği gülmekti. "Bo! Bu hiç komik değil!"

Evet, komikti. Ama bunu ona söyleyemedi bile çünkü çok gülüyordu. Bunun yerine kollarını onun beline doladı ve onu kendine doğru çekti, hokey sopası hâlâ aralarında duruyordu. Yine de başını omzuna yasladığında onu hareket ettirmek zorunda kaldı.

"Umarım bu sinir krizi kahkahası değildir."

Adam homurdandığında o da onunla birlikte güldü, sopayı bıraktı ve kollarını adamın omuzlarına doladı.

Bu, tuhaf bir gün için yaşadığı en iyi sondu.

Kanepede yan yana oturdular. Henüz giyinme zahmetine katlanmamışlardı. Bunun yerine oturdular ve tamamen tahrip olmuş sehpayı baktılar. Bo'ya göre masa bir usta tarafından el yapımı olarak yapılmıştı.

Ahşap adam ve Grigori bunun için sadece birkaç yüz dolar ödemişti. Elbette şimdi birkaç bin dolar değerindeydi. Ya da, bilirsiniz ... öyleydi.

Böyle bir şey babasının başına gelseydi ne kadar kötü olacağını tahmin edebiliyordu. "T e m i z l e y e l i m mi?" diye sordu sonunda. "Ya da bırakalım da yıkım?"

"Bilmiyorum. Birkaç dakika içinde evde olur-"

Telefon çaldı ve ikisi de telefona baktı. Üçüncü kez çaldığında Blayne onu dürttü ve Bo uzanıp ahizeyi kaldırdı. "Alo?" Blayne'e baktı ve başını salladı. "Tamam. Tabii. Sorun değil. Sonra görüşürüz." Bo telefonu kapattı. "Dışarıdan gelen ve görmezden geldiğimiz o rüzgâr fırtına. Durum kötü ve Grigori bu gece Dr. Luntz'un kanepesinde yatacak."

Blayne homurdandı. "Evet. Doğru ya." "Ne?"

"Evet. Onun kanepesinde.

Doğru." "Sen neden bahsediyorsun?" "Bu kadar saf olamazsın."

"Hangi konuda saf?"

"Bo, birlikte yatıyorlar. Anladığım kadarıyla bir süreliğine." "Dr. Luntz ve Grigori mi? Hayır."

"Evet. Onun için deli oluyor. Anlayamıyor musun?"

"Hayır. Söyleyemem. Ve bu konuşma beni rahatsız ediyor."

"Bence çok tatlı. Birbirleri hakkında ne hissettiklerini saklamak için tartışıyorlar." "Buraya getirildiğimden beri bu ikisi tartışıyor."

"Kimsenin bilmesini istemiyor." Blayne yüzünü buruşturdu. "Evli değil, değil mi?"

"Kocasını birkaç yıl önce vefat etti."

"İşte b ö y l e . Gerçek bir ilişkiye hazır değil. Ama Grigori onu bekliyor. Çok tatlı."

"Bunu nereden çıkarıyorsun?" diye sordu. "İçgüdü.

İnsanların deli gibi aşık olduğunu anlayamıyor musun?"

"Görünüşe göre hayır."

"Muhtemelen çocukları vardır, değil mi?"

"Yetişkin çocukları. Bir tanesi hastanede doktor."

"Fark etmez. Babalarını hâlâ seviyorlar ve eminim bunun onları inciteceğini düşünüyordur. Ama çok tatlı bir çiftler. Eminim adam onu yıllardır seviyordur," diye iç geçirdi Blayne. "Bu çok romantik."

"İnciklerimi morarttın."

Blayne yine içini çekti ama bu kez sinirlenmişti. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Evet! Çünkü artık bu konuda konuşmak istemiyorum!"

"Peki. İkimiz de amcan el değmemiş bir okul çocuğu, Dr. Luntz da Bakire Marci'ymiş ve şu anda onun evinde değillermiş gibi davranacağız. Bow-chica-bow-wow."

"Tamam," dedi Bo. "Kanıtla."

"Kanıtlamak mı? Sikiştiğimizi kanıtlamamı mı istiyorsun?"

"Amcamla Dr. Luntz'un birbirlerine karşı uygunsuz davrandıklarını kanıtlamanı istiyorum."

"Aman Tanrım! Buna böyle mi diyorsun?"

"Amcam ve Dr. Luntz söz konusu olduğunda, evet! Şimdi bunu kanıtla!"

"Peki!" Blayne ayağa kalktı ve koridora doğru yürüdü. Doğruca Grigori'nin odasına yöneldi. Yeğenin aksine Grigori düzenliydi ama takıntılı değildi, bunu görmekten memnundu. Doğruca onun yan masasına gitti ve çekmeceyi açtı. Muzaffer bir edayla gülümseyerek, açılmış ve son derece büyük olan prezervatif kutusunu havaya kaldırdı. "Sadece Grigori Novikov'un masum bir okul çocuğu olmadığını değil, aynı zamanda güvenli seksin her yaşta önemli olduğunu da kanıtlıyor!"

"Aaah!" Bo ondan uzaklaştı ve odadan dışarı çıktı. "Bununla başa çıkamam!"

"Sorun ne?" diye sordu Bo'nun peşinden giderken. Nefesi kesildi ve olduğu yerde durdu. "Dr. Luntz'a aşık mısın?"

Bo dönüp ona baktı. "Ne? İğrenç. Hayır, hayır! O ... o gibi ..."

"Annen. Oh, ne kadar tatlı! Sana anne gibi davranan bir kadını kirletmesini istemezsin."

"Bu konuşmayı neden yapıyoruz?"

"Çünkü yarım kullanılmış bir kutu prezervatif yüzünden çıldırdın." "Çünkü duştan çıkmadın."

"Yine buraya mı döndük?"

"Evet!" diye bağırdı.

"Döndük!"

"Peki," dedi sakince. "İçinde bulunduğun durumun gerçekliğini görmezden gel." "Neymiş o gerçeklik?"

"Yalnız, çıplak ve yarım kutu prezervatifle birlikte olduğumuz gerçeği." Şimdi onun yanında durdu ve kutuyu ters çevirerek prezervatifleri onun büyük, çıplak ayaklarının dibine döktü. "Saçmalıklara kafayı taktığında neler kaçırdığını görüyor musun?"

Bo, Blayne'in çıplak kışının uzaklaşmasını izledi. "Benden uzaklaşma," diye mırıldandı, manzaranın tadını çıkarıyordu.

Nefes nefese kaldı ve durdu. "Ben hiçbir yere kaçmam." Şimdi ona bakmadan iki eliyle konuşuyordu. "Gezinebilirim. Hatta süzülürüm. Ama salınmam. Bu gece kadınları içindir."

Kadının "fahişeler" diyememesi -ya da belki de dememesi- hoşuna gitmişti. Muhtemelen kadınlar için çok aşağılayıcıydı. Çok kabaydı. Blayne kabalıktan nefret ederdi.

"Bilmiyorum," dedi ona doğru yürürken. "Bana bir sashay gibi göründü."

Bo parmaklarını kadının sırtında gezdirdi. Kazadan kalan hasar hâlâ oradaydı. Kendi yaraları kadar iyileşmiş değildi ama hepsi yüzeyseldi. Genel olarak Blayne sağlıklı ve güçlüydü, tek sınırı kendi sınırları olan bir atletti. Onun yeteneklerinden bahsediyordu ama sahip olduklarının farkında mıydı?

Blayne'in etrafında dolaştı, parmakları pürüzsüz teninde gezindi. "Dışarıda bir fırtına, yiyecek dolu bir ev ve yarım kutu prezervatifimiz var. Zamanımızı nasıl değerlendirmemizi önerirsin, Blayne Thorpe?"

"Bu çok kolay. Erkekler hakkında konuşurken ve John Hughes filmleri izlerken birbirimizin ayak tırnaklarını boyarız. Eğer gerçekten maceracı hissediyorsak 'tahta gibi sert, tüy gibi hafif' oyununu oynarız ve sonra da ölümsüzleri uyandırmadığımız için dua ederiz."

"Amcamın tırnak cilası ya da John Hughes filmleri olmadığından neredeyse eminim ve erkekler hakkında konuşmayı sevmiyorum çünkü beni ödevlerini yapmak için kullanıyorlar, gözlüklerimi çıkarıp seksenlerin gümbür gümbür müziği eşliğinde baştan aşağı makyaj yaptıranı kadar ne kadar muhteşem olduğumun farkında değiller."

Sırıışı genişti. "O zaman aklıma hiçbir fikir gelmiyor."

Bo ona doğru adım attı ve duvara yapışana kadar onu arkasından itti. "O zaman lanet olsun, Blayne Thorpe, öp beni."

Sanki Jüpiter'i görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısarak ona baktı. "Bunu yapmak için bir merdivene ihtiyacım olacak."

Onu belinden kavradı ve yukarı kaldırdı; kolları boynuna, bacakları beline dolanmış olan kızın kıkırdamalarının tadını çıkardı.

"Ya şimdi?" diye sordu.

"Ve şimdi, beni istediğin yere getirdiğini söylemek zorundayım, Çapulcu. Cengiz gurur duyardı."

"O zaman köyünü yakıp yıkmadan ve bütün kadınlarını cariye olarak almadan önce beni hemen öpsen iyi edersin."

"Oh, hayır," diye fısıldadı, gözlerini onun ağzına dikerek. "Halkıma yardım etmek ve masumiyetimi korumak arasında sıkışıp kaldım. Ne yapacağım ben?"

"Her zaman yaptığın şeyi, Blayne," dedi ona dürüstçe, bedenini onunkine bastırırken. "Diğer herkese yardım et."

Eğildi, elleri omuzlarından yüzüne doğru hareket etti, parmakları çenesini okşadı. "Tanrım," diye fısıldadı, tatlı nefesi ağzına değiyordu, "halkım için yapmak zorunda kaldığım fedakârlıklar."

Blayne ağzını onunkine bastırdı, dudakları ayrıldı, dilini içeri kaydırmasına ve onu tatmasına izin verdi. Şakacı alayları durdu, ikisi de inledi, elleri birbirine kenetlendi. Başlarını iki yana eğerek birbirlerinin içine daha derinlemesine girmelerine izin verdiler.

Bo'nun Blayne'e verdiği fiziksel tepki anında ve çok güçlüydü; Bo'ya ilk tanıştıklarında ikisi için de yaptığı en iyi şeyin ondan kaçmak olduğunu söylüyordu. Çünkü bu duygu, hayata ilk başladığında yıkıcı olabildiği kadar bağımlılık da yaratıyordu. Sırf bu kadının tadını ve hissini tekrar tekrar yaşayabilmek için etrafındaki her şeyi görmezden gelebilirdi.

Ama on yıl sonra, kaçıp gitmek yoktu. Keşkeler ve keşkeler hakkında endişelenmek yoktu.

Sonunda ona sahipti ve Çapulcu'nun onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Oh, adamım, başı beladaydı. Büyük bir bela. "Şeytan çıkarma ayini için rahibi ara, Papa'yı telefona bağla, polisi hazırda beklet" belası.

Çünkü bu bir beyefendinin tatlı, sabırlı öpücüğü değildi. Bu, güneş doğduğunda işinin biteceğini bildiği bir adamın daha tipik azgın tacizleri de değildi.

Aslında Blayne bunun ne olduğunu bilmiyordu ama "o" ve Bo "Çapulcu" Novikov'un beladan başka bir şey olmadığını biliyordu. En iyi türden bir bela ama yine de bela.

Yine de bunu bilmesi, ellerini saçlarına daldırırken bacaklarıyla onu daha sıkı kavramasına engel olmadı. Yelesi geri gelmiş, omuzlarından aşağıya ve sırtına doğru dökülmüştü ve bu yeniden ortaya çıkışın

O yelenin sebebi oydu. Ve hangi kırmızı kanlı, tamamen Amerikalı şekil değiştiren kız bundan kaçabilirdi? Kesinlikle o değil. Neden kaçsındı ki? Artık şehvet dolu bir bakışı kışkırtılmamış bir seri katil saldırısı olarak gören, kolayca paniğe kapılan on yedi yaşındaki kız değildi. Hayır, bu Blayne'in çok uzun zamandır beklediği bir şeydi. Hatta belki de sonsuza dek. Ve şimdi elinde olduğuna göre, arkasını dönmeyecekti. Kaçmayacaktı.

Bo biraz arkasına yaslandı ve o tatlı mavi gözler gitti, yerini Blayne'in hesapçı kedi altın gözleri olarak adlandırmaktan hoşlandığı şey aldı.

"Yatağa," diye homurdandı ona bakarak.

Blayne başını salladı. "Buraya." Kollarını çekti ve duvara dayayarak ona ne sunduğunu iyice görmesini sağladı -ki bu her şeydi. "Beni tam burada becermeni istiyorum."

Göğüsleri tam ağzına gelene kadar onu yukarı kaldırdı. Dudaklarını sert bir meme ucunun etrafına kapatarak, Blayne'in nefes nefese kalmasına ve pençelerinin omzunu kazmasına neden olacak şekilde onunla oynamaya başladı. Blayne duvara doğru kıvrandı ama Bo'nun iri elleri onu orada sabitleyerek daha da çıldırmasına neden oldu. Diğer göğsüne geçip aynısını yaptı ve Blayne'den boğuk bir çığlık kopardı. Dudaklarıyla ona öyle bir şey yapıyordu ki, Blayne'in kafası karışmış ve doğru düzgün düşünemeyecek kadar tahrik olmuştu. Vücudu sertçe titremeye başladı ve Bo'nun onu o anda boşaltacağını düşündü ama Bo onu tekrar indirdi ve bir koluyla onu sıkıca kavrarken eğilip yere saçılmış olan prezervatiflerden birini aldı. Paketi yırtarak açtı ve kadın onun lateksi sert, gergin sikinin üzerinden kaydırışını izledi, pre-come başından sızıyordu. Aleti takar takmaz elleri kıcının altına kayd ve duvardan biraz geriye çekildi. Onu alçalttı, böylece amı sikiyle aynı hizaya geldi ve ucunu ona doğru bastırdı.

"Bana bak," diye emretti ve acele etmeden bakışlarını adamın sikinden ayırıp yüzüne çevirdi. "Bundan emin misin, Blayne?" Ve onun dişlerinin uçlarının üst dudağının altından dışarı çıktığını gördü. Yer değiştirdiğinde sahip olduğu tam boy versiyonlarına dönüşmediklerini umdu, çünkü bu garip olurdu. "Bundan sonra geri dönüş olmayacak," diye uyardı onu. "Bu yüzden emin olmalısın."

Ona ne söylemeye çalıştığını bilmiyordu ve öğrenmeye çalışarak zaman kaybedecek havada da değildi. "Emin olmasaydım, seninle mücadele eder ve yardım için bağırırdım" dedi. Parmaklarıyla adamın omuzlarını kavradı ve dilinin ucuyla adamın bir parmağını yalayabilecek kadar eğildi.

göğsünde bir çizgi oluşturdu. "Güven bana, Novikov," dedi, kendi dişlerinin diş etlerinden kaydığını hissederek. "Eminim."

Sırıttı ve onu hâlâ kızdırabildiği için kendini şaşırttı. "Yine de sormanızın çok kibarca olduğunu düşünüyorum."

Cevap gülümsemesi hınzırlığın da ötesindeydi ve ileri doğru bastırarak sikinin başını içine soktu. Blayne'in ilk düşüncesi, "Huh. Görüldüğünden daha büyükmüş gibi geliyor." oldu. Sonra Bo yarrağını sonuna kadar soktu ve Blayne birkaç uzun an boyunca başka bir şey düşünmedi. Aleti onu çok fazla doldurmuştu. Tutarlı bir düşünceye sahip olması için çok fazla. Geçici olarak *herhangi bir* düşünceye sahip olması için çok fazla. Nefes nefese, onu daha sıkı kavradı ve ağzını göğsüne bastırana kadar kendini biraz yukarı kaldırdı.

Kımıldama, kımıldama, kımıldama, diye umutsuzca düşünmeyi başardı.

Hareket etti.

Aman Tanrım'dan nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu! Bu kadarı da fazla! Çıkar onu, çıkar onu! Tanrım! Geliyorum! Geliyorum! Geliyorum! Ama geliyordu. Sert ve hızlı bir şekilde geliyordu ve kesinlikle hiçbir şey onu durduramazdı.



Pençeleri omuzlarına saplandı ve göğsüne doğru boğuk bir çığlık duydu. Geliyor olması için sadece dua edebiliyordu çünkü durabileceğinden emin değildi. *Bu kadar* iyi hissettireceğini hiç düşünmemişti. Elbette. Öyle olacağını hayal etmişti ama pastırmayı çok sevdiği için pastırma aromalı dondurmayı seveceğini de hayal etmişti. Pastırma aromalı dondurma konusunda fena halde yanılmıştı. Ama Blayne konusunda yanılmamıştı.

İçine her girdiğinde, onun bir parçası olduğunu daha çok hissediyor, onun sıcaklığıyla sikini istediği sürece onunmuş gibi damgalıyordu. Ve gerçekten de onun bunu çok uzun bir süre istemesini umuyordu.

Çok geçmeden Bo kendini tutmak için verdiği mücadeleyi kaybetti ama yapacak bir şey yoktu. Blayne ona bu kadar sıkı tutunmuşken ve tenine karşı çığlık atarken olmazdı. Kendini tutamadı. Ne bir dakika, ne de bir saniye.

Boşaldığında, güçlü bir adrenalin patlaması gibi içinden fırladı, damarlarını, el ve ayak parmaklarını yırttı ve sonunda sikinden çıktı. Kollarını Blayne'e doladı ve her boşalma içinden geçerken onu kendisine doğru tuttu. Sonuncusunda Bo artık hareket edemeyeceğini düşündü. Bir daha hareket edebileceğini de.

Titreyerek önce dizlerinin üzerine, sonra da kıcının üzerine çöktü, Blayne hâlâ ona sıkıca tutunuyordu. Başka bir şey yapamayınca onu terden öptü.

alnını ıslattı ve sert nefes alışını dinledi.

Uzun bir an için, belki de her şeyin onun için çok fazla olduğundan endişelendi. Kendisi de fazla gelmişti. Melezlere kıyasla kız ona hep çok küçük görünmüştü. Ama sonra Blayne Thorpe, tam da Blayne Thorpe'a yakışır bir şey söyledi ve onun iyi olduğunu anlamasını sağladı.

"Wowski," diye iç geçirdi.

Ve Bo gülümsedi, bundan daha iyi bir iltifat duyamayacağını biliyordu.

21. BÖLÜM

Bo gözlerini tavana dikmiş, elleri Blayne'in sırtında aşağı yukarı geziniyordu. "Amcam eve gelmeden önce bu koridoru temizlememiz gerekecek," diye mırıldandı. Gerçi dürüst olmak gerekirse, şu anda temizlik yapma ihtiyacı hissetmiyordu.

Kendini gerçekten kötü hissetmeliydi. Blayne'i yaklaşık iki saat boyunca bu koridorda tutmuştu. Sürekli bir yatağa, kanepeye ya da daha yumuşak bir yere geçmeye çalışıyorlardı ama bir türlü başaramıyorlardı.

Blayne aldırıysa bile bunu kesinlikle belli etmedi.

"Sonra görüşürüz." Oturduğu yerden kalktı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Saçları kurumuş ve belli ki sıcak bir ütü olmadan kontrol edemeyeceği bir bukle yığını haline gelmişti. "Açlıktan ölüyorum."

"Yemeğimiz var."

"Gerçek yiyecek mi? Yoksa
fok balığı yağı mı?"

"Muhtemelen ikisi de."

Ayağa kalkıp gerindi ve Bo tekrar ona doğru uzandı, o fark edip geri çekilmeden önce elleri belindeydi.

"Hayır! Yemek!" Banyoya doğru yöneldi. "Bir dakika içinde çıkacağım." Çok geçmeden tekrar dışarı fırladı. "Aman Tanrım."

"Sorun ne?"

"Duşu açık bırakmışsınız."

"Bu kasabanın su kaynağı için iyi değil."

"Teşekkürler, Bay Yardımsever." Banyoya geri döndü ve kapıyı arkasından kapattı. Bo kendini yerden kaldırdı, boş paketleri ve kullanılmış prezervatifleri toplamak için durdu, tüm dinsizlerin dağınık olduğunu varsaydığından, bir dinsiz gibi etrafa savurmuştu. Kullanılmış prezervatifleri için mutfak çöpünü kullanmak istemediğinden, onları amcasının evin arkasındaki büyük teneke kutulara atmak için çıplak bir şekilde dışarı çıktı. Bunu yaptıktan sonra, havanın muhtemelen eksi yirmi Fahrenheit olduğunu tahmin ederek içeri döndü. Hava ne zayıflara ne de kedigillere göre idi.

Eve girdikten sonra arka kapıyı kapattı ve oturma odasının önünden geçerek yemek odasına yöneldi. İşte o zaman durdu ve geri yürüdü. Blayne'in üzerinde lisede giydiği hokey formalarından biri vardı ve başka bir şey yoktu. Gerçi dizlerini geçtiği için başka bir şey ihtiyacı yoktu. O da

amcasının CD koleksiyonunu buldu. Bo'nun eskiden "yıkıcı müzik yığını" dediği şey, yaşlı piçi kızdırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Tokyo hakkında şarkı söyleyen alternatif bir Fransız grubu açmıştı ve sanki son iki saatini Bo'nun kucağına ya önce sikini ya da kafasını gömmekle geçirmemiş gibi amcasının oturma odasında dans ediyordu. Bu enerjiyi nereden aldığını asla bilemeyecekti.

"Haydi," dedi, koltuklardan birine zıplayarak. "Benimle dans et."

"Aç olduğunu sanıyordum."

"Gösterişli Fransız müziği eşliğinde dans edemeyecek kadar aç değilim!" Ve sadece Blayne bir hakarettten iltifat çıkarabilirdi.

"Bununla dans edemem," dedi Bo ona, odanın öbür ucuna doğru yürürken. "Sen de şu dans etmeyen adamlardan mısın?"

"Herkes senin gibi utanma duygusundan yoksun değil." Amcasının koleksiyonunu karıştırdı, CD'nin Grigori'ye değil kendisine ait olduğunu bildiği için arkada ne varsa ona yöneldi. Oynatıcıya taktı. "Daire dediğin o istifçi yuvasını temizledikten sonra-"

"Hey!"

"-Zevkini biliyorum."

Şarkının ilk bölümlerini duyduğunda Blayne'in ağzı açık kaldı. Çok az kişinin bildiği çok eski bir film müziğinden geliyordu.

"Bunu nasıl aldın?" "Bootleg."

Bulması kolay değil."

"Biliyorum! Yıllardır bunu bulmaya çalışıyorum."

Bo'nun her zaman zaafı olan bir şey varsa o da altmışların müziği ve altmışların kötü kült filmleriydi. "Hot Rods to Hell" ya da "Riot on Sunset Strip" ya da hippilerin, saçma sapan uyuşturucu kullanımının ve tutucu ebeveynlerin olduğu her şey ... oradaydı. Ama "Wild in the Streets" tüm zamanların en sevdiklerinden biriydi ve lise boyunca eski bilgisayarı ve daha da yavaş modemiyle film müziğini aramıştı. Bir şekilde Blayne'in "Fourteen or Fight" adlı harika kalkışma ve isyan melodisini takdir edebilecek tek kişi olduğunu biliyordu ve haklıydı. Sadece şarkıyı değil, sözlerini de biliyordu.

Yavaşça söylediği ilk mısrayı mırıldandı ve Bo da bir sonrakini mırıldanarak ona karşılık verdi, amcasının kanepesinde dururken ona doğru ilerledi. Bu normalde asla izin vermeyeceği bir şeydi çünkü bu onun kanepesi değildi ve zaten

adamın sehpasını parçaladı. Ama o Blayne'di ve "On Dört ya da Dövüş!" şarkısının sözlerini biliyordu.

Ve bir adam böyle bir kadın bulduğunda, amcasının lanet mobilyalarının ya da başka bir yerin üzerinde tepinmesine izin verirdi!

Marci çocukları kontrol etmeleri için ısrar etmişti, çünkü zaten gece geç saatlerde gezintiye çıkmışlardı. Sert Maine kışları Ursus County ayılarını rahatsız etmezdi, burada doğup büyüdüğünüzde değil. Grigori'nin geceyi Marci'lerde geçirmek için fazla bir bahaneye ihtiyacı olmasa da, yeğeninin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşündü. Kızların yanında her zaman biraz beceriksiz olmuştu. Ya çok huysuz, ya gözlerini dikip bakmakla meşgul ya da çok ... OKB. Çoğu kadın bununla başa çıkamazdı.

Yine de çocuğun bir bebek bakıcısına ihtiyacı yoktu, ama bunu Marci Luntz'a anlatmaya çalışın. Grigori onunla bazı şeyleri tartışmaya zahmet etmedi. Daha önce karşılaştığı tüm siyah ayılar kadar inatçı olabiliyordu. Boz ayılar ve siyahlar asla kutup ayıları kadar rahat olmazdı.

Marci'nin karnı sahilde bulunduğu ölmek üzere olan yaşlı deniz aygırıyla doluydu ve Marci'nin yüzü hâlâ kasabanın birkaç mil ötede tuttuğu yıllık kovanlardan aldığı bal ve kızgın arılarla kaplıydı.

Marci merdivenlerden yukarı çıkıp eve girmek üzereydi ama Grigori daha iyisini biliyordu. Vücudunu kullanarak onu evin büyük penceresinin olduğu tarafa doğru itti. Köşeyi döndüklerinde ikisi de donakaldı, ağızları şok içinde açık kalırken pencereye ve arkasında olup bitenlere odaklandılar.

Blayne'i kanepesinde görmek onu hiç rahatsız etmemişti. Ufacık tefecik bir şeydi, yani gerçek bir zarar verebilecek gibi değildi. Ama yeğenini çıplak ve Blayne'le dans ederken, çocuğun sevdiği o boktan altmışlar müziğini dinlerken görmek ... *işte bu* Grigori'nin daha önce hiç görmediği, görmeyi hiç beklemediği ve şimdi görmekten biraz korktuğu bir şeydi.

Çocuk çıplak olduğu için değil. Şarkı söylediği için de değil - çocuk etrafta kimsenin olmadığını düşündüğünde her zaman biraz mırıldanırdı. Ama gülümsemesi? Gülmesi? Blayne uzun saçlarıyla yüzünü kapatan bir hippie vokalisti oynarken mikrofonu varmış gibi davranması?

Bu Grigori'nin görmeyi *hiç* beklemediği bir şeydi. En azından çok güçlü halüsinojenler kullanmadan. Nedeni de basitti. Bu

Bold Novikov'du. Sadece buzun üzerindeyken ya da evin bir yerinde bir karışıklık olduğunu fark ettiğinde canlanıyormuş gibi görünen çocuk. Bunun dışında Bold içine kapanır, her şeyi izler, hiçbir şey söylemez ve kasabadan kaçış planları yapardı.

Grigori *bu* çocuğu tanıdığını sanmıyordu ve çocuğun içinde böyle bir şey olduğunu hiç düşünmemişti.

Çocuğun yoluna çıkmak istemediğinden, onu evine geri götürmesi için Marci'ye döndü. Ama onu karda sırt üstü yatmış, kara ayı kıcıyla gülerken buldu. Başka biri olsa çocuğa güldüklerini düşünürdü ve Grigori buna katlanamazdı. Ama Marci Luntz'ı tanıyordu. Bold'a asla gülmezdi. Hayır. Bu, neredeyse kendi yavruları kadar önemseddiği ve sevdiği küçük bir çocuk için saf bir mutluluktan ve Grigori gecenin geri kalanında Blayne Thorpe'un "onun" Bold'u için mükemmel olduğunu nasıl bildiğine ve bunu ne zaman anlayacaklarına *dair* duymak zorunda kalacağı konuşmayı şimdiden hayal edebiliyordu. Şimdiden bundan korkmaya başlamıştı. Bazen geveze dışı domuzlardan daha kötü bir şey olamazdı.

Grigori onun kıcını kaldırmasını beklemeyeceğine karar vererek bileğinden yakaladı ve evine kadar sürükledi.

Yol boyunca güldü.

Blayne pencereden dışarı baktı, sert esen rüzgâr cama kar ve buz fırlatıyordu. Normalde bu tür fırtınalar Noel zamanı olmadığı sürece canını sıkardı çünkü bu genellikle evde kapana kısıldığı ve canının sıkıldığı anlamına gelirdi. Yine de nadiren uzun süre kapana kısılırdı, tüm Philly ya da New York'ta fırtına nedeniyle her yer kapalıyken açık bir Çin restoranının izini sürebilen tek kişiydi. Yemeği bulur, alır ve babasına ya da Gwen's Pride'a geri getirirdi. En misafirperver olacağını düşündüğü kişiye. Her şey evde tek başına kapana kısılmaktan ve kendisinden başka kimseyle konuşamamaktan daha iyiydi. On üç yaşındayken bunu yapmayı bırakmaya çalışmıştı ve rahibeler ona sürekli Şeytan'la konuşup konuşmadığını soruyordu.

Büyük kollar Blayne'in omzuna dolandı ve yumuşak dudaklar yanağını okşadı.

Hayır, hayır. Bu kez hiç de depresif değildi.

"Yahniyi kim yaptı?" diye sordu. "Sanırım

Bayan Henderson."

"En iyisi. Şimdiye kadarki."

"Beğendiğini ona söylerim."

"Hayır. Ona söyleyebilirim."

"Bayan Henderson'ı tanıyor musun?"

"Bugün erken saatlerde onunla tanıştım. Bir sürü insanla tanıştım." "Herhangi bir sorun var mı?"

Güldü. "Endişelenmeyi bırak. Herkes bana çok iyi davranıyor."

"Olmazlarsa bana haber ver."

"Evet. Evet." Onun kollarında döndü ve bir kaya duvarına tırmanır gibi ona tırmandı. Kollarını onun omuzlarına, bacaklarını beline doladı ve alnını onunkine yasladı. "Hadi sevişelim!" diye haykırdı.

Bo içini çekerek onu kendine yaklaştırdı ve yatak odasına doğru ilerledi. "Senin mutlak incelik yoksunluğuna *bayıldığımı* söylemiş miydim?"

BÖLÜM 22

Dez MacDermott, beş ya da on yıl önce birisi ona "Manhattan'ın merkezinde, aslında kurt şekil değiştirenlerin sahip olduğu sıradan bir ofis binasında oturacaksın, böylece melez avı meselesini tartışabileceksin" deseydi, büyük ihtimalle Dez onu psikolojik değerlendirmeye alırdı.

Ama işte tam da bunu yapıyordu. "Bize yardım etmeyecekler de ne demek?"

Dez, kocası Mace'in uzattığı kahve fincanını aldı. "Teşekkürler bebeğim," dedi bir esnemenin ardından, dikkatini yeniden şaşkın Niles Van Holtz'a odaklamadan önce. *Niles mı? Niles nasıl bir isim ki?*

"Bize yardım etmek zorundalar," diye ısrar etti. Kafası karıştığında çok sevimli oluyordu.

"Evet, o mantığı ben de denedim. Crush da öyle. Hayır dediler. Aslında söyledikleri şey, 'Onlara siktirip gitmelerini söyle' oldu ama bilirsin işte. Brooklyn ayıları."

Kahvesini yudumladı, kafeine fena halde ihtiyacı vardı. Bütün gece çalışmaktan nefret ederdi ve ayılar onlarla konuşmadan önce onu ve Crush'ı saatlerce beklettikleri için bu hale gelmişti. Emin olmamakla birlikte, Dez bu olayın büyük bir dramaya dönüştüğünü hissediyordu. Normalde umursamazdı ama Blayne'den hoşlanıyordu. Dez'in normalde başa çıkabileceğinden çok daha fazla enerjisi vardı ama her zaman son dakikada bebek bakıcılığı yapmaya istekliydi ve Dez'in oğlu Marcus'a çok iyi bakıyordu. Ama Crush, Dez'e Blayne'in Novi-her neyse o Rus adam tarafından korunduğu sürece ona bir şey olmayacağını söylemişti.

Crush'ın haklı olduğunu umuyordu çünkü Niles Van Holtz'un yüzündeki inançsızlıktan ve kuzeni Ulrich'in yüzündeki umutsuzluktan ciddi anlamda zevk alıyordu. Ve eğer Blayne'in güvende olmadığı ortaya çıkarsa, kendini suçlu hissedecekti.

"Görünüşe göre onlarla kendim konuşmak zorunda kalacağım," dedi Niles, sesi oldukça kibirliydi.

"Destek getirsen iyi olur. Sana zarar vermekten hoşlanacaklarını hissettim. Söylemem gerek... ayılar ve kurtlar mı? Bu kadar nefret olduğunu bilmiyordum."

Genç Van Holtz büyük konferans masasının karşısındaki Sissy'nin kuzeni Dee-Ann'e baktı. Dişi kurt Blayne'i odadaki herkesten daha az önemsiyor gibi görünüyordu. Ulrich ona ters ters bakınca kızgın bir iç geçirdi ve bacaklarını masadan indirdi, çünkü onları oraya koymuştu

tüm toplantı boyunca pahalı koltuğunda dinlenirken, kahvesini yudumlarken ve birinin getirdiği çöreklerin tadını çıkarırken.

"*Bir şey yapacak mısın?*" Ulrich sordu.

"Evet," diye karşılık verdi Dee-Ann. "Ben gidiyorum. Gördün mü? İşte ben gidiyorum." Kapı arkasından çarparak kapandı ve Mace her zaman yaptığı gibi Dez'in elinden kahveyi alıp yudumladı.

"Bilginiz olsun," dedi Ulrich'e ve Dez'e o meşhur sırtışlarından birini yaptı. "Dee'nin canı sıkıldığında Tennessee'de bir timsahla güreştiği bilinir, bu yüzden onu gerçekten kızdırmadan önce bunu aklında tutmak isteyebilirsin, Dog Fancy."

Ulrich, "Sen de kimsin?" diye sormadan önce bir dakika boyunca Mace'e baktı.

Kocasını başka türlü aşağılayamayacağını bilen Dez başını geriye atıp güldü.

Dee-Ann koridorda asansöre doğru yürüdü. Onu kızdıran pek bir şey yoktu. Ailesindeki diğer kadınların aksine, her küçük şeye sinirlenmiyordu. Ne anlamı vardı ki? Ama Ulrich Van Holtz sinirlerine dokunuyordu.

"Sen!"

Dee kafasının arkasına sert ve ağır bir şey çarpınca dondu kaldı. Dişlerini çıkararak arkasına döndü ama bunun kuzeninin hamile kadını olduğunu fark edince hemen durdu. Dee'yi küçük sürtüğü tokatlamaktan alıkoyan şey Jessie Ann'in hamile olması değildi, vahşi köpeklerin hamileyken son derece dengesiz oldukları biliniyordu. Savunmacı, son derece duygusal ve görünüşe göre bir şeyleri fırlatmakta hızlıydılar. Jessie'nin arkasında duran dişi köpekler de Dee ilk hamleyi yapmadığı sürece olaya karışmayacak gibi görünüyordular. Normalde Dee-Ann'in ikinci kez düşünmeyeceği bir şeydi bu. Ama Smitty taleplerini açıkça belirtmişti. Ne kadar isterlerse istesinler köpeklere sataşmak yok.

Ve Tanrı biliyordu ki Jessie Ann bunu istiyordu.

"Bu *senin* hatan," diye devam etti Jessie Ann, çaresiz bir fino köpeği karşısında histerik bir sesle. Blayne'i de mi evlat edinmişti? Kadının hayatında kaç tane ite ihtiyacı vardı ki zaten? "Senin yüzünden Blayne korkunç ayı bölgesinde kapana kısıldı. *Senin* yüzünden."

"Bu işe karışmamalısın, Jessie Ann."

"Ben Jessica, sürtük!" Jessie, Dee'nin kuzeninin doğacak çocuğuna zarar verecek hiçbir şey yapmayacağını bildiğinden, karnı önde, dişi köpekleri onu izleyerek ilerlerken hırladı.

Neyse ki Sissy Mae ve Ronnie Lee Jessie Ann'in önüne atladılar ve ellerini dişi köpeklerin omuzlarına koydular.

Ronnie, "Jessie Ann, bunu konuştuğumuzu sanıyordum," diye yalvardı.

Jessie suçlayıcı bir parmakla Dee'yi işaret etti. "Sen! Ona bir ... bir ... gibi mikroçip taktın."

"Kurtarılmış bir köpek gibi mi?"

Sissy ve Ronnie Lee gözlerini kocaman açarak Dee'ye baktılar ve Jessie ikiliyi yolundan iterek Dee'nin üzerine yürüdü. Ama pençeler, dişler ya da yumruklar birleşmeden Smitty oradaydı, arkadaşını kollarının altından yakalayıp götürdü.

"Bunu sonra tartışırız kuzen," diyerek omzunun üzerinden fırlattı ve küfreden, tüküren arkadaşıyla birlikte banyoya doğru gözden kayboldu.

"Ne?" Dee, Sissy ve Ronnie'nin hâlâ kendisine baktıklarını fark ettiğinde tersledi, bir zamanlar tüm hayat amaçları Jessie Ann Ward'a işkence etmek olan iki kadın için şaşırtıcı derecede tiksiniş görünüyorlardı.

Sissy tek kaşını kaldırarak, "Bu ses tonunun bana yönelik olmadığını biliyorum kuzen," dedi. Dee bunu bir meydan okuma olarak algılayıp bir adım öne çıktı ama Ronnie Lee hemen aralarına girdi.

"Hayır, hayır, hepiniz. Burada olmaz."

Sissy kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu nasıl düzelteceğini bulsan iyi olur Dee-Ann. Yoksa gerçekten huysuzlanacağım. O küçük kurt köpeğinin bir sürü arkadaşı var ve ben de onlardan biriyim."

Harika. Biri daha bu karmaşa için onu suçluyordu.

Tüm bunlar hakkında iyi davranmaktan yorulduğuna karar veren Dee asansöre doğru yöneldi.

23. BÖLÜM

"*Uyanık mısın?*" Blayne'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve karşısında vahşi barbarların soyundan gelen birini buldu. "*İyi misin?*"

"Uyandım... şimdi."

"Güzel." Onu öptü ve Blayne otomatik olarak ona uzandı, kolları boynuna dolandı. Ama Blayne daha rahat edemedi adam geri çekildi. "Senden önce kalkmak istemedim."

Neden kalkmak zorundaydılar ki? Ah, evet. Doğru ya. Çünkü bütün geceyi gelmiş geçmiş en OKB hokey oyuncusunu becererek geçirmişti.

Bo yatağın kenarına oturdu, başını kaşıdı ve esnedi. "Geç yattık."

Oturma odasında birinin hareket ettiğini duyan Blayne, Bo'nun formasını yerden aldı ve komodinin üzerindeki saate bakmadan önce çekiştirerek giydi. "Sabah yediyi geç uyumak olarak mı kabul ediyorsun?"

"Evet."

Adamın zamanla ilgili sorunları hakkında çok fazla endişelenmemeye karar veren Blayne, kollarını havaya kaldırdı ve güzel uzun esneme hareketlerinden birini yaptı. Ne de olsa o bir köpekti.

Kasları nefis bir şekilde ağrıyordu ve şimdi ayağa kalktığında Blayne vücudunda bir enerji patlaması hissetti. Koşmak, oynamak, ... istiyordu.

Bo'nun sırtına baktı. Kocaman bir şeydi. Geniş, kaslı ve pürüzsüzdü. Adını çağıran dev bir hedef gibiydi.

Blayne sırtarak ve vücudundaki tüm güç ve kuvveti kullanarak kendini Çapulcu'ya doğru fırlattı.

Bo sırtına bir şeyin dokunduğunu hissetti ve gözlerini açtığında kollarını ve bacaklarını etrafına sarılmış halde buldu.

"Evet?"

"Çok fazla enerjim var ve bunu boşaltmanın bir yolu yok!"

Bo, Blayne'in sadece ona asılmadığını, onu Blayne'e boyun eğdirmeye çalıştığını fark etti.

"Pekala." Blayne'in iki elini de kendi elleriyle kavradı. "Bu fazla enerjiyi nasıl atabileceğimize dair bazı fikirlerim var."

"Benimle koşmaya gelmek ister misin?"

"Ya da," diye denedi, "yatağa geri dönebilir ve fu-"

Yatak odasının kapısı açıldı. "*Günaydın, Denizciler!*"

Bo amcasına hırlarken, Blayne ağzını onun omzuna bastırıp kıkırdadı.

Grigori eski denizci tişörtlerinden birini ve eşofmanını giymiş halde odaya girdi. "Bugün için ne planlıyoruz? İlginç bir şey var mı?"

"Artık yok," diye mırıldandı Bo ve kafasının yan tarafına bir tokat yedi. "Ow."

Grigori eğildi ve kaşlarını çatarak Blayne'in yüzüne baktı. O sadece daha fazla kıkırdadı.

"Peki sen ne planlıyorsun, babasının kızı?"

"Kaçmayı, efendim!"

"Koşmak mı? Ne koşar biliyor musun, babasının kızı?"

"Bu böğürme gerçekten gerekli mi?" Bo şikayet etti.

Bo'yu duymazdan gelen Blayne, "Küçük prensesler mi efendim?" diye cevap verdi. "Kesinlikle! Narin, güzel, küçük prensesler. Tıpkı sizin gibi!"

Bo gözlerini devirdi. Bu çok acı vericiydi.

"Peki ya sen evlat? Çünkü bütün gün hiçbir şey yapmadan öylece oturamazsın."

"Ben ne zaman hiçbir şey yapmadan oturdum ki?"

Blayne yataktan fırladı. "Duşa giriyorum." "Koşmaya gitmeden *önce* duş mu alıyorsun?" Bo sordu. "Temiz değilken koşmamı mı istiyorsun?"

Bu soruları neden soruyordu ki?

Blayne "Wahoo! Koşuyorum!" diye tezahürat yaptı ve taklalar atarak odadan çıktı.

Grigori ona sırtıttı. "Değerli formalarından birini giymesine izin mi veriyorsun?"

"Neden hâlâ burada dikiliyorsun?"

Amcası arkasına yaslandı ve koridora baktı. "Benimle şehre gelmen gerekiyor," diye mırıldandı.

"Programımda yoksun."

Amcası kaşlarını çattı. "şimdi ne değilim?"

"Bir program yazdım. Sen o programda yoksun."

"Hı-hı. Beni programa dahil edebilir misin?"

Bo komodinin üzerindeki not defterini aldı ve inceledi. "Bir bakalım, belki yer değiştirebilirim-"

Grigori defteri ondan kaptı ve yırtarak küçük parçaları Bo'nun kafasına fırlattı.

Bo ona bakakaldı. "Kopyasını almadığımı mı sanıyorsun?"

"Giyin," diye tükürdü amcası sıkılmış dişlerinin arasından.

"Önce duş almam gerekiyor ve çalışan tek duşu Blayne kullanıyor."

"Sadece banyo yapamaz mısın?"

"Ördeğim yok. Ördek olmadan nasıl banyo yapabilirim?"

"Sanki seni dövmemi istiyorsun. Sanki sen de bana yalvarıyor gibisin. Ve lanet olası sehpa ne oldu?"

"O Blayne'di. Blayne yaptı."

Ellerini kalçalarına koyan amcası ona ters ters baktı. "Oturma odamdaki o dağınıklık için kız arkadaşını mı suçluyorsun?"

Amcası bunu söyleyene kadar Bo, Blayne'in kız arkadaşı olduğunu -henüz bilmesede- fark etmemişti. Sırıttı ve mutlulukla cevap verdi, "Evet. Kız arkadaşımı suçluyorum. Kız arkadaşım Blayne'i."

Arkalarından gelen nefes seslerini duydular ve birlikte Bo'nun yer değiştirmiş kız arkadaşı Blayne'in kuyruğunu yakalamaya çalışırken daireler çizmesini izlediler. Durmak için acelesi varmış gibi görünmüyordu.

"Bunu daha ne kadar sürdürebilir?"

"Kız arkadaşım Blayne mi?"

"Artık ona böyle seslenmeye devam edeceksin, değil mi?"

"Evet, aslında öyle diyeceğim. Sadece seni kızdırmak için. Bildiğimiz gibi hayattaki tek amacım seni kızdırmak." Bo koridoru işaret etti. "Hâlâ gidiyor."

"Yirmi dolarına bahse girerim ki kusuyor."

Bo kız arkadaşı Blayne'e güvendiğini hissetti. "Sıra sende."

Onu Amerika'ya geri gönderen şey içgüdüsel bir histi. Bazen bir şeylerin gerçekten ters gittiğini anladığında hissettiği o duygu. Tayland'da bir barda oturmuş, İngilizce bilmediğinden emin oldukları için ona yavaşça bağırarak bir çift değersiz ve zengin, tam insan Avustralyalı erkeği yuvarlamayı planlarken hissettiği şey buydu. Neden bağırıldıklarını bilmiyordu ve eğer gerçekten İngilizce bilmiyorsa bir şeyi yavaşça söylemenin nasıl yardımcı olacağı da Mantıksızlık Yolu'nun bir başka yoluydu ama sonuçta bunun bir önemi yoktu.

Sami, Sander'ı da peşinden sürükleyerek kolay parayı bırakıp gitmişti çünkü bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. Ve şimdi Bo'nun Manhattan'daki dairesinin ortasında durmuş, onun eşyalarını karıştırırken yakalanan bir dişi kurda bakarken, haklı olduğunu biliyordu.

Sander burnu havada Bo'nun ofisine girdi. "Dişi kaltağın kokusunu alıyorum," diye duyurdu. "Oh," dedi Dişi Kurt'u gördüğünde. "Sanırım bu sensin."

"Arkadaşımızın dairesinde olmanızın bir nedeni var mı?" diye sordu Sami. "Yoksa sadece hırsızlık mı yapıyorsunuz?"

"Çünkü bu bizim işimiz," diye ekledi Sander, pek de yardımcı olmayarak.

Dişi kurt cevap vermedi, soğuk kehribar gözleriyle hem Sami'yi hem de Sander'ı süzüyordu.

Tilkilerin övündükleri tek şey belayı fark edebilmeleri idi. Sadece kokuyla değil, genel bir korunma duygusuyla da. Yırtıcıların en küçüğü ve neredeyse her cins ve tür size güvenmediğinde bu son derece gerekliydi. Tilkilerden daha çok nefret eden tek tür? Sırtlanlar, ki Sami bunu çok fazla düşündüğünde bu biraz iç karartıcı bir durumdu. Çünkü sırtlanlar tüyler ürperticiydi.

Ve şimdi Sami bu dişi kurdu kontrol ettiğine göre, Bo'nun başının belada olmakla kalmayıp, evini aramakta da zorlanacağını biliyordu. Bu dişi onları öldürür ve öğle yemeğinden önce sık bir mezara koyardı. Aslında, muhtemelen öğle yemeği için biraz iştah açacaktı.

Dişi kurt nihayet konuştuğunda, aksanıyla dişinin cüssesi birleşince hem Sami hem de Sander gerekirse hemen pencereden ya da kapıdan kaçabileceklerinden emin oldular. Smith kurtlarının yavrularını neyle beslediğini bilmiyordu ama Tanrım, *devasa* bir köpek cinsiydiler!

"Melezin arkadaşı sen misin?" diye sordu Dişi Kurt.

Şimdi panikleminin dişiye kızdırmaktan başka bir işe yaramayacağını bilen Sami dürüstçe, "O bizim kutbumuz," diye cevap verdi.

Sami'nin cevabı karşısında biraz kaşlarını çattı ama başını salladı. "Her neyse. Bana bilgi lazım. Brooklyn ayıları hakkında. Burada bir şeyler vardır diye düşündüm."

"Bo Brooklyn ayıları hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Ondan nefret ediyorlar," diye ekledi Sander.

"Melez olduğu için mi?"

"Hayır, Jersey Stompers'ta oynadığı yıl yüzünden."

"Evet. Long Island Devourers'da oynayan Brooklyn doğumlu ayıyı *ezip* geçmişti. Omurlarının her birinin kırıldığını söylediler. Tekrar oynamaya başlaması yıllarını aldı ve bir daha asla eskisi gibi olamadı."

"Bo'nun diskini almamalıydı," diye karşı çıktı Sami, sanki olaydan bu yana beş yıldır tartışıyormuş gibi.

Dişi kurt bir nefes verdi. "Burada bana yardımcı olacak bir şeyler bulabileceğimi umuyordum."

Her zaman Sander'dan daha güvensiz olan Sami, "Ne için?" diye sordu.

"Çünkü sinir bozucu küçük bir kurt köpeğine yardım etmem gerekiyor. İşte bu yüzden."

Onun kimden bahsettiğini çok iyi bilen Sami, kasabadan ayrıldıklarından beri neyi kaçırdığını merak etti. Dişi Kurdun incelemekte olduğu masanın karşısındaki deri koltuğa çöktü. "Neden bana neler olduğunu anlatmıyorsun, ben de senin için ne tür bilgiler bulabileceğime bir bakayım."

"Bana bilgi verebilir misin?"

"Bu kasabada bir sürü tilki var ve birbirimize devam eden dolandırıcılıklar, hızlı paraya ihtiyacın olduğunda şehirdeki en iyi çitler ve birinin en son yüksek kaliteli elmas sevkiyatını ne zaman getireceği hakkında bilgi veririz. Birbirimizin kutbunu almaya çalışmadığımız sürece hepimiz birbirimizle gerçekten dostuz."

"Evet," diye onayladı Sander, diğer sandalyeye çökerek. "Çünkü *bu* yanlış olur."

Blayne kasabanın yan sokaklarından birinde koşarken bir kapı açıldı ve Blayne yüzüstü kapıya çarptı.

Ellerini alnına götürerek tökezleyen Blayne, "Seni zavallı şey! Blayne, iyi misin?"

"Evet, Dr. Luntz." Yüzünü buruşturmamaya çalışarak gülümsedi. "Kafam çok karışık."

"Bir bakayım." Tatlı dişi domuz onun başını dikkatle inceledi. "Bir çentik bile bırakacağını sanmıyorum." Blayne'in yanağını okşadı. "Neşeli görünüyorsun."

Blayne kaşlarını kaldırdı. "Sen de öyle."

Doktorun gözleri büyüdü ve Blayne, "İkiniz hakkında tek kelime etmeyeceğim," diye fısıldadı. Sonra da dişi domuza iki başparmağıyla onay verdi. Dr. Luntz güzel bir bordo tonuna döndü ve Blayne'in arkasına baktı.

"Seni takip eden küçük bir ordun var canım."

"Evet. Biliyorum." Blayne omzunun üzerinden, pittie mix ile Grigori'nin evinden ayrıldığından beri onu takip eden küçük köpek sürüsüne baktı. "Nereden geldiklerini biliyor musunuz, Dr. Luntz?"

"Marci, canım. Bana Marci de. Ve"-omuz silkti-"Nereden geldiklerinden pek emin değilim. Öylece ortaya çıkıyorlar. Hiçbirimizi rahatsız etmiyorlar, biz de onları rahatsız etmiyoruz. Gerçi tilkiler onlarla savaşıyor." Kaşlarını çattı. "O kadar zarar vereceklerinden şüpheliyim."

Vermezler. Çakal değiştirenler belki, ama tilkiler değil. Onların tek derdi hırsızlıktı, rastgele köpek kavgalarına ayıracak zamanları yoktu.

Peki o zaman bu köpekler nereden gelmişti? Belli ki pittie gibi dövüş köpeklerinden kaçmışlardı. Birçoğu yara bere içindeydi, kulaklarından biri ya da ikisi yoktu ya da uzuvları hasar görmüştü. Onları görmek kalbini kırıyordu ama tepki verdikleri şey onun insan yanı değildi. Kendi türlerini biliyorlardı. Her biri bir kurtla çiftleşmişti. Rotties, pinchers, pit, Alman çoban köpekleri. Hepsi güçlü ırklar. Hepsi kendi başlarına tehlikeli iş köpekleriydi ama içlerindeki kurtla çiftleştirilen o parçayı da ekleyince denkleme yepyeni bir tehlike dünyası ekleniyordu. Yerel halktan herhangi birinin bu köpeklerle bir ilgisi olduğuna inanmayı reddediyordu ama o zaman kim inanırdı ki?

"Ee, Blayne Thorpe," dedi bir ses yanında. "Nasılsın?"

Blayne dişi domuza gülümsedi. Onu tanımıyordu ama arkadaş canlısı görünüyordu. "Günaydın."

"Kulaklıklara bayıldım," dedi kadın.

"Teşekkürler! Bunlar küçük sahte rakun kafaları. Bo onların kötü olduğunu söyledi çünkü kendisine bakıyorlarmış gibi hissediyormuş. Mantıksız davrandığında çok sevimli oluyor."

Dişi domuz kendini tanıtmadan önce onu dikkatle inceledi. "Ben Ursus İlçesi Müfettişi Kerry-Ann Adams."

"Ben Blayne Thorpe. Tesisatçı," diye ekledi, bir unvana sahip olma ihtiyacı hissediyordu.

Kerry-Ann gözlerini kırptırdı. "Tesisatçı mısınız?"

"Blayne'in kendi işi var," diye övündü Marci. Blayne şaşkınlıkla ona bakınca da ekledi: "Bo söyledi. Şimdi tam olarak ne istiyorsun, Kerry-Ann Adams?"

"Onunla konuşmak için izne ihtiyacım var mı, Marci Luntz?"

"Blayne'in kişisel doktoru olarak ... evet, seni yaşlı domuz. İhtiyacın var!"

Kavga çıkacağını hisseden ama nedenini bilmeyen Blayne hemen araya girdi: "Acıktım!"

Her iki dişi domuz da sıçrayıp ona baktı. Blayne, Marci'nin az önce çıktığı çay dükkanını işaret etti. "Tamamen doğal bir ballı çöreğe ne dersiniz? Leziz. Ballı çöreğe bayılırım. Sen sevmez misin?"

"Bilmiyorum, Blayne," diye itiraf etti Kerry-Ann. "Son zamanlarda diyet yapıyorum."

"Neden zahmet ediyorsun?" Marci alay etti. "O koca kafanı küçültmek için hiçbir şey işe yaramaz."

"Tamam o zaman!" Blayne kolunu Marci'nin omuzlarına doladı, bunu yapmak için ayak parmaklarının üzerine çıktı ve "kişisel doktorunu" çay dükkanına sürükledi. "Nefis. Şu ballı çörekleri kokla. Taze mi bunlar?" diye sordu Lorna Harper'a.

"Fırından yeni çıktı. Ve," dedi Lorna gülümseyerek, "şekersiz. Sadece senin için."

"Aman Tanrım," dedi Blayne içtenlikle. "Çok tatlısınız." Bir masayı işaret etti. "Siz ikiniz oturun, ben de Lorna'nın her şeyi getirmesine yardım edeyim."

Birbirlerine hırlayan iki domuz masaya doğru yöneldi ama Blayne Marci'nin kolunu yakaladı. "Kibar ol," diye fısıldadı.

"Ama-"

"İnsanlar sinirlendiğinde gergin oluyorum. Kuyruğumu kovalamamı ya da şuradaki sandalyenin altına saklanmamı istemiyorsanız . . kibar ol!"

Marci kabul edip uzaklaştı ve Lorna ballı çörekler ve kafeinsiz çayla dolu bir tepsiyi -yine sadece Blayne için- önüne koyarken Blayne tezgâhın üzerine eğildi. "Neler oluyor?" Blayne fısıldadı.

"Kerry-Ann'i tanıyorsam, senden bir iyilik isteyecek. *Baba* filminde yaptıkları gibi bir şey sanırım."

"Birini öldürmemi gerektirecek mi?"

"Şüpheli." Lorna güldü. "Ama muhtemelen şu Bold Novikov'u içerecektir." Lorna daha da yaklaştı, Blayne de onu izledi ve fısıldadı, "Senin Cesur'u Kanada aylarına karşı takımla birlikte oynatabileceğini söyleyip duruyor. Sadece dostça bir oyun, ama o çocuk kendinden başka kimseye yardım etmedi."

Blayne Lorna ile tartışmak istedi ama yapamadı. Gerçi Ursus Kasabası'nda biraz zaman geçirdikten sonra Bo'nun neden böyle davrandığını anlamıştı.

"Biliyorsun," diye açıklama ihtiyacı hissetti Blayne, "o benim Bo'm değil?" "Marci Luntz bize daha önce böyle söylememişti."

Küçük kasabalar. Blayne onları ziyaret etmeyi severdi ama tam zamanlı olarak orada yaşayabileceğinden emin değildi. Herkes birbirinin işine karışıyordu. Yardımına ihtiyaç duyulmadığı sürece asla yapmayacağı bir şeydi bu. O zaman tabii ki karışırdı.

Tepsiyi alan Blayne masaya doğru yürüdü.

"Şimdi, canım-" diye başladı Kerry-Ann ama Blayne onun sözünü kesti. "Sana bir şartla yardım ederim."

Kurnaz Dişi Ayı, "Söylemiştim," der gibi Marci'ye baktı. "Peki bu tek şart ne olacak canım?"

"Bo'ya 'Speck' demeyi bırakacaksın."

Domuzun beklediği yanıt bu değildi, hemen kendini ve tüm kasabayı savunmaya çalıştı. "Şey, bu sadece bir takma ad. Hepimizde var ve-"

"Bundan hoşlanmıyor. Ve bu bana biraz kaba geliyor. Kaba insanlardan nefret ederim ve onlara yardım etmem. Çünkü kötü insanlar beni üzüyor." Tepsiyi masanın üzerine koydu. "Benim üzülmemi istemezsiniz, değil mi Başkomiser?"

Domuz sandalyesinde geriye doğru yığıldı. "Sen bir hıçkırıksın, değil mi Blayne Thorpe?"

"Hassas terimini tercih ederim."

* * *

Kasabaya doğru yürürlerken Grigori, "T u v a l e t t e yeterince uzun kaldın," diye yakındı. "Kadın gibisin."

"Buna göre için benim Kız arkadaş, Blayne"-onun amca "Saç kremini on beş dakika bekletmem gerekiyormuş."

"Saç kremi mi?"

"Evet. Kız arkadaşım Blayne'e göre-" "Kaç yaşındasın sen? On iki mi?"

"-Senin kullandığın o karışımdan daha iyi bir saç kremine ihtiyacım var. Silikon içermeyen, tamamen doğal bir saç kremine ihtiyacım var ki güzel, parlak bir yeleye sahip olabileyim."

"Sen kardeşimin oğlu olamazsın. Olamazsın."

"Ayrıca -yine kız arkadaşım Blayne- saçlarım için biraz daha çaba sarf edersem, saçlarımın dökülmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmayacağını söylüyor."

"Şu anda uğraştığın saç çizgisi."

Bo büyük kolunun darbesini kolayca savuşturdu ve sırtıttı. "Yaşlandıkça biraz yavaşlıyorsun."

"Ve sen de ukalalaşıyorsun."

Kasabaya girdiler ve Ana Cadde'deki polis şefinin ofisine doğru ilerlediler. Onlar yürürken, kasabalılar yanlarından geçiyor ve her biri onları "Günaydın Grigori. . . Bold."

Beşinci seferden sonra Bo durdu, amcası yüzünü ona döndü.

"Ne?"

"Neden hepsi bana Bold diyor?"

"Bu senin adın, salak. Yoksa kafana çok fazla disk yedikten sonra unutmaya mı başladın?"

"Ben hiçbir şeyi unutmam, bu yüzden bir şeyler olduğunu biliyorum. Bu kasabada sen ve Dr. Luntz dışında kimse bana Bold demiyor."

"Ona Marci demeyi deneyemez misin? Sen demediğinde bunu çok kişisel algılıyor."

Bo'nun gözleri seğirdi. "Dr. Luntz'ın bir şeyi nasıl karşıladığını ne zaman önemsemeye başladın?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez evlat." "Ne zamandan beri?"

"*Neden bunu tartışıyoruz ki?*" Grigori böğürdü.

"*Bilmiyorum!*" Bo da karşılık verdi.

Mırıldanarak amcası hışımla uzaklaştı ve Bo da onu takip etti. Polis şefinin ofisine giden yol boyunca herkes Bo'yu selamlamak için kendi yolundan çıktı, bazıları Blayne'i sordu. Bu garipti ve onu geriyordu. Adam'ın ofisine vardıklarında Bo gergin ve endişeliydi. Daha ne olduğunu anlamadan, kendisini izleyen yardımcıları ve amcasını görmezden gelerek şefin inanılmaz derecede dağınık masasını düzenlemeye başlamıştı.

"Üzgünüm," dedi Adams arka odadan içeri girerken. "Az önce New York'taki adamlarımızla konuştum. Bu çocuk ne yapıyor?"

"Aldırma ona," dedi Grigori.

"Evet, ama-"

"Ona aldırmayın yoksa bütün gün burada kalırız!"

Bo neredeyse boşalmış, sıcak ve muhtemelen üç gündür orada duran bir Pepsi kutusunu havaya kaldırdı. "Bunu bir sebep için mi saklıyorsun?"

"Hayır, ama-"

Teneke kutuyu çöpe attı ve Adams konuşmaya başlarken organize olmaya devam etti. Belli ki şef burada iki seçeneği olduğu gerçeğiyle yüzleşmişti: Bo'nun temizlemesine izin vermek ya da endişeli, büyük dişli bir melezle uğraşmak.

"New York'taki adamlarımızdan duydum. Van Holtz denen adamlar kızınız için oldukça endişeleniyorlarmış. Onu yakalayanlar hakkında daha fazla bilgi istiyorlarmış."

"Neden?"

"Tam emin değıllermiş ama babasıyla ilgili bir şey olduğunu duymuşlar."

Grigori burnunu çekti. "Muhtemelen ona dokundukları için ölmelerini istiyordur. Adamı suçladığımdan değil."

"New York'taki ayılar Van Holtz'lara da bize de pek yardımcı olmadılar. Yapacakları daha çok araştırma olduğunu söyleyip durdular." "Ne hakkında araştırma?"

"Beni yakaladılar. Konuştuğum kişi gerçekten yarım yamalak davranıyordu. Yarım yamalak işlerden pek hoşlanmam."

"Ben de öyle," diye onayladı Grigori. "Sence endişelenmemiz gerekiyor mu?"

"Sanmam. Çünkü elimizde kimsenin -ayıların ya da başkalarının- riske atmak istemeyeceğı bir şey var. Çocuk elimizde. Bu yılki Kupa için Etoburlar'la oynamasını istiyorlar."

"Gördün mü evlat?" Bo şefin evrak işlerini özenle düzenlerken Grigori ona sordu. "Tüm bu hokey olayı gerçekten de işe yarıyor."

Blayne yaklaşık bir saattir koşuyor, Bo'nun ona söylediğı gibi Kamçatka ayı bölgesinden uzak duruyordu ama bunun nedenini anlamamıştı. Irina Zubachev, Blayne Bo'nun parasının yaklaşık üç yüz dolarını Irina'nın dükkânından saç ürünlerine yatırdığından beri ona çok iyi davranıyordu.

Blayne dönerek okyanusa doğru yöneldi.

Buranın güzelliğine inanamıyordu. Yazın nasıl göründüğünü merak ediyordu ama şu anda, kışın ortasında, burası gerçekten bir harikalar diyarıydı. Her yerde kar vardı ve önünden geçtiğı birçok ağaç ve binadan buz sarkıtları sarkıyordu. Her türden ayılar etrafta dolaşıyordu, çoğu zaman şekil değıştirmiş halleriyle, hiçbirisi ona fazla ilgi göstermiyordu. Somon balıklarıyla dolu gölleri ve nehirleri olduğu gibi, çok sayıda fokları da vardı. Fokları nereden bulduklarını bilmek istemiyordu. Kaç tanesinin kutuplara yem olarak zamansız bir sonla karşılaştığını da bilmek istemiyordu.

Bunun yerine Blayne koşmaya devam etti, küçük köpek sürüsü de arkasındaydı.

Küçük bir yürüme köprüsü gördü ve ona doğru yöneldi. Koşarak karşıya geçerken, kasabadan bu kadar uzakta insan formundaki yerlilerin ilk işaretini gördü. İki erkek, kutuplar, balık tutuyorlardı. Onlara doğru koştu ve durdu.

"Günaydın!"

İkisi de sadece başlarını çevirip ona bakmadan önce biraz sarsıldılar. Kaşları çatıldı ve gülümsediler.

"Blayne Thorpe. Burada ne yapıyorsun?"

"Koşuyorum!" Yanına yaslanmış olan köpeği okşadı. Onu uyarmaya çalışıyordu ama endişelenecek bir şey olmadığını biliyordu. Earl ve Frank'le bir gün önce tanışmıştı ve çok iyilerdi!

"Ben sadece kovalandığımda kaçırım," diye mırıldandı Frank. "Bu numara işe yaradı mı?" diye sordu.

"Tılsım gibi," dedi Earl, onu bir gülümsemeyle ödüllendirerek. "Balık tutmayı nerede öğrendin, şehirli kız?"

"Babamdan. Beni her zaman balığa götürürdü. Ona biraz huzur ve sessizlik vermemi sağlamanın tek yolunun bu olduğunu söylerdi, aksi takdirde balıkları korkuturdum - ve en büyük balığı alan, onu temizlemek zorunda kalmazdı. Sekiz yıldır hiç balık temizlemedim."

"Şimdi nereye gidiyorsun?" Frank sordu.

"Kasabanın etrafında dolaşacağım. Bakalım Bo'yu görebilecek miyim?"

İki ayı kıkırdadı ve birbirlerini dürttü. "Siz ikiniz büyüyecek misiniz?"

"Sadece dikkatli ol. Onun peşinde bir sürü kadın var," dedi Earl. "Biraz rekabetin olacak," diye ekledi Frank.

"Biz arkadaşız," diye karşı çıktı.

"Evet. Arkadaşız."

"Bugünlerde buna böyle mi diyorlar?" diye sordu Frank.

Başını sallayarak ve gülerek, "Pes ediyorum!" dedi.

"Sen de vazgeçebilirsin," diye bağırdı Earl arkasından koşmaya başlarken.

"Bir ayı bir kez gözünü sana dikti mi, kaçmak gerçekten zordur!"

"Ülkenin diğer bölgelerinde buna sapıklık da denir!" diye bağırdı.

Ve onlar da "Sadece yakalanırsan!" diye karşılık verince kendine rağmen yine güldü.

Dee, Brooklyn ayısının genel merkezinin önünde durana kadar tilki bağlantılarının büyüklüğünü fark etmemişti. Grup'un sahte ofisinin aksine

Ayıların binasında, dışarıdan bakıldığında sakın bir Brooklyn banliyösünde iyi bir arazi parçası üzerinde güzel bir aile evi gibi görünen beş katlı bir kahverengi taş vardı. Ama yaklaştıkça, Dee mülkü çevreleyen çok kameralı güvenlik sistemini fark etti. Ve gözleri ağaçlara takıldığında, ağaçlarda oturmuş nöbet tutan siyah ayıları gördü.

Ayının dış güvenliğini aşmak Dee için pek de zor olmamıştı. Tıpkı babasının ona öğrettiği gibi, yıllardır Collinstown'daki ayıların etrafında gizlice dolaşıyordu. Özellikle de Collinstown şerifinin oğluyla çıkarken çok yardımcı olmuştu. Babası bunu öğrenseydi çok daha farklı türden sinsilikler yapıyor olurdu.

Evet, kameraları ve ağaçta oturan ayıları geçmek Dee için sorun değil. Birinci kata girmek? O da sorun değil. Ama tilkilerin Dee'ye hâlâ yok edilmediğini söylediği cesetlerin olduğu kata çıkmak. . . ? İşte asıl zorluk buydu.

Dee'nin yaptığı ilk şey çırılçıplak soyunmak oldu; giysilerini, kaçmak zorunda kalırsa kolayca ulaşabileceği bir yere koydu. Sonra havalandırmayı örten metal ızgarayı söktü. Izgarayı yere koydu, geri çekildi, kurda dönüştü ve içeri sıçradı. Pençelerinin içerideki metale sürtünmesini engellemek için umutsuzca çabalayarak sürünerek aşağıya indi. Ayıların inanılmaz bir işitme duyusu vardı. Elbette koku alma duyuları da çok kuvvetliydi, bu yüzden onlar aralarında bir kurt olduğunu fark etmeden önce içeri girmeli, dışarı çıkmalı ve eve dönmeliydi.

Dee en alt kata -evin yaklaşık on dört kat altına- ulaştı ve burnunu ızgaraya dayayıp dikkatlice kokladıktan sonra odaya doğru ilerledi. Yere indi ve tekrar insana dönüştü.

Oda oldukça soğuktu ama bu muhtemelen cesetlerin çürümesini engellemek içindi. İlk ceset torbasının fermuarını açtı. Kırk yaşlarında, tamamen insan olan bir erkek. Aslında . . . Dee'nin başı yana eğildi. Adamı tanıyordu. Eski bir ajan ve gerçek bir pislik. Dee eğildi. Yanık deri ve kırık kemikler olmasına rağmen, onu neyin öldürdüğünü görebiliyordu. Boğazındaki kesik, boynunun her iki tarafındaki atardamarları açmıştı. Dee yan masaya geçip çantanın fermuarını açtı. Yine boğaz kesilmişti ama eski SEAL'inki gibi değildi. Bunun yerine boğazdaki her atardamarın yerinde ayrı ayrı kesikler vardı. Dee aşağı indi ve aynı kesiklerin üst kolların iç kısmında ve uylukların iç kısmında da olduğunu gördü. Çok hassas ve ölçülü kesikler. Bir profesyonel tarafından yapılmıştı.

Dee hokey oyuncusu Novikov'u düşündü. Biraz araştırma yapmıştı. Ailesinin ölümünden sonra, eski bir Birlik üyesi olan amcası tarafından büyütülmüştü. Onunla şahsen hiç tanışmamış olmasına rağmen, Grigori Novikov tanıdığı diğer ekip üyeleriyle antrenman yapmıştı. Gerçekten çok iyi olması gerekiyordu ve yeğenine kolayca birkaç şey öğretebilirdi.

Blayne Thorpe'un her zamanki gibi yüz üstü düşmesine izin verin. Onu koruyabilecek, askeri eğitim almamış tek erkekle birlikte kaçırıldı. Dee bu kadar şanslı olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu.

Diğer cesetlere bakma zahmetine katlanmayan Dee, köşede duran masaüstü bilgisayara doğru ilerledi. Klavyeye dokundu ve ekran koruyucu kaybolup bir oturum açma ekranı ortaya çıktı. Kolunu çevirdi, erkek tilkinin siyah mürekkeple yazdığı bilgiler teninde net ve parlaktı. Yirmi iki kodlu bir şifre kullanmak aylara kalmıştı. Harika bir hafızası vardı ama rastgele sayılar ve harfler için mi? Uh, hayır.

Şifreyi hızlıca girip sistemde hızla ilerledi ve ihtiyacı olan şeyi düşündüğünden daha hızlı buldu. Yine de daha derine indikçe, daha yakından baktıkça, her zamanki gibi Blayne'in başını daha fazla belaya soktuğunu fark etmeye başladı. Gerçekten, bu fino köpeği nasıl bu kadar uzun yaşamayı başarmıştı?

Grubun başlangıçta düşündüğünden daha hızlı hareket etmesi gerektiğini fark eden Dee bilgisayardan çıktı ve geri adım atarak oldukça büyük bir duvara tosladı.

"İhtiyacın olanı buldun mu?"

Dee omzunun üzerinden yukarı baktı. Çok yukarıya. "Aslına bakarsan buldum."

"Güzel. Umarım buna değmiştir."

Dee'nin kafası duvara çarptığında, değdiğini söyleyebileceğinden pek emin değildi.

Bo, amcası ve Adams Blayne hakkında konuşurken polis şefinin ofisinin büyük penceresinden dışarı bakıyordu.

Bunu anlamamıştı. Üç gün önce, Adams'ın Brooklyn dışındaki aylardan aldığı gibi bir çağrıdan sonra, sahip oldukları tüm şerif yardımcılarının gücüyle Blayne'i şehrin dışına iterlerdi. Ve bu

iyi bir ruh halinde olsalardı olurdu. Ama şimdi? Şimdi her şey farklıydı, değil mi?

"Van Holtz'ların onu geri almak için çok uğraştıklarını söylüyorlar," dedi Adams. "Ve o tam insanların cesetlerini görmek istediler. Hatta sormak için birkaç kutup göndermişler."

"Ve?"

"Onlara siktirip gitmelerini söyledim."

"Güzel. Geri dönmeye hazır olduğunda onu geri alacaklar."

Ağzı açık kalan Bo, kadının bunu nasıl yaptığını bir kez daha merak etti. Sadece üç gündür buradaydı!

"Başka bir şey var mı?" Grigori sordu.

"Evet. Bunun Blayne'den etkilendikleri için olduğundan eminiz ama, uh Son birkaç gündür kasabada başıboş dolaşan hayvanlarla ilgili şikâyetler alıyorum. Çöplere giriyorlar, her yere pisliyorlar. Ne yapmak istiyorsunuz?"

"Ben Chambers onları yakalasın ve uyutsun. Kasaba bütçesinde var."

"Tamam. Arayacağım ve-"

"Onları öldürecek misin?"

Bo, Blayne'in açık arka kapıdan gelen sesini duyunca arkasındaki domuzların ürktüğünü *hissedebiliyordu*. Sırıtişını bastırarak omzunun üzerinden baktı. Gri ve pembe kışlık koşu kıyafetiyle orada duruyordu, o "başıboşlardan" biri sabırla yanında oturuyordu, her iki köpek dışından de büyük kahverengi köpek gözleri erkeklere bakıyordu.

"Sen . . . onları öylece öldüremezsiniz."

"Blayne-" Grigori söze başladı ve tam o anda Blayne Thorpe gözyaşlarına boğuldu.

Dee duvardan geri çekildi, eliyle ağzından ve çenesinden akan kanı temizledi.

Arkasındaki dört ayıyla yüzleşti.

"Gerçekten buraya geldiğini bilmediğimizi mi sandın köpek? Bir dişi kurdun buraya girmek için bir yol aradığının tilkiler arasında yayılmayacağını ve bu bilginin bize ulaşmayacağını mı sandın?"

"Yine de çıplak şey için teşekkürler," dedi bir diğeri sırtarak. "Eğlenceliydi."

Ayılar çok daha büyük pençelerini serbest bıraktı ve Dee sordu, "Bu kadar mı? Buradan canlı çıkma şansı için seks teklif etmeme bile izin vermeyecek misiniz?"

Onu duvara fırlatan homurdandı. "Tatlım, senin omuzların benimkilerden daha büyük." Boz ayının haklı olduğu bir nokta vardı. "Ayrıca, Alfalarınıza uzak durmalarını söyledik. Şimdi Van Holtz'ların bir ders alması gerekiyor."

Dee gülümsedi. "Tatlım, ben bir Van Holtz değilim. Ben bir Smith'im."

Kendini beğenmiş gülümsemeler, kabadayılıkla birlikte soldu ve Dee sadece aylardan gelen panik ve öfkenin kokusunu aldı. Anlaşılan tilkiler onlara onun hakkında her şeyi anlatmamıştı.

Uzun bir kol savruldu, pençeleri yüzünü hedef alıyordu. Dee boz ayının bileğini iki eliyle yakaladı ve ayıyı öne doğru çekti. Dişlerini serbest bıraktı ve ayının ön kolunu ısırarak etini, kaslarını ve muhtemelen atardamarını kopardı.

Boz ayı kükreyerek kolunu Dee'den uzaklaştırırken, siyah bir ayı da Dee'ye arkadan saldırdı. Dee eğildi ve ayının bacaklarının altına girerek arka cebindeki geri çekilebilir copu kaptı. Bowie bıçağı değildi ama zor durumda iş görürdü. Siyah ayıdan uzaklaşıp bir kutba doğru ilerledi ve yumruğunu kutbun boğazına indirdi. Trachia ezildi, kutup ayısı dizlerinin üzerine çöktü, Dee de ayağını onun omzuna koydu ve kendini siyah ayının üzerine fırlatarak kendi sopasını onun kafasına indirdi.

Dee yere inip onu hâlâ insan olan iki dizinden yakaladığında son ayı yer değiştirmenin ortasındaydı. Bu sopayı çok seviyordu!

Yaralı aylara gülen Dee gitmek için kapıyı açtı ve kahkahası boğazında düğümlenerek dondu kaldı. Domuzlarla başa çıkabilirdi ... ama dişi domuzlar?

Dee kapıyı çarparak kapattı, önüne bir masa itti ve havalandırmaya doğru koşmaya başladı. Asla arkasına bakmadı.

* * *

"Bunu nasıl düşünebildin?" Blayne, Bo'nun kollarına koştuktan sonra başını göğsüne gömüp ağladı. "Onlar savunmasız! Çaresizler! İstismara uğradılar!"

"Blayne," diye yalvardı Grigori, "lütfen sakinleş."

"Ben de onlar gibiyim! Bana da aynısını mı yapacaksın? Büyük yeşil iğneyi mi? Yoksa beni kafamın arkasından mı vuracaksınız?"

"Hiçbir şey yapmıyoruz!" Şef Adams yüksek sesle küfretti. "Söz veriyorum!" "Yemin et!" diye gözyaşları arasında emretti.

"Yemin ederim, Blayne. Köpeklerle dokunmayacağız."

"Ben gittikten sonra bile mi?" İki ayıya da tekrar baktı. "Ben gittikten sonra onları koruyacak mısınız?"

"Blayne-" Grigori söze başladı ama Şef Adams onun sözünü kesti. "Yapacağız. *İkimiz* de söz veriyoruz."

Titrek, gözyaşlarıyla dolu bir nefes alan Blayne başını tekrar Bo'nun göğsüne yasladı.

Blayne, Bo'nun amcasına "Onu eve geri götüreceğim," dediğini duydu.

"Pekâlâ. Birazdan evde olurum." Gerçekten büyük eller sırtını sıvazladı, neredeyse kırılmaz kemiklerini kırıyordu. "Merak etme, Blayne. Her şey yoluna girecek."

Burnunu çekti, başını salladı ve Bo'nun onu şefin ofisinden alıp arkasındaki ormana götürmesine izin verdi.

Birkaç dakika sonra Blayne doğruldu ama Bo'nun elini tutarak bir süre ormanda yürüdüler, kar yeniden yağmaya başlamıştı. Kasabanın yaklaşık bir mil dışına geldiklerinde Bo, "Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Kız burnunu çekti. "Evet. Hem de çok."

Bo durdu, elini kaldırdı ve göğsüne bastırdı. "Blayne?" "Hı-hı?"

"Gerçekten de o boktan performansı satın almamı mı bekliyordun?"

Blayne elini geri çekti. "Kapa çeneni!"

"Oh," dedi yüksek bir sesle, "köpeklerime zarar mı vereceksin? Benim zavallı vahşi dövüş köpeklerime mi? Son bir aydır Ursus İlçesi'nin geyik nüfusunu alt eden acımasız dövüş köpeklerini kim sevecek ve koruyacak? Kim mi? Kim?" Bo güldü ve duracak gibi görünmüyordu. "Bu yıllardır izlediğim en iyi akşam yemeği tiyatrosuydu!"

Cevap vermeyi reddeden Blayne, Bo'nun uzun kollu tişörtünün altından tuttu ve gözlerindeki yaşları sildi. Sonra da burnunu sümkürdü.

Geri çekildiğinde, hiper-neat melezin yüzündeki dehşet ifadesi, hayatını riske attığını bilmesine değdi.

"Ne?" diye sordu masumca. "Seni

iğrenç küçük-"

"Mendilim yoktu!" "Bu bir bahane değil!"

Kıkırdadı. "Benim için öyle."

Bo ona uzandı ama Blayne ciyakladı ve koşmaya başladı, Bo Novikov da hemen peşinden.

Tamam. Bunun yanlış olduğunu biliyordu ama cidden.
ZAMAN!

BÖLÜM 24

Ric masasından başını kaldırdı. "Ne?" diye sordu orada duran leopara.

"Gitmeye hazırız."

"Güzel." Sandalyesini geriye itti ve kapıya doğru yürüdü. Bu iş için seçtiği ekip bekliyordu ve tepeden tırnağa silahlıydı. Karşısındakiler tam insan olacağından, şekil değiştiren görgü kurallarıyla vakit kaybetmeyeceklerdi.

Ric sevdiği ama konuşmayı reddettiği kadına bakma zahmetine girmeden önce kendi silahını -45'liğini- alıp kılıfına yerleştirdi. Gerçi yüzü bu haldeyken ona kızmak zordu.

"Ben iyiyim," dedi tekrar.

Onunla uzun süre konuşmamaya dayanamayan Ric, "Dee . . . onlar domuzdu. İkimiz de kaburgalarının onlardan dayak yediğini biliyoruz." Bacaklarından, omurgasından ve başından bahsetmiyorum bile ama en çok kaburgaları darbe almıştı.

"Dedim ya, ben iyiyim."

Ekip liderlerinden birine işaret etti ve dişi aslan herkesi dışarı çıkardı. Yalnız kaldıklarında Ric, "Sen gitmiyorsun," dedi.

"Sana cevap vermiyorum."

"Aslında veriyorsun."

Onu görmezden geldi, dolabına uzandı ve yeleşini ve yetki listesinde yer aldığını hatırlamadığı birkaç silahı çıkardı.

Adam ona doğru yürüdü. "Dee?"

Cevap vermeyince elini çenesinin altına koydu ve kaldırdı. "Ben iyiyim."

Kadın adamın elini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Hareket bile

edemiyorsun." "Yeterince

hareket edebiliyorum."

Elini kızın alnına koydu ve kız sarsılarak uzaklaştı ama bu, adamın başka bir sorunu fark etmesine yetecek kadar hızlı olmadı. "Ateşin var."

"Muhtemelen. Ama en azından bir saat **k a d a r** daha tam olarak geçmeyecek. O zamana kadar işimiz bitmiş olur."

"Dee-"

"Ateşim beni ele geçirmeden içeri girmem gerekiyor. Beni dışarıda tutarsanız yaptığım hiçbir şeyden sorumlu olmayacağım. Anladın mı?"

Evet. Anlamıştı. Onları Blayne'i kaçıran kişilerin New York'taki üssüne götüren bilgiyi alan kişinin o olduğunu anlamıştı. Dee bunu başkasının takip etmesine izin verecek değildi. Hele de bu kadar uzun süredir üzerinde çalışırken.

Ayıların bu bilgiyi, tam-insanların hasarlı aracını ve silahlarını buldukları yere kadar takip ettiklerinden beri biliyor olmaları, Van Amcası'yla birlikte daha sonraki bir tarihte ele alacakları bir konuydu.

"Pekâlâ. Ama ekibin işi bittiğinde seni hastaneye götüreceğiz."

"Tamam." Bir eliyle yeleğini tutarken diğer elini kaburgalarına bastırdı. "Şunu giymeme yardım eder misin?"

İlk kez onun birinden kendisi için bir şey yapmasını istediğini duyuyordu, bir restoranda yemek siparişi verme bağlamında değil. Bunu olumlu bir işaret olarak kabul etmeye karar verdi.

Yeleği ondan aldı ve yüzünü ona dönmesi için onu çevirdi.

"Kendini bu kadar beğenmiş görünmene gerek yok Van Holtz," diye yakındı.

Adam karşı çıkmayacak kadar kibardı ama sırttı. Bu Van Holtz'a özgü bir şeydi. Kendine engel olamıyordu. En azından kadın ona hırladığında böyle demişti.

Bo, amcasının kütüphanesini yeniden düzenlemek için o akşam yapması gereken şeylerin bir listesini yazdıktan ve kirli gömleğini amcasının arka bahçesindeki çukurda yaktıktan sonra, "Buz zamanına ihtiyacım var," diye yakındı. "Benimle gelmek ister misin?"

Blayne homurdandı. Beklediği cevap tam olarak bu değildi.

Başına bir antrenman forması geçirerek, amcasının kanepesinin altında köpeği beslemesini izledi. *Grigori köpeğin kendisinde kalmasını beklediğini anladığında ...* "Bu homurtu ne anlama geliyor?"

"Benden gerçekten de senin topuzunu parlatan diğer fahişeler gibi olmamı mı bekliyorsun? Oturup seni hokey oynarken *izlememi* mi?"

"Beni oynarken izlemeni istemiyorum. Antrenmana ihtiyacım var ve sen müsaitsin."

"Antrenman yapmana yardım edemem."

"Kız olduğun için mi?" Ve köpek için taze tavuk ve biftek dolu kase kafasına uçmadığında şaşırıldı.

"Hayır, seni cinsiyetçi pislik. Çünkü benim paten kayma yeteneğimi karada hareket eden bir fok balığına benzetmişsiniz. Nedense buz pateni yeteneğimin

artık seni."

Onun önünde çömeldi, kanepenin altındaki köpek inleyerek uzaklaştı. Kanepenin bu kadar büyük olması iyi bir şeydi. "Bu doğru, ama bunların boşa gitmesini istemem." Arkasında sakladığı kutuyu getirdi ve kızın kucağına koydu.

Kadın kutuya baktı ve içini çekti. "Bu bir saat değil, değil mi?"

"Hayır. Bu bir saat değil. Bence hoşuna gidecek."

Blayne pek ikna olmuşa benzemiyordu ama kutunun üstünü açtı ve kâğıt mendili oynattı, ta ki nefesi kesilip sırtına kadar. "Aman Tanrım!"

"S ı ğ m a l l a r . Gerçi Norm senin bedenini bulmak için deli gibi aramak zorunda kaldı."

"Bunlar buz pateni."

"Bunlar *hokey* pateni."

Onları havaya kaldırdı. "*Parlak* kırmızı hokey patenleri." "Pembesi yoktu."

"Pembeyle hokey oynayamam, bu kanun değil mi?" Patenleri kutuya bıraktı, kutuyu bir kenara fırlattı ve kollarını onun boynuna doladı. Ona sıkıca sarıldı ve daha önce hiç bir hevesine uyduğu için bu kadar mutlu olmamıştı.

"Çok teşekkür ederim! Bayıldım onlara!"

Ona tekrar sarıldı ve boynundan öptü. "Güzel. Şimdi gidelim."

Geri çekildi. "Benden ne yapmamı istediğinden hâlâ emin değilim. Gwenie bana bazı derbi hareketleri öğretmenin iyi bir fikir olduğuna karar verdiğinde on üç yaşımdan beri buz patenine gitmedim. Sadece o aşağılanma bile bir daha asla buza çıkmamam için yeterliydi."

"Peki, senin ve örnek sopa becerilerin için kullanabileceğim şeyler var." "Ne gibi?"

Sırıttı. "Bir kaleciye ihtiyacım var."



Aklından ne geçiyordu ki? "Eek!"

Bunu neden kabul etmişti

ki? "Ack!"

Neden sadece "hayır" demedi? Ya da "lanet olsun hayır"? "Ow!"

Babasının ona sürekli söylediği gibi, "Yapmadan önce düşünmüyorsun, sonra bir bok yığınının yanlış tarafında kaldığında şok oluyorsun." Her zaman olduğu gibi, huysuz yaşlı kurt haklıydı ve kendini büyük, şişman bir bok yığınının yanlış tarafında bulmuştu.

Blayne eğilmeye çalıştı ama sert plastik parçası kafasının arkasına çarptı. "İşte bu!" diye kükredi, kafatası bu darbe yüzünden birkaç yerinden çatlamış olmalıydı. Değerli kafatasını küçük, uçan, ölümcül nesnelerden koruyamadıktan sonra bir kask ne işe yarardı? "İşte bu *kadar*! Benden bu kadar!"

Biri blok yapmak, diğeri de pakı yakalamak için giymek zorunda olduğu iki farklı eldiveni çıkarmaya çalıştı ama çok büyük oldukları için bu lanet şeyleri koli bandıyla bantlamıştı.

Minik şortlar ve atletlerden oluşan derbi üniformasıyla dirsek ve dizliklerden ve biraz parıltıdan başka bir şey giymedikten sonra, hokey ekipmanı tarafından tamamen ağırlaştırılmış hissetti. Daha da kötüsü, Bo'nun ilkokul eşyalarını kullanmak zorundaydı ve bunlar ona *hâlâ* çok büyük geliyordu! Ayrıca her yere kayan o lanet kask yüzünden göremiyordu. Tanrım! Bu adamın kafası ne kadar büyüktü ki? Bununla birlikte, güzel parlak kırmızı

-ve ışıltılı!- patenleri onun için almıştı. Patenleri seviyordu. Ama bu vahşi, vahşi spor hakkında sevdiği tek şey buydu!

"Bunu daha fazla yapamayacağım!" Kaskı çıkarmak için çabaladı, eldivenleri çıkaramayınca kolay olmadı, bu da kaskı yerinde tutan kayışı kavrayamadığı anlamına geliyordu.

Bo yanından kayarak geçti, süzülüşüne bakılırsa dört yüz kiloluk ağırlığından eser yoktu.

"Ödle," diye alay etti tekrar süzülürken.

Kız hırladı, kolları iki yanına düştü. "Ben korkak değilim. Sadece o lanet disk tarafından yumruklanmaktan yoruludum." Saatlerdir! Saatlerdir ona işkence ediyordu! Açtı, huysuzdu ve küçük disk büyüklüğünde morluklarla kaplıydı!

Bo onun etrafında seksi daireler çizerek kayarken, "Sadece bir kız," diye atıldı. Neden seksi olduklarını açıklayamıyordu ama lanet olsun ki öyleydiler! "Erkek sporlarında oynayamazsın. Küçük kız derbisine devam etmen gerekecek."

Blayne küçükler hokey sopasını aldı ve Bo'ya doğru savurdu. Bo onun sopasının kavisli ucunu kendi sopasıyla yakaladı ve geriye doğru kayarak onu da yanına çekti.

"Sen," diye tısladı Bo, "derbiyle başa çıkamazsın. Bebekler seni canlı canlı yer ve bunu sen de biliyorsun."

"O şortu giyebilir miyim?"

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Onun Assault ve Battery Park Babes şortu içindeki görüntüsü sonsuza kadar aklından çıkmayacaktı.

Bo arkasına bakmadan Blayne'i göletin etrafından dolaştırdı. Çocukken bu gölette o kadar çok çalışmıştı ki, içgüdüsel olarak boyutlarını biliyordu, bu yüzden bakmasına gerek yoktu.

"Bu gölette eğitim aldın, değil mi?" Blayne sordu. "Çocukken mi?"

"Evet. Kış boyunca her gün okuldan önce ve sonra buraya gelirdim."

"Özlüyorsun, değil mi?"

"Sanırım."

"Daha çok ziyaret etmelisin. Eminim amcan seni ağırlamaktan mutluluk duyacaktır." "Blayne-"

"Sadece

söylüyorum."

"Yapma."

"Herkes senin geri dönmeni seviyor. Sen kasabanın kahramanısın." "Ve bunu biliyorsun çünkü . . ."

"Bob Sherman söyledi."

O kadar şaşırmıştı ki, Bo neredeyse sendeleyecekti. "Bob Sherman mı?" diye sordu. "Benzin istasyonunu kim işletiyor?"

"Uh-huh."

"Neden onunla konuşuyordun?"

"Bu sabah koşum sırasında ondan şişe su aldım - bu arada senin hesabına yazdım - çiftçi pazarının dışında Craig ve Luther Vanders'la sohbet ettikten sonra."

"Craig ve Luther ile mi konuştun?"

"Evet. Gerçekten çok iyiler. Bana bedava meyve verdiler." "Sana bedava meyve mi *verdiler*?"

"Evet. Para almak için Grigori'nin evine gitmeyi teklif ettim ama gerek olmadığını söylediler. Gerçekten çok tatlılar."

Ve cimriler. Craig ve Luther cimri aylardı. Hiçbir şeyi bedavaya vermezlerdi. Bir armut, bir çilek, bir fıstık. Hiçbir şey!

Vanders kardeşleri sormak yerine, Kötü Yaşlı Bob Sherman ya da O Yaşlı Piç Bob Sherman olarak da anılan Bob Sherman'ı sordu. "Bob Sherman'la mı konuştun? O da karşılık verdi mi?"

"Elbette."

"Tamam."

"Bunu yapamadığın için kendini kötü hissetme. Herkes bu yeteneğe sahip değil." "Neyi yapamam?"

"Konuşkan ve arkadaş canlısı ol. Herkesin böyle olması gerekmediğine inananlardanım ve insanların başkalarını bunu yapmaya zorlaması beni gerçekten rahatsız ediyor. Sanki konuşmuyorlarsa, konuşmuyorlarsa, konuşmuyorlarsa normal değilermiş gibi."

"Hı-hı."

"Daha da önemlisi," diye devam etti, çünkü hiçbir şey kadını nihai hedefinden alıkoyamazdı, "eğer ziyaretinizde amcanızla kalırsanız, ondan başka kimseyle konuşmak zorunda kalmazsınız. Ve sabahları en fazla birbirinize homurdanırsınız. Yani bu ikiniz için de kazançlı bir durum."

"'Boş vermek' kavramını tam olarak anlamadın, değil mi?" "Uh . . . Bo?"

"Peki, tamam." Onunla tartışmak istemiyordu. O kadar iyi vakit geçiriyorlardı ki, neden mahvedeceklerdi ki? Ve kabul edelim, eğer gömleğine burnunu sildiği için onun hayatını söndürmediyse, onun için çıldırıyor olmalıydı. Ona mantıklı gelen tek açıklama buydu. Elbette, onun hakkında ne hissettiğini hâlâ bilmiyordu. "Grigori'yi daha sık ziyaret edeceğim." Sözünü tutmak için bunu on yılda bir defadan fazla yapması gerektiğinden zor değildi ama bunlar bilmesi gerekmeyen küçük detaylardı.

"Hayır, hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Demek istediğim-" Paten kaymayı bıraktı ve onu kısa düşürdü. Bo onun tekniğinden etkilenmişti ve bunu ona söylemek üzereydi ki kız başını hafifçe eğerek göletin uzak tarafını işaret etti.

Bo buzun üzerinden karşıya baktı ... ve iç çekti. "Kahretsın."

Hepsi göletin dışında duruyor, kasabanın hafta sonu takımının hokey uniformalarını giyiyorlardı. Kasabanın yerlilerinden oluşan bir grup, canları istediğinde diğer kasabalılarla birlikte oynuyordu. Çoğu Bo'nun birlikte büyüdüğü aylardı. Eğer burası Ursus İlçesi'nin ana gölü olsaydı, bulundukları yerden yaklaşık on mil uzakta, Bo yerlilerin geleceğini pek düşünmezdi. Ama bu gölet Grigori'nin bölgesiydi ve kimse

kimse Grigori'yle uğraşmak istemediği için davet edilmeden buraya gelirdi.

Biraz hırlayan Bo, Blayne'e ters ters baktı. "Bu senin hatan, değil mi?"

"Seni ikna etmem için bana daha fazla zaman vereceklerini düşünmüştüm." En azından o

ona yalan söylemeye çalışmadı.

"Bugün herkesin bana bu kadar iyi davranmasının nedeni bu mu?"

"Tek şartım buydu. Ama onlara bunu kesinlikle yapacağına dair söz veremeyeceğimi söyledim."

Bu yüzden bu şekilde yapıyorlardı. Ayılar. Sinsi.

"Blayne Thorpe," diye seslendi Raymond Chestnut. "Bay Önemli hâlâ küçük bir dostluk oyununa hazır mı? Söylediğiniz gibi mi? Yoksa minik kedi ormana kaçıp saklanmaya hazır mı?"

Blayne kaşlarını çatı ve Bo itiraf etti, "Aslında bu onun kibarlığı."

"Oh." Kızın kaşları çatıldı. "Pekâlâ o zaman." Gözlerini ona dikti. "Peki oynayacak mısın?"

"Gerçekten istemiyorum."

"Şöyle düşün Bo, hayatının geri kalanında hatırlayacakları birkaç saat mi? Bu senin için gerçekten çok mu fazla?"

Ona bir levyeyle de vurabilirdi ama bu basit sözlerinin yaptığı gibi aynı güçle çarpmazdı. Çünkü haklıydı.

Elini kızın yanağında gezdirdi ve omzunun üzerinden "Kedicik içeride" diye bağırdı.

Çocuklar tezahürat yaptı ve Blayne'den aldığı göz kamaştırıcı sırtış, sonraki birkaç işkenceli saatin her saniyesini buna değer kıldı.

"Ama eve döndüğümüzde sırtını sıvazlamamı istiyorum," dedi Blayne'e. Patenlerini ve pedlerini çıkarmasına yardım edebilmek için onunla birlikte kar ve buzla kaplı toprağa doğru kaydı.

"Tamam," diye cevap verdi, "ama bunu yaparken çıplak olabilirsem."

Kızın sözlerinin onu neden hazırlıksız yakaladığını bilmiyordu ama yine de kendini yüzüstü buzun üzerinde buldu. Şok geçiren Blayne birkaç saniye ona baktıktan sonra iki kolunu havaya kaldırdı ve "Rocky" filmindeki sözlerini *hâlâ* bilmediği şarkıyı söylemeye başladı. "Şimdi bir şey uçuyor ... Şimdi bir şeyler hissediyorum ... şimdi lalalala ..."

Chestnut arkasından kayarak yaklaştı ve Bo'nun formasının arkasından tutarak onu ayağa kaldırdı.

"Merak etme, Novikov. Eđer oradaki beni çıplak bir řekilde ovmađ isteseydi, ben de kendi patenlerime takılıp dűřerdim. Yine de"-Blayne'in buzun etrafında kűtű bir řekilde kaymasını izledi-"Yerinizde olsam řarkı sűylememekte ısrar ederdim."

25. BÖLÜM

Kanadalılar muhalif olmak için geldiler. Çoğunlukla yıllardır tanıdıkları ve birlikte büyüdükları kutuplar ve boz ayılar.

Pozisyonlarına karar verdiler ve ayrılmadan ve takım hedeflerine gitmeden önce kalıcı yaralanma olmamasını içeren birkaç temel kural üzerinde anlaştılar.

Bo onları o zaman fark etti. Neredeyse tüm kasaba -Ursus İlçesi ve yerel Kanadalılar- oturmuş maçın başlamasını beklerken nasıl fark etmezdi ki? Kalabalığı hızla taradı ve Blayne'in tek başına durduğunu gördü. Göletin kenarına doğru patenle kaydı ve onu yanına çağırdı.

"Bu ne?" diye sordu Blayne önünde durduğunda. "Um ..."

Kaskını çıkardı ve saçlarını savurdu. "Um yok. Nedir bu?" "Az önce geldiler."

"Uh-huh."

"Son zamanlarda ses tonunu takdir ettiğimden emin değilim." "Ses tonum mu?"

"Dürüst olmadığımı ima ediyor."

"Belki de senin ne kadar dürüst olduğunu şefe ve amcama sormalıyız, timsah gözyaşları döken kadına."

"Bundan çok fazla zevk alıyorsun."

"Sanırım biraz öyle. Ayrıca," diye eğildi ve alnını onunkine bastırdı, "sinsi bir tarafının olması hoşuma gidiyor, Blayne Thorpe."

Blayne sırtıttı. "Aksanın geri geliyor." "Ne aksanı?"

"Şimdi kim dürüst davranmıyor?" Ondan uzaklaştı ve arkasını döndü.

"Öpücük yok mu?" diye seslendi arkasından, o uzaklaşırken *herkesin dikkatini*

Dikkat.

Blayne omzunun üzerinden ona baktı. "Bunu bağırmak zorunda mıydın?" "Bu bir hayır mı?"

"Evet. Bu bir hayır. Sana öpücük yok."

"Hadi ama!" diye seslendi herkes, Bo'yu korkutarak.

"Onu böyle asılı bırakamazsın!"

"Öp onu!"

"Hadi öp onu, tatlı şey!"

Sonra birisi alkışlamaya ve "Öp onu! Öp onu! Öp onu!" Ve herkes katıldı.

Blayne ona doğru yürüdü. "Bunun için seni suçluyorum."

"Herkesi tanımaya çalışan sensin. Bana kalsa amcamın evinden hiç çıkmamış olurduk." Eğildi ve fısıltıyla ekledi, "Ya da yatağımdan."

"Merak etme. Bu gece eve döndüğümüzde hala orada olacak."

Ellerini onun omuzlarına koyarak yukarı uzandı ve ayak parmaklarının ucundayken ona ulaşana kadar onu aşağı çekti. Blayne onu öptü ve Blayne de onu kendine doğru çekip öperken uğultular ve çığlıklar arka plandaki gürültüden başka bir şey değildi.

* * *

"Hepsi bize bakıyor, değil mi?" Blayne nihayet ayrıldıklarında sordu.

"Oldukça fazla."

"O zaman utangaç olmamam iyi bir şey." Ona göz kırptı ve herkesin oturması için çim sandalyeler ve banklar koymuş olan sakinlerin yanına gitti. Marci onun için bir koltuk ayırmıştı.

"İkiniz de mutlu görünüyorsunuz," dedi.

"Grigori'nin bu sabah eve geldiğinde mutlu olduğu kadar değil."

"Uh ... um ..." Telaşlanan Marci hemen iki takımın ısınmakta olduğu gölete döndü. "Bu çok heyecan verici," diye devam etti. "Bold Novikov'un yıllardır oynadığını çok azımız gördü."

"Yakınlarda profesyonel bir takımınız yok mu?"

"Sadece diğer ayı kasabalarından küçük takımlar bu kadar kuzeye geliyor. Profesyonel takımlar buraya gelmiyor çünkü biz diğer türlere pek sıcak bakmıyoruz."

"Oh." Blayne bunu bir an düşündü. "Ama herkes beni hoş karşıladı."

Marci'nin gülümsemesi geri döndü. "Öyle yaptık." Eğildi ve fısıldadı, "Bütün kasaba Kerry-Ann'i nasıl idare ettiğini konuşuyor. Genelde çok göz korkutucudur."

"Boncuk gibi küçük gözleri yüzünden mi?" Blayne fısıltıyla sordu. "Çünkü biraz makyajla ona bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirim."

Marci Blayne'in elini iki elinin arasına aldı, "Sana tapmayı öğreniyorum, Blayne Thorpe."

Bo'ya hatalarını görmezden gelemeyecek kadar sert davrandığı için bu oyunun hakemi olarak herkesin güvendiği tek kişi olan amcası, kahkahaları duyduklarında pakı bırakmak üzereydi. İzleyenlere odaklanmak için kısa bir süre durakladılar.

Raymond etkilendiği belli olan bir ifadeyle, "Görünüşe bakılırsa şu küçük kız arkadaşın oldukça iyi uyum sağlamış, Bold Novikov," dedi.

"Kendine has bir tarzı var."

"İçindeki köpek olmalı, çünkü kurtlar ..."

Grigori eğilip "Siz ikiniz konuşmayı bitirdiniz mi yoksa tüm bunları unutup birbirimizin saçını örmeye mi başlayalım?" diye sorana kadar her iki takım da kurtlar hakkında anlaşılarak dudak büktü.

Bo tekrar oyuna odaklandı ve Blayne'i aklından çıkarmak için elinden geleni yaptı. Dudaklarında hâlâ onun tadı varken bu hiç de kolay değildi.

Amcası diski bıraktı ve Bo diski kontrol etmeye çalışarak ona doğru gitti. Kötü bir hamleydi. Yapması gereken şey, bu doğaçlama havuz oyunlarının nasıl oynandığını hatırlamaktı. Eğer hatırlasaydı, o Kanadalı kutup, Bo'nun diskiyle kaymadan önce sopasıyla Bo'nun kafasına vuramazdı.

Blayne, Bo'nun kafasına yediği hokey sopasıyla yere yığıldığını görünce irkildi.

Görünüşe göre bu akşamki yemek temiz çorbalar olacak. Ya da doğrudan damardan beslenme.

Bo yavaşça doğrulup koca kafasını salladı. Muhtemelen kulaklarındaki çınlama kafasını karıştırıyordu. Ama bu uzun sürmedi. Başını kaldırdı ve hırladı, bakışları diski alan ve Bo'nun kalecisini geçmeye çalışmakla meşgul olan kutba kilitlendi.

Bo ayağa kalktı.

"Uh-oh," dedi Marci yanındaki kadına. "Dişlerini çıkarmış."

"Onlar diş değil," diye karşı çıktı Blayne. "Onlar diş. Eskinin kudretli kılıç dişli kedileri gibi."

"Eskiden mi?"

"Muhtemelen eski Moğol atalarından almış," diye ekledi Blayne.

"Bundan şüpheliyim," dedi arkalarında oturan bir dişi domuz. "Kılıç dişli kediler, nesli çoktan tükenmiş bir kedi alt familyasından geliyordu. Çoğunlukla Kuzey ve Güney Amerika'dan. Bold Novikov'un aslan akrabaları antik Çin'den geliyor ama bence izleri antik Afrika'ya kadar sürülebilir..."

Blayne dönüp ona baktığında dişi domuzun konuşması kesildi.

Marci sırtarak, "Bu benim kızım Rebecca. Paleontoloji alanında doktorası olduğundan bahsetmiş miydin?"

Blayne şimdi Marci'ye bakıyordu.

"Jurassic Park'taki gibi, canım."

"Ohhhh. Doğru." Çünkü bu onun izlediği bir filmi. "Her neyse. Bana kalırsa onlar azı dişi. Diş değil. O bir deniz aygırı değil." "Mors yediği bilinmesine rağmen."

Blayne ürperdi. "Bunun için teşekkürler, Marci."

"Sadece sohbete dahil oluyorum canım." Doğru ya. Elbette öyleydi.

Blayne dikkatini tekrar oyuna verdi ama tabii ki o sırada Bo'nun yoluna çıkan zavallı bir Kanadalı kutba yaptığı şey yüzünden yüzüne ve boynuna kan sıçramıştı.

Gülmemek için kendini zor tutan Marci, yarı seyahat çantası yarı cüzdan olan büyük tasarım çantasına uzandı ve büyük beyaz bir bez çıkardı.

"Sen," diye öksürerek güldü Marci, "zavallılık. İzin ver seni temizleyeyim."

Nereye gidersem gideyim hastalıklı bir utancın beni takip ettiğini bilmek her zaman güzeldir.

* * *

Mola sırasında Bo, Blayne'in beklediği yan çizgiye doğru kaydı.

"Bu kadar kan nereden geldi?" diye sordu.

Kız ona ters ters baktı ama cevap vermedi. Nispeten zarar görmemiş gibi görüldüğünden, bu konuda endişelenmedi.

"Oyun oldukça iyi gidiyor, ha?"

"Elbette."

Sesi pek emin gelmiyordu. "Ne? Söyle."

"Bu sadece bir öneri, ama belki sen ..." "Ne yapabilirim?"

"Bırak başkası gol atsın."

"Bunu neden yapayım ki?"

İki eliyle alnını ovuşturdu. "Bunu yapmak çok havalı olacağı ve kaybedecek hiçbir şeyin olmadığı için mi?"

"Diskim dışında."

Elleri yumruğa dönüştü ve adam onu yumruklamaya çalışacağını düşündü, ama kadın başını çevirdi, bir nefes aldı ve tekrar denedi. "Sadece kendine gerçekten güvenen bir adam-"

"Kaybeden olmaya razı mı?"

Bu sefer savurdu, koluna ve göğsüne o küçük kurt köpeği yumruklarıyla vurdu. Ve onun gülmesi hiç yardımcı olmamıştı.

Gerçek şu ki Bo hiçbir zaman kendi isteğiyle kimsenin diskini almasına izin vermemişti ama Blayne'in haklı olduğu bir nokta vardı. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Ama burada daha büyük bir sorun vardı.

"Bunu yaparsam seni mutlu edecek mi?" diye sordu.

"Evet," diye tısladı, hayal kırıklığına uğramıştı. "Bu beni mutlu eder." "O zaman yapacağım."

Blayne gözlerini kırptırdı, yumrukları çözüldü. "Öylece mi?" "Evet. Seni mutlu etmek hoşuma gidiyor."

Sırıttı, bunun neden olacağı kişisel inançlarına karşı çıkma anına değdi.

"Ama bunu kazanmam için milyonlarca dolar ödediğim gerçek bir oyun sırasında deneme," diye ekledi, böylece sınırlar açıldı.

Güldü ve koltuğuna geri döndü. "Sanki stadyumdaki o köpek ve midilli gösterisinde ne yaptığın umurumda."

Hayır. Onu hiç anlamamıştı ama hoşuna da gitmişti.

Blayne yerine döndü, Marci onu yakından izliyordu.

"Konu neydi?" diye sordu.

"Sadece küçük bir sohbet. Endişelenecek bir şey yok." "Bana ikiniz ciddileşiyormuşsunuz gibi geliyor."

"Ne hakkında ciddileşmek?"

Dişi domuz bir el hareketiyle onu başından savdı. "Sorduğumu unut."

"Alacağım." Oyun başladıktan sonra ortaya çıkan Kerry-Ann, Blayne'e bir paket patlamış mısır uzattı.

"Her şey çok iyi gidiyor, değil mi?"

"Bana daha fazla zaman vermen gerekiyordu," diye hatırlattı Blayne patlamış mısırını ağzına götürürken.

"Senin yeteneklerine inancım tamdı, Blayne Thorpe."

"Hı-hı." Sırf bunun için Blayne bir avuç patlamış mısır daha aldı. "Bir sorum var."

"Neymiş o canım?"

"Bulup durduğum tüm sokak köpekleri. Nereden geliyorlar?" Hem Kerry-Ann hem de Marci omuz silkti.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Kerry-Ann. "Onları her zaman buluyoruz. Sanırım tam insan kasabalarından birinden geliyorlar. Dükkân sahiplerinden birkaçı onları avlamak için bir ekip oluşturmamızı istedi ve ... uh ..." Sözlerini bitirmeden önce bir an Blayne'i inceledi: "Onları sonsuza dek mutlu bir şekilde yaşayabilecekleri bir yere götürün."

Marci Sprite'ını tükürmemiş olsa bile, Blayne buna bir an bile inanmadı.

"Sanılanın aksine, Kerry-Ann, köpekler aptal değildir. Biz *biliyoruz ki* veterinerlere gittiğimizde."

"Biz yapmadık, değil mi?" Kerry-Ann tersledi. "Bu sadece bir öneriydi zaten."

"Hı-hı." Blayne biraz daha patlamış mısır aldı, artık tüm paketi almaya hakkı olduğunu hissediyordu. "Peki ya çiftlik evi?"

"Hangi çiftlik evi?"

"Sahile yakın olan. Oraya ulaşmak için Antarktika Minör'den geçmeniz gerekiyor."

Marci kıkırdadı. "Eski Benson evinden bahsediyor, Kerry-Ann." "Tanrım.

Yıllardır orada kimse yaşamıyor. Zaten buradan oraya gidemezsin. fırtınalar yüzünden." "Onlar da ne?"

Marci, "Ursus İlçesinde daha fazla coven olmamasının nedeni onlar," diye mırıldandı.

"Bölgenin belirli kısımlarını yıl boyunca soğuk hale getirerek kutupları rahat ettirmek istediler. Söylemeye gerek yok, işler kötü gitti."

"Kutuplar bile o dondurucu havaya girmek istemiyorlar. Paltoları cehennem gibi."

"Ve Benson'lar kendi yavruları olmadan öldüler, bu yüzden o ev bakımsız kaldı."

"Ama orası bir sahil evi, değil mi? Onu satabilirsin, değil mi?"

"Kime? Tam insanlara mı? Unutma Blayne, burada olduğumuzu bilmiyorlar ve biz de öyle kalmasını planlıyoruz."

"Bu köpekler bir yerden geliyor olmalı ve buna bir son verilmeli."

Marci ona "Humane Society'de bu konuyla ilgilenebilecek birkaç arkadaşım var," dedi. "Onları arayıp soracağım."

Blayne omzunu Marci'ninkine bastırdı. "Teşekkür ederim. Dr. Luntz."

"Saçmalamayı kes, Blayne Thorpe. Ve ördek."

"Ne-"

Disk kafasına çarptı ve Blayne taklalar atarak Marci'nin kızının kucağına düştü.

"Benim hatam!" diye bağırdı Kanadalılardan biri buzun içinden.

Marci başını Blayne'e doğru salladı. "Sana eğilmeni söylemiştim, değil mi? Dinlemiyorsun, Blayne Thorpe."

Bo kalenin arkasına geçti, tüm rakipler kışının üzerindeydi. Durdurmaları gerekenin o olduğunu bildiklerinden neredeyse tüm maç boyunca onun üzerine gitmişlerdi. Etrafında sert bir şekilde koştu, diğer takımın kanat oyuncusu önden ona doğru geliyordu, sol defans oyuncuları da arkasındaydı. Bo'nun takımının geri kalanı içeri giriyor ve rakibin kalecisi Bo'nun şutunu engellemek için çömelmiş ve hazır bekliyordu.

Hepsinin arasından geçip golü atabilir miydi? Evet ama bu sırada kafası yarılabilir ve gecenin geri kalanını hokey dışında en sevdiği oyun olan Yaramaz Kurt Köpeği Ciyaklatmak'ı oynamak yerine yaralarına buz koyarak ve korkunç bir baş ağrısından kurtulmak için reçetesiz satılan ağrı kesici ilaçlardan alarak geçirebilirdi.

Çevresindeki her şeyi neredeyse 360 derece görebilmesini sağlayan aşırı çevresel görüşünü kullanan Bo, Raymond Chestnut'ın diğer takımın sağ kanat oyuncusunu iterek geçtiğini gördü. Nereye gittiğini Bo ne biliyor ne de umursuyordu. Onun yerine "Chestnut!" diye bağırdı.

Yaklaşık sekiz metrelik kutup yıldızı bir anda durdu ve ona doğru döndü. Bo sopasını geriye savurdu -birinin suratına çarptı- ve sonra ileriye, pakı gruptan uzaklaştırıp Raymond'a doğru gönderdi. Kutuplu şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. İlkokul, ortaokul ve lise boyunca Bo'yla oynamıştı.

ve Bo bir kez olsun pakı bilerek kimseye atmamıştı. O kadar sersemlemiş görünüyordu ki Bo diskin yanından geçip gitmesine izin vereceğinden emindi.

Neyse ki öyle olmadı. Raymond pakı sopasıyla durdurdu, döndürdü ve sadece birkaç saniye önce Bo'nun artık o lanet şeye sahip olmadığını fark etmiş olan kalecinin tam yanından gönderdi.

Disk son kırk yıldır her kasaba içi maçta kullanılan köhne kaleye doğru süzüldü, kaleci peşinden daldı, takımı da ona yardım etmek için üzerine yığıldı. Bu umutsuz bir vakaydı. Pak içeri girdi ve Grigori kollarını havaya kaldırıp düdüğünü çaldı. Maç bitmişti ve Raymond Chestnut maçı kazandıran atışı yapmıştı.

Kalabalık onaylarcasına kükredi, herkes yedek kulübesinden çıkıp buzun üzerine geldi. Raymond el sıkıştı ve kucaklaştı, bir yandan da aklını kaçırmış gibi görünüyordu. Bir kutup dişisi, beş yavrusuyla birlikte kendini Raymond'ın kollarına attı. Bo'nun bir anını aldı ama sonunda Meg D'Accosta'yı tanıdı. Raymond'un lise boyunca kız arkadaşı ve görünüşe göre şimdi de eşi.

"Bu çok etkileyiciydi!" Blayne ona gülümsedi, eliyle alnına bir buz torbası tutuyordu. "Bunu yapmayacağınızı sanıyordum."

"Kabul ediyorum, benim için kolay olmadı. Başın nasıl?"

"Ah, bilirsin işte..." Silah sesi gibi bir ses etraflarında sekti ve ayılarla tilkilerin hepsi sessizleşerek Blayne'e odaklandı.

Yanakları kıpkırmızı olan Blayne buz torbasını indirdi ve hala orada duran kötü kesik dışında şişlik bile gitmişti. Kemikleri bir kez daha "kırılmıştı".

"Çok daha iyi," diye mırıldandı.

"Bunu görebiliyorum."

"Huh," dedi Grigori yanlarında. "Ben de çocuğun Ursus Kasabası'ndaki en sert kafaya sahip olduğunu sanıyordum."

Herkes güldü ve Bo utanmış ama kıkırdayan Blayne'i kendine doğru çekerek ona sıkıca sarıldı.

Dr. Luntz eliyle Bo'nun sırtını sıvazlayarak, "Hep birlikte Chestnuts'ın barına içmeye gidiyoruz," dedi. "Sen de bizimle geleceksin."

Bo başını salladı. "Gelemem. Grigori'nin evinde yapmam gereken işler var."

Amcası homurdandı ve Blayne ondan uzaklaştı. "Ne işi?" diye sordu.

Hokey pantolonundan listeyi çıkardı ve açtı. "Bakalım-"

Daha ilk maddeyi okuyamadan Blayne ayağa fırladı ve kağıdı elinden kaptı, Grigori ve Marci gülüyorlardı.

Bo bir an şaşkınlıkla boş eline baktı, sonra bakışlarını Blayne'e çevirdi. Çarşafı iki eliyle tutuyordu ve adam onun gözlerindeki kötü niyeti görebiliyordu.

"Blayne Thorpe, sakın-"

Çok geç kalmıştı. Kağıdı parçalara ayırdı ve parçalarını havaya fırlattı. "Kar yağıyor!" diye tezahürat yaptı.

Daha önce amcasıyla yaptığığının aksine, Bo'nun bu listenin bir kopyasını yazacak vakti yoktu. Onun değerli, ayrıntılı, mükemmel zamanlanmış listesini! Nasıl yapabiliirdi ki?

Bo ona doğru kaydı ve Blayne ciyaklayarak ondan geri çekildi. "Çılgınca bir şey yapmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

"O benim listemdi."

"Çok sınırlayıcıydı!" diye karşı çıktı. "Anı yaşamayı öğrenmelisin."

"Ve senin de Küçük Ayı Nehri'nde iyice ıslanmaya ihtiyacın var." Ona doğru uzandı ama Raymond Chestnut onu kollarının arasına alıp kasabaya doğru koşmaya başladı, iki takımın geri kalanı da hemen arkasındaydı ve kasaba onları alkışlıyordu.

"Kurt köpeğini geri istiyorsan, Bold Novikov, sanırım gelip onu alman gerekecek!" Raymond haykırdı, herkes alkışlayarak onayladı.

Grigori şimdi Bo'nun yanında duruyordu. "Çocuklar senin Blayne'i sevmişe benziyorlar."

"Ben kadınların peşinden koşmam," dedi Bo, listesinden dolayı hâlâ kızgındı. "Onların peşinden koşmamalısın. Hiçbiri bunu hak etmiyor."

"Doğru."

"Tabii kasabadaki herkes Blayne'in senin adına istediği her şeyi hesaba geçirebileceğini biliyor. Ve eğer şimdi kasabaya *yürürsen*, o çocuklar muhtemelen sen oraya varmadan Chestnut'ın barını temizleyebilirler."

"Ve," diye araya girdi Dr. Luntz, "Blayne Thorpe'da 'Herkes içki!' diye bağırın bir şey var. Sence de öyle değil mi, Cesur Novikov?"

Bo kısa, öfkeli bir kükremeyle, lanet kadın onu fakirhaneye kapatmadan önce koşmaya başladı.

26. BÖLÜM

Josh Bergman, Penn State'te dört yıl geçirdikten sonra güvenlik görevlisi olduğuna inanamıyordu. Ama paranın, her gece aynı sandalyede oturup televizyon ekranlarına baktığı her saniyeye değdiği gerçeğini de görmezden gelemiyordu. Özellikle de son sınıf finallerinden önce okuldan atıldıktan sonra babasının onunla ilişkisini kesmesinden sonra. Olayın nasıl sonuçlandığına hâlâ inanamıyordu. Kendi kardeşlik arkadaşları bir kızın söyledikleri yüzünden ona sırt çevirmişti. Sadakat neredeydi?

Her neyse. İşler çoktan yoluna girmişti. Birkaç gün önce koca bir ekibi kaybetmişlerdi ve şimdiden eğitime gideceği ve kendi ekibine atanacağı haberini almıştı. Ekip üyeleri için verilen para olağanüstüydü. İlk maaş çekini aldığı anda kullanacağı arabayı ve jantları çoktan seçmişti. Ama eğitim başlayana kadar, bu saçma işi tamamen bırakmadan önce öldürmesi gereken en az bir haftası daha vardı.

Josh masanın altındaki küçük buzdolabından bir şişe daha su almak için arkasına uzandığında kameralardan birindeki bir şey dikkatini çekti. Suyu unutarak eğildi ve ekranı inceledi. Bir süre sonra bir kız kamera menziline girdi. Josh klavyeye dokunarak yakınlaştırdı. Kız sevimliydi, bunu kabul ediyordu ama bir şey vardı.

Kız döndü ve gözleri karşısındaki tek sokak lambasında parladı. Tıpkı bir köpeğinki gibi parlıyorlardı.

Josh kulağına takılı telsizi tuşladı. "Altıncı kapıda bir alarm var. Tekrar ediyorum, Kapı Altı'da alarm var." Gözlerini devirerek cevap bekledi. Tim muhtemelen garajların arkasında bir cigara daha içiyor ve dikkatini vermiyordu. O adam bu işi sonsuza dek yapacaktı. "Geri araman lazım Tim. Beni duyuyor musun?"

"Artık pek bir şey duyduğundan şüpheliyim."

Josh sandalyesini çevirdi, düşünmüyordu, sadece arkasındaki kadın sesine tepki veriyordu. Sandalye dönerken bir metal parıltısı oldu ve hiçbir şey hissettiğini söyleyemezdi - konsolun üzerine kan sıçradığında bile - ama o acı, o his olmasa bile ölmekte olduğunu biliyordu. Bunu bildiği halde yine de ellerini boğazına götürerek kanamayı durdurmaya çalıştı. Kadın, onun kadar iri ve her tarafı çürüklerle kaplı bir orospuydu.

cuts, konsolla meşguldü ve ayağa kalkıp masadan sendeleyerek uzaklaştığını fark etmemiş ya da umursamamış görünüyordu.

Sendeleyerek acil çıkışa doğru ilerledi. Kapılar açıldığında alarm çalacak, polisler ve ambulanslar buraya üşüşecekti. Onu hayatta tutacak insanlar. O ölmeyecek kadar önemliydi. Bunu biliyordu.

Josh kapıya ulaştı ve değerli ellerinden birini boğazından çekerek üzerinde AÇILAN KAPI ALARMI ETKİNLEŞTİRECEK yazan büyük metal çubuğu itti. Ama kapı açıldığında alarm yoktu. Ve hemen dışarıda polisler, ambulanslar ve onu hayatta tutacak insanlar yoktu. Ama hayvanlar vardı. Ucubeler. Altı aydır bu yerde çalışmasına rağmen gördüğü en iri hayvan ona doğru yaklaştı ve yüzünün etrafından tuttu.

"Peki nereye gidiyordun, dahi?" diye gülererek Josh'u içeri taşıdı ve aynı anda tek eliyle kafasının tamamını ezdi.

Dişi aslan Dee'yi kenara iterek kanlar içindeki güvenlik görevlisinin az önce terk ettiği koltuğa oturdu. "Bu lanet klavyeye daha fazla kan bulaştırabilir miydin?"

"Şu anda hız senin dostun," diye tersledi Dee. Güzel erkek aslanlara katlanmak bir şeydi ama dişiler için hiç sabrı yoktu. Kırılan kaburgalarının acısıyla kendini toparlamaya çalışırken ve ateşi yavaş ama emin adımlarla yükselirken kimseye sabrı yoktu. Erkek olsun olmasın.

Dişi aslan birkaç saniye boyunca klavyeye dokundu. "Biz varız."

Dee onu biraz iterek ekibin geri kalanına katılmasını sağladı. Neyse ki Van Holtz bunun için sadece en iyileri seçmişti. İyi olmuş. Kendisiyle birlikte çalışanlara güvenmediği için her şeyi tek başına yapmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu.

Sadece el hareketlerini kullanarak grupları bir dizi yan merdivenden aşağıya, bir diğerini yukarıya gönderdi ve asansör kapılarını açtıktan sonra bir grubu yanına aldı, hepsi asansör kablolarından üst katlara tırmandı.

Hâlâ bilgisayarın başında olan Dişi Aslan yapması gerekeni yapana kadar beklediler. Binadaki tüm elektriği kesti. Saat dokuzu çoktan geçmiş, her yer zifiri karanlık olmuştu. İyi ki ekibi karanlıkta görebiliyordu.

Altında asılı duran boz ayıyı işaret ederek, kapıları açabilmesi için yukarı çıkmasını izledi. Tam insanların neler olduğunu anlamaya çalıştıklarını duyabiliyorlardı. Bazıları komik olduğunu düşünerek gülüyordu. Ama bazıları endişeliydi, temkinli hareket ediyorlardı. Boz ayının kendisine uzattığı eli tutan Dee, onun kendisini asansör boşluğundan çıkarıp zemine çekmesine izin verdi. Yine sadece el işaretleri kullanarak, Dee koridordan büyük çift kapılara doğru yürürken ekibini yapmaları gereken işi yapmaları için gönderdi.

Kapılara ulaşmadan önce arkasından sessizce yaklaşan tam insanların kokusunu aldı ama onları görmezden gelerek kapıya ulaşmaya odaklandı. Bunu yapabiliirdi çünkü ekibinin onlarla başa çıkacağını biliyordu.

Dee, güvenlik görevlisinin kanı hâlâ üzerinde olan bowie bıçağını çıkardı ve çift kapıya doğru yürüdü. Tam insan bedenleri sessizce arkasına düştü.

Kapıları tekmeleyerek açmak yerine, her bir kapı menteşesine küçük birer patlayıcı yerleştirdi. Geri adım attı ve menteşeler patlarken yüzünü çevirdi. Kapılar öne düştü ve Dee içeri girdi. Burayı yöneten önemli bir erkeği koruyan üç muhafız silahlarını çekti ama Dee hızlı hareket etti ve önemli tam insanı boynundan yakalayana kadar boğazlarını kesti. Elinin tersiyle adamın yüzüne vurarak onu bayılttı ve yakasından tutarak ofisten dışarı sürükledi.

"Dışarı çıkın!" Dee bağırdı, ekibi de arkasından geliyordu. Boz ayı, Dee'nin sürüklediği tam insanı yakaladı ve omzunun üzerinden fırlattı. Ayı asansör kablolarına atladı, eldivenli elleri ve çizmeli ayakları onu saniyeler içinde birinci kata indirdi. Dee ve ekibin geri kalanı da onu takip ederek birkaç dakika sonra çıkışa ulaştı.

"Gidin! Gidin!" diye emretti, ekibi onları bekleyen üç kamyonu doğru hücum etti. Ekibi kamyonun kapılarını kapatıp gümbür gümbür caddeye indiğinde Dee eliyle karanlık bir köşeyi işaret etti. İlk kıkırdamayı birkaç kıkırdama daha izledi ve sırtlanlar karanlıktan çıkıp binaya doğru hücum etti. İki klan. Biri benekli, diğeri çizgili. Binanın içine daldılar ve sonuncusu hala gülerek içeri koştuğunda, kapının kapanmasına izin verdi ve köşede onu bekleyen Maserati'ye doğru topallayarak ilerledi.

İçeri girdi ve kapıyı kapattı. "Sırtlanlar mı?" Van Holtz sordu. "Gerçekten mi?"

"Sabaha kadar boş bir binadan başka bir şey kalmayacak." Başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. "Ayrıca, onları küçük bir

ve kuzenimin sürüsünü yalnız bırakıyorlar. Buna kısasa kısas deniyor."

"Bana şeytanla yapılan bir anlaşma gibi geldi." Van Holtz caddeye çıktı ve kamyonların gittiği yöne doğru ilerledi.

"Bekle. Konuşmam gerek."

"Van Amca bunu halledecek. *Sen* hastaneye gidiyorsun. Ve benimle tartışma," diye hırladı kadın tam da bunu yapmaya başladığında.

"Tamam."

"Evet. Tamam."

Arabanın etrafına baktı. "Biraz Amerikan kas gücüne ne dersin?"

"Şimdi de benim arabamdan mı şikayet ediyorsun?"

"Zengin yabancılar için hercai menekşe arabası. Senin gibi."

Ve o hercai arabanın vitesini değiştirip yanından geçerken binaların boyalarını sökünce Dee bir şey söylemedi ama ... tamam. Etkilenmişti. Eğer bir adam böyle bir arabayı kullanabiliyorsa, belki de birçoklarının çok hızlı bulduğu bir şeyi de kullanabilirdi.

Belki de.

Yeterince likörle, ayılar bile dans eder.

Yine de Grigori Novikov yeğeninin de buna dahil olacağını hiç düşünmemişti. Aslına bakılırsa, yeğeni taş gibi ayıktı. Elbette Blayne, Bo'nun sevdiği altmışların saykodelik saçmalıklarının çalınması için yalvarmıştı ve dans pisti o kadar doluydu ki fazla hareket yoktu, bu yüzden kimse gerçekten süslü hareketler yapamazdı. Ama yine de. Yeğeni. Dans ediyordu. Kız arkadaşıyla. Sürekli kız arkadaşım dediği kişiyle. Ve hala anlamamış olan kız arkadaşıyla. Bu kadar aptal olamayacak kadar sevimli ve zekiydi ama işte.

Marci onun yanına çöktü. Blayne ve Bo'nun aksine Marci içiyordu. Hem de çok. Marci, The Supremes'in "(Love Is Like A) Heat Wave" şarkısına eşlik etmeye başlamadan önce bile bunu biliyordu. Neyse ki dedikoducuların çoğu da zil zurna sarhoştı. Umarım yarın "bunun bir hata olduğunu" ve "asla yapmamalıydık" ya da "asla yapmamalıydım" ya da neredeyse her "yakalandıklarında" söylemekte ısrar ettiği diğer şeyleri duymak zorunda kalmazdı.

Yakalanmak mı? Geçen gün postadan AARP kartını aldı, bir ilişkide "yakalanmak" için çok yaşlı değiller miydi? Kızın ne hakkında endişelendiğini biliyordu.

yavruları öyle derdi. Babalarına taparlardı ve bunun için iyi sebepleri vardı. Ama hepsi de kendi yavruları olan yetişkinlerdi.

İşte o zaman Rebecca Luntz-Peters'in bardan ayrılmadığını ve her zamanki gibi bütün gece tek bir bira içtiğini hatırladı. Şöyle bir baktı ve evet. Ağzı açık kalmıştı. Sonra da cep telefonunu almak için çabalıyordu. Muhtemelen Boston'daki ablasını ve Nevada'daki küçük kız kardeşini arayacaktı.

Garipti.

Başka ne yapacağını bilemeyen Grigori, "Hadi dans edelim." dedi.

Marci'nin elinden tuttu ve sarhoş kışını masadan kaldırıp dans pistine götürdü. Onu kollarının arasına aldı ve kontrol altında tutmak için kendine doğru çekti.

"Sabah buna pişman olacaksın," dedi ona. "Blayne istediğim şey için gitmem gerektiğini söyledi. Ben de gittim."

O lanet kurt köpeği yüzünden olduğu anlaşıyordu. Kasabaya geleli daha dört gün olmamıştı ve kıyamet kopuyordu! Kanepesinin altında yaşayan bir köpeği olması yeterince kötü değil miydi?

"Belki de bu kararı ayıkken vermeliydin." "Sarhoş değilim.

Sadece güçlendim. Ancak Blayne-"

"Bütün gece Shirley Temples içti." "Evet. İçi şeker dolu."

"Yani?"

Siyah ayısı sadece kıkırdayınca, içinde kötü bir his belirdi.

Bo amcasının kamyonetinin kapısını kapatıp etrafından dolaşmasını izledi. "İyi olacak mısın?" diye sordu Grigori'ye.

"Evet. Marci'yi eve bırakacağım."

"Beni eve bırakmana ihtiyacım yok, seni piç kurusu. Ben iyiyim."

Dr. Luntz kamyonun zemininde değil de yolcu koltuğunda oturuyor olsaydı ve gözleri kapalı değil de açık olsaydı Bo buna daha çok inanırdı. Ve eğer kelimeleri biraz gevelemeseydi ve amcasına "piç" demeseydi.

"Evet. Doğru." Grigori yeğenine gözlerini devirdi. "Yerleştiğinden emin olacağım. Yani, uh ..."

Bo onu korkutacak bir açıklama yapmaktansa araya girdi: "Sorun değil. Acele etme."

Grigori başıyla onu onayladı, kamyonetine bindi ve uzaklaştı. Bo döndü ve ormanın içinden amcasının evine doğru ilerledi. Sol omzunda taşıdığı yük eski hokey pantolonundan kayınca durdu - on iki yaşındayken onun üzerinde şorttu ama Blayne'in üzerinde kayak pantolonuydu

-Ve yere çarptı. Sinirli bir iç çekişle Bo onu yakalamak için uzandı ama o çoktan koşmaya başlamıştı.

"Beni asla yakalayamayacaksın!" diye bağırdı ona omzunun üzerinden.

Dr. Luntz gibi sarhoş olsaydı bu o kadar da kötü olmazdı. Ama Blayne taş gibi ayıktı ve dünyanın daha önce hiç bilmediği bir kafein-şeker patlaması yaşıyordu.

"Lanet olsun sana şeker," diye bağırdı Bo göklere. "Lanet olsun sana!"

Karda Ursus County topraklarında pantolonsuz koşan çılgın bir kurt köpeği yerine, ağzına şeker dökülmüş altı yaşındaki bir çocuğu kontrol etmeye çalışsa daha iyi olurdu.

"Blayne Thorpe, buraya gel!"

Güldü ve devam etti, onu bir günde *iki kez* peşinden koşmaya zorladı. Ve eğer Blayne sadece kan bağından dolayı hızlıysa, bu karışıma şeker ve kafein eklendiğinde, amcasının evine ulaşana kadar ormanda ve diğer ayıların bölgesinde hızla ilerleyen bir jet haline geliyordu. İşte o zaman Durdu ve Bo'nun ona yetişmesini bekledi.

Bo dikkatle yaklaşırken, "Kımıldama," dedi. Kız

"Yakala beni!" diye bağırana kadar neredeyse onu da yakalamıştı. "Seni yakalamak istemiyorum."

"O zaman sanırım asla yakalayamayacaksın!"

Kadın gülerek tekrar havalandı ve Bo birkaç adım geri çekildi, sonra ileri atıldı. Bir ayağını sahanlığa dikti ve kendini çatıya doğru itti. Çatının üzerinden atladı ve Grigori'nin evinin arkasındaki ormana doğru gitmek için dönen Blayne'in üzerine atladı.

Bo onu arkadan yakaladı, kolları Blayne'in etrafına dolandı ve onu kendi bedenine çekti. Yere doğru hızla düşerlerken Blayne ciyakladı ama Bo dönüp omzuna ve sırtına aldığı darbenin şiddetini hissetti.

Sert bir şekilde yere düştüler, Bo tecrübelerinden dolayı muhtemelen en kötü darbeyi omzunun aldığını biliyordu. Uzun bir süre orada yattılar, ikisi de nefes nefese, Bo sırt üstü yatmış, Blayne de onun üstünde, karanlık gökyüzüne bakıyordu.

Ama Blayne "Ben hâlâ koşmak istiyorum" demeden önce orada uzun süre yatmadılar. Onun kollarından kurtulmaya çalıştı ama Bo onu sıkıca tuttu. "Koşmak istiyorum," diye ısrar etti.

"Umurumda değil, Blayne."

"Beni burada tutamazsın, seni Vizigot!"

"Tutabilirim. Tutacağım."

"Neden?"

"Çünkü kaçacaksın, kaçacaksın ve kaçacaksın... buraya nasıl döneceğin hakkında hiçbir fikrin olmadan. Karda kaybolacaksın ve sonra ben ve kasabanın geri kalanı senin izini sürmek zorunda kalacağız. Böyle bir şey olmayacak."

Bir nefes verdi, vücudu gevşedi. Ama Bo kanmamıştı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra, umutsuzca tekrar kollarından kurtulmaya çalıştı, hırladı ve onu tersledi. Bunu yapmasına izin verdi. Hırlamasına, terslemesine, hırlamasına, kavga etmesine, mücadele etmesine ve aklına gelebilecek her şeyi yapmasına izin verdi. Onu tutarken otuz kırk dakika kadar böyle devam etmesine izin verdi. Sonra, daha önce olduğundan daha fazla nefes nefese kalarak, ona yaslandı. Enerjisini attığını düşünen adam ayağa kalktı, kollarını hâlâ kızın belinde sıkı sıkı tutuyordu ve onu amcasının evine taşıdı.

İçeri girdiğinde ve hâlâ onu tutarken Bo biraz ılık süte ihtiyacı olduğuna karar verdi. Bu, çocukken uyumasına her zaman yardımcı olmuştu. En azından bir zararı olmazdı. Bo ısınması için bir tencereye biraz süt koydu ve alevleri iyice yükseltmeden önce şömineye birkaç gazete kağıdıyla birlikte birkaç kütük attı, ama Blayne'i hâlâ kucağında taşıyordu. Onu henüz yere bırakma riskini göze alamazdı. Üzerine atlaması riskini göze alamazdı. Özellikle de dışarıda rüzgârın şiddetlendiğini, başka bir fırtınanın onları vurduğunu duyduğunda.

Sütü bir bardağa doldurdu ve onu Blayne'le birlikte oturma odasına taşıdı. Onu kanepeye oturtuktan sonra bardağı ona uzattı ve o da aldı. İşte o zaman Blayne'in titrediğini, dişlerinin birbirine çarptığını fark etti. Hemen kanepedeki battaniyelerden birini kaptı ve bacaklarına sardı.

"Daha iyi misin?"

Başını salladı. "Çok soğuk."

"Adrenalininin etkisi geçti. Ve pantolon giymiyorsun." "Çok büyüktüler.

Acayip büyüklükte bir çocuk olmalısın." "Bu yüzden mi Fabi bana hâlâ 'Speck' diyor?"

Sütü yudumladı, yüzünü buruşturdu. "Biraz çikolata alamaz mıyım-"
"Bu hayatta olmaz." Ya da en azından bu gece. "Şeker yok, kafein yok.
Çikolatada ikisi de var. Onu olduğu gibi iç ve rahatla."
Suratını astı ve Bo uyardı, "Ve sakın atma da. Sadece iç, Blayne. Şimdi."
"Sade süt sevmiyorum."
"Umurumda değil. Şimdi
iç."

Kadın içti ama adam bilmese ona zorla arsenik yedirdiğine yemin edebilirdi. Bitirdiğinde bardağı aldı ve mutfığa geri götürdü. Şimdi onu yıkamayacağını düşünüyordu ve normalde yıkardı. Ama nedense ...

Bo koridora çıktığında Blayne çoktan ön kapıdan dışarı fırlamıştı. Yine de bu kez peşinden gitmedi. Sadece izledi.

Blayne dışarı fırladı, uzun bir koşuya çıkmaya hazır. Çooooook sıkılmıştı! Sıkılmaktan nefret ederdi. Bir yerde uzun süre kapalı kalmaktan nefret ederdi. İsteddiği şeyi, istediği zaman yapamamaktan nefret ederdi. Ve adımlarını hızlandığında, Bo'nun "Ben Tanrı'nın evrene ve hokeye armağanıyım" sözünün ona yaklaşamayacağını biliyordu. O kadar hızlıydı. Vahşi köpek ve kurt hızının birleşimi onu neredeyse çitalar kadar hızlı yapıyordu. Tek dezavantajı çita akciğer kapasitesine sahip olmamasıydı, bu yüzden bazen çok uzun süre hızlı koştuğunda göğsü patlayacakmış gibi hiss ediyor ve bazen bayılıyor, günlerce uyanamıyordu ama bunu yarın düşünecekti!

Şu anda sadece koşmak, koşmak ve koşmak istiyordu ve...

Vay anasını! Hava çok soğuk!

Kar büyük bir örtü halinde yağıyordu ve rüzgâr onu neredeyse verandadan aşağı atıyordu. Ciyaklayarak eve geri koştu ve kapıyı çarptı.

Bo mutfak kapısına yaslanmıştı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde bir sırıtış vardı. Kibirli! Yüzündeki ifadeyi ancak bu şekilde açıklayabiliyordu. Kibirli ve kaba!

"Dışarısı biraz soğuk mu?" diye sordu.

"Oh, kapa çeneni!" Kapının yanında volta atıyor, şimdi ne yapacağını düşünüyordu. Sonra televizyonu hatırladı.

Bo arkasından oturma odasına girip, "Kablolar gitti," dediğinde kumandayı eline almış, televizyona nişan almıştı.

"Ne?" Yine de televizyonu açtı ve orada dışarıdakinden daha fazla kar vardı. "Ne oluyor be?"

"Böyle kar yağdığında genelde kablolar gider."

"Karanlık Çağlar gibi!" diye bağırdı, televizyonu kapattı, tüm o bulanık beyaza bakmaya dayanamadı ve kolunu geri getirdi.

"Kumandayı fırlatma," dedi Bo. "Onu kırarsan Grigori aklını kaçıırır."

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak kumandayı kanepenin üzerine bıraktı ve tekrar volta atmaya başladı.

"Çok sıkıldım!"

"Peki sen bu kadar sıkılmışken biz ne yapacağız?"

"Bilmiyorum!"

Duvara yaslanarak rahatladı. "Okuyabilir misin?"

"Okumak mı?" Ona tükürmek istedi. "Oturup birkaç saat kitap okuyabilirmişim gibi mi görünüyor?"

"Televizyon yok, koşmak yok ve okumak yok... Tanrım, tüm bu fazla enerjiden kurtulmak için ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum!" diye feryat etti, umutsuzca.

"Sen bir şeyler düşünüürken ben yatmaya gidiyorum. Tabii ki sen de bana katılabilirsin."

"Yorgun değilim!"

"Tamam. İyi şanslar o zaman. Eğer bana ihtiyacın olursa, yatakta olacağım. Çıplak."

Blayne dondu kaldı. Çıplak. Çıplak Bo. Ve eğer o da çıplak olsaydı... Arkasını döndü ama adam çoktan gitmişti.

Piç kurusu.

Bo arkasından bir ses duydu ama omzunun üzerinden baktığında sadece boş koridoru gördü. Omuz silkerek tekrar ileri doğru baktı ve hemen durdu.

Blayne yatak odasının kapısının önünde duruyordu, bir eli kapı aralığına dayanmış, diğeri belindeydi. Onu nasıl geçebilmişti ...

"Evet?" diye sordu.

"Ee... meşgul müsün?"

"Yatmaya gidiyorum. Yorgunum ve güneş doğmak üzere. Çekilebilir misin?"

Adam kadının etrafından dolanmaya çalıştı ama kadın köşeye sıkışarak onu engelledi. "Gerçekten yorgun musun?"

"Bitkinim. O maç ve barda gerçekten geç bir gece geçirdim. Benim gibi bir adam ne yapsın?"

"Oh, Tanrım, bilmiyorum." Ona doğru ilerledi, kollarını göğsüne doladı. "İstedğin bir şey var mı?"

"Bunu zaten anlıyorum. Seni özel kılan ne teklif ediyorsun bana?" Blayne'in nefesi kesildi. "Seni kaba, adi herif-"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kadına doğru uzandı, kapıyı açtı ve odaya girdi.

"Öylece çekip gidiyor musun?"

"Uzaklaşmıyorum. Uzaklaşıyorum. Yatağıma." "Evet, ama-"

"İyi geceler, Blayne." Arkasına uzandı ve formasını toplayarak başının üzerine çekti. Saçlarını gözlerinden silkelediğinde Blayne karşısında duruyordu ve hâlâ pantolon giymemişti. "Evet?" diye sordu.

"Kartlarımızı masaya koyalım. Tamam mı? Şu anda çok fazla seçeneğim yok ve"-omuz silkti-"sen yapacaksın."

"Yapacak mıyım?"

"Şu anda bu yeterince iyi değil mi?"

"Hayır." Onu kenara itti ve yatağa oturup botlarını çıkardı. "Oh, hadi ama, Bo. Bir kıza yardım et."

Botları bir kenara fırlattı ve ayağa kalktı. "Edebilirim. Ama benim bundan çıkarım ne? Tek taraflı gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

"Tek taraflı mı? *Beni* alıyorsun! Ve çok da şanslısın!"

"Sanırım."

"*Sanırım* mı?"

Bo kalan giysilerini çıkardı ve yatağa uzandı. Ellerini başının arkasına koydu ve onu izledi. "Bana fikrimi değiştirecek bir şey vermedin."

"Peki, bunu göreceğiz." Önce botlara yöneldi ama önden sıkıca bağladığını unutmuş olmalıydı ki Blayne sol ayağını kullanarak sağ tekini çıkarmaya çalıştığında kendini yerde yayılarak buldu. Bo onun sert tahtaya çarptığını duyunca irkildi.

"Blayne?"

"Ben iyiyim. Sadece kapa çeneni!"

Kadının "lanet olası düğümler" diye mırıldandığını duydu ama sonunda çıplak ayaklarına kavuştu.

Dans ederken saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmak için birinin yumuşak saç bandını ödünç almıştı. Bir eliyle onu çekiştirerek çıkardı ama saçları bükülmüş malzemenin arasına sıkıştığı için küfretmek zorunda kaldı. Blayne üç dakika daha saçını gevşetmeye çalıştı çünkü onu çekip çıkarmak ve bu sırada ısrarla "değerli saçlarım" dediği şeyi koparma riskini almak istemiyordu. Sonunda bunu başardığında, saç bandını bir kenara fırlattı ve saçlarını salladı. Hala üzerinde olan formasına uzanmadan önce ona küçük, gülünç derecede seksi bir gülümseme verdi. Onu da sorunsuzca çıkardı. Ve onun altındaki sweatshirt'ü de. Ve termal tişörtü. Tişörtü de çünkü termal malzeme göğsünü kaşındırıyordu.

O sırada Bo o kadar çok gülüyordu ki yan yatmış, top gibi kıvrılmıştı.

"Pes ediyorum," dedi. "İnanamayacağın kadar seksi olmak bana göre değil. Ben kanepede uyuyacağım."

Bu onu histerik kahkahasından kopardı ve daha kapıya varmadan ayağa kalkıp onun koluna uzandı. Onu yatağa geri fırlattı, panikle attığı çığlık onu tekrar güldürdü.

"Sonunda seni soymak on saatimi aldıktan sonra neden gidiyorum ki?" "Vay be. Teşekkürler. *Bu* teklifi nasıl geri çevirebilirim?"

"Geri çeviremezsin."

"Aslında, sanırım yapabilirim. Yapacağım." Yataktan kalkmaya çalıştı ama Bo onu belinden tutup göğsüne doğru çekti.

"Kaçmaya devam edebilirsin, Blayne. Ama sonunda seni yakalayacağım." "Ben daha hızlıyım."

"Daha uzun süre dayanabilirim." "Zar zor."

"Yeterli." Boynunu, omzunu öptü. "Ayrıca. Tüm bu kullanılmayan enerji için yardıma ihtiyacın var. Amcamın evinde daireler çizerek koşturmana izin veremeyiz, değil mi?"

"Birkaç saat kuyruğumu kovalayabilirim. Bu işe yarar."

"Ben senin kuyruğunu kovalarım." Elini kızın kasıklarına bastırarak kıcını sert aletine doğru sallanmaya zorladı. "Sen sadece bu sırada kendi ayaklarına takılıp düşmemeye çalış."

Piç kurusu. Marci Luntz'ın neden ona sürekli "şu Novikov oğlanlarına karşı dikkatli ol" dediğini şimdi anlıyordu.

Adam bir yandan onu ıslatıp azdırırken bir yandan da yumruklamak isteyene kadar onunla dalga geçiyordu. Bu nasıl adil olabilirdi?

Bo'nun parmaklarından biri amına girdi ve Blayne'in nefesi kesildi, kalçaları adamın eline doğru sallanırken kolları adamın boynuna dolanmak için geriye uzandı. Boynuna ulaşamayınca kollarına yerleşti ve Bo'nun onu öpebilmesi için yüzünü yukarı çevirdi, dili dudaklarının arasından kayarak ağzını işgal etti. Blayne inledi, parmakları onun etine batıyordu.

Bo ikinci bir parmağını onun içine kaydırıp ve diğer eliyle klitorisini okşadı. Acele etmedi, onun omzunun üzerinden eğilerek ellerinin yavaşça ve ustalıkla onu boşaltmasını izleyebildi.

Kadın nefes nefese kaldı, orgazm onu yırtarken vücudu zayıflıyordu.

Bo'nun parmakları onu terk etti ve Blayne uzanmaya gitti. İşte o zaman Bo onun bacaklarından tuttu ve dizleri omuzlarına dayanana kadar onu yukarı kaldırdı.

"Hey!"

Klitorisi son orgazmdan dolayı hâlâ hassas olan Blayne, Bo'nun ağzı amına bastırıldığına irkildi, dili önce klitorisini, sonra da o lanet dudaklarını okşadı.

Blayne ciyakladı. "Bekle!" diye yalvardı. "Bekle!"

Altın rengine dönüşen mavi gözler onu izledi. Beyazın altındaki kahverengi yelesi artık daha uzundu ve omuzlarına kadar uzanıyordu.

"Bo!" Kadın ondan uzaklaşmaya çalıştı ama adamın kalçalarındaki tutuşu güçlü ve amansızdı. Dudakları klitorisini döndürmeye ve çevirmeye başladı ve Blayne'in vücudu başka bir orgazm inşa edip inşa ederken sallandı ve sonunda onu parçaladı. Boynu kemerli ve serbest bırakıldığını haykırdı, elleri kendini sabitlemek için tavana ulaşabildi.

Son ürperti onu sarstığında, yatağa uzanmıştı ve Blayne gözlerini açtı. Bo ona baktı, bir eliyle yanağını okşuyordu.

Kadın iki koluyla adama uzandı ama adam kadının bileklerini tuttu, bir eliyle kavradı ve başının üzerinden şiltenin içine doğru itti.

"Bekle-"

Artık çok geçti. Dudaklarını yaladı, bir an için onun göğsünü inceledi ve sonra eğilip meme ucunu yaladı. Dudakları etrafını sardı ve Bo

ekiştiriyor, çekiştiriyor, boştaki eli ise parmaklarıyla tekrar amını istila etmekle meşguldü.

Bu noktada savaşamayacak kadar güçsüz olan Blayne sadece inleyip bekleyebilirdi. Bekledi ve vurdu, içine çarptı, sistemine doğru ilerledi. Sertçe boşaldı, vücudu Bo'nunkinin altında kıvranıyordu, kollarının sıkışmış olduğu hissi, kendisine bunu yapan melezin etrafında patlayana kadar yoğunluğu artırdı.

Bo onun ellerini bıraktı ve günün erken saatlerinde amcasının dolabında bulunduğu açılmamış kutudan -daha fazla tartışmayacağı bir şey- bir prezervatif aldı.

Titreyen elleriyle Blayne'i yan çevirdi, vücudu onu daha fazla bekleyemezdi.

Bo ona doğru eğilmeden önce dizlerini yukarı doğru büktü ve sikini amına bastırdı. Bir kez sertçe itti ve içine girdi, Blayne inleyip yatağı kavradığında bilincini kaybetmediğini gösterdi.

"Bana bak, Blayne," diye emretti ona.

Yüzü ona doğru döndü, kahverengi gözleri yavaşça kırpışarak açıldı. Onun dikkatini çektiğini anladığında, uzun ve güçlü darbelerle içine girdi. Kız nefes nefese onun altında kıvranıyor, adını inliyordu.

Bo ilk başta acele etmedi. Sonsuza kadar onun içinde kalabileceğini ve o kadar uzun süre devam edebileceğini düşünüyordu. Ama vücudu bunu kaldıramadı. Onun tekrar tekrar boşalmasını izledikten sonra olmazdı.

Avuçlarını Blayne'in iki yanına düz bir şekilde koyarak vücudunun st kısmını onun üzerine kaldırdı ve vuruşlarının hızını artırdı. Artık hiçbir kontrolü yoktu, yaptığı şeyin hızını ya da gücünü ayarlayamıyordu.

Onu bu şekilde aldı, sertçe becerdi, sonsuza dek onun olduğunu iddia etmek istedi. Ona ait olduğunu göstermesini bekliyordu. Aklı olmasa bile en azından bedeni bunu biliyordu.

"Hayır," diye inledi. "Yapamam. Bir daha olmaz. Yapamam."

Ama yaptı, amcığı onun sikini kavradı, tekrar boşalırken orgazmını ondan kopardı, vücudu onunkinin altında titredi.

Bo onun içinde serbest kaldığında, vücudu bunun gücüyle titrerken, yüzünü Blayne'in omzuna gömdü. Ve kanın tadına bakana kadar, insan formuna göre daha küçük ama yine de çoğu şekil değiştireninkinden daha uzun olan pençelerinin Blayne'in etine gömüldüğünü fark etmedi.

Kısa ve umut dolu bir an için Blayne'in fark etmemiş olmasını ummuştı. Ama sonra tüm vücudu gerildi ve "Az önce ne halt ettin sen?" dedi.

BÖLÜM 27

Ezra Thorpe ön kapısını açtı. Saat henüz beş bile değildi ama Niles Van Holtz'un evine geldiği günden beri uyumamıştı.

Ve işte yine buradaydı.

"Eee?"

"Kızınızı Ursus County'den çıkarmamız gerekiyor. Onu hemen çıkarmalıyız."

Ezra arkadaşlarından ve bağlantılarından Grubun Blayne'i kaçırmaya çalışan kişilerin bulunduğu binanın yerini tespit ettiğini ve baskın düzenlediğini duymuştu. Ayrıca kısa süre önce bodrumda saklanan ve nakil için hazırlanan melezlerin serbest bırakıldığını da duymuştu. Ancak birkaç dövüşten geçmiş olan ve yeni bir yere nakledilmeyi bekleyen melezler çoktan ölmüştü. Bulundukları yerde uyutuldular. Acımasız ama gerekliydi.

Yine de bunların Blayne ya da Ursus County ile ne ilgisi vardı?

"Neden?"

Kurt başını kaşıdı, yukarı baktı ve sonunda itiraf etti, "Uh Çünkü melezleri savaşa hazır hale getirmek için oraya götürüyorlar. Sanırım onları eğitiyorlar. Her neyse, bundan sonra ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor ve dürüst olmak gerekirse senin becerilerini kullanabiliriz."

Ezra iç geçirdi ve sehpadan ceketini almaya uzandı. Sadece Blayne, diye düşündü Niles Van Holtz'u limuzinine kadar takip ederken.

Bo bir el bezi ve biraz antibiyotikle döndü. Her şeyi yatağın üzerine koydu ve kadının karşısına oturdu. Yaralarıyla ilgilenmek için ona doğru uzanmak yerine, onu belinden kavradı ve bacakları kalçalarına dolanana kadar sabırla bekleyerek kucağına çekti.

Kız onun omzunun üzerinden baktı ve temizlik bezinin yepyeni ısırik izlerine ilk dokunuşunu hissettiğinde dudağının içini ısırıldı.

"Blayne?"

"Hı-hı?"

"Benimle konuşmuyorsun."

"Uh-huh."

"Kızdın mı?"

"Uh-uh."

"Ama benimle

konuşmuyorsun?" "Uh-uh."

"Benimle konuşmana ihtiyacım var, Blayne."

Başını salladı. *İyi bir fikir değil. İyi bir fikir değil.*

"Az önce seni işaretledim, Blayne. Yalan söylemeyeceğim ve bunu planladığımı söylemeyeceğim, ama umursadığımı da söyleyemem. Senin hakkında hissettiklerim . . . seni benim yapmak doğru geliyor. Ama bana nasıl hissettiğini söylemen gerek. Bir şey söylemeni istiyorum. Herhangi bir şey. Lütfen."

Eğer bir şey söylemesini istiyorsa... "Asla zamanında gelmeyeceğim, ya yirmi dakika geç kalacağım ya da iki saat erken geleceğim ve şu yaptığın liste işiyle uğraşabileceğimi sanma, yani listeleri ben de herkes kadar severim ve oldukça yardımcı olabilirler ama senin Stalinvari programların altında yaşamayacağım, ne de korkutucu derecede tertemiz olduğuna emin olduğum evinde bir şeyi yerli yersiz koyarsam kendimi kötü hissedeceğim - böyle bir durumda insan nasıl rahatlayabilir ki? Ve senin kışına bir böcek sokup sevgiyle benim 'ıvır zıvırım' dediğin şeyi fırlatıp atacağın korkusuyla yaşamak istemiyorum ve bu arada, saati seviyorum, gerçekten seviyorum, ama bir noktada onu çıkarmak isteyeceğim, belki sokaktan ucuza aldığım bir ıvır zıvırı takacağım ve bunu her yaptığımda çıldırmanı istemiyorum, sürekli zaman konusunda endişelenemem ve açık konuşmak gerekirse ... Çocuk istiyorum, çok ama çok çocuk ve sen çocukları sevmiyorsun bile, sadece bu da değil-"

Bo elini kızın ağzının üzerine koydu. "Frenler. Tren."

Kadın parmaklarının üzerinden ona ters ters baktı.

"Bunu benim için kolaylaştırmak için, her bir noktana değineceğim.

Sırayla."

Sırayla mı?

"Birincisi, sen her zaman geç kalabilirsin ama ben her zaman zamanında gelirim. Ve evet, geç kalıyorsan ve bu beni de geciktiriyorsa seni rahatsız edeceğim, ama bu histerik olacağım bir şey değil çünkü bunun sen olduğunu anlıyorum ve iki saat geç kalacağını zaten bildiğim için sana çok erken toplantı saatleri verdiğimi fark ettiğinde histerik olmayacaksın." *Bir dakika. Ne?* "İkincisi, benden başka kimsenin bir program tutması ya da sürdürmesi konusunda ısrarcı değilim. Tek istediğim, sahip olduğum programa saygı duymanız çünkü şu anda, hayatımın bu noktasında, hokey ve içinde bulunduğum takıma olan bağlılığım ile ilgili. Üçüncüsü, zaman yönetimi becerilerimi diktatörlerle kıyaslamayı bırak. Dördüncüsü, ben

gerçekten çöpe gitmediği sürece eşyalarınızı atmayacağım, ancak aşırı istifçilik eğilimleri görmeye başlarsam, terapiye gideceksiniz. Beşincisi, ucuz ve güzel şeyler giymen umurumda değil, yeter ki o ucuz şeyleri geç kalmanın bahanesi olarak kullanma. İkisini birden yapamazsın. Bu hiç adil değil. Ve altıncısı, çocuklardan nefret etmiyorum, ama kendi çocuklarımı her zaman başkalarınınkinden daha iyi göreceğimden eminim çünkü onlar benim, bu da onları otomatik olarak harika yapacak." Durakladı, başını salladı ve "Sanırım tüm endişelerinizi giderdim" dedi.

"Her birine," diye kabul etti.

"Evet."

"Beni gerçekten dinlediniz ve ciddiye aldınız." "Elbette."

Blayne hışımla yataktan kalktı. "Peki bununla tam olarak nasıl başa çıkmam gerekiyor?"

Bo yatakta arkasına yaslandı, avuç içleri düzdü, kolları onu destekliyordu. "Bu noktada söyleyeceğim *hiçbir şey* seni mutlu etmeyecek, değil mi?"

"Muhtemelen hayır!"

Onu her zaman çıldırtacaktı, değil mi? İster yatakta ister yatak dışında olsunlar, onu her zaman biraz dengesiz hissettirirdi. Biraz şaşkın. Bunun iyi bir şey olduğundan emin değildi ama asla sıkılmayacağını biliyordu. Ondan asla uzaklaşmayacaktı. O yokken neler yapabileceğini düşünmek bile çok korkutucuydu.

Yerden formasını kaptı ve hışımla odadan çıkmadan önce üzerine geçirdi. Bu kavgayla işinin bitmediğine karar veren Bo, onun peşinden gitti. Bo köşeyi döndüğünde kadın çoktan ön kapıdan çıkmış, sabah ışığı koridoru aydınlatmaya başlamıştı.

"Ayakkabı bile giymemişsin," diye seslendi arkasından, en azından fırtınanın dinmiş olduğunu görünce rahatlamıştı.

"Sağ ol anne! Bunu aklımda tutacağım."

Yerde bıraktığı bir çift botu kaptığı gibi onu kapıdan dışarı kadar takip etti.

"Ayak parmaklarını kaybetmek mi istiyorsun? Sence bu çekici olur mu?" Kadın verandanın tepesinde durdu, o da yanına çömelip ayaklarını botların içine yerleştirdi. "Beni deli etme, Blayne."

"Uh . . . Bo?"

"Tartışabiliriz. Sen çekip gidebilirsin."

"Bo."

Botlarını bağladı. "Ama bir drama kraliçesi gibi davrandığın için volkanlara, tsunamilere ya da Ursus County'nin dondurucu soğuğuna doğru çekip gitme."

"Bo!"

"Ne?"

Blayne boğazını temizledi ve "Uh Bold Novikov, seni babamla tanıştırmak istiyorum. Ezra Louis Thorpe."

Şaka yapıyor olması için dua ederek -ama yapmadığını zaten biliyordu-verandanın merdivenlerinden aşağı baktı. Gülümsemeyen, siyah, güçlü yapılı, ellili yaşlarında ve hâlâ kelden sadece milimetre uzakta bir saç kesimi olan bu adamın Blayne'in babası olduğunu biliyordu.

"Efendim," dedi Bo bakışlarını Blayne'inkilere dikmeden önce. "Çok çıplağım," diye fısıldadı. Şu anda nasıl bir ilk izlenim bırakıyor olabilirdi?

"Bunu fark ettiğinden neredeyse eminim," diye fısıldadı. "Yine de içeri girip pantolon alırsan Aldıracağını sanmıyorum."

Bo başını salladı. "İyi plan." Sonra, toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla ayağa kalktı ve amcasının evine doğru yürüdü.

Blayne merdivenlerden babasına doğru yürümeden önce Bo'nun evin içinde kaybolmasını bekledi.

"Neden buradasın?" diye sordu, ciddi bir şaşkınlıkla.

"Seni almak için kendim gelmediğim sürece eve gelmeyeceğini sanıyordum."

"Evet, ama ... Gerçekten buraya gelmeni beklemiyordum. Yine de iyi olduğumdan emin olmak için bir telefon iyi olurdu."

Babası alnına bir fiske vurdu, bu her zaman nefret ettiği bir şeydi. "Evet. Günlerdir kanepenin altında saklanıp kurtarılmayı beklediğini anlayabiliyorum." Babası uzanıp Bo'nun onu işaretlediği yeri görece kadar formasının yakasını çekiştirdiğinde yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu.

"Huh," dedi. Yakayı tekrar yerine koydu ve iç çekti. "Seni endişelendirmek istemem ama hâlâ sızıntı var."

"Tanrım. . teşekkürler, baba."

"Ne söylememi istiyorsun?"

"Kızının işaretlendiğini görüyorsun ve bulabileceğin en iyi şey bu mu?"

"O zaman ne duymak istersin? 'Umarım çocukların ucube değildir' mi?" "Aman Tanrım!" diye patladı. "*Sen tam bir-*"

İri bir el yüzünü sararak, baba ve kızın çığlık çığlığa kavga etmelerine neden olacak cümlelerin geri kalanını kesti. "Hadi seni giydirelim," dedi Bo, onu eve doğru iterek. "Böylece eve gidebiliriz."

Onu verandaya, koridora ve paylaştıkları yatak odasına doğru itti. Kapıyı kapattı. "Sakinleşmen gerek," dedi ona.

"Müstakbel çocuklarımıza ucube dedi!" diye suçladı.

"Şimdi de çocuk mu yapıyoruz? Çünkü o ortaya çıkmadan önce benim acımasız rejimim altında yaşamayı kaldıramıyordun."

"Ben asla öyle bir şey demedim."

"Gerçekten mi?" diye sordu, onun için yatağın üzerine koyduğu temiz giysileri alıp uzatırken. "Çünkü öyle demişsin gibi geldi."

"Senden nefret etmiyorum, seni aptal. Sana aşığım. *Bu yüzden panikliyorum!*" Kapıya doğru yürüdü ve "*Ve çocuklarımız ucube olmayacak!*" diye bağırdı.

"Annelerinin zaten öyle olması dışında," diye bağırdı babası.

Yaşlı piçin zamansız ölümünün uygun olduğuna karar veren Blayne kapıyı çekerek açtı, ama Bo hızla tekrar kapattı. Kapıya yaslandı ve Blayne'in yüzüne baktı. "Beni seviyor musun?"

"Seni sevmeseydim takıntılı doğana beş saniye katlanır mıydım sanıyorsun?"

"Ve eminim milyonlarca dolarlık hokey kariyerinin bununla hiçbir ilgisi yoktur," dedi babası kapıdan.

"Eve gittiğimizde, yaşlı adam. Yaşlılar kulübesine gideceksin!" "Evet, evet," dedi babası. "Dört gözle bekliyorum. O zamana kadar

O Van Holtz salakları yine lanet olası güvenliğinizi hakkında sızlanmaya başlamadan önce şu vites değiştirmeyen kıcı vitese takıp buradan çıkabilir miyiz?"

Şefin ofisine girdiler ve Blayne "Kilitle!" diye bağırdı. Kendini boz ayının kollarına atarak odanın bir ucundan diğer ucuna koştu.

Bo'nun gözleri kısıldı ve yelesi omuzlarına düştü.

"Oh, hayır," dedi babası Bo'nun bile kaldırmakta zorlandığı bir alaycılıkla. "Çocuklarınız hiç de ucube olmayacak."

"Kızınızı seviyorum efendim," dedi Bo sadece Bay Thorpe'un duyması için alçak sesle. "Ama sinirlerimi bozarsan boynunu bir dal gibi kırmayacağımı bir an bile düşünme." Kurt kaşlarını kaldırarak ona baktı ve Bo ekledi, "Hayır, gerçekten."

MacRyrie Blayne'i ayağa kaldırırken kurt gülerek ondan uzaklaştı.

"Buraya son gelişinde seninle konuşmadığım için özür dilerim," dedi.

"Bunun için endişelenme. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Harikayım! Ve seni gördüğüme çok sevindim."

Blayne boz ayıyı tekrar kucakladı ve MacRyrie biraz eğilerek onun sırtını sıvazladı. Başını aşağı eğildi, burun delikleri açıldı ve işte o zaman bakışları Bo'nunkilere dikildi. Melez açık bir meydan okumayla kollarını kaldırdı, bir parça boz dişi homurdanmasına neden oldu.

"Blayne?"

Blayne başını MacRyrie'nin göğsünden kaldırdı ve birkaç adım ötede duran Van Holtz'a baktı. "Blayne, ben ... Ben çok ..."

Kollarını MacRyrie'nin belinden çözdü ve Van Holtz'a doğru yürüdü.

"Ben çok-"

Yüzüne inen tokat çınladı ve odadaki herkesi, hatta Bo ve babasını bile ürküttü. Ama Van Holtz bunu bir kurt gibi karşıladı, geri bile çekilmedi.

"Bana bir daha asla yalan söyleme," dedi. "Bana bir daha asla ihanet etme. Bir dahaki sefere, söz veriyorum bu kadar kolay kurtulamayacaksın."

"Biliyorum." Van Holtz omuz silkti. "Şimdi bana sarılabilir misin?"

Blayne'in yüzünde bir gülümseme belirdi ve Van Holtz'un kollarına atılarak Bo'nun iç çekmesine neden oldu. Kadının Bo'ya, onu ısrarla arkadaş olmak istediği bu aptallardan korumak için bile olsa, hayatında ihtiyacı vardı.

Van Holtz Blayne'e sıkıca sarıldı, burnunu onun boynuna dayadı. İki saniye böyle kaldı ve tıpkı bir boz ayı gibi gözleri Bo'nun gözlerine dikildi. Bu sefer .

..

. Bo sırtıttı.

"Doğru," dedi tek kelime etmeden. "O benim. Sınırların dışında!"

Ama tam Bo bu sözleri yüksek sesle söyleme ihtiyacı hissederken, amcası önüne çıktı. Fısıldayarak dedi ki

Şimdi geri dön. Blayne'i de yanına al."

Elbette, amcası ondan, Blayne'den ya da her ikisinden de bıktığı için onu dışarı atıyor olabilirdi ama Bo daha iyisini biliyordu. Bir terslik vardı. Başını salladı, Blayne'e tatlı tatlı gitmelerini önermek üzereydi ama o lanet kurt köpeği kulakları.

Amcasının yanından geçtiğinde, Blayne Van Holtz'un önünde durmuş, hepsine bakıyordu. "Neden gitmemizi istiyorsun?" diye sordu.

"Blayne-" "Neden, Grigori?"

Ezra Thorpe, "Söyle ona," diye itti. "Ona söyleyen iyi olur."

"Neyi söyleyeyim?"

Konuşma sırası her zamanki gibi Van Holtz'daydı. "Bunu sana yapanlar, seni kaçıranlar daha büyük bir organizasyonun parçası. Çok uluslu bir dövüş çetesi. Görünüşe göre Doğu Yakası'nda melezleri yakaladıktan sonra onları birkaç hafta ya da ay tutuyorlar, dövüşlere hazır hale getirdikten sonra ülkenin dört bir yanındaki farklı alıcılara satıyorlar."

"Tamam. Ve?"

Grigori omuz silkti. "Sahile yakın o eski çiftlik evi hakkında sorular soruyordun. Görünüşe göre kasabadaki başboş hayvanlar oradan geliyor. Ama sadece dövüş köpekleri yetiştirmiyorlar, Blayne."

Bo, doğru duyduğundan emin olamayarak sordu: "Bunca zamandır bu şeyleri şekil değiştirenlerin bölgesinde mi yetiştirdiklerini söylüyorsun?"

"Öyle görünüyor. Pasifik'ten geliyorlar, fırtınaları kendilerini gizlemek için kullanıyorlar."

"Tam insanlar bırakın o çiftliği, Ursus İlçesini nereden biliyorlardı?" Bo sordu.

"Bunun üzerinde çalışıyoruz," dedi Van Holtz. "Özenle."

Blayne odadaki erkeklere baktı. Bo ve babası dışında hepsi göz temasından kaçınıyordu.

"Ne?" diye sordu sonunda. "Bana söylemediğiniz şey ne?"

Kimse bir şey söylemek için ayağa kalkmayınca, Niles Van Holtz ayağa kalktı. Bunca zamandır bir köşede sessizce duruyordu.

"Buraya sadece seni geri götürmek için gelmedik, Blayne. Ama her şeyi yok etmek için bir ekip gönderdik. Hemen şimdi."

Bo hâlâ herkesin neden bu kadar tuhaf davrandığından emin değildi. Ama babasına bir bakışıyla Blayne iki Van Holtz erkeğine de düşman kesildi.

"Hepsini öldüreceksin, değil mi?"

"Onlar tam insan," dedi Bo. Blayne'in kendisini et gibi kullanacak olan aynı pislikleri savunduğunu görmek hiç de hoşuna gitmemişti. "Bana onlar için ağlamadığını söyle."

"Onlar değil," diye tersledi. "Melezleri öldürecekler."

Bo amcasına baktı ve yüzündeki gerçeği gördü. Nedenini anlıyordu ama bu onu doğru yapmıyordu. Saf bir ırk bunu nasıl anlayabilirdi ki?

"Blayne, en iyisi bu," dedi Van Holtz, Bo'nun kafa derisinin kaşınmasına neden olan sakın ve eşit bir tonda.

Blayne çok uzun bir süre Van Holtz'a baktı. Bo itiraf etmeliydi ki, onun sinirlenmesini, ağlamasını, tekmelemesini ve çılgılık atmasını bekliyordu. Blayne böyleydi işte. Her zaman çaresizler için savaşırdı. Ama başını öne eğerek sadece başını salladı ve babasına doğru yürüdü.

"Anlıyorum," diye fısıldadı neredeyse.

Van Holtz Alfa'sına baktı ve yaşlı kurt başını sallayarak pantolonunun cebinden iki yönlü bir verici çıkardı.

"Başlıyoruz," dedi telsize.

Odadaki zayıf erkeklerin hiçbiri Blayne'e çok yakından odaklanmak istemediğinden, hepsi yapacak başka şeyler buldu. Bir sürü saçma sapan "komuta merkezi" tipi sohbet. Sohbet katılmayan tek kişi Bo ve Ezra Thorpe'du. Kızı kurdun arkasına geçmiş, alnını onun omzuna dayamıştı. Bo kurda baktı ve tam o sırada Bay Thorpe yanındaki boş yeri işaret etti.

Biraz kafası karışan ama onun istediğini yapmamak için bir neden göremeyen Bo oraya doğru yürüdü. Kurt bir adım daha yaklaştı, kolları neredeyse birbirine değiyordu. Bay Thorpe sadece iki metre boyundaydı ve yan yana dururken gülünç görünüyor olmalıydılar. Ama Bo, Blayne'in arka kapıdan çıktığını görünce birden her şey anlam kazandı.

Bo yere baktı ve Blayne'e göre kızına katlanamayan ve herkesten nefret eden soğuk kalpli kurt omuz silkti ve sessizce kıyametin kopmasını bekledi.

BÖLÜM 28

"Nereye gidiyorsun, çay fincanı?"

Dee-Ann kurt köpeğinin şaşkın bakışları arasında donup kalmasını izledi. Çoktan bir yöne gitmiş, geri dönmüş ve başka bir yöne yönelmişti, ancak diğer yöne doğru koşarak geri geldi. Dee'nin tam orada durup onu izlediğini bir kez bile fark etmemiş, hissetmemiş ya da kokusunu almamıştı.

Elbette Dee bunun olacağını biliyordu. Elbette, erkekler ezici erkeklikleriyle çay fincanı fino köpeğini kontrol edebileceklerini düşünüyorlardı ama Dee, Blayne'in o tam insanlar tarafından tuzağa düşürülen melezler hakkında aptalca bir şey yapmaya çalışacağını biliyordu. Ve bu Dee'nin anlamadığı bir şey değildi. Anlıyordu. Aylardır kendi küçük melez ekibini kuruyordu. Gençtiler ama her birinin potansiyeli vardı. Ama sokaklarda başıboş dolaşan biri ile haftalarca, hatta belki aylarca cehennemi yaşamış bir melez arasında fark vardı. Hayır. Onları geri getiremezlerdi. Onları New York'a, hatta Ursus County'ye salamazlardı. Bu yüzden ekibi hızlı ve sessiz bir şekilde içeri girecek ve hepsinin icabına tek seferde bakacaktı. Tıpkı bunun için eğitildikleri gibi.

Ama Dee'nin uğraşmak istemediği şey, bu aptal kurt köpeğinin başına başka bir şey gelmesiydi. Her şey için suçlanmaktan yorulmuştu; arkadaşları olarak gördüğü insanların onunla konuşmamasından yorulmuştu; ve bunların herhangi birini düşünmek zorunda kalmaktan bile yorulmuştu. Bu yüzden erkeklerin işlerini yapmalarına izin verdi ve burada bekledi. Burada beklemişti çünkü kurt köpeğinin geleceğini biliyordu ... ve o da geldi.

"Dee-Ann."

Dee kurt köpeğinin yanına doğru ilerledi. "Ne yapmak istediğini biliyorum tatlım, ama bu olamaz."

"Senin için kolay, değil mi?" Blayne sordu. "Öldürmek mi? Kendinden olanları yok etmek? Oh. Doğru ya. Biz öldürmüyoruz. Biz sadece itiz. Başıboşlar."

"Sence ne yapmalıyım Blayne? Gerçekten mi? Onları eve mi götürelim? Belki şu Köpeklere Fısıldayan adamı çağırırız, bakalım onları kontrol altına alabilecek mi? Onları saygıdeğer melezlere mi dönüştürsün? Sonra da oturup McDonald's'ta Big Mac ve patates kızartması için sıra beklerken birinin boğazını parçalamasınlar diye dua mı edelim?"

"Bence en azından onlara bir şans vermelisiniz. Hepimiz aynı değiliz."

"Biliyorum. Bazıları senden bile daha dengesiz." "Bana istediğin kadar hakaret et Dee, ama ben onlara yardım edeceğim."

Bu konuşma ve bu sinir bozucu küçük düve ile işi biten Dee-Ann, Blayne'in kolunu tuttu.

Kurt köpeği Dee'nin parmaklarının onu kavradığı yere baktı. "Bırak beni."

"Bunu kolaylıkla yapabiliriz ya da yapmayız, çay fincanı, sana kalmış."

Blayne bakışlarını Dee'ninkilere kaldırdı. "Bırak beni dedim."

"Seni eve götürdüğümde bırakacağım. Şimdi yürü küçük kız."

Blayne de öyle yaptı ve yumruğunu Dee'nin zaten ayı gibi hırpalanmış yüzüne doğru beceriksizce savurdu. Sıkıntıdan neredeyse gözyaşlarına boğulan Dee, Blayne'in yumruğunu yakaladı ve kurt köpeğinin kolunu bükerek onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Görünüşe göre bu tam da Blayne'in silahın namlusuna bastığı sırada olmuş. Dee'nin yan kılıfına soktuğu 45'lik Dee'nin uyluğunun iç kısmına yaslanmıştı.

Çok ani bir şey yapmadan, Dee yavaşça Blayne'in tuttuğu silaha baktı. Emniyeti kapalıydı ve Blayne'in parmağı tetikteydi. Kızın silahı Dee'nin kılıfından çektiğini bile hissetmedi.

"Sakin olalım, Blayne."

"Burada bir bacak kaybetmeyi unut, Smith. Bu tetiği çekersem ana damarlardan birini patlatırım. Onlar sana yardım etmek için bir şey yapamadan kan kaybından ölürsün. O yüzden o lanet ellerini üzerimden çek."

Dee, Blayne'i serbest bıraktı, kurt köpeğinin her türlü omurgaya sahip olduğu ortaya çıktı.

Dee'nin kendi silahını üzerinde tutan Blayne ayağa kalktı ve bir adım geri çekildi.

"Beni kullandın," dedi Blayne, sesi Dee'nin son birkaç aydır izlediği fino köpeği gibi çıkmıyordu. "Başından beri beni kullanıyordun ve sonra da beni etiketleme cüretini mi gösterdin? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Dee yavaşça ellerini kaldırdı ve "Blayne-" dedi.

"Bunca zamandır beni yakalamalarını bekliyordun. Ne zaman harekete geçecektin? Beni ilk pit dövüşüme soktuklarında mı? Ya da beni on ikinci dövüşüme soktuktan sonra mı? Yoksa beni zaten pek sevmediğin için zahmet etmeyecek miydin?"

"Her şeyi yanlış anlıyorsun, Blayne."

"Hayır. İstemiyorum." İşte o zaman Blayne ona yumruk attı. Öyle hercai, fino köpeği yumruğu da değildi. Ama sol eliyle bir Muhammed Ali yumruğu. . . ve Blayne sağ elini kullanıyordu!

Dee yeni iyileşmiş ama şimdi yeniden kırılmış burnunu tuttu. *"Seni küçük çılgın fahişe!"*

"Şimdi ne yapacaksın, kaltak?" Blayne talep etti. "Şimdi ne yapacaksın?"

Bu nadiren görülen bir şeydi ve bunu babasından değil annesinden almıştı. Lewis Sürüsü Dişi Kurt öfkesi. Smith erkeklerinin bu öfkeyi her zaman "seksi" bulduğunu duyarak büyümüşü ama Smith erkeklerinin aklı başında değildi.

Blayne 45'liği tam Dee'ye doğrultmuştu. "Tetiği çek, sürtük," diye meydan okudu Dee. "Çek."

Ve çılgın kaltak yaptı! İki kere!

Kurşunlardan biri Dee'nin kulağını sıyırdıktan sonra arkasındaki ağaca isabet etti. İçinden bir ses Dee'ye Blayne'in kötü bir nişancı olmadığını söylüyordu. Silahı tutuşundan, Dee'ye sırtışından değil. Neden onu bilerek ıskaladığını Dee anlayamıyordu ve bunu deneyemeyecek kadar öfkeliydi.

Elleri titreyen Dee kulağını tuttu, parmaklarında kan hissetti. Öfke vahşi bir yangın gibi içini parçaladı.

"Peki şimdi ne yapacaksın, Dee-Ann? Ha? Çay fincanı fino köpeğine şimdi ne yapacaksın?"

Silahı yanından fırlatan Blayne güldü ve koşmaya başladı.

Dee'nin o anda bilinçli olarak hatırladığı son şey, silahını bulup Blayne Thorpe'un peşinden ormana doğru koşmaktı.

Şefin ofisinin arkasından gelen silah seslerini duydular ve genç Van Holtz Ezra'nın arkasından baktı. "Blayne hangi cehennemde?"

"Dee-Ann nerede?" Niles Van Holtz bilmek istiyordu.

Ezra'nın çocuğuna bir kene gibi yapışmış olan büyük geyik melezi arka kapıdan çıktı, diğer erkekler de peşinden koştu. Ezra başını sallayarak onu takip etti ve tam zamanında dışarı çıkarak büyük dişi kurdun küçük kızının peşinden ormana doğru koştuğunu gördü.

Grigori Novikov erkeklere, "Çiftlik evi şu tarafta," dedi. "Eğer Dee-Ann Blayne'i ele geçirirse-"

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Blayne'in melezi ve şekil değiştirdi. Sadece Blayne'in gerçekten sevebileceği bir şeye dönüştü.

Evet. Ucube torunlarım olacak.

Grigori Novikov yeğeniyle birlikte yer değiştirdi ve iki dışının peşinden gitti. Kara ayı polis şefi yardımcılarını aramak için kasabaya geri döndü. MacRyrie ve genç Van Holtz Novikov'ların peşinden gitti ama Ezra erkekleri arkadan yakalayıp geri çekti.

"Helikoptere," dedi.

Ezra kızının ne yaptığını, neyi riske attığını biliyordu. Çünkü o böyle biriydi. Bunu uzun zaman önce kabullenmişti ama her zaman onun arkasında olacaktı.

"Bırakın ayılar onları karadan alsın. Biz havadan gidiyoruz beyler."

Blayne ayıların ülkesinin nerede bittiğini gördü. Çok netti çünkü kar ve buzun arasından, diğer tarafta güzel, güneşli bir gün olduğunu görebiliyordu. Daha güçlü itti, tam bir insanı izinde öldürecek o soğuk cebe doğru koştu. Diğer taraftan dışarı fırladı ve soğuk ama kar ve buzdan arınmış havanın içine daldı.

Zor nefes alan, eldivenli elleri buz gibi olan Blayne koşmaya devam etti. Arkasında bir homurtu duydu ve Dee'nin geçmeyi başardığını ve peşinden geldiğini anladı.

Eminim çok kızmıştır.

Nefesi yetseydi gülerdi ama yaşamaktan sıkıldığı için lanet olası bir Smith Dişi Kurt'u kızdırmamıştı. Bunu yaptı çünkü Dee-Ann'in yardımına ihtiyacı vardı. Ama Dee-Ann Blayne'i ciddiye almadı. Ona çay fincanı dedi. Kaba! Böylece Blayne, Ezra Thorpe'un arkadaş kaybetme ve düşmanları kızdırma felsefesi kitabından bir sayfa almıştı. Aslında bir kavgayı kışkırtmıştı.

İşe de yaramıştı. Dee-Ann Smith'i fena halde kızdırmıştı. Şimdi Blayne onun yardımını alabilecek kadar uzun süre nasıl yaşayacağını bulmak zorundaydı. Ama Blayne son tepeye ulaştığında, güçlü eller onu omuzlarından yakaladı, ayaklarından kaldırdı ve en yakındaki ağaca çarptı. Dee-Ann ön kolunu Blayne'in boğazına dayayarak onu olduğu yerde sabitledi.

Dişlerini çıkarmış, kırık burnundan kazakla kaplı göğsüne kadar yüzünü kan kaplamış olan Dee-Ann vahşileşmeye bir adım kalmıştı. Ama Blayne, Dee'yi geri getirebilecek tek bir şey olduğunu biliyordu. Onun önemseddiği tek bir şey.

"Bak," diye tükürdü Blayne, ön kolu soluk borusuna dayalıyken konuşmakta gerçekten zorlanıyordu. "Bak," diye itti, vücuduyla yapamadığı için gözleriyle sola doğru işaret etti. "Lütfen. Bak."

Onu yerinde tutan ve güvensizlikle kaşlarını çatan Dee şöyle bir baktı...

Blayne ön kolu çekilince öksürdü, eliyle büyük bir çürük olduğunu bildiği yeri ovuşturdu. Ama en azından Dee hayatı bir yerini ezmemişti. Bu da bir şeydi.

"Sanırım senin geleceğini biliyorlardı," dedi Blayne, gözlerini tepeden aşağı dikerek.

Tam insanlar Dee'nin ekibini bir binanın arkasında sıkıştırmıştı. Sahile ve çiftliğin arkasındaki araziye yakın nakil araçlarıyla bağlantıları kesilmişti. Henüz ölmemişlerdi ama öleceklerdi.

Blayne Dee'ye, "Bütün kasaba bu tarafa geliyor olacak," dedi.

"Sanırım size geri dönmenizi söylemenin bir anlamı yok, değil mi?"

"Melezleri dışarı çıkarıyorum, Dee. Ama benimle onlar arasındaki tüm tam insanları öldürmekten çekinme." Dee yüzüne vurmayınca Blayne sırtıttı. "Bilirsin, bu konuda çok iyi olduğun için."

Bo ve amcası bitmek bilmeyen fırtınanın ortasına adım attıklarında kasabanın yarısı da onlarla birlikteydi. Yerli halk iki nedenden dolayı gelmişti. Geldiler çünkü tam-insanlar kendi bölgelerini başkalarına işkence etmek için kullanıyorlardı. Ve daha da önemlisi, Blayne'in onlara ihtiyacı olduğu için.

Azgın bir ayı klanı olarak fırtınanın içinden geçip diğer tarafa geldiler. Artık şiddetli rüzgârdan kurtuldukları için silah seslerini duyabiliyorlardı. Van Holtz'ların gönderdiği ekip bir çatışmanın ortasındaydı. Tepede duran Bo, Blayne ve Smith Dişi Kurt'un ağaçları siper olarak kullanarak aşağıya doğru ilerlediklerini görebiliyordu. Bo, Blayne'i durdurmaya çalışmadı. Anlamı yoktu. Ama yardım edebilirdi. Hepsı yardım edebilirdi.

Tepeden aşağıya ve bulduğu ilk tam insan erkeğe doğru hücum etti. Tam bir insan olan bu adam hızla döndü, makineli tüfeği iki elindeydi. Tetiği çekmeden Bo silahı indirdi ve bu sırada tam insanlardan birinin kolunu kopardı.

Oh . . . bu tamamen bir kazaydı. Özür dilerim.

Bir kurşun yan tarafını sıyırdı ve Bo başını eğerek ateş edene saldırdı, bu sırada yanlışlıkla bir bacağını kopardı.

Benim hatam. Özür dilerim.

Ayılar tam insanların etrafında tepinip tokat atarken ve Dee-Ann ekibini çözmeye yardım ederken geri kalanları vururken, Blayne melezleri nerede tuttuklarını buldu. Kapılarda kalın bir zincir ve asma kilit vardı ama kapıları içeri girebilecek kadar açmayı başardı.

Melezlerden bazıları, muhtemelen daha yeni olanlar, yardım için seslendi. Ama birçoğu sadece onu izledi, vücutları eski yaralar ve yeni yaralarla kaplıydı, gözleri ölüydü. Umurunda değildi. Hepsini dışarı çıkaracaktı.

Sadece bir sorun vardı... Safkan kurtların aksine, Blayne kilitleri açmakta pek iyi değildi. En azından anahtarsız.

Birkaç kez denedi ve tam bir çekiç ya da balta aramaya koyulacaktı ki tiksinişmiş bir dişi kurt Blayne'in elindeki asma kilidi yakaladı. "Baban sana hiçbir şey öğretmedi mi, çay fincanı?"

"Güven bana. Denedi."

Silahını kılıfına geri sokan Dee, ilk kafesin önüne çömeldi ve kilidi açmaya başladı. Blayne ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Burası tek kelimeyle insanlık dışı bir yerdi. Kafesler kafeslerin üzerinde duruyordu ve her birinin içinde bir melez şekil değiştiren vardı. Bazıları ağır yaralıydı, bazıları ölmüştü ve bazıları da sessiz bir şekilde onları izliyordu. İçinden bir ses Blayne'e bir süredir burada olduklarını söylüyordu. Bulunmaktan ümitlerini kesmişlerdi.

Dee ilk kafesi açtı ve diğerine geçti. Blayne şekil değiştirenin kafesten çıkmasına yardım etti ve onu kapıya doğru götürdü. "Vites değiştir ve kaç," dedi. "Kanada'ya git. Arkana bakma." Ne yazık ki Blayne, Dee'nin grubunun melezlere zarar vermeyeceğine güvenmiyordu, bu yüzden onları Kanada'ya göndermek şu an için en iyi seçeneği idi.

Blayne, Dee'nin serbest bıraktığı her şekil değiştirene yardım etti, ikili Blayne'in başarabileceklerini asla düşünemeyeceği mükemmel bir takım moduna girdi.

Son kafese geldiklerinde Dee hemen kilide gitmedi. Bunun yerine içerideki meleze baktı.

"Onun için geri geleceğim," dedi ve Blayne o uzaklaşmadan kolunu yakaladı.

"Onu bırakmayacağız." Blayne onları izleyen sessiz dişiye baktı. "Yürüyebiliyor." S ı ç r a y a b i l i r , z ı p l a y a b i l i r v e y ü r ü y e b i l i r g i b i görünüyordu.

Dans da.

Dee kolunu çekti ama onun yerine Blayne'in kolunu yakaladı ve onu melezin kafesinden uzağa sürükledi.

"Onu dışarı çıkarırsan o dişi bizi parçalara ayırır. Bunu gözlerinden anlayabilirsin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Hiç çok fazla köpek dövüşüne karışmış bir pitbull gördünüz mü? Tıpkı onunki gibi gözleri vardır. Onu bırakalım."

"Cehennem diyorsun. Onu bırakmayacağız." "Bu konuda benimle tartışma, çay fincanı."

"Onu bırakmıyorum. Ben de senin hiç kimseyi geride bırakmadığını sanıyordum." "Ben denizcileri bırakmam. O denizci değil."

"Hayır. Ama o bizden biri. Onu bırakmayacağım." "Sana söylediğimi yapacaksın."

"Cehennem gibi-" Blayne'in kulağı seğirdi, arkasında melezleri dışarı çıkardığı yönden gelen ayak sesleri duydu. Dee'yi yakaladı, ikili son melezin kafesine çarptı, kurşunlar etraflarındaki havayı parçaladı. Hırlayan Dee, Blayne'i iterek uzaklaştırdı ve silahını iki kez ateşledi. Tam insan yere düştü ama Blayne daha fazla tam insanın ona doğru geldiğini gördü.

Onlar.

"Dee?"

"İşte." Dee kot pantolonunun arkasına taktığı kılıftan bir bowie bıçağı ve deri bomber ceketinin içine sıkıştırdığı ince bir bıçak çıkardı. "Bunca zamandır hokey oyuncusu olduğumu sanıyordum." Dee, Blayne'i iterek uzaklaştırdı. "Devam et, çay fincanı. Neyin var göster bana."

Melezi tek başına çıkaramayacağını bilen Blayne, Dişi Kurt'a tam olarak neler yapabileceğini göstermeye karar verdi.

Blayne kafeslerden birinin üzerine sıçradı ve bir bacağı kafesin üzerinde, diğer bacağı da kapının üzerindeki küçük çıkıntıya dayanana kadar yukarı tırmandı. Bekledi, kapının sonuna kadar açılmasını ve birkaç tam insan erkeğin içeri girmesini izledi, otomatik silahlarını kaldırmışlardı, parmakları tetikteydi. Dee'nin olduğu yere baktı ve ağırlığını hafifçe ayarladı. İsteyeceği son şey silahın patlayıp Dee'yi ve o zavallı melezi öldürmesiydi.

Adamlar biraz önünden geçtikten sonra Blayne hareket etti.

Dee aklını ne zaman kaybettiğini bilmiyordu ama belli ki kaybetmişti. Blayne Thorpe'a babasının onuncu yaş gününde hediye ettiği bowie bıçağını vermek ve Dee tehlikeli derecede dengesiz bir melezi serbest bırakırken çay fincanı fino köpeğinin onu izlemesine izin vermek aptallığın doruk noktasıydı. Ama bütün gün burada durup bu konuda tartışmak da pek iyi bir plan gibi görünmüyordu.

Ayrıca çay fincanı fino köpeğinin neler yapabileceğini görmek istiyordu. Döşemedeki cesetleri görmek bir şeydi, ama bir kızı iş başında görene kadar onun yeteneklerini gerçekten bilemezsiniz.

Kafesin önünde çömelen Dee asma kilidi kaldırdı. İçerideki melez hâlâ hareket etmemişti. Sadece o soğuk, ölü gözlerle onu izliyordu. Dee bu kadın yerine silahlı yirmi adamla yüzleşmeyi tercih ederdi ama Blayne'in kendine has bir tarzı vardı ve Tanrım, bu kadın ne kadar inatçıydı.

Dee parmaklarını asma kilidin etrafında gezdirdi, kilidi açmadan önce hızlıca hissetmeye çalıştı. Kendine saygısı olan her kurdun sahip olduğu bir beceriydi bu ama görünüşe göre kurt köpeklerinde yoktu. Doğru yeri bulmuştu ve tam kilidi açacaktı ki arkasına baktı ve ahır kapısının üzerinde Blayne'i gördü. "Şimdi ne haltlar karıştırıyor bu?" diye düşünmek için sadece bir saniyesi vardı ki Blayne öne ve aşağı doğru savruldu, ellerindeki bıçaklar en soldaki adamın omuzlarına çarptı. Adam çığlık attı, vücudu doğal olarak dönerken parmağı otomatik olarak tetikte gerildi. Bir mermi yığını patlayarak adamlardan ikisini ikiye böldü. Diğer üçü zamanında yollarından çekildi. Yine de insanlara göre hızlıydılar, ölmekte olan erkek yere düşüp silahı kuruduktan sonra ayağa kalktılar.

Blayne bıçakları adamın omuzlarından çıkardı ve tereddüt etmeden ileri atıldı. Dee ağzı bir karış açık, Blayne Thorpe'un (fino köpeği) bir erkeğin kolunu kesişini, tendonlarının kopuşunu ve silahının işe yaramaz bir şekilde yere düşüşünü izledi. Sol eliyle başka bir erkeğe saldırdı, boğazını kesti ve ardından sert bir vuruşla bıçağı göğsüne gömdü. Bıçağı çekip çıkardı ve döndü, diğer eliyle silahını almaya çalışırken kolu parçalanan adamın gözüne çarptı.

Üçüncüsü iki el ateş etti, Blayne ikisini de savuşturduktan sonra ona doğru ilerledi ve silahını namlusundan yakaladı. Silahı öne doğru çekti, sonra geri iterek adamın burnunu kırdı. Silahı fırlattı, adam yanında kılıfında duran tabancaya uzanırken burnu kanadı. Kadın bıçaklarından biriyle kesti ve erkek çığlık attı.

parmakları yere düştü. Blayne diğer eliyle vurdu ve yüzünün bir kısmı uçtu. Dönererek kendine biraz ivme kazandırdı, böylece sırtına attığı tekme adamı yere düşürebilecekti. Adamın üzerine indi, iki bıçağını da adamın göğsüne saplamadan önce kollarını başının üzerine kaldırdı.

"İşin bitti mi?" Blayne ona doğru seslendi, elleri adamı çabucak öldürdüğünden emin olmak için bıçağı döndürüyordu.

"Uh" Daha önce hiç olmadığı kadar sersemlemiş olan Dee kilide baktı. "Evet, uh ... " Kilit açılana kadar hızla onunla oynadı. Nefes alarak Blayne'e başardığını söylemeye başlamıştı ki, parmaklıkların arasından oldukça sağlıklı boyutlarda ve yaralı bir el onunkini kavradı. Kafasını kaldırıp melezin kafesin diğer tarafından ona baktığını görebilmesi için sadece bir saniyesi vardı, o sırada kaltak Dee'nin kafasını yakaladı ve parmaklıklara çarparak onu bayılttı.

Blayne bıçakları çıkardı ve ayağa kalktı. Arkasında birinin durduğunu fark etmesi için sadece bir saniyesi vardı. Döndü ama melez ellerini ona çarparak Blayne'in çok daha küçük olan bedenini odanın diğer ucuna savurdu.

Vay anasını. Dişi melez yarı boz ayı, yarı köpekti. Ve gerçekten, gerçekten kızgındı.

Blayne önce duvara sonra da yere çarptı ama kaçırılma sırasında kırılan tüm kemikleri eskisinden daha güçlü bir şekilde iyileşmişti. Bu yüzden melez ona doğru ilerlerken zarar görmeden ayağa kalkmaya çalıştı.

Blayne ellerini kaldırarak, "Bekle," dedi.

Tanrım, çok gençti. Yetişkin olmayan bir dişi domuz. *Sana ne yaptılar böyle?* Hâlâ insan formunda olmasına rağmen, sanki artık insan değilmiş gibiydi. Sanki o parçası dövülmüş ve savaşılararak çıkarılmıştı. Çok fazla yara izi ve katlandığı çok fazla acı vardı. Her yerindeydi. "Biz sadece sana yardım etmek istiyoruz. Ben sadece sana yardım etmek istiyorum." Dişi domuz Blayne'e cevap vermedi, sadece biraz oflayıp pufladı. Bu iyiye işaret değildi ama Blayne onu öldürmek zorunda kalmak istemiyordu. O bunu hak etmiyordu. Yine de Blayne burada ölümden kaçınmaya çalışıyordu. "İzin ver. Sana yardım etmeme izin ver." Blayne elini uzattı. "Sadece elimi tut."

Domuz, uzanıp elini tutmadan önce Blayne'in eline dayanılmaz derecede uzun birkaç saniye boyunca baktı.

Blayne gülümsedi. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Dişi domuz hâlâ onu izliyordu, sanki Blayne'in sözlerini tam olarak anlamamış gibiydi. Domuzun arkasında, Blayne Dee'nin ayağı kalktığını görebiliyordu. Başındaki açık yaradan kan akıyordu ve 45'liğini çıkarmıştı. Silahı dişi domuzun sırtına doğrultmuştu, Blayne ona bunu yapmamasını söylemek üzereydi ki dişi domuz başını kaldırdı. Havayı bir kez kokladı ve Blayne bir şey yapamadan dişi domuz onu Dee'ye doğru uçurdu.

İki dişi yere çarptı ve ahır duvarına çarpına kadar yuvarlandı. Bu noktada Blayne, son bir saat içinde Dee'yle, Bo'yla son bir haftada olduğundan daha fazla fiziksel temas kurduğunu düşünmeye başlamıştı.

Dee ayağı fırladı, 45'liğini tekrar kaldırdı ama Blayne sıçrayıp iki dişinin arasına girdi.

"Çekil, Blayne!"

"Hayır. Ona zarar vermene izin vermeyeceğim." "Blayne. . ."

"O daha genç, Dee. Bir çocuk. Ona yardım edebiliriz. Gerçekten yardım edebiliriz." "Ona yardım etmek mi? Nasıl?"

"Ona bir şans vererek. Lütfen?" Blayne elini Dee'nin koluna koyarak silahı aşağı doğru itti. "Lütfen, Dee?"

"Bu çok aptalca."

"Bana yaptıklarından sonra en azından bunu yapabilirsin! Mikroçip," diye tısladı.

"Ah. O." Dee'nin gözleri tavana dikilmişti. "Yakın zamanda bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Eğer onu korur, şehre geri götürür ve hayatta tutarsan her şey affedilir. Yemin ederim."

"Huh."

"Hayır, gerçekten. I . . . Herkese ne kadar harika olduğunu söyleyeceğim ve"-parmaklarını şıklattı-"Sadece senin için bir tezahürat bile bulacağım! Gooooooooooooo-"

"Durun!"

Hem Blayne hem de Dee sıçradı, yavaşça arkalarındaki dişi domuzla yüzleştiler. "Tezahürat yok," dedi dişi domuz. "Sadece ... tezahürat yok."

Blayne Dee'ye gülümsedi. "Siz ikiniz yanan bir ev gibi iyi geçinmelisiniz. İkiniz de somurtkansınız."

Dişi domuz kafasını kaldırdı ve dişlerini serbest bıraktı. Dee, Blayne'in kolunu yakaladı ve onu arkasına çekti. Ama domuz açık arka kapılara bakıyordu.

O kapıdan daha fazla tam insan geleceğini bilen Blayne, Dee'nin etrafından dolaştı. "Onu buradan çıkar, Dee."

"Ne yapacaksın?"

Blayne tekrar "Çıkar onu buradan," dedi ve koşmaya başladı, kapıdan çıkıp binanın dışındaki ağaca doğru ilerledi.

Bo sinirlenmişti. Neden sinirlenmişti? Çünkü amcası Bo'nun oyuncaklarını vermiyordu. Bo ne kadar bir tarafa çekerse çeksin, amcası diğer tarafa çekiyor, ikisi de birbirlerine hırlayıp hırılıyorlardı. Çok adaletsiz! Ursus County ayıları paylaşmayı bilmiyordu, annesi onu bu konuda uyarırdı. Ve oyuncak ikiye bölündüğünde, ikisi de artık onu istemiyordu çünkü artık çığlık atmıyor ve merhamet için yalvarmıyordu. Yarısını bir kenara fırlatan Bo, sahile inen helikoptere baktı. Silahlı MacRyrie ilk çıkan oldu ve Bo bir bakışıyla boz ayının bunu daha önce de yaptığını anladı. Bo bir denizciyi gördüğünde tanıyacak kadar çok denizciyle birlikte olmuştu.

MacRyrie'den sonra Van Holtz ve Blayne'in babası geldi. Yaşlı kurt bir elinde tamirci alet çantası, diğerinde de bir .380 taşıyordu.

Blayne'in babasının güvende olduğundan emin olmak isteyen Bo erkeklerle doğru yöneldi ama göz ucuyla tam insanların koştuğunu gördü. Döndü, başını eğdi ve onlara saldırmaya hazırlandı. Ama Blayne açık ahırdan fırladı ve adamların önünde uzun ve kadim duran yakındaki bir ağaca doğru koşmaya başladı. Ağaca birkaç santim kala sıçradı, bir ayağı ağaca çarptı ve onu tam insan erkeklerden oluşan küçük grubun ortasına fırlattı. Oraya varır varmaz Blayne işe koyuldu ve bıçaklarını kullanarak oradaki her erkeği bir atış bile yapamadan kesip doğradı.

Bo, MacRyrie ve Van Holtz'a baktı. Blayne'in babası uzaklaşırken ağızlarını açık bir şekilde Blayne'i izliyorlardı.

Bo biraz korumaya ihtiyacı olabileceğini düşünerek peşinden gitti. Kurdun izini sürdüğünde onu küçük bir kuyunun yanında çömelmiş halde buldu. Bo arkasından yaklaşırken Bay Thorpe omzunun üzerinden ona baktı. Homurdandı ve başını salladı. "Eminim o dişleri seviyordur. İnan bana, bir noktada, eğer henüz yapmadıysa, onlardan asılmayı isteyecek."

Blayne, Bo'nun istediği herhangi bir yere asılabilirdi. Umurunda bile değildi.

"Gerçi senin umurunda olmayacağını tahmin ediyorum, değil mi?" Kurt ayağa kalktı, alet çantasını aldı ve silahını kot pantolonunun arkasına soktu.

"Hadi," dedi, yürüyerek. "Birkaç nokta daha var."

Bo omuz silkerek kurdun peşinden gitti, yanlarına yaklaşan tüm tam-insanlara vuruyor ya da onları parçalıyordu.

Müstakbel kayınpederiyle aralarında güzel bir bağ kurma anıydı bu.

Blayne bıçaklarındaki kanı temizledikten sonra onları botlarının içine soktu. Ayağa kalktığında Lock ve Ric'in ağzı açık bir şekilde önünde durduğunu gördü.

"Ne?"

Ric ayaklarının dibindeki tam insanları işaret etti. "Sen . . . hepsini öldürdün." "Yapmak zorundaydım."

"Ama bunu biraz ... uh ... beceriyle yaptın."

"Uh-huh."

Ric daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ama babasının ona el salladığını gördü. "Taşınısak iyi olacak. Babam burayı havaya uçuracak."

"Bekle. . . ne?" Lock aval aval bakmaktan vazgeçti. "Ursus County'yi havaya uçuramaz."

Kadın güldü. "Saçmalama." Blayne parmaklarını ağzına götürdü ve ısıklık çaldı, tüm ayılar hâlâ tam insan kalıntılarının ona odaklanmasıyla eğleniyordu. "Herkesi dışarı çıkar, Grigori!"

Kutup ayısı başını salladı ve arka ayaklarının üzerine kalkıp kükreyerek ayıların araziden dağılmasını sağlayan bir işaret verdi. Blayne helikoptere doğru koştu. Dee Ann ve ekibinin geri kalanı, ayrıca melez dişi domuz çoktan gitmişti. Helikoptere ulaştığında büyük bir el ona doğru uzandı. Onu yakaladı ve Bo onu içeri çekti. Ric ve Lock da peşinden geldi ve babası pilota gitmesini işaret etti.

Helikopter havalandı ve Blayne görebilmek için Ric'in üzerine eğildi. Temizlendiklerinde çok küçük bir patlama gördü, kumsaldaki kum küçük bir top halinde havaya fırlamıştı. Sonra yer sarsıldı ve o çeyrek mil yarıçapındaki her şey bir kez sertçe sarsıldı ve kendi içinde parçalanarak okyanusta kayboldu.

Babasına sıırttı. "Sende hâlâ var baba." Omuz silkti.

"Bazı yetenekleri kaybetmezsin."

Blayne arkasına yaslandı ve bir nefes verdi.

"Ne gün ama, ha?" dedi hepsine ve Bo güldü.

BÖLÜM 29

Gwen özel havaalanındaki check-in masasının önünde sabırsızlıkla volta atıyordu. Dişi leopar, Gwen sonunda "Bana bakmaya devam edersen gözlerini oyarım" diyene kadar onu yakından izledi.

Gwen piste açılan kapıların sesini duyana kadar dişiler birbirlerine tısladılar. Görüşünü engelleyen iri erkeklerin arasından görmeye çalışarak oraya doğru koştu.

"Blayne!"

İki dişi birbirlerine doğru koştu, vücutları çarpıştı, kolları birbirlerine dolanarak ciyakladılar ve sarıldılar.

Blayne'i görmek, onun güvende olduğunu bilmek Gwen için her şeyden daha önemliydi. Bu acımasız, zalim dünyada sadece kendi kanından biri gibi güvenilebileceğin değil, aynı zamanda kendi kanından farklı olarak yanında olmaktan gerçekten hoşlanacağını birini bulmak zordu.

"Sen iyi misin?" Gwen, Blayne'in yüzünü görebilmek için geri çekilerek sordu. Blayne'in gözyaşlarını başparmaklarıyla sildi.

"Ben iyiyim. Harikayım!"

Elbette öyleydi. O Blayne'di.

"Ağlama, Gwenie." Ağladığını fark etmemişti. "Ben gerçekten iyiyim."

"İyi olsan iyi olur. Yoksa insanlara zarar vereceğim."

Blayne kolunu Gwen'in omzuna attı. "Buna gerek kalmayacak. Her şey yolunda."

"Sen öyle diyorsan öyledir. Ben sadece senin olmana sevindim." Gwen bir an için arkadaşını inceledi.

"Ne?"

Gwen cevap vermek yerine burnunu Blayne'in boynuna gömdü ve kokladı. Ayı ve kedi kokusu güçlü bir şekilde çarptı ve sırtı dikleşti, bakışları aniden sessizleşen kurt köpeğinin üzerindeydi.

Gwen arkalarında duran üç erkeğe baktı. Lock boyun eğmiş, Ric endişeli ve Novikov da eğlenmiş görünüyordu.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu arkadaşına. "Pek sayılmaz."

"Blayne."

Her iki kadın da sıçradı, babasının gürleyen askeri sesi, kendilerini suçlu hissetmeleri için hiçbir neden yokken onları her zaman suçlu hissettirmeyi başarıyordu. Genellikle.

"Ben eve gidiyorum," dedi, etraflarında dolanarak. "Pazar günü sizi bekleyeceğim. Planladığımız gibi."

"Bana söyleyeceğin tek şey bu mu?" Blayne talep etti.

"Sana beladan uzak durmanı hatırlatabilirim ama *bu her zaman sağır kulaklara düşüyor gibi görünüyor!*" Ezra Thorpe kaşlarını kaldırdı, feryadının ardından hemen sakinleşti. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Blayne çok teslimiyetçi bir iç çekişle. "Hepsi bu kadar."

"Güzel." Eğildi ve kızını alnından öptü. "Pazar günü," diye hatırlattı ona, otoparka doğru yürürken. "Ucubeyi de yanında getir."

"Baba!"

İşin garibi, Gwen yaşlı Thorpe'un Novikov'dan hoşlandığını biliyordu. Onu kendisinin ve Blayne'in aylık Pazar yemeklerine davet etmişti. Ezra Thorpe bir adamı sevmiyorsa, onu hiçbir yere davet etmezdi. Özellikle de o adamı kızı için sevmiyorsa.

Ama Blayne'in babasının Novikov'u kabul etmiş görünmesi -ya da en azından ona bir şans vermeye istekli olması- Blayne'in kolektif kardeş sisteminin onu kabul edeceği anlamına gelmiyordu.

"Neden seni eve bırakmıyorum?" Ric, Blayne'e sordu.

"Şey-"

"Bulduum," diye araya girdi Novikov, Blayne'in arkasında durarak.

"Blayne'in söylediğini duymak isterim." Ric bir adım daha yaklaştı. Şimdi Blayne iki yırtıcı arasında sıkışıp kalmıştı ve bundan hiç memnun görünmüyordu. Ama Gwen, Blayne'i bu hale getirenin korku ya da öfke olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Bu başka bir şeydi. Umutsuzca saklamaya çalıştığı bir şey. "Tabii onu susturmaya çalışmıyorsan," diye devam etti Ric.

"İkimiz de bunun mümkün olmadığını biliyoruz."

Dudaklarını büzüp gözlerini deviren Blayne bir kez daha iç geçirdi.

"Bunu gerçekten burada mı yapmak istiyorsun, küçük kurt çocuk?" Novikov sordu. "Ne demek istediğimi sana tekrar kanıtlamam mı gerekiyor?"

"Deneyebilirsin. Eğer cesaretin varsa."

"Ya da," dedi Lock, Blayne'in elinden tutup onu iki erkeğin arasından çekip çıkararak. "Hastaneye gidebiliriz."

"Ne?" Gwen, Lock'un ayrıldığında neye doğru gittiğini ve bunun tehlikeli olduğunu biliyordu. "Yaralandın mı?"

"O bir kız."

Blayne, "Belki de kafasını çarpmıştır," diye fısıldadı.

Lock cep telefonunu arkadaşlarının arasında tuttu. "Az önce Phil'den bir mesaj aldım.

Bir kız."

Blayne ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak ciyakladı. "Jess'in bebeği oldu! Jess'in bebeği oldu!" Lock'un kolunu yakaladı ve koşmadan önce çekti. "Hadi ama! Jess'in bebeği oldu!"

Çıkışa doğru takla attı. "Kız oldu!" diye tezahürat yaptı, kapıdan koşarak çıktı ve tekrar içeri girdi. "Hadi gidelim!"

Lock, muhtemelen Blayne'in iyi olduğu için kendisi kadar rahatlamış bir şekilde gülerek onun peşinden gitti.

Gwen Novikov'a döndü ve yüzünü görmek için başını kaldırdı. Zavallı adam.

Blayne'in onu yine terk ettiğinden haberi yoktu.

"Teşekkür ederim," dedi Gwen ona ve bunda ciddiye. Henüz Blayne'le bile konuşmadan, Novikov'un en iyi arkadaşını koruduğunu ve onu sevdiğini biliyordu.

"Sorun değil."

Ona göz kırptı ve arkadaşının peşinden gitti, "Hadi Ric," diyecek kadar durdu. Ben o ölüm tuzağına neden girmediğimi açıklarken sen Lock ve Blayne'i sakın tutabilirsin." Kurt Novikov'a bakmaya devam edince ısıklık çaldı ve Novikov'un dikkatini çekerek gülmesine neden oldu.

"Beni boğma zincirini takmak zorunda bırakma Ulrich."

Bo özel havaalanının ortasında tek başına duruyordu. Blayne arkadaşını kontrol etmek için ayrılmıştı. Onun odada olduğunu unutmuş muydu? Çok mümkündü. Ne de olsa Blayne'di. Yoksa panikleyip yine ona mı koşuyordu? Hayır. İmkânı yok. Yakında onu arayacaktı. Bir saat içinde, bahse girerim. Bebeği falan övecekti. Ondandır haber alacaktı. Bundandır emindi.

BÖLÜM 30

Bo artık Blayne Thorpe söz konusu olduğunda hiçbir şeyi varsayamayacağını anlamıştı. Ondan beklediği şeyi yapacağına kesin gözüyle bakamazdı.

Hastanedeki arkadaşını görmeye gitmesini ve gecenin ilerleyen saatlerinde dairesine geri gelmesini *bekliyordu*. Gelmeyince, dairesine döndüğünü düşündü ama ne telefonları açmış ne de kapıyı çaldığında cevap vermişti. İyice kokladığında dairenin boş olduğunu ve kadının çöpünü atmadığını gördü. Blayne'in cep telefonu yoktu çünkü Brooklyn ayıları kamyonetinde bıraktıkları tüm kişisel eşyalarını getirmişlerdi. Ayılar ayrıca kamyonetine de bakmış, tamir edilmesi için ayıların işlettiği bir servis istasyonuna götürmüş ve onu da geri getirmişlerdi. Bo tüm bu harika ayı hizmeti için bir fatura alacaktı ama kimin umurundaydı ki?

Ayrıca, şu anda en büyük endişesi Blayne'di.

Sonunda hastaneye gitmiş ve hamile vahşi köpeğin hangi şekil değiştiren tarafından işletilen tıp merkezine gitmiş olabileceğini bulmuştu. Ve oradaki dişi vahşi köpekler Alfa'larıyla birlikte gerçekten çok iyidiler ama Blayne çoktan ayrılmıştı ... onu sadece "sevimli" olduğunu düşünen gerçekten iyi dişi vahşi köpeklerle yalnız bırakmıştı!

Ve üç saat sonra, hala hastanedeyken ve dünyanın en küçük yenidoğanını kucağında tutarken, bir grup Dişi köpek ona sırtarak bakarken ve bir grup Dişi kurt onu Şeytan'mış gibi izlerken, bunun için Blayne'i suçlayacağını biliyordu. Blayne'i suçluyordu! Ama önce onu bulmalıydı ki yüzüne karşı suçlayabilsin!

Sorun şu ki, kimse kurt köpeğinin nerede olduğunu bilmiyor gibiydi.

Jess Ward-Smith ona "Saatlerdir buradaydı," dedi. Yeni doğmuş bebeği kucağına alan kendisiydi, eşinin akrabaları ona dehşetle bakıyordu. Ama dünyaya gelen en yeni meleze bir kez bakan Bo, ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğini biliyordu. "Sonra gitmesi gerektiğini ve benimle bugün daha sonra konuşacağını söyledi."

"Blayne bunu sık sık yapacak mı?" diye sordu Bo, gözlerini kucağındaki bebekten ayıramıyordu.

"Bir yerde çok uzun süre kalmaz, ama genellikle uzağa da gitmez." Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama Dee Smith'in neden bu kadar

Blayne'e mikroçip takıldı. Hâlâ bunun yanlış olduğunu biliyordu ama nedenini de anlamıştı. "Çocuklarla aran iyi."

"Öyle miyim?" Belki de bunu söylemelerinin tek nedeni bebeği kazara büyük pençeleriyle ezmemiş olmasıydı.

"Evet. Sen de öylesin. Bu iyi bir şey çünkü Blayne'in her yerinde yetiştirici yazıyor. Gwen ve Lock muhtemelen ikide duracak olsa da, belirli bir yıl arayla, tüm olay mükemmel ve mantıklı bir şekilde planlandı ve uygulandı -Blayne sadece çocukları evinizin etrafına bırakacak." Bo

gülerken bile ürperdi. "Öyle söyleme."

"Merak etme. Blayne artık resmen Kuznetsov Sürüsü'nün bir parçası. Her zaman bebek bakıcınız olacak."

"Teşekkürler."

Bo isteksizce, ama fazla bağlanmadan önce bunu yapması gerektiğini hissederek yeni doğmuş bebeği annesine geri verdi. "Ona henüz bir isim bulamadın mı?"

"Hayır. Hâlâ bunun üzerinde çalışıyoruz. Şahsen ben Galadriell'i seviyorum." Bo, "*Yüzüklerin Efendisi*'nden mi?" diye sordu.

Vahşi köpeğin kahverengi gözleri parladı. "*Yüzüklerin Efendisi*'ni biliyor musun?" "Herkes bilmiyor mu?"

"Kitap mı film mi?"

"Filmleri çok severdim ama kitaplar ilkokulda en sevdiğim kitaplardı-"

Vahşi köpeğin nefesi kesildi, eli kısa süreliğine ağzını kapattı. "Çok iyi seçim yapmış!"

"Üzgün müsün?"

"Hayır. Hiç. Sadece Blayne'imle gurur duyuyorum." Parmaklarını şıklattı.

"Unutmuşum. Blayne gittiğinde, Dee-Ann ile gitti. Smitty'nin kuzeni."

Bo paniklememek için kendini zor tuttu. "Neden onunla gitti?" diye sordu sesini alçak ve eşit tutarak. Ama Jess onun endişesini hemen anlamış gibiydi.

Bebeğini bir kolunun içine sokarak, boştaki elini Bo'nun elinin üzerine koydu ve "Merak etme tatlım. Dee'nin onu öldürmeyi falan planladığını sanmıyorum." Jess gözlerini kaçırdı. "Sanmıyorum."

Dee tek yönlü ayna camının arkasından Blayne'i izledi. "Özür dilerim," dedi yanındaki ayıya. "Her şey için."

"Teşekkürler," dedi Lock. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak duruşunu düzeltti. "Özür dilemen gereken kişi ben değilim, değil mi?"

"Heifer burnumu kırdı ve neredeyse çılgın bir domuz tarafından öldürülmeme neden oluyordu. Bence ben ve Blayne özür dilemeyi aştık, sence de öyle değil mi?"

"Haklısın." Odaya doğru işaret etti. "Sana yardım edecek mi?"

"Hayır. Onlara yardım edecek. Bununla ilgili bir konuşma da yaptı." Dee, Blayne'den melezlere yardım etmesini istemişti çünkü Grubun bedava yemeklerini ve temiz yataklarını kabul etseler de, çoğu başka bir şey yapmaktan pek hoşlanmıyordu. Ancak Dee onlardan vazgeçmek yerine, bu yavruların, yavruların ve yavruların kolay bir zaman geçirmediğini hatırlamak için kendini zorladı. Dee'nin onların son şansı olma ihtimali güçlüydü. Ya öleceklerdi, ya hapse gireceklerdi ya da bir çukur kavgasının yanlış tarafında yer alacaklardı. Bu yüzden Dee bakış açısını değiştirdi, bugünlerde giderek daha fazla yapmayı öğrendiği bir şeydi bu. Ve bu, Blayne Thorpe'dan yardım istese bile, yapabildiğinde yardım istemek anlamına geliyordu.

Ayrıca, Dee her zaman, Dee'nin kullanabileceği gerçek bir ya da iki beceriye sahip oldukları için birinin sinir bozucu küçük bir budala olmasını görmezden gelebildiği için kendisiyle gurur duymuştur.

Ve bir saatten kısa bir süre sonra, Blayne sorun çıkaran, "her zaman işlemek için bir dolandırıcılık arayan" melezleri yere oturttu, bir daire oluşturdu ve ona bir tanrıçaymış gibi baktı.

Evet. Kızın bir yolu vardı. Ayıları, antisosyal melez gençleri ve hatta şekil değiştiren sporlarındaki en nefret edilen erkeği bile kazanmıştı. Dee'nin Blayne'in bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikri yoktu ama gerçek yetenekleri gördüğünde anlıyordu.

"Yani bu iş için ona para mı ödeyeceksin yoksa insanlığını ona karşı mı kullanacaksın?"

Dee homurdandı. "Hepinizi kandırdığı kesin."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bana para almadan bir bok yapmayacağını söyledi. Görünüşe göre kaliteli saç ürünleri -kullandığı terim balla aşılınmış- ucuza gelmiyor."

Lock güldü ve Dee bunu duyunca kendini daha iyi hissetti. Normalde insanlar ondan nefret ettiğinde bunu umursamazdı. Ama Lock MacRyrie sıradan biri değildi, değil mi? Güvenebileceğiniz iyi arkadaşlar kolay bulunmuyordu.

"Bu sorunu tekrar yaşamayacağız, değil mi Dee?" Lock sonunda ona sordu ve Dee bu sorunun geleceğini biliyordu.

"Hayır."

"Güzel. Huysuz olmamı istemezsin."

Bunda doğruluk payı vardı.

"Peki bu çocuklarla ne yapmayı planlıyorsun? Kendi küçük melez ordunu mu kuracaksın?" diye şaka yaptı. Ama Dee sadece ona bakınca Lock başını salladı. "Sorduğumu unut. Sadece ... unut."

"Yapacağım, dostum."

Lock'un telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. Ekranı baktı ve sırtıttı. "Novikov hâlâ Blayne'i arıyor." Telefonunu kapattı ve cebine geri koydu.

"Adama böyle mi yapacaksın?"

Kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tabii ki yapacağım. Eminim Blayne'i geceyi bizim evde geçirmeye ikna etmek de fazla zaman almaz. Bilirsin, böylece kızlar yeniden kaynaşabilir."

"Ve herkes benim bir sürtük olduğumu söylüyor."

"Evet, ama seninle gerçek anlamda."

Blayne az önce girdiği odanın yanında dostça sohbet eden iki eski denizcinin yanından geçip gitti.

Blayne burnunu takip ederek koridordan aşağı indi ve arka kapıdan çıktı.

Bu kapı, güzel çiçekler ve bitkilerle dolu muhteşem bir sıcak eve açılıyordu.

Aradığı şeyi bulana kadar sıralardan birinde yürüdü. Domuz yere oturmuş, sırtını duvara dayamış, yaralı ön kollarını kaldırdığı dizlerine dayamıştı. Siyah uçlu kahverengi ve altın sarısı saçlarının altında saklamaya çalıştığı güzel bir yüzü ve güçlü yapılı bir vücudu vardı. Neredeyse altı-üç yaşındaydı, beyaz bir tişört ve bol mavi bir kot pantolon giymiş, büyük ayaklarına da All-Star kanvas topuklu ayakkabılar geçirmişti. Yine de bu cüssesiyle bile Üniversiteye yeni başlayan herhangi bir çocuk gibi. Yara izleri hariç. Çok fazla yara izi.

Blayne domuzun yanındaki boş alana çöktü. "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim."

"Ben Blayne."

"Hannah."

"Memnun oldum, Hannah. Sana iyi davranıyorlar, değil mi?"

"Henüz beni öldürmekle tehdit etmediler, eğer sorduğun buysa."

"Aslında, evet. Ben de bunu soruyordum."

Blayne'in samimi cevabı, dişi domuzun sonunda ona bakmasını sağladı. "Bizi öldürmeyi mi planlıyorlardı?"

"Hemen hemen."

"Ama sen onları durdurdun. Neden?"

"Bugün seni öldürmek için bir bahaneleri vardı, yarın da beni öldürmek için bir bahaneleri olacak. Ayrıca, tüm melezler bu işte birlikte. Birbirimize dikkat etmeliyiz. Tanrı biliyor ya, başka kimse gözetmeyecek."

Dişi domuz başını duvara yaslayarak gevşedi ve bakışlarını odada gezdirdi. "Burada ne kadar kalmam gerekiyor?"

"Ne kadar istersen. Ya da çok az. Seni hiçbir şeye zorlamalarına izin vermeyeceğim."

"O kadar gücün var mı?"

"Şu anda var." Blayne sırttı. "Sürdüğü sürece tadını çıkaralım."

Hannah gülümsemedi ama kaşlarını biraz daha az çattı. Bu Blayne'e Bo'yu hatırlattı. Belki de ayılarla ilgili bir şeydi.

"Dee on dokuz yaşında olduğunu söylüyor, bu da seni eğittiği gruptaki en yaşlı kişi yapıyor."

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Eğer tam zamanlı olarak burada kalmak istemiyorsan, benim evimde kalabilirsin."

Büyük değil ama şirin ve şu anda son derece temiz."

"Dairende kalmam konusunda endişelenmiyor musun? Dövüş köpeği mi?"

Blayne parmağını kaldırdı. "Dövüş *köpeği-ayısı*." Blayne yine sırttı. "Kulağa ayı-köpekten çok daha havalı geliyor, değil mi?"

"Elbette. Doğru. Her neyse."

"Her neyse, kalacak bir yer ve ihtiyacın olursa bir iş."

"İş mi? Ne iş?"

"Tesisatçılık."

"Tesisatçılık mı? Tesisatçı olmamı mı istiyorsun?"

"Vay, vay, ne kadar züppeyiz. Tesisatçı olmakta yanlış bir şey yok. İyi ve genellikle düzenli bir iş, iyi para ve eğitim için her gün buraya gelmen için zaman ayırmanı sağlayabilirim."

"Tam olarak ne için eğitim? Sorduğumda bana gerçekten cevap vermiyorlar." "Seni ağızlık takmaya zorlamadan kendi başının çaresine bakman için eğitmek."

Günde yirmi dört saat ya da dişlerinle insanları parçalayacağından endişeleniyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi ağır bir alaycılık dozuyla. "Bu çok hoştu."

"Kibarlığımıla tanınırım ama bu sefer dürüstlüğü seçtim. Bazı seçimler yapmaya başlamanı istiyorum, Hannah. Sana yalan söylersem bunu yapamazsın."

"Beni tanımıyorsun bile. Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Henüz. *Henüz* senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama senin hakkında her şeyi öğrenmeyi planlıyorum. Mutlu ve sakın olduğunda ve dünyanda her şey yoluna girdiğinde, derbi takımında blokçu olman hakkında konuşacağız."

"Çünkü beni kontrol edemediğim şiddet içeren durumlara geri sokmak mantıklı."

Yine o alaycılık. "Böyle söyleyince kulağa çok yanlış geliyor."

"Bana senden neden hoşlandığımı açıkla."

"Çünkü çekici, tatlı ve sevimliyim. Ayrıca ödüllü bir gülümsemem var." Blayne domuzun yüzüne bir sırtışıla vurdu ve Hannah hemen arkasını dönse de Blayne o kısacık saniyede melezen ne gördüğünü biliyordu: bir gülümseme. Ya da bir hırıltı.

Dürüst olmak gerekirse, Blayne bazen aradaki farkı anlamakta zorlanıyordu.

Bo, Sami anahtarı kilide sokamadan ön kapıyı kapıp açtığında saat neredeyse sabahın yedisiydi. Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Dönmüşsün!"

"Nerelerdeydin?" diye sordu.

"Hiçbir yerde," diye hemen cevap verdi ama arkasından gelen Sander, piriñ isim plakalarına GCA harfleri kazınmış yeni, pahalı bavullar taşıyordu. İçinden bir ses Bo'ya o bavullardaki hiçbir şeyin tilkilere ait olmadığını söylüyordu. "Bazı sorunlar yaşadığını ve Ursus Kasabası'na geri döndüğünü duydum."

"Bu uzun bir hikâye. Ama ikinizden birinin izini sürmenizi istiyorum."

"Kimi?" Bo'nun uzattığı kâğıdı aldı. "Lachlan MacRyrie mi?"

O senin takım arkadaşlarından biri değil mi?"

"Evet. Ama numarası Jersey'deki bir posta kutusuna kadar gidiyor. Herifin adresini bulamıyorum."

"Bu ne kadar zor olabilir

ki?" "O eski bir

birimden."

"Ohhh. Anladım."

Oturma odasına girdi, kulüp sandalyelerinden birine çöktü, ayaklarını sedirin üzerine uzattı. "Ne bulabileceğime bakacağım." Bo ona kaşlarını çatınca, telefonunu botunun üstünden çıkardı. "Şimdi. Şimdi öğreneceğim."

Sander kanepeye dalıp hemen uyudu ve Sami numaraları çevirmeye başladı. "Bu adamın sana borcu falan mı var?"

"Kurt köpeğim onda. Kurt köpeğimi istiyorum!"

"Tamam. Tamam. Tamam. Yeleni kontrol et. Omuzlarına yayılıyor. Bana birkaç dakika ver." Sırıttı. "Bazı insanlar tanıyorum." Bo bunu zaten biliyordu.

Sami sabırla beklerken, Bo diğer uçtaki telefonun çaldığını tahmin etti. Ona birkaç kez baktı ve sonunda, "Evden mesaj var mı?" diye sordu.

"Annen sevgilerini ve gelen zümrüt sevkiyatıyla ilgili ayrıntıları gönderdi, sana bundan bahsetmeyecektim" - üzerindeki zümrüt gerdanlığa baktı "ama görüyorum ki artık bunu biraz geçtik."

Omuz silktili, boştaki elinin parmakları kot pantolon ve tişörtle giydiği paha biçilmez mücevherlerin üzerinde gezindi. "Tilkiler ışıltıyı sever."

Ve Bo on iki saat sonra ilk kez güldü.

Banyosunda histerik bir şekilde kıkırdayan iki kadın varken uyumaya devam edemeyen Lock mutfağa yöneldi. Kahve. Kahveye ihtiyacı vardı.

Koridorda mutfağa doğru yürürken bir koku aldı ve onu olduğu yerde durdurdu. Koridorun sonundaki kapıya odaklandı, taktırdığı endüstriyel güçteki kapı menteşelerinden kopunca gözlerini kırıştırdı.

Biraz daha iri olan ayı-kedi melezi sanki davet edilmiş gibi evine girdi. "Nerede o?" Novikov sordu.

"Sana da mutlu sabahlar."

Melez, yol boyunca kaşlarını çatarak Lock'a doğru hışımla yürüdü. Önünde durduğunda, piç kurusu alnını Lock'un alnına çarparak boz ayıyı bir iki adım geriye savurdu. Lock başını sallayarak kulaklarındaki çınlamayı gidermeye çalıştı. Bunu yaptıktan sonra, aptala geri vurdu.

Yatak odasından içten bir kahkaha yükseldiğinde birbirlerini karşılıklı olarak kafalarına kilitlemişlerdi. Novikov Lock'u fırlattı ve sesi takip etti.

Çenesindeki ve burnundaki kanı silen Lock sıırıttı.

Tamam, evet. Bazen . . . Ben bir pisliğim.

Onu Gwen'le birlikte bir yatak odasında buldu. Görüldüğü kadar ilginç bir manzara değildi çünkü Blayne yatağa karnını dayamış, bir dergi okuyordu ve Gwen de yerde oturmuş ayak tırnaklarını boyuyordu.

Blayne'in geceyi geçirdiği odanın burası olduğunu anlayınca yatağa doğru hışımla yürüdü ve yatağın her tarafına, yere yayılmış dergileri toplamaya başladı. *Her yere!*

"Nasıl böyle yaşayabiliyorsun?" diye sordu. "Burası senin evin bile değil!"

Matmazel'den başını bile kaldırmadan, "Bana böyle mi merhaba diyorsun?" diye sordu.

"O cılız tavuk boynunu sıkmadığım için şanslısın. Arayamadın mı? Kontrol edemedin mi? *Ya da başka bir şey?*"

"Bunu yapmayı düşündüm ... sonra unuttum ... sonra hatırladım . Sonra yine unuttum." Omuz silktilti, hâlâ dergisine odaklanmıştı. "Seni bugün falan görürüm diye düşündüm."

Neler olup bittiğinden emin olamayan Bo, Gwen'e baktı. O da omuz silktilti, Bo'nun hissettiği kadar kafası karışmış görünüyordu.

Bu durumla nasıl başa çıkacağından emin olamayan Bo, amcasının yapacağı gibi davrandı. Eline aldığı dergi yığınının yere bıraktı, yatağın iskeletini kavradı ve Blayne'in sevimli kışını yatağın üzerinden kaldırdı.

"Hey!" diye ciyakladı.

Bo yatağı yere bıraktı. "Görüşürüz," dedi ve kapıdan çıkıp gitti.

"Gidiyor musun?" diye bağırdı arkasından.

"Evet!" diye bağırdı. "Gidiyorum, Şımarık Bradington'ın Şımarık Veledi. İyi hayatlar!"

Bo ön taraftaki . Kapı hâlâ koridordaydı ve boz ayı onu nasıl geri takacağını bulmaya çalışıyordu ki arkasından koşan ayak seslerini duydu ve sırtına küçük, acımasız ve kalpsiz bir şeyin indiğini hissetti.

"Sen," diye suçladı kadın, "çok kabasın!"

Bo yürümeyi bıraktı. "Ben mi kabayım? *Ben* mi kabayım?" "Beni duydun."

Arkasına uzanarak Blayne'i kışından yakaladı ve onu sırtından savurdu. Adam onu güvenli bir şekilde ayağa kaldırana kadar yine ciyakladı.

"Beni terk ettin!" diye suçladı. "Beni terk ettin ve arama zahmetine bile girmedin!"

"Gwen'le birlikte olduğumu biliyordun." Sesi çok makul geliyordu, sanki kontrolden çıkmış olan oymuş gibi.

"Hayır. Bunu yapamam." Etrafından dolaşmak için bir adım attı ama Gwen onun önüne geçerek çıkışını engelledi. Üzerinde sadece büyük bir Philly Eagles forması ve kalın çoraplar olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı, saçları iki at kuyruğuydu. Çok sevimli görünüyordu ve bu hiç adil değildi. Hem de hiç adil değildi!

"Ne yapamazsın?"

"Sana katlanamam."

"Bana katlanmak mı? Bu kadar angarya olduğumu bilmiyordum." "Saat kaç?" diye sordu.

"Şu lanet olası saati hâlâ çıkaramadığıma göre..." diye mırıldandı, sonra saate baktı. "Dokuz buçuk."

"Doğru. Kupa finallerinin ilk maçına da bir haftadan az kaldı. Peki ben ne yapıyorum, Blayne? Kupa finallerinden önce sabahın dokuz buçuğunda ne yapıyorum?"

"Uh . . ."

"Eee?"

"Beni mi arıyorsun?"

"Senin için endişelenmesem seni arar mıydım sanıyorsun? Senden haber almadığımı için mi? Kimseden haber almadığımı için mi?"

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı, tamam mı? Ve senin evine mi yoksa benim evime mi dönmem gerektiğini bilmiyordum ya da her iki şekilde de düşünerek biraz küstahça davranıyordum. Ayrı bir gecenin ikimize de iyi geleceğini düşündüm."

"Yine çok fazla düşünüyorsun."

Gözlerini yere dikmiş, sağ ayağının parmaklarını yere bastırarak, "Belki öyleyim ama *beni* arayabilirdin," diye karşılık verdi.

"Cep telefonun bende olduğuna göre" -onu yere fırlattı- "ve sabit telefonunu açmak için evde olmadığına, vahşi köpekler nerede olduğunu bilmediğine ve Van Holtz ile MacRyrie aramalarımı görmezden geldiğine göre, seni nasıl aramam gerektiğinden tam olarak emin değilim."

Biraz yüzünü buruşturdu. "Tamam. Haklısın."

"Teşekkürler. Haklı olduğumu düşünmene sevindim. Gitmem gerek." Blayne'i belinden kavradı ve yolundan kaldırdı, sonra da dışarı çıktı. Asansöre binmek üzereyken Blayne önünü kesti ve kollarını uzatarak çıkışı engelledi.

"Özür dilerim," diye bağırdı. "Tamam mı? Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim!" "Beni delirtiyorsun!"

"Biliyorum!" Nefes aldı. "Biliyorum. Seni delirtmeye çalışmıyorum."

"Denemiyorsun ama güzelce başarıyorsun. Şimdi çekil."

"Güvenilmez, titrek ve çoğu zaman düşüncesiz olduğum için mi bitireceksin?" Durdu, gözlerini kırıştırdı. Omuzları çöktü. "Bekle. Aslında bu nedenlerden dolayı bitirirdim."

Yapmak isteyeceği son şey bu imkânsız kadınla ilişkisini bitirmektir ama hayatında sürekli dramadan hoşlanan erkeklerden değildi. Bu dikkatini dağıtıyordu ve saçma sapan dikkat dağıtıcı şeyleri kaldıramazdı. Yine de bunu söylemek yerine, "Bunu sonra konuşalım," dedi.

Buz zamanı. Kendini daha iyi hissetmesi için buz zamanına ve saatte elli mil hızla koşu bandında yirmi mil gitmeye ihtiyacı vardı. Bu kafasını boşaltacaktı.

Asansörün düğmesine bastı ve kapılar açıldığında içeri adım attı. Blayne orada durmuş onu izliyordu. Yüzündeki yaralı ifadeyi görmek onu öldürüyordu ama şu anda başka ne yapacağını bilmiyordu. Gerçekten farklıydılar ama ilişkilerini mükemmelleştirmek için birlikte çalışırlarsa bunun önemli olmayacağını biliyordu. Ama tüm işi tek bir kişinin yaptığı o ilişkilerden birine kendini maruz bırakmayacaktı. Hayat bu tür bir mutsuzluk için çok kısaydı.

"Söz veriyorum seni sonra arayacağım," dedi ve birinci katın düğmesine bastı.

Başını salladı, geri adım attı. "Ah." Eğildi ve çorabının üstünden bir kâğıt parçası çıkardı. "Eğer daha sonra beni ararsan," diyerek kâğıdı ona uzattı, eski asansör yavaşça kapanıyordu. "İşte programım." Biraz kıkırdadı. "Bebeği eve getirmeden önce önümüzdeki birkaç gün içinde Jess için bir sürü şey yapacağıma söz verdim, bu yüzden tavsiyene uydum ve hepsini yazdım."

Bir kez daha el salladı ve kapılar kapanarak onu dışarıda bıraktı.

Bo kâğıdı açtı ve çizgili defter kâğıdına baktı. Belirli ya da fark edilebilir bir sırası olmayan, kırmızı renkle yazılmış önemli şeyler ve kenar boşluklarına yazılmış rastgele notlar dışında parlak mor mürekkeple yazılmış, üzerinde bir sürü karalama olan yirmi maddelik bir liste vardı.

Ve sayfanın en altına iki kalp karalamıştı. Birinde G.O. ve L.MR. harfleri vardı ve harflerin arasına ayı şeklindeki bal kaplarından birini çizmişti. Diğer kalpte ise B.T. ve B.N. ve

Aralarına bir mühür çizmişti ama mührü kazıyıp yerine bir artı işareti koymuştu.

Asansörün kapıları birinci katta açıldı ve Van Holtz elinde birkaç poşetle orada bekliyordu.

"Oh. Sen," dedi. İçeri girmeye başladı ve Bo hiç düşünmeden, sadece tepki vererek onu kafasından tutup asansörün dışına itti ve asansör düğmesine tekrar bastı.

"Seni pislik!" Kapılar kapanırken Bo'nun sesi duyuldu.

Blayne Lock'un mutfak masasında oturmuş, çenesini ellerinin arasına almıştı.

"Özür dilerim, Blayne," dedi Lock, önüne bir şişe su koyarak. "Seni bulmaya çalıştığımı sana söylemeliydim."

"Sorun değil." Blayne burada daha büyük bir insan olabilirdi çünkü Gwenie onun elindeydi.

"Sorun var!" Gwen nişanlısının koluna vurdu. "Hiç de iyi değil. Novikov'la konuşmalı ve bu işi düzeltmelisin."

"Yapabileceğim başka bir şey yok mu? Başka bir şey?" Lock yalvardı. "Hayır!"

Normalde Blayne tartışmayı durdurmaya ve incinen duyguları yatıştırmaya çalışırdı ama havasında değildi. Perişan haldeydi. Ve bunun için kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu. Ama ne diyebilirdi ki? Paniklemişti. Paniklemişti çünkü ilk kez güvenilir, akıllı, sosyopat olmayan bir erkek arkadaşı vardı. Bir centilmen değil ama bir erkek arkadaş. Ve adam onu seviyordu - yaptığı onca hataya rağmen.

Dürüst olmak gerekirse, tüm bunları fark ettiğinde tek seçeneği panik yapmaktı. "Bana listeni vermek" dedi mutfak kapısından bir ses. Eğer bir kopyasını almadıysanız, listenizi *kullanmanız* imkansız. Ki bundan şüpheliyim."

Blayne yutkundu ve kapı aralığına baktı.

"Ve belki," diye devam etti Bo Novikov, Blayne'in listesini tutarak, "benim açımdan biraz sabır ve bir kırk ya da elli yıl daha sıkı çalışmayla, bir nebze mantıklı bir liste elde edebiliriz."

"Bana mantıklı geliyor."

"Bu her şeyi açıklıyor, değil mi?"

Blayne gülümseyerek sandalyeden kalktı, mutfak masasının üzerine çıktı ve Bo'nun kollarına atıldı. Bo onu yerden kaldırdı ve o da kollarını Bo'nun kollarına doladı.

boynuna, bacaklarını göğsüne doladı, ayak bileklerini arkasına kilitledi. Adam onu öptü ve kadın bu öpücükte adamın tüm sevgisini hissetti.

Adam geri çekildiğinde, "Dün gece seni özledim" dedi.

Kadın onun boynuna sıkıca sarıldı ve yüzünü boğazına gömdü. "Ben de seni özledim."

"Kahvaltı etmeye gidiyoruz," dedi Gwen, yanlarından geçerken.

Lock, "Ric bize kahvaltı hazırlamaya geliyor," diye karşı çıktı.

"Ric onun yerine bize kahvaltı ısmarlayabilir."

"Bu salak bizim dairemizde makyaj seksi yapabilsin diye gitmiyorum."

"Hadi ama dostum," diye yalvardı Bo. "Asyalı bir kardeşe yardım edemez misin?" "Hayır!"

Blayne kahkahalarının dışarı taşmasını engellemek için ağzını Bo'nun omzuna bastırdı.

"Bu senin hatan," diye hatırlattı Lock'a Gwen, çiftin yanından tekrar hışımlla geçip kolundan tutarak. "Ve bu da senin cezan."

"Ama henüz duş falan almadık."

"Bren'in oteline gider, bir oda tutar ve orada duş alırız. Otel seksi! Ve waffle. Kulağa umut verici geliyor, değil mi?"

"Ama kapıyı tamir etmem gerek-"

"Al bakalım, MacRyrie."

Bo alnını Blayne'in alnına bastırdı ve ona sıkıca sarıldı. Ric koridordan aşağı indiğinde Blayne, Gwen ve Lock'un eşyalarını toplayıp gitmelerine kadar geçecek saniyeleri sayıyordu - ve Gwenie'yi seviyordu çünkü kedi yavaşça "Çekil, çekil, çekil!" diye bağıırıyordu.

"Lock? Kapına ne oldu? O Neandertal mi yaptı?" Blayne ve Bo'nun hâlâ mutfak kapısında olduğunu görünce durdu. "Oh," dedi düz bir sesle. "Neandertal. Ve Neandertal'in kadını."

"Güzel, Ric," dedi Gwen. "Buradasın." Ric'in yanındaki yiyecek torbalarını aldı ve yere bıraktı.

"İçinde yumurta var!"

"Bu senin sorunun değil. Gel hadi. Kahvaltı için dışarı çıkıyoruz." "Bu ahmağı bile doyuracak kadar yiyeceğim var."

"Bu seni şaşırtabilir," dedi Bo Ric'e. Blayne onun yanında ne kadar güvende olduğunu zaten bilmiyorsa, kaşlarını çatması dehşet vericiydi. "Ama bu sözlerin ne anlama geldiğini biliyorum, seni ukala budala." Blayne başını kaldırıncı Bo ekledi: "Ve hayır Blayne, o kelimeyi de ben uydurmadım."

"Yani şu boda-chica kelimesi gibi mi?"

"Boadicea ve ben- neden bunu seninle tartışıyorum ki?" Ric'e ters ters baktı.
"Gitmen gerekiyor."

"Cehennem gibi-"

"Dışarıdayız!" Gwen kurdu kapıya doğru iterek şöyle dedi. "Blayne, işin bitince beni ara, şifonyerimizin üst çekmecesinde prezervatifler var-"

"Tanrım, Gwenie!" Lock havladı ve Blayne iğrendi mi yoksa sadece utandı mı bilemedi.

"-Çarşıfları değiştirmeyi unutma. Seni seviyorum, tatlım!"

Üçlü kapıya, koridora ve asansöre kadar tartıştı ama onlar gittikten sonra Blayne de onların gittiğini anladı.

"Peki, tamam." Bo sırttı. "Gwen'i kabul edilebilir bir insan olarak görüyorum." "Bu senin için çok büyük bir şey."

"Biliyorum." Blayne'i üzerinden çekti, havaya fırlattı -Blayne sürekli ciyaklıyordu- ve aşağı inerken onu kolayca yakaladığında omzunun üzerinden fırlattı. "şimdi şu prezervatifleri bulalım."

"Uyanık mısın?"

Bo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı ve göğsüne yaslanan enerjik ve çıplak kurt köpeğine baktı.

"Artık uyanığım," dedi ona.

"Güzel." Göğsünde kıpırdandı ve Bo hareket etmesini engellemek için kalçalarını yakaladı.

"Ne oldu, Blayne?"

"Sıkıldım."

"Tamam." Bir avuç prezervatif çıkardıktan sonra kutuyu yere attığı yeri işaret etti. "Geri kalan prezervatifleri getir."

"Orrrrrr ..." dedi, kelimeyi uzatarak.

"Yoksa ne olur?" Kadın sırttı ve adam ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Unut gitsin." "Lütfen mi? Lütfen!"

Kız tekrar adamın göğsünde kıpırdandı.

"şunu yapmayı kes." Onu sertleştiriyordu ve eğer havasında değilse bu sadece sinir bozucuydu.

Eğildi ve onun boynuna sokuldu. "Lütfen?" diye yalvardı.

"Tamam. Ama önce temizlenmeliyiz ve o kapıyı tamir etmem gerekecek." Boz ayının kapıyı yerine itmeyi düşünmediğinden oldukça emindi.

teknik olarak tamir etmek, çünkü herhangi biri alet kullanmadan kolayca tekrar çıkarabilir.

"Tamam! Çarşafı değiştireceğim!" Bo'nun göğsünden atladı ve cırılçıplak taklalar atarak odadan çıktı. Nefes nefese kaldığını duyunca Bo dirseklerinin üzerinde doğruldu ve Blayne'in kuyruğunu kovalamasını izledi.

"Spor salonuna gitmek için bu kadar heyecanlanan birini daha önce hiç görmemiştım."

Tekrar insana dönüştü ve baş dönmesi yüzünden tökezleyerek kapıdan içeri girdi. "Kupa finalleri yaklaşıyor ve Babes'in şampiyonluğu var. Ve biz kazanacağız. Çünkü biz harikayız!" Kollarını havaya kaldırdı. "Woo-hoo!"

Bo bacaklarını yatağın kenarına atıp doğrulduğunda, geveze küçük arkadaşının çiziklerinden ve ısırık izlerinden dolayı yüzünü buruşturuyordu. "Unutma, Teksaslılara karşı kazanmak istiyorsan o güzel boku gömmek zorunda kalacaksın."

"Derby hokey değildir. Derby kızları sadık ve iyidir."

"Ezik konuşması," diye mırıldandı, başını kaşıdı, bir kez daha saçlarını kesebilmeyi ve yirmi dört saatten daha uzun süre kısa kalmasını diledi.

Bakışlarını kaldırdığında biraz geri çekildi. "Ne?" diye sordu Blayne'e. Blayne cevap vermeyince başını salladı. "Spor salonuna gitmek istediğini söylemiştin."

"Zamanımız var."

"Mesele bu değil," dedi Blayne'den uzaklaşmak için yatağa tırmanarak. "Bir planımız vardı."

"Planlar değişir," diye gülerek onun peşinden geldi. "Ve benim üzerimde çok tatlı görünüyorsun!"

Yataktan kalkmayı başardı ama vahşi kurt köpeği bacağını yakaladı ve kaldırarak onu öne doğru çevirdi.

Yere düştüğünde "*Bunu nasıl yapıyorsun?*" diye sordu.

Göğsüne indi, küçük elleri etine bastırıyor, ıslak amcığı sikine doğru sallanıyordu ama henüz o amcığın içinde değildi.

"Beceri." Eğildi ve göğsünü öptü, boğazına ulaşana kadar yukarı doğru ilerledi. "Hadi şimdi. Hadi sevişelim de en iyi koşu bantlarında şansımızı kaybetmeden spor salonuna gidelim."

Sanki en iyi koşu bandını alamadığı bir zaman varmış gibi. Ama Bo onun ne kadar kaba olduğunu duyacak havada değildi.

"Tamam," diye içini çekti, Blayne'in omuzlarından tutup onu sırt üstü yatırdı, Blayne bu sırada kıkırdıyordu. "Ama sırf bana bunu *yaptırdığın* için

Bu."

"Biliyorum. Ben çok kötü bir
etkiyim." "Aman Tanrım. Öylesin."

EPILOG

Maçın bitiş düdüğü çaldı ve Blayne skor tabelasına hızlıca bir göz attı. Bir patlama. Lanet olası bir yenilgi! Başardı! Tıpkı Bo'nun maç başlamadan önce yaptığı tatlı bir moral konuşmasında ona yapabileceğini söylediği gibi. Tüm zaman boyunca hırpalamış, taciz etmiş ve sakatlamıştı, her saldırının ardından en tatlı sesiyle "Özür dilerim!" demişti. Ve bu yüzden, Bo Novikov gibi oynadığı için, Babes şampiyonluğu kazanmıştı!

Tabii ki tüm takımın etrafını sarmasının nedeni de buydu. Onu sırtını sıvazlamak ve omuzlarında taşımak için değil, kışını tekmelemeye gelen Longfang'lerden korumak için. Çok çirkin bir kavgaydı ama hakemler ve güvenlik görevlileri sonunda herkesi sakinleştirdi.

Her iki takım da kontrol altına alındıktan sonra, Bebeklerin hepsi aval aval Blayne'e baktı. "Ne?" diye sordu. "Kazanmak istiyordun."

Kimse onunla tartışmadı ve bunun yerine Gwen, kaptanları Cherry ve Blayne kupalarını almak için derme çatma kürsüye çıktılar. Ancak bu bir Şampiyona olduğu için, eski bir derbi yıldızının kupayı vermeden önce uzun bir konuşma yaptığı oldukça uzun ve saçma bir tören vardı. Ne yazık ki bu Blayne için işe yaramıyordu. Eğilerek Gwen'e fısıldadı, "Dostum, gitmeliyiz. Etoburlar uzatmaya gitti." Bu gecenin tek trajedisi, hokey kupası finallerinin son maçı olması gereken maçın aynı anda oynanıyor olmasıydı. Ama uzatmalar en azından Blayne ve Gwen'e adamlarının oyununu izleme şansı veriyordu.

"Bunu nereden biliyorsun?" Gwen sordu.

Blayne seyirciler arasındaki vahşi köpekleri işaret etti, Phil "Uzatmaya gittiler" yazılı bir pankart tutuyordu.

"Cherry?" Blayne yavru köpek gözlerini kullanmaya özen göstererek sordu. Kedi melezlerinin buna karşı koyamadığını öğrenmişti.

"Hadi yapalım," dedi Cherry. "Çünkü zaten sıkıldım."

Sunucu döndü, elleri kupanın etrafındaydı. "Ve bu yılın şampiyonluk kupasını vermekten büyük zevk duyuyorum-"

"Teşekkürler!" Blayne ve Gwen birlikte kupanın bir ucundan tutarak kürsüden atladılar.

"Hadi gidelim, Bebekler!" Cherry seslendi, diğer Bebekler de Blayne ve Gwen'in arkasına takılarak stadyumdan çıkıp koridora girdiler. Asansöre doğru kayarak ilerlediler, insanlar yollarından çekiliyor ya da çarpmamak için kendilerini duvara yapııştırıyorlardı. Asansöre daldılar, tüm ekip zorla içeri girdi. Kapılar kapandı ve ana stadyum katına ulaşmasını beklediler.

Kapılar açıldı ve Bebekler kayarak dışarı çıktılar, koridorda bekleyen sarhoş şekil değiştirenleri iterek yollarından çekildiler.

"Sola!" Cherry seslendi. "Sola!" Hep birlikte sola döndüler ve her ihtimale karşı kendileri için tutulan VIP koltuklarına doğru patenle kayarak merdivenlerden indiler. Blayne ve Gwen büyük boy kupayı arkalarında ve birkaç koltuk ötede oturan erkek aslanlara fırlatarak içeri girdiler.

"Oh, hadi ama!" Mitch dedi ki. "Bu şeyin etrafını göremiyorum!"

"Çok kötü!" Gwen tersledi. "Maçımız yerine buna geldiğine inanamıyorum."

"Hokey," dedi Mitch.

Çekişen kardeşleri görmezden gelen Blayne buza ve Bo'ya odaklandı. Alaska Ayıları'na karşı oynuyorlardı ve buzdaki ve koruyucu camdaki kan oldukça dramatikti.

Bo'nun sağ gözü şişmiş ve çenesinin sol tarafı yırtılmıştı. Ama pak ondaydı. . . ve Alaska Ayıları'nın her biri onun peşindeydi.

Takımının geri kalanı onu kurtarmaya çalışıyordu, böylece rakip kaleye şut atabilecekti ama Alaska Ayıları buna izin vermiyordu.

Bo diğer takımın kalesinin arkasında kayıyordu. Boyutları birbirine yakın olsa da kimse Bo Novikov'un hızına yetişemiyordu, bu yüzden ona iki taraftan saldırarak önünü kestiler.

Bir el omzuna düştü ve Blayne arkasına baktı. "Grigori!" Ayağa fırladı ve koltukların üzerinden geçerek kendini büyük kutbun kollarına attı.

"Patenlerine dikkat et, kadın!" Mitch yanlarında şikayet etti.

Mitch'i görmezden gelen Blayne, Bo'nun amcasına sarıldı. "Seni havaalanından alamadığım için çok üzgünüm."

"Sorun değil. Çocuk bir araba ve şoför gönderdi." Sonra kaşlarını hafifçe oynattı ama muhtemelen bu konuda kendini dünyanın kralı gibi hissettiğini biliyordu.

"Peki Bay Peabody nasıl?" Blayne, ismin kulağa özellikle titiz geldiğinden emin olarak sordu.

"Ben evdeyken hâlâ kanepemin altından çıkmıyor," diye yakındı Grigori. "Ve ben o lanet köpeğe Bay Peabody demeyeceğim."

"O zaman bir şeyler bulsan iyi edersin," diye karşılık verdi. "Yoksa Bay Peabody'ye bağlı kalacağım!"

"Hank," diye araya girdi Marci Luntz. "Ona Hank diyor."

Aaaah. Blayne rahatlayarak gülümsedi. Eğer Grigori pittie'ye bir isim verdiyse, yeni vaftiz edilen Hank güvende olacaktı ve artık "sonsuz dek yaşayacağı" bir yuvası vardı. Woo-hoo!

"Merhaba, Marci." Hâlâ Grigori'yi tutan Blayne eğildi ve doktoru yanağından öptü. "Nasılsınız?"

"Ben iyiyim canım. İyiyim. Ve sen cehennemden çıkmış gibi görünüyorsun." "Sadece birazcık." Blayne omuz silkti. "Biz kazandık."

Marci sanki tanıdığı en aptal kadınla konuşuyormuş gibi, "Tabii ki kazandınız," dedi. "Yine de iki maça da gidemediğimiz için çok üzgünüz."

"Hayır. Bo için burada olmalısın. Ayrıca," diye sırttı, "benim-" "Beni daha fazla utandırabilir misiniz?" diye homurdandı babası.

Koridora çıktı ve her ihtimale karşı Bo'nun kendisi için ayırdığı koltuğa oturdu. "En azından o kadın konuşmasını bitirene kadar bekleyemez miydin?"

"Çok uzun sürdü. Ve bana hırlama, ihtiyar!" Marci başını salladı ve kıkırdadı. "Yemin ederim. Siz ikiniz."

"O başlattı."

Kalabalık kükredi ve Blayne dönüp Bo'nun eldivenleri bırakıp ayılardan biriyle kapıştığını gördü. Bo ayıyı yere yatırıp sonra da ayının kendi kaskıyla yüzüne defalarca vurunca Blayne irkildi.

"Ve duyduğuma göre," diye burnunu çekti Marci, "*bazı* insanlar Bold'un aşık olduğu için yumuşadığından endişeleniyormuş."

"Kim söyledi bunu?"

Blayne'in sorusuna cevap olarak Marci önce babasına sonra da Grigori'ye baktı. *Bu iki şakacının arkadaş olacağını kim bilebilirdi?*

"Şey," diye başladı Blayne, "umarım ikiniz de artık farkına varmışsınızdır" -Blayne, Bo kükreyip saldırdığı ayıyı buzdan aşağı fırlattığında sıçradı, boz ayı koruyucu cama çarpıp *içinden* geçti- "daha az agresif bir oyuncu olma ihtimali muhtemelen gerçekleşmeyecek."

"Sanırım bunu anlıyoruz." Grigori Blayne'i tekrar Gwen'in yanındaki koltuğuna yerleştirdi.

Yerleştikten sonra Gwen'e sırtıttı. "Kıskanma, beni senden daha çok seven ayılar var."

Gwen güldü. "Kapa eneni."

Son on iki saniyeye girmişlerdi ve pak yine Bo'daydı. Kendi takımının kalesine doğru zorlanıyordu, Ric çömelmiş ve hazırđı. Blayne, Bo'nun etrafını saran ayı sürüsünden bir çıkış yolu bulmaya çalışmasını izlerken, "İki ya da üç saat boyunca içinde bulunulacak ne biçim bir pozisyon," diye düşündü. Paki diğer takımdan uzak tutuyordu ama sayı da yapamıyordu. Skor tabelasına baktı. Kimse gol atamamış mıydı? Vay anasını. Bu gidişle oyun bütün gece devam edecekti.

Bo başını kaldırdı ve gözlerinin kısıldığını gördü.

"MacRyrie!" diye seslendi aniden ve tüm seyirciler şok içinde soluk soluğa kalırken, Bo Novikov bir grup Alaska ayısı tarafından kapana kısılmamış tek takım arkadaşına şutunu gönderdi. Lock'un yakınındaki tek kişi rakibin tilkilerinden biriydi ve ilk şokunu atlattıktan sonra Lock, pakı sopasıyla yakalamadan önce küçük adamı uçurdu ve buzda diğer takımın kalesine doğru hızla ilerledi.

İki takım da onu takip etmek için çabaladı ama Bo diğerlerinin arasından sıyrıldı ve Lock kaleye ulaştığında kale izgisindeydi. Boz ayı pakı Bo'ya verdi ama kaleci çoktan Bo'nun üzerine gelmiş, bu hamleyi bekliyordu. Herkesin yaptığı bir hamleydi çünkü Bo neredeyse her zaman golü atardı. Ancak, iki takım da üzerine gelirken ve zamanın dolmasına iki saniye kala Bo pakı Lock'a geri verdi.

Boz ayı irkilerek topu tokatladı ve Alaskalı kalecinin kafasının arkasına çarptı. Top sekti ve ağlara gitti. Maçın bitiş düdüğü alınırken bile tüm stadyumda garip bir sessizlik oldu. Çünkü apulcu'dan başka biri bir playoff final maçında galibiyet golünü atmıştı. Bu yıllardır duyulmamış bir şeydi.

Ama Bo bir kez olsun takım için doğru olanı yapmıştı. İşte bu yüzden ayağa kalkıp "Evet!" diye bağıran ilk kişi o oldu. İki kolunu da havaya kaldırmıştı. Blayne bunu söylediğinde kalabalığın geri kalanı da ona katıldı. Tezahratlar, kkremeler, ulumalar ve tepinmeler tüm spor merkezinin duvarlarını sarsıyor ve muhtemelen st katlardaki tam insanları korkutuyordu.

Boz ayı Bo'ya baktı, kahverengi gözleri kocaman, ağzı açıktı. Muhtemelen MacRyrie'nin ilk golü değildi ama büyük olasılıkla ilk galibiyet golyd.

sezon final maçı. Bo sırttı ve tüm New York Carnivores takımı boz ayıya çarpıp üzerine çullanmadan saniyeler önce ona göz kırptı.

Bo yüzündeki kanı sildi ve kayarak uzaklaşmaya başladı ama Van Holtz önünü kesti.

Kurt kaleci maskesini çıkardı ve "Güzel." dedi.

Bo başını salladı. Tekrar hareket etmeye başladı ve Van Holtz tekrar önüne geçti. "Kontratını yenilemek için menajerinle temasa geçeyim mi?"

Kurnaz köpek. Ama sormak için iyi bir zamandı, değil mi? Yine de galibiyet yüzünden değil.

Bo buzun üzerinden VIP koltuklarına baktı. Blayne Gwen'e sarılıyordu, iki kadın da hâlâ derbi kıyafetlerini giyiyordu. Bo ilk kez yoluna devam etme ihtiyacı hissetmiyordu. Ve lanet olası kurt da bunu biliyordu.

"Evet," dedi Bo. "Onu arayabilirsin."

"Mükemmel."

"Ama ben bir fok çiftliği istiyorum."

Van Holtz ona ters ters baktı. "Ne istiyorsun?"

"Bir fok çiftliği. Taze foklarla."

"Ne kadar iğrenç."

"Bambi'yi öldürmeni yargılamıyorum."

"Öldürdüğümüz her geyik Bambi değil."

"Ve takım üzerinde daha fazla kontrol istiyorum." Kurt bu özel istek karşısında çılgına dönmeden önce Bo, "Bir gün koçluk yapmak isteyebilirim," dedi. Bunu bir saniye daha düşündü ve ekledi, "Ya da kendi takımımın sahibi olmak. Biri ya da diğeri."

Van Holtz kayarak uzaklaştı. "Daha sonra konuşuruz."

Bo takımın yedek kulübesine geri döndü ama oraya varmadan önce durup bir kadının buz üzerinde patenle kaymaya çalışmasını izlemek zorunda kaldı. Çok ilginçti.

Kadın yeterince yaklaştığında "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sana ulaşmaya çalışıyorum."

"Atla, yoksa bütün gece burada kalırız."

Atladı, Blayne tam onun kollarının arasına düştü.

"Nasıl yaptın?" diye sordu, Blayne'in hemen kollarını onun omuzlarına ve bacaklarını beline dolamasının keyfini çıkarıyordu. Kendisini bu şekilde tutmasına çok izin veriyordu ve bu hoşuna gidiyordu.

"Biz kazandık! Ama görünüşe göre artık ben de senin kadar nefret ediliyorum." Suratını astı. "Her seferinde üzgün olduğumu söyledim. Hatta ciddiye dim!"

"O zaman sadece mantıksız davranıyorlar."

"Ben de öyle hissediyorum." Sırıttı. "Ama sen . . . diski geçiyorsun." Ona sarıldı. "Seninle çok gurur duyuyorum!"

"Kazanmak istiyordum. Eğer bu pakımı o aptala vermek anlamına geliyorsa-"

"Sha-sha-sha." Elini adamın ağzının üzerine koydu. "Bu anı benim için mahvetme." Parmaklarını ağzının içinde yakaladı ve diliyle gıdıkladı.

Blayne kıkırdayarak, "Belki de yer değiştirdik. Artık kalpsiz ve zalim olan benim, iyi olan da sensin."

"Her şeyin mümkün olduğunu öğrendim-"

"Affedersiniz, Bay Novikov, sizi alabilir miyim-"

"-Meşgul olduğumu görmüyor musun?" diye bağırdı vahşi bir köpeğin suratına. Ardından gelen vahşi köpek-erkek hıçkırıklarına tanık olmamak için tekrar Blayne'e odaklandı. "Nerede kalmıştık?"

Blayne'in gülümsemesi yumuşaktı, avucu yanağına bastırıyordu. "Önemli değil."

"Sanırım bu gece yaşlı erkekler tugayıyla dışarı çıkmak zorundayız?"

İkisi de iki erkeğin konuştuğu VIP koltuklarına baktı, Dr. Luntz - ona asla Marci demezdi - amcasının kucağında oturuyordu.

"Bu kadar dost olacaklarını hiç düşünmemiştim. Babamı gelecek ay ziyarete davet etti."

"Belki hepimiz gidebiliriz." Blayne canlandı -eğer daha fazla canlanması mümkünse- gülümsemesi kocaman oldu.

"Tatil gibi mi yani?" "Buz pateni olan bir tatil."

"Yaşasın! Buz göletinde paten! Ve karda koşmak! Sabırsızlanıyorum!"

Dünyanın en neşeli kız arkadaşına sahipti. Bu onu rahatsız etmeliydi. Ama etmedi. "Bu bir aile gezisi olacak. Babanı seviyorum," diye ekledi dürüstçe.

Nasıl olur da

değil mi? Adam ona Blayne'in dağınıklık sorunuyla nasıl başa çıkacağını tam olarak söylemişti: "Madem yeriniz var, Blayne'e kendi odasını verin ve istediği kadar dağıtmasına izin verin. Asla içine girme ve asla sorma. Seni ilgilendirdiği kadarıyla öyle bir yer yok. Sadece tüm eşyalarını kapısı kapalı olarak orada tuttuğundan emin olun ve evin geri kalanını istediğiniz gibi tutabilirsiniz. Sonunda ikiniz de daha mutlu olursunuz." Onun fikri de çok işe yaramıştı.

Ama zaman yönetimi meselesi? Ezra Thorpe, "Unut gitsin, evlat," demişti. "Kendi başınasın."

"Hey," diye seslendi Van Holtz, eliyle onları işaret ederek. "Bebeklerle takım fotoğrafı çektiriyoruz. Siz ikiniz buraya gelin!"

"Bir saniye içinde," dedi Bo ona. Blayne'i biraz daha yukarı kaldırdı. "Önce bir sorum var."

"Tabii ki seninle evlenirim!" Blayne neşeyle kollarını Bo'nun boynuna doladı.

"Bunu sormayacaktım."

"Ah." Ona sarılmayı bıraktı. "Özür dilerim."

"Bunu sana Pazar günü soracaktım. Saat üç kırk beşte. Sürpriz romantik akşam yemeğinden önce ama Pazar günü havuzda attığım turlardan sonra. *Programımda vardı!*" diye feryat ederek bitirdi.

"*Biliyorum!*" diye karşılık verdi. "Onu gördüm. Mutfak masasının üzerine bırakmışsın! Görmezden mi gelmeliydim?"

"Bırak benimkini, kendin için yazdığın programlara bile bakmadığına göre, evet!" Adam kaşlarını çatı. "Programımla oynamandan nefret ettiğimi biliyorsun Blayne!"

"Kaba davranıyorsun," diye suçladı onu. "*Kaba!*"

"Evet. Ama yine de benimle evleneceksin, değil mi?"

O binlerce wattlık gülümseme Bo'nun içinin ısınmasına neden oldu. "Tabii ki evleneceğim! Yine de bunu sana resmi olarak Pazar günü öğleden sonra üç kırk altıya kadar söyleyemem. Çünkü sen program fetişi olan tuhaf bir melezsın."

Fotoğrafı çekmek için grubun geri kalanına doğru kayarken, Blayne kollarında, Bo güldü ve "Evet, ben de seni seviyorum, Blaynie" dedi.

Shelly Laurenston'a doyamıyor musunuz? G. A. Aiken adıyla yazdığı kibirli ve seksi ejderha şekil değiştirenlerini tanımaya çalışın. En yeni kitabı *How to Drive a Dragon Crazy*'den bir alıntı aşağıda

"Iz!"

Izzy ejderha kuzeninin çığlık çığlığa uyarısını duydu ve arkadan saldıran devden kaçınmak için vücudunu zamanında yoldan çekmeyi başardı, ancak çakmaktaşı baltasının bıçağı kolunu kesti. Yara hemen kanamaya başladı ve dikilmesi gerektiğini biliyordu. Ama şimdi bunun için endişelenmeyi reddediyordu. Sonunda ogre lideri görüş alanındayken olmazdı. Onu yaklaşık üç metre öteden görebiliyordu. Çok yakındı.

Izzy döndü, sopayı savurdu ve kaçmaya çalışan arkasındaki piçin boynuna indirdi. Adam yüzüstü yere düştü ve Izzy kılıcını çıkarıp canavarın kafasının arkasına sapladı.

"Izzy."

Adının tekrar söylendiğini duydu, bu sefer kuzeni Branwen'dan çok daha farklı bir sestti ama tekrar saldırıya uğradığı için duymazdan gelmek zorunda kaldı. *Tanrım, devler gelmeye devam ediyor.*

Hâlâ sol elinde tuttuğu sopayı kullanarak yüzünü hedef alan çakmaktaşı gürzü engelledi ve kılıcıyla ogre'nin uyluklarındaki kalın atardamarları kesti. Dönüp kılıcını bir kez daha savurdu, bir boğazı kesti, tekrar döndü ve savurdu, ama kılıcı son derece büyük bir savaş baltası tarafından durduruldu. Silahın bir ogreye ait olmadığını biliyordu. Onlar sadece çakmaktaşı silahlar kullanırdı ve ölümcül olmalarına rağmen genellikle kabaca yapırlardı. Bu gerçek bir demirci tarafından dövülmüş, iyi yapılmış bir silahtı.

Böylece Izzy hâlâ elinde tuttuğu sopayla dizlerine vurdu. Ağır çakmaktaşı temas etti ve balta kullanıcısının yüzünü ve vücudunu kaplayan ağır kürk pelerininin altından öfkeli bir hırıltı yükseldi.

"Izzy! Dur!"

Kadın emre aldırmadı ve bıçağı tekrar savurdu. Eldivenli büyük bir el uzandı ve onu geri itti.

"Lanet olsun, Izzy! Benim!" Pelerininin kapüşonunu geri çekerek yakışıklı yüzünü ve koyu mavi saçlarını ortaya çıkardı. Saçlarının bir kısmı deri şeritler, tüyler ve küçük hayvan kemikleri ile örülmüştü. "Bu Éibhear."

"Evet," diye dürüstçe cevap verdi Izzy, "biliorum."

Sonra kolunu geri çekti ve tuttuğu kılıcı doğrudan adamın kafasına fırlattı.

Éibhear cüssesi yüzünden oldukça yavaş olduğuna inanıldığını biliyordu. Hantal, onu ayakta durmaktan başka bir şey yapmazken görenlerin sık sık kullandığı bir kelimeydi. Yine de o anda, ne yaptığını çok iyi bilen bir kadın tarafından fırlatılan kısa kılıcın tam üzerine geldiğini gördüğünde, Éibhear herkesin yanıldığına hiç bu kadar şükretmediğini söyleyebilirdi. Hızlıydı. Çok hızlıydı. Ve bu hız, saniyeler içinde yere düşebilmek, hayatını gerçekten kurtarmıştı.

Yere düştüğünde başını kaldırdı ve Izzy'nin ona doğru koştuğunu gördü. Izzy'nin işini bitirmeye mi yoksa onu tekmelemeye mi geldiğinden emin değildi ama onu savuşturmak ya da aleviyle patlatmak düşüncesi -aptalca- aklının ucundan bile geçmemişti.

Nedenini asla bilemeyecekti.

Izzy ona ulaştığında, kısa kılıcını kemerinden kaptı ve bir ayağını onun omzuna atarak sıçradı. Bu ayağını kendini fırlatmak için kullandı, vücudunu kaldırdı ve havada döndü. Éibhear döndü ve Izzy'nin çoğu insan erkeğinin kaldıramayacağı kılıcı kaldırıp Éibhear'ın arkasında duran dokuz ayaklı deve saplamasını izledi. Izzy'ye o kadar odaklanmıştı ki, boynunda zincirle asılı bir insan kafatası taşıyan koca piçin farkında bile değildi.

Ama kılıç kafasının tepesine gömülmüş olsa bile, dev henüz ölmemişti. Izzy orada asılı dururken ona hırlıyor ve tersliyordu ve işte o zaman Izzy yeşil piçe konuştu. Éibhear'ın onun ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama devin bildiğinden emindi. Ve kelimeler o kadar gırtlaktan, o kadar iğrenç geliyordu ki, onun devlerin kadim dilini konuştuğunu biliyordu.

Izzy sözlerini bitirdiğinde kılıcı bıraktı ve yere düştü. Devın karnına attığı sağlam bir tekmeyle onu sırt üstü yere serdi ve gözlerinin içine bakabilecek hale gelene kadar etrafında yürüdü. Hâlâ elinde tuttuğu sopayı iki eliyle kavrayarak başının üzerine kaldırdı ve bir kez indirerek devın suratını parçaladı.

İşte o zaman Éibhear bunun ogre lideri olması gerektiğini anladı çünkü hayatta kalan tüm ogreler savaşmayı bıraktı ve muhtemelen başka bir lider seçmek ve yeniden toplanmak için dönüp uzaktaki dağlara doğru koşmaya başladı. Izzy, Éibhear'ın bıçağını ölü liderin kafasından çekerken bunu biliyor gibiydi.

"Hepiniz!" Izzy, Éibhear'a doğru geri yürürken seslendi. "Mağaralara ulaşmalarına izin vermeyin. Hepsini öldürün! *Şimdi kımıldayın!*"

Izzy, Éibhear'ın yanında durdu ve ona baktı. "Neden buradasın?" diye sordu.

"Seni eve götürmek için."

"Yapamam." Kadın bıçağı adamın karnına düşürdü, Éibhear bıçak hayatı bir yerini kesmeden önce bıçağı zar zor yakaladı. "Bitmedi."

Ondan uzaklaştı ve geriye dönüp bakmadan onu başından savdı. "Teğmen Alistair." Tam insan bir erkek ona doğru at sürdü.

"General!"

"Adamları topla. Yaralıları şifacılar götürmek için birkaç kişi çekin. Ölülerle sonra ilgileniriz. Ay gökyüzünde yükselmeden önce o devlerin yeşil derili atalarıyla buluşmasını istiyorum. Anladınız mı?"

"Emredersiniz,

General." "Gidin."

O atını sürdü ve başka bir kadın Izzy'nin yanına geldi.

"Fionn. Nasıl görünüyoruz?"

"İyi, Iz. Ama Güney Vadisi'nde hâlâ biraz savaş var." "Bir birlik al ve onları vur."

"Kolunuz, General," diye itti Fionn kadın.

"Evet, evet. Biliyorum Albay. Ben hallederim." Kadın güldü ve el sallayarak onu uzaklaştırdı.

Sonra Izzy ona bir daha bakmadan uzaklaştı ve onu orada öylece bıraktı.

"Neden bu kadar şaşırmış görüldüğünü anlamıyorum," dedi yanından bir ses ve kuzeni Branwen'in yüzüne baktı. "Ondan ne bekliyordun ki? Dizlerinin üzerine çöküp tam burada sikini emmesini mi?"

Şey ... aklından geçmişti.

Shelly Laurenston'ın Pride serisinin en yeni kitabı *Wolf with Benefits*'i kaçırmayın.

Toni röportaj için kırk beş dakikadır bekliyordu ama umurunda değildi. Bir kitabı vardı. Okuyacak bir şeyi olduğu sürece, Toni saatlerce kendini eğlendirebilirdi. Bu onun sahip olduğu bir yetenektir.

Yine de Ulrich Van Holtz ve hokey takımının koçunu kendisiyle görüşemeyecek kadar meşgul eden bir sorun olup olmadığını merak ediyordu. Yoksa ofisteki fotokopi makinesini bile idare edemeyeceğini düşündüklerini ona güzelce anlatmanın bir yolunu mu arıyorlardı? O değil de

onları suçladı. Ara sıra yaptığı gönüllü işler dışında hiç gerçek bir işi olmamıştı. Özgeçmişine koyabileceği bir şey değildi.

Yine de muhtemelen sadece paranoyak ve güvensiz davranıyordu. Hepsi uzakta onunla ne yapacaklarını düşünüyor olamazdı ve kendini beğenmiş vaşak resepsiyonist bile ortalıkta yoktu.

Sağ tarafına bir göz attı.

Kurt hâlâ orada oturuyordu. Sessizce. Karşısındaki duvara bakıyordu.

Sıkılmış görünmüyordu. Ya da sinirli. Ya da kızgın. Sadece sakindi.

Ona tek kelime etmemişti. Ona kızgın olduğu için değil, kendisiyle konuşmadan ne kadar dayanabileceğini merak ettiği için. Şimdiye kadar bıkmış ve gitmek için çok güzel bir yol bulmuş olacağını düşündü. Onun hışımla çıkıp gittiğini göremiyordu. Bu onun tarzı gibi görünmüyordu. Ama kıbarca bir çıkış stratejisi bulmak? Evet. Bu daha çok onun tarzı gibi görünüyordu.

Sonunda sormak zorunda kaldı: "Sıkılmadın

mı?" "Hem de hiç."

"Gerçekten mi?"

"Yeterince uzun süre beklerseniz... eğlencenin genellikle size geldiğini fark ettim. Sadece sabırlı olmalısın."

"Tamam, ama biraz zaman alabilir. Ne zaman olur bilmiyorum-"

"Sorun değil. Ben sadece burada oturmaya devam edeceğim... güzel görünmeye." Mükemmel beyaz dişlerini göstererek ona sırtıttı. "Cazibemle seni baştan çıkarıyorum."

O anda Toni'nin tek yapabildiği gözlerini kaçırıp kitabına yönelmek oldu. Ama tam yerine yerleşmişti ki, vaşak resepsiyonist geri döndü. Cam kapıdan içeri daldı, geçerken ona ya da kurda zar zor baktı.

Toni, resepsiyon görevlisinin işe alım sürecinin bir parçası olup olmadığını bilmeden dik oturdu ve "Merhaba, görüşmeye geldim-" dedi.

"Evet, evet-" Başını sallayarak onu kovdu ve masasının altından bir postacı çantası aldı. Çantayı avucunun içine almış, tam masanın etrafında dönüyordu ki cam kapı açıldı ve bir gün önceki hokey oyuncusu Novikov orada durdu. Adamı çok iyi tanımasa da Toni büyük bir güvenle söyleyebilirdi ki Novikov kesinlikle öfkeden kuduruyordu.

"Ne," diye başladı Novikov, sıkılmış dişlerinin arasından kelimeleri tükürerek, "programdan anlamıyor musun?"

Uh-oh. Toni, kardeşi Troy'un da bir zamanlar bakıcısıyla benzer bir şekilde konuşmaya başladığını hatırlıyordu. Daha sonra, bakıcı tıbbi faturalar ve acı ve ıstırap için dava açtı, ayrıca erkek kardeşine karşı bir yasaklama emri aldı. Sonunda aile onunla mahkeme dışında anlaştı.

Denny bu olay sırasında sadece dört yaşındaydı ve yaklaşık otuz kiloydu. Novikov ise otuz yaşlarında ve en az dört yüz kúsur kiloydu... Yani bu durum çok daha kötü sonuçlanabilirdi.

Vaşak kendini savunmaya çalışarak, "İstedığınızı yaptım-" diye söze başladı.

"Hayır!" Novikov kedinin sözünü kesti. "İstedığımı yapmadın. Çünkü istediğimi yapsaydın, Chicago'daki nişanlıma benim gibi bir mucizeyle sürpriz yapıyor olacaktım. Ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde, onunla ve bir grup seksi kızla birlikte, dar şortlar ve atletlerle banklı bir pistte yarışıyor ve bunu bir spor gibi yapıyor olacaktım. Bunun yerine, dün gecedен beri kendimi Iowa'da buldum. Sonra Kentucky. Sonra Minnesota. Hiçbirinde nişanlım yoktu ama boz ayılar vardı. Bir sürü ve bir sürü gerçekten sinirli boz ayı! Kutup aylarını *ya da* erkek aslanları sevmezler! *Ve ben ikisiyim de!*"

Bu kükreme karşısında vaşak arkasındaki duvara doğru geri çekildi, postacı çantasını göğsüne dayadı. "Senin programını Markowitz'inkiyle karıştırmışım. Bu bir kazaydı."

"Bir dakika... Bana Markowitz'in Chicago'da olduğunu mu söylüyorsun? ile Nişanlım mı?"

"Blayne *ile birlikte* olduğundan şüpheliyim."

"Blayne programları karıştırdığınızı biliyor mu?" "Şey, o aradı-"

"Bu da demek oluyor ki," diye homurdandı melez, "muhtemelen Markowitz için üzüldü ve şimdi onun iyi olduğundan emin olmaya çalışıyor. Kimsenin üzülmesinden hoşlanmadığını bilirsin. Ve hepimiz Markowitz'in karşısına çıkan her iyi niyetli aptaldan nasıl faydalanacak bir pislik leopar olduğunu biliyoruz. Özellikle de benim Blayne'im kadar uzun bacakları varsa!" Oyuncu vaşağın masasına doğru yürüdü ve gerçekten büyük ellerini masaya vurarak masanın neredeyse bükülmesine neden oldu. "Ama bunun en kötü yanı ne biliyor musunuz? Dişlerimi *gerçekten geren* ve kafanı vücudundan çıkana kadar çevirmek istememe neden olan şey nedir? En kötüsü de *senin* yüzünden bugün antrenmanımı yapamamış olmam. Yüzemedim. Antrenmanımı yapamadım. *Senin* yüzünden programımın bütün bir gününü kaçırdım."

Vaşak gözlerini kırptıştırdı. "Bu gerçekten kız arkadaşından daha mı önemli?"

Yıllardır plansız bir şekilde antrenman yapan Toni kitabını bıraktı, odanın karşısına geçti ve boşta kalan tek kolunu önüne uzatarak vaşağın önünü kesti. Sıska çakal kolunun ve hırpalanmış omzunun, oyuncunun o koca ellerini aptal kediye geçirmesini asla engelleyemeyeceğini biliyordu ama en azından denemesi gerektiğini hissediyordu çünkü herkesten önce o neler olup bittiğini anlamıştı.

Toni güdüyü anlıyordu. En iyi olmak için sahip olunması gereken güdüyü. Bazı insanlar doğuştan yetenekliydi. Ama bu yeteneğin sizin için çalışmasını sağlayacak güce sahip değilseniz, sınıfta notları B olan ve emlakçılıkta iyi bir işi olan çocuktan daha iyi olamazdınız.

Yani vaşak Novikov'un program sorunlarını "anlamasa" da Toni anlıyordu. Ayrıca günün geri kalanını bir polis karakolunda trajik bir şekil değiştiren-şekil değiştiren cinayeti davasında ifade vererek geçirmek istemediğini de biliyordu.

Novikov'un dikkatini çekmek ve onu o çok dayanıksız görünen masanın diğer tarafında tutmak için yüksek sesle "Nişanlının bu geceki şeyi ne zaman?" diye sordu. "Sekiz mi? Dokuz mu?"

Novikov elini geri çekti ve yüzüne tehlikeli bir şekilde yaklaştığı için, bunu yapacak kadar kendini kontrol edebilmesini takdir etti.

"Sekiz buçuk," diye hırladı, mavi gözleri hâlâ arkasındaki vaşağa kilitlenmişti. "Harika. Ailem için her zaman kullandığım bir taşıyıcı biliyorum. Ailemi saymazsak on bir kişiyiz ve normal uçaklar ve insanlarla dolu havaalanları her zaman yavruları olan çakalların dostu olmuyor. Bu yüzden sizi kolayca Chicago'ya direkt bir uçuşa bindirebilir, havaalanında sizi karşılayacak bir araba ayarlayabilirim.

sizi bu gece nerede oyun oynuyorsa oraya götürecektir." "Buna maç deniyor."

Maç mı? O bir boksör müydü?

"Tamam. Onun maçı. Seni onun maçına götürebilirim."

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu, biraz daha sakın görünüyordu. "Sadece bir telefona ve bilgisayara ihtiyacım var."

Oyuncu vaşağı işaret etti. "Sen. Dışarı." "Bu benim masam."

Toni, Novikov vaşağın masasına tırmanıp kediye boğarak öldürmeden önce boştaki elini Novikov'un omzuna vurdu. Onu bir şekilde fiziksel olarak engellediği gibi bir hayali yoktu. Onun yerine, kendisine yardım edebilecek tek kişiye zarar vermeme arzusuna güveniyordu.

"Git biraz ara ver," diye emretti vaşağa. "Uzun sürmez."

"Her neyse."

Vaşığın sesi sert çıkıyordu ama yine de etraflarından dolandı ve oyuncu onu yakalayamadan odadan dışarı fırladı.

"Otur," diye sertçe emretti Toni, Kyle'a karşı sık sık kullandığı ses tonunu kullanarak. "O kedinin boynunu tutup-" "Herkesin hayatını kolaylaştırmış olurum. "Otur. *Şimdi*. Orada, kurdun yanında."

Novikov Ricky'ye doğru yürüdü ve ona ters ters baktı. Toni bu ikisinin arasına atlamak zorunda kalacağını düşünürken kurt sadece ona baktı. Yüzünde aynı sakin ifade vardı. Ancak Novikov, başka biriyle daha kavga etmek yerine, Toni'nin oturduğu sandalyeyi kaptı ve masaya yaklaştırdı.

Toni yine de sandalyenin yere sabitlenmiş olduğu gerçeğini görmezden gelmeye karar verdi. Hayır. Bu küçük güç gösterisi hakkında hiç düşünmemek daha iyiydi.

BRAVA KİTAPLARI tarafından yayımlanmaktadır

Kensington Yayıncılık A.Ş.

119 West 40th Street

New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2008 Shelly Laurenston

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Eğer bu kitabı kapaksız olarak satın aldıysanız, bu kitabın çalıntı olduğunu bilmelisiniz. Yayıncıya "satılmamış ve imha edilmiş" olarak bildirilmiştir ve ne Yazar ne de Yayıncı bu "soyulmuş kitap" için herhangi bir ödeme almamıştır.

Brava Books ve B logosu Reg. ABD Pat. & TM Off. ISBN:

978-0-7582-3169-7



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

